

തേമല

സോവിയറ്റ്
നാട്ടിലെ
നാടോടിക്കഥകൾ

തേന്മല

സോവിയറ്റ്
നാട്ടിലെ
നാടോടിക്കഥകൾ

നാഷണൽ ബുക് ട്രസ്റ്റ്
ഇന്ത്യ

പ്രൊഫസ്സർ
എസ്. എസ്. സിംഗ്
അദ്ധ്യക്ഷൻ

ചിത്രങ്ങൾ: വി. മിനായെവ്

Гора самоцветов

СКАЗКИ НАРОДОВ СССР

на языке малаялам.

A Mountain of Gems

FAIRY TALES OF THE PEOPLES
OF THE SOVIET LAND
in Malayalam

Перевод сделан по книгам:

«Гора самоцветов» — Детгиз, 1957; «Русские народные сказки» в обработке Л. Н. Толстого — Детгиз, 1946; «Грузинские народные сказки» — Детгиз, 1958; «Лейся свет вперед, тьма стелись позади» (молдавские народные сказки) — Детгиз, 1958; «Украинские народные сказки» — Детгиз, 1958 и др.

ഒന്നാം പതിപ്പ് പ്രോഗ്രസ്സ് പബ്ലിഷേഴ്സ്, 1971

രണ്ടാം പതിപ്പ് റാറ്റഗ പബ്ലിഷേഴ്സ്, 1985

സോവിയറ്റ് യൂണിയനിൽ അച്ചടിച്ചത്

4803000000—109
C 031 (05)—86 197—85

ISBN 5-05-000223-0

ഉള്ളടക്കം

പേജ്

പ്രസാധകരിൽനിന്ന് രണ്ടു വാക്കു്	
അവതരകമാനി. ഒരു രഷ്യൻ നാടോടിക്കഥ	9
കോടാലിക്കഞ്ഞി; ഒരു രഷ്യൻ നാടോടിക്കഥ	20
മാന്ത്രിക കുതിര. ഒരു രഷ്യൻ നാടോടിക്കഥ	23
കർഷകപുത്രനായ ഇവാൻ. മൂന്നു ചുടും-യുടൊമാരും. ഒരു രഷ്യൻ നാടോടിക്കഥ	31
അസാധാരണമായ ഒരു വിചാരണ. ഒരു രഷ്യൻ നാടോടിക്കഥ	44
പയർമണി. ഒരു ഉക്രേനിയൻ നാടോടിക്കഥ	49
നന്മയും തിന്മയും. ഒരു ഉക്രേനിയൻ നാടോടിക്കഥ	66
ചെന്നായും പട്ടിയും പൂച്ചയും. ഒരു ഉക്രേനിയൻ നാടോടിക്കഥ	75
കൃഷിക്കാരൻ പ്രഭുവിനോടൊപ്പം ഭക്ഷണം കഴിച്ചതു് ഏങ്ങിനെ. ഒരു ഉക്രേനിയൻ നാടോടിക്കഥ	80
മാന്ത്രിക വീണ. ഒരു ബെൽജിയൻ നാടോടിക്കഥ	84
അളകുരടിയും കുറുക്കനും മാളങ്ങളിൽ പാർക്കുന്നതെന്തിനു്. ഒരു ബെൽജിയൻ നാടോടിക്കഥ	88
വാസിൽ സർപ്പത്തെ നിഗ്രഹിച്ചതെങ്ങിനെ. ഒരു ബെൽജിയൻ നാടോടിക്കഥ	93
പിലിപ്പക്ക. ഒരു ബെൽജിയൻ നാടോടിക്കഥ	97
ഹിമവൃദ്ധനും ഹിമകുമാരനും. ഒരു ലിത്വാനിയൻ നാടോടിക്കഥ	105
ഒരു പ്രഭു കുതിരയായി മാറിയതെങ്ങിനെ. ഒരു ലാത്വിയൻ നാടോടിക്കഥ	109

ഓരോരുത്തർക്കും കിട്ടേണ്ടതു കിട്ടി. ഒരു എസ്റ്റേണിയൻ നാടോടിക്കഥ . . .	113
ഹിയ്സിയുടെ തിരികപ്പ്. ഒരു കരേലിയൻ നാടോടിക്കഥ . . .	117
മൂന്നു സഹോദരന്മാർ അച്ഛന്റെ നിധി കണ്ടെത്തിയതെങ്ങിനെ. ഒരു മോശഡാവിയൻ നാടോടിക്കഥ . . .	126
ബാസിൽ ഫെററ്റ് ഫ്രമോസും സൂര്യന്റെ സഹോദരി ഇലാന കോസിൻ സാനയും. ഒരു മോശഡാവിയൻ നാടോടിക്കഥ . . .	130
കൂർമ്മബുദ്ധിയായ സർനിയോറിന്റെ കഥ. ഒരു അസെർബൈജാൻ നാടോടിക്കഥ . . .	149
മടിയനായ ഷെയ് ടുല്ലാ. ഒരു അസെർബൈജാൻ നാടോടിക്കഥ . . .	155
രാജാവും നെയ്തുതുകാരനും. ഒരു ആർമീനിയൻ നാടോടിക്കഥ . . .	160
അനയിത്. ഒരു ആർമീനിയൻ നാടോടിക്കഥ . . .	165
തൃഗകമാരനും സന്ദരിയായ ഞലനയും. ഒരു ജേജിയൻ നാടോടിക്കഥ . . .	184
സിംഹവും മുയലും. ഒരു ജേജിയൻ നാടോടിക്കഥ . . .	204
കരടി വിവേകം പഠിപ്പിച്ചതെങ്ങിനെ. ഒരു ജേജിയൻ നാടോടിക്കഥ . . .	207
അറുത്തീൻ-സക്ക അഥവാ സ്വർണ്ണ എല്ലിൻമുട്ടി. ഒരു ബഷ്ലർ നാടോടിക്കഥ . . .	209
ത്സർക്കിൻ ഖാനും വില്ലാളിയും. ഒരു കൽമിക്ക് നാടോടിക്കഥ . . .	223
രത്നമല. ഒരു തുർക്ക്മൻ നാടോടിക്കഥ . . .	256
ബുദ്ധിമാന്മാരായ സഹോദരന്മാർ. ഒരു ഉസ്ബെക്ക് നാടോടിക്കഥ . . .	261
അത്യാഗ്രഹിയായ കസി. ഒരു താജിക്ക് നാടോടിക്കഥ . . .	268
ബൊറൊറോദോയ്-മെർഗേനും ധീരനായ മകനും. ഒരു അറട്ടായ് നാടോടിക്കഥ . . .	275
ആരാണു ഏറ്റവും വലുത്? ഒരു കിർഗിസ് നാടോടിക്കഥ . . .	281
അരാദാർ-കൊസേയും ഷിഗെ-ബെയും. ഒരു കസാക്ക് നാടോടിക്കഥ . . .	286
പന്നൽ ബാലിക. ഒരു യക്കൂത് നാടോടിക്കഥ . . .	296
സ്വർണ്ണക്കപ്പ്. ഒരു ബുറിയാത് നാടോടിക്കഥ . . .	305
വായുരാജാവായ കൊതുറ. ഒരു നെനെത്സ് നാടോടിക്കഥ . . .	312
ബാലികയും അർദ്ധചന്ദ്രനും. ഒരു ചുക്ച്ചി നാടോടിക്കഥ . . .	323

പ്രസാധകരിൽനിന്ന് രണ്ടു വാക്ക്

സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ ഒരു വലിയ രാജ്യമാണെന്നു്, ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ രാജ്യമാണെന്നു് നിങ്ങൾക്കു് അറിയാമല്ലോ. കിഴക്കു് അലാസ്കയും പടിഞ്ഞാറു് സ്റ്റാൻഡിനേവിയയുമാണു് സോവിയറ്റ് യൂണിയന്റെ അയല്പാർ. തെക്കു് കോക്കസസ് പർവ്വതനിരകളും പാമീർ പർവ്വതനിരകളും വരെ അതു് വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്നു. വടക്കു് ആർക്ട്ടിക് സമുദ്രമാണു് അതിന്റെ അതിർത്തി. ഈ മഹാരാജ്യത്തിന്റെ തുടിക്കുന്ന ഹൃദയമാണു് മോസ്കോ നഗരം.

വിദൂരപൂർവ്വ ദേശത്തുള്ള ഖബാറൊവ്സ്കിൽ പ്രഭാതം പൊട്ടിവിരിയുമ്പോൾ പടിഞ്ഞാറുള്ള മിൻസ്കിനോടും കീവീനോടും അസ്തമന സൂര്യൻ വിടപറയുകയായിരിക്കും. യക്കൂത്തിയയിൽ ഹിമക്കാറ്റ് വീശിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ താഷ്കൻറിൽ പനീർപ്പക്കര വിടർന്നു നില്ക്കും, കരിങ്കടൽ തീരത്തെ മണൽ തിട്ടകളിൽ കിടന്നു് ആളുകൾ വെയിൽ കായും.

ഈ മഹാരാജ്യത്തു് അനേകം ജനതകൾ അധിവസിക്കുന്നുണ്ടു്. ഓരോ ജനതയ്ക്കും അവരവരുടേതായ ആചാരങ്ങളും പാരമ്പര്യങ്ങളും സ്വന്തം ഭാഷയുമുണ്ടു്. ആ ഭാഷകളിൽ പലതും പരസ്പരം യാതൊരു സാദൃശ്യവുമില്ലാത്തവയാണു്. ഉദാഹരണത്തിന്നു്, ഉസ്ബെക്കു് ഭാഷയും റഷ്യൻ ഭാഷയും തമ്മിൽ അറബിയും ഇംഗ്ലീഷും തമ്മിലുള്ളതു സാമ്യംപോലുമില്ല.

സോവിയറ്റ് നാട്ടിലെ എല്ലാ ജനതകൾക്കും അവരവരുടെ നാടോടിക്കഥകൾ ഉണ്ടു്.

ചുക്ചികളുടേയും നെനെത്സ്കളുടേയും ഉത്തരാഷ്ട്രയിൽ താമസിക്കുന്ന മറ്റു ജനതകളുടേയും കഥകൾ നമ്മെ മഞ്ഞുമൂടിയ തുന്ദ്രാ പ്രദേശത്തേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു. കൊടുംശൈത്യത്തിന്റേയും ഓരിയിടുന്ന ഹിമക്കാടുംകാറ്റുകളുടേയും നാടായ തുന്ദ്രയിൽ പട്ടികളും റെയിൻഡിയറുകളുമാണു് മനുഷ്യന്റെ ഉത്തമ

സ്പൃഹയുക്തരും. മദ്ധ്യേഷ്യൻ ജനതകളുടെ കഥകളിൽ ചുട്ടുപഴുത്ത മഞ്ഞലാരണ്യത്തിലൂടെ മെല്ലെ നീങ്ങുന്ന സാർത്ഥവാഹസംഘങ്ങളെ കാണാം. ഒട്ടനേകം ഓഹവുമായി വരണ്ടുകിടക്കുന്ന വയലുകൾക്ക് കടിനീർ പകരുന്ന ഏണ്ണമറ തോടുകളുടെ അവിരാമമായ കളകളാരവം കേൾക്കാം. റഷ്യൻ നാടോടിക്കഥകൾ മറ്റൊരു ദൃശ്യമാണു കാഴ്ചവയ്ക്കുന്നത്. അവയിലെ ധീരന്മാരായ യുവനായ കന്മാർ ഉൾപ്പെടെ കതിരുകളുടെ പുറത്തു കയറി വേനല്ലാലത്തു പച്ചപ്പട്ടണിഞ്ഞു നില്ക്കുകയും ശീതകാലത്തു മഞ്ഞിന്റെ തൂവെള്ള പുതപ്പിനടിയിൽ മയങ്ങുകയും ചെയ്യുന്ന കന്മാരും അടിവാരങ്ങളും പിന്നീടു തടികൊണ്ടുപണിത ഗോപുരങ്ങളിൽ തങ്ങളെ കാത്തിരിക്കുന്ന സുന്ദരിമരായ രാജകുമാരികളുടെ അടുത്തെത്തുന്നു.

ഈ പുസ്തകം തുറന്നാൽ നിങ്ങൾ ഒരു മായാലോകത്തെത്തും. കർഷകപുത്രനായ ഇവാന്റോടൊപ്പം നിങ്ങളും തീ തുപ്പുന്ന ചുടും-യുടുംയോടു ഏറ്റുമുട്ടും. പയർമണിയോടൊപ്പം പാതാളത്തിലേക്കിറങ്ങി അവിടുന്ന് ഒരു കഴുകന്റെ പുറത്തു കയറി നിങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ തിരിച്ചെത്തും. ദുഷ്ടനായ ഒരു ഷായെ നിലയ്ക്കു നിർത്തിയ സർനിയോറിന്റെ ബുദ്ധിശക്തി നിങ്ങളെ അതുളുതപരതന്ത്രരാക്കും. തന്റെ നാട്ടുകാരെ രക്ഷിക്കാനായി സ്വന്തം മകന്റെ ജീവൻ പണയപ്പെടുത്താൻപോലും മടിക്കാത്ത ആർത്തായ മലകളിലെ ബൊറൊറോയെ മെർഗേൻ എന്ന നായാട്ടുകാരന്റെ ധീരതയെ നിങ്ങൾ പാടിപ്പുകഴ്ത്തും. ചക്രവർത്തിയുടെ കഥാഗ്രന്ഥികളായ ഉപദേശാക്കളപ്പോലും തോല്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞ ഒരു സാധാരണ നെയ്ത്തുകാരന്റെ ബുദ്ധിവിവേചനം കണ്ടു നിങ്ങൾ പൂർവ്വകമണിയും. ഇവരുമായും ഇവരെപ്പോലുള്ള മറ്റു കഥാനായകന്മാരുമായും പരിചയപ്പെടുമ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക് അവരെ ഇഷ്ടമാകുമെന്നും അവർ നിങ്ങളുടെ ഉത്തമ സുഹൃത്തുക്കളായിത്തീരുമെന്നും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

തവളരാജകുമാരി ഒരു റഷ്യൻ നാടോടിക്കഥ

പണ്ടു പണ്ടു ഒരു രാജാവിനു മൂന്നു പുത്രന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. പുത്രന്മാർക്ക് വിവാഹപ്രായമെത്തിയപ്പോൾ രാജാവു അവരെ വിളിച്ച് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: "മക്കളേ, എന്നിങ് പേരക്കിടാങ്ങളെ കണ്ടിട്ടുവേണം മരിക്കാൻ. അതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ വിവാഹം ചെയ്യണം."

പുത്രന്മാർ പറഞ്ഞു: "അങ്ങിനെയാകട്ടെ, അച്ഛാ. ഞങ്ങൾ ആരെയാണ് കല്യാണം കഴിക്കേണ്ടതു്?"

"നിങ്ങൾ ഒരോരുത്തരും ഓരോ അമ്പു എടുത്തുകൊണ്ടു പുൽത്തകിടിയിൽ പോയി എയ്യണം. അമ്പു ചെന്നു വീഴുന്നിടത്തു നിങ്ങൾ വധുക്കളെ കണ്ടു മുട്ടും."

മക്കൾ പിതാവിനെ വന്ദിച്ചിട്ടു ഓരോ അമ്പുമെടുത്തുകൊണ്ടു പുൽത്തകിടിയിലേക്കു പോയി. അവിടെ അവർ ഞാൺ വലിച്ചു അമ്പെയ്തു. മുത്തമകന്റെ അമ്പു വീണതു ഒരു പ്രളവിന്റെ മുറുത്താണ്. പ്രളവിന്റെ മകൾ അതു കയ്യിലെടുത്തു. രണ്ടാമത്തെ മകന്റെ അമ്പു വീണതു ഒരു കച്ചവടക്കാരന്റെ വീട്ടുമുറുത്താണ്. കച്ചവടക്കാരന്റെ പുത്രി അതെടുത്തു.

* @ മലയാളപരിഭാഷ പ്രോഗ്രസ്സ് പബ്ലിഷേഴ്സ്, 1974

എന്നാൽ ഇളയമകനായ ഇവാൻ രാജകുമാരൻ അമ്പ് പാഞ്ഞുപോയി ഏവിയെയാ അപ്രത്യക്ഷമായി. രാജകുമാരൻ അതന്വേഷിച്ച് വളരെ ദൂരം നന്നും. ഒടുവിൽ അയാൾ ഒരു ചതുപ്പനിലത്തിലെത്തിച്ചേർന്നു. അവിടെ ഒരു ഇലയിൽ തന്റെ അമ്പും കടിച്ചുപിടിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു തവള ഇരിക്കുന്നത് രാജകുമാരൻ കണ്ടു. ഇവാൻ രാജകുമാരൻ തവളയോടു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:

“തവളേ, തവളേ, എന്റെ അമ്പ് മടക്കിത്തരൂ.”

തവള പറഞ്ഞു:

“എന്നെ കല്യാണം കഴിക്കൂ!”

“ഞാൻ ഒരു തവളയെ കല്യാണം കഴിക്കുന്നത് എങ്ങിനെയാണു്!”

“എന്നെ കല്യാണം കഴിക്കൂ. അതാണു് നിങ്ങളുടെ തലയിലെഴുത്തു്.”

ഇവാൻ രാജകുമാരൻ കാഠിന്യമായ ടുഃഖവും നിരാശയും തോന്നിയെങ്കിലും മറ്റു മാർഗ്ഗമൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. അവൻ തവളയെ എടുത്തു് വീട്ടിൽ കൊണ്ടു പോയി. രാജാവു് മൂന്നു വിവാഹങ്ങൾ ആഘോഷിച്ചു: മുത്തമകൻ പ്രളങ്കമാരിയെ വിവാഹംചെയ്തു, രണ്ടാമൻ കച്ചവടക്കാരന്റെ പുത്രിയെ വിവാഹംചെയ്തു, പാപം ഇവാൻ രാജകുമാരൻ തവളയെ വിവാഹംചെയ്തു.

ഒരു ദിവസം രാജാവു് പുത്രന്മാരെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

“നിങ്ങളിൽ ആരുടെ ഭാര്യയ്ക്കാണു് തുന്നൽപ്പണിയിൽ കൂടുതൽ വൈദഗ്ദ്ധ്യം എന്നു ഞാൻ നോക്കട്ടെ. നാളെ നേരംവെളുക്കുമ്പോഴേക്കു് അവർ ഓരോരുത്തരും എനിക്കു് ഓരോ കപ്പായം തുന്നണം.”

പുത്രന്മാർ അച്ഛനെ വന്ദിച്ചിട്ടു് അവിടുന്നിറങ്ങി.

ഇവാൻ രാജകുമാരൻ വീട്ടിൽ ചെന്നു് ടുഃഖിതനായി ഒരു മൂലയിൽ ഇരുന്നു. തവള ചാടി ചാടി വന്നു് ചോദിച്ചു:

“ഇവാൻ രാജകുമാരാ, നിങ്ങൾക്കു് എന്താണിത്ര ടുഃഖം? എന്തെങ്കിലും ആപത്തിലകപ്പെട്ടോ?”

“നാളെ നേരം വെളുക്കുമ്പോൾ നീ എന്റെ അച്ഛനു് ഒരു കപ്പായം തുന്നിക്കൊടുക്കണമെന്നു് അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.”

തവള പറഞ്ഞു:

“വ്യസനിക്കേണ്ട, ഇവാൻ രാജകുമാരാ. പോയി ഉറങ്ങൂ. രാത്രിയിൽ എന്തെങ്കിലും വഴിയുണ്ടാകും.”

ഇവാൻ രാജകുമാരൻ ഉറങ്ങി. തവള വാതിൽപ്പടിയിന്മേൽ ചാടിക്കയറിയിട്ടു് അതിന്റെ ഞാലി അഴിച്ചുമാറ്റി. ഉടൻതന്നെ അതു് ബുദ്ധിമതിയായ വസിലീസ രാജകുമാരിയായി മാറി. അവൾ അതിസന്ദർഭമായിരുന്നു.

അവൾ കൈകൊട്ടിക്കൊണ്ടു് വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

“ഭാസിമാരെ, തയ്യാറെടുക്കൂ, പണിയെടുക്കൂ! നാളെ നേരം വെളുക്കുമ്പോഴേക്കും എന്റെ അച്ഛൻ ധരിച്ചിരിക്കുന്ന മാതിരിയുള്ള ഒരു കപ്പായം തുന്നി എന്നെ ഏല്പിക്കണം!”

പിറ്റേന്നു രാവിലെ ഇവാൻ രാജകുമാരൻ ഉണർന്നപ്പോൾ തവള പതിവു പോലെ തറയിൽ ചാടി ചാടി നടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മേശപ്പുറത്തു് ഒരു ലിനൻ തുവാലയിൽ ഒരു കപ്പായം ഇരുന്നിരുന്നു. ഇവാൻ രാജകുമാരനു് സന്തോഷമായി. അവൻ കപ്പായമെടുത്തുകൊണ്ടു് പിതാവിന്റെറയടുത്തേക്കു് പോയി. അവൻ അവിടെയെത്തിയപ്പോൾ രാജാവു് മറ്റു രണ്ടു പുത്രന്മാരുടെ സമ്മാനം സ്വീകരിക്കുകയായിരുന്നു. മുത്തമകൻ കൊണ്ടുചെന്ന കപ്പായം നോക്കിയിട്ടു് രാജാവു പറഞ്ഞു:

“എന്റെ ഭൃത്യന്മാരിലൊരുവനു് ഇടാൻ കൊള്ളാം.”

രണ്ടാമത്തെ മകൻ കൊണ്ടുചെന്ന കപ്പായം നോക്കിയിട്ടു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

“ഇതു വല്ല കുളിപ്പുരയിലും ഉപയോഗിക്കാനേ കൊള്ളൂ.”

ഇവാൻ രാജകുമാരൻ കപ്പായം നിവർത്തിവച്ചു. സ്വർണ്ണനൂലും വെള്ളിനൂലും കൊണ്ടു് പൂക്കൾ തുന്നിപ്പിടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ആ കപ്പായം ഒന്നു നോക്കിയിട്ടു് രാജാവു പറഞ്ഞു:

“ഇതു നല്ലൊരു കപ്പായമാണു്! വിശേഷാവസരങ്ങളിൽ ഞാനിതു ധരിക്കും.”

മുത്തസഹോദരന്മാർ ഇരുവരും വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങുവഴി സംസാരിച്ചു:

“ഇവാന്റെ ഭാര്യയെ നമ്മൾ പരിഹസിച്ചതു് വെറുതേയാണു്—അവൾ ഒരു തവളയല്ല, ഒരു മന്ത്രവാദിനിയാണു്.”

രാജാവു് വീണ്ടും പുത്രന്മാരെ വിളിച്ചു.

“നാളെ രാവിലെ നിങ്ങളുടെ ഭാര്യമാർ എനിക്കു് ഓരോ അപ്പം ചുട്ടുതരാൻ പറയണം,” അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. “ആതാണു് നല്ല പാചകക്കാരിയെനു് നോക്കട്ടെ.”

ഇവാൻ കൂടുതൽ ടുഃഖിതനായാണു് വീട്ടിലെത്തിയതു്. തവള ചോദിച്ചു:

“നിങ്ങൾക്കു് എന്താണു് ഇത്ര സങ്കടം, രാജകുമാരാ?”

“നാളെ രാവിലെ നീ രാജാവിനു് ഒരുപ്പം ചുട്ടുകൊടുക്കണം,” ഭർത്താവു് പറഞ്ഞു.

“വ്യസനിക്കേണ്ട, രാജകുമാരൻ. ഉറങ്ങിക്കൊള്ള. രാത്രി എന്തെങ്കിലും ഒരു വഴിയുണ്ടാകും.”

മറ്റു രണ്ടു വധുക്കളും അദ്ദേഹം തവളയെ കളിയാക്കിയെങ്കിലും ഇപ്പോൾ തവള അപ്പം ചൂടുന്നതെങ്ങിനെയെന്നു നോക്കി പഠിക്കാൻ ഒരു വൃദ്ധയെ നിർദ്ദേശിച്ചു.

തവള സൂത്രശാലിനിയാക്കിത്തന്നു. അവളുടെ ഉദ്ദേശം അതിനു മനസ്സിലായി. അത് കറേ മാവു കഴുപ്പ് അടുപ്പിലേക്ക് കമഴ്ത്തി. വൃദ്ധ മുത്ത വധുക്കളുടെ അടുത്തു് ഓടിയെത്തി ഈ വിവരം പറഞ്ഞു. തവള ചെറുതുപോലെതന്നെ അവരും ചെയ്തു.

പിന്നീട് തവള വാതിൽപ്പടിയിന്മേൽ ചാടിക്കയറി, ബുദ്ധിമതിയായ വസിലീസയായി മാറി. അവൾ കൈകൊട്ടിയിട്ട് വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

“ദാസിമാരെ, തയ്യാറെടുക്കൂ, പണിയെടുക്കൂ! ഞാൻ വീട്ടിൽവെച്ച് തിന്നാനുള്ള തരം ഒരുപ്പം നാളെ രാവിലെ തയ്യാറായിരിക്കണം.”

രാവിലെ ഇവാൻ രാജകുമാരൻ ഉണർന്നപ്പോൾ മേശപ്പുറത്തു് വളരെ മനോഹരമായി അലങ്കരിച്ച ഒരുപ്പം ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടു. അതിന്റെ വശങ്ങൾ വിചിത്ര രൂപങ്ങളെക്കൊണ്ടും മുക്കുംഭാഗം മനോഹരങ്ങളായ നഗരങ്ങളുടെ ചിത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടും സമാലംകൃതമായിരുന്നു.

ഇവാൻ രാജകുമാരൻ അതിയായി സന്തോഷിച്ചു. ഒരു ലിനൻ തുവലയിൽ പൊതിഞ്ഞത് അപ്പം അവൻ അച്ചുക്കുറുത്തു കൊണ്ടുപോന്നു. രാജാവ് ആ സമയത്തു് മുത്ത രണ്ടുപുത്രന്മാരുടെ അപ്പങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുകയായിരുന്നു. അവരുടെ ഭാര്യമാർ വൃദ്ധ പറഞ്ഞതനുസരിച്ച് മാവുകഴുപ്പ് അടുപ്പിലിട്ടു. കുറിഞ്ഞ കുറെ മാവാണ് അവർക്ക് അപ്പത്തിനു പകരം ലഭിച്ചത്. മുത്ത മകൻ കൊണ്ടുപോന്ന അപ്പം ഒരു നോക്കിയിട്ട് രാജാവ് അത് ഭൃത്യന്മാരുടെ പാർപ്പിടത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകാൻ കല്പിച്ചു. രണ്ടാമത്തെ മകൻ കൊണ്ടുപോന്ന അപ്പവും അദ്ദേഹം അങ്ങിനെതന്നെ ചെയ്തു. എന്നാൽ ഇവാൻ രാജകുമാരൻ കൊണ്ടുപോന്ന അപ്പം വാങ്ങിയിട്ടു രാജാവ് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:

“ഇതാ, ഇത് ഒന്നാന്തരം ഒരുപ്പമാണ്. വിശേഷദിവസങ്ങളിൽ മാത്രം തിന്നാനുള്ള വിശിഷ്ടമായ ഒരുപ്പം.”

പിറ്റേദിവസം ഒരു വീരുന്നിന് ഭാര്യമാരെയുംകൂടി വരാൻ അദ്ദേഹം പുത്രന്മാരോട് പറഞ്ഞു.

ഇവാൻ രാജകുമാരൻ വിഷാദഭരിതനായിട്ടാണ് വീണ്ടും വീട്ടിലെത്തിയത്. തവള ചാടി അടുത്തുപെന്ന് പോയിട്ടു:

“കൂ, കൂ, ഇവാൻ രാജകുമാരൻ എന്താണിത്ര സങ്കടം? അച്ചൻ എന്തെങ്കിലും വഴക്കു പറഞ്ഞതാ?”

“തവളേ, എന്റെ തവളേ, ഞാൻ എങ്ങിനെ സങ്കടപ്പെടാതിരിക്കും? നാളത്തെ സദ്യക്ക് നിന്നേക്കൂടെ കൊണ്ടുപോകണമെന്നാണ് അച്ചൻ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. പക്ഷേ നീ എങ്ങിനെയാണ് എന്റെ ഭാര്യയായി ആളുകളുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്?”

“വിഷമിക്കേണ്ട, ഇവാൻ രാജകുമാരൻ,” തവള പറഞ്ഞു. “നിങ്ങൾ ഒരാൾക്കു വീരുന്നിനു പോകണം. ഞാൻ പിന്നീട് വന്നുകൊള്ളാം. ഭയങ്കര തട്ടലും മുട്ടലും കേൾക്കുകയാണെങ്കിൽ അങ്ങ് പോകിക്കേണ്ട. തവള പെട്ടിയിൽക്കയറി വരുന്ന ശബ്ദമാണെന്നു് ആരെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ പറയണം.”

പിറ്റേന്ന് ഇവാൻ ഒരാൾക്കു പോയി. കവിളിൽ ചായവും പശുവും പൂശി, വിലപിടിച്ച വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ച് അണിഞ്ഞൊരുങ്ങിയ ഭാര്യമാരോടൊപ്പം, അവന്റെ സഹോദരന്മാർ കുതിരവണ്ടികളിൽ വന്നിറങ്ങി. അവർ ഇവാൻ രാജകുമാരനെ പരിഹസിച്ചു:

“നീ എന്താ ഭാര്യയെ കൊണ്ടുവരാതിരുന്നത്? ഉറുമാലിൽ പൊതിഞ്ഞു നിന്നുവെച്ചു കൊണ്ടുവരാനായിരുന്നു. ആ സുന്ദരിയെ നിനക്കു് എവിടുന്നു കിട്ടി? നീ ചതുപ്പായ ചതുപ്പുമുഴുവൻ അവൾക്കുവേണ്ടി തിരഞ്ഞെന്നു തോന്നുന്നു.”

ഓക്കേടുകൊണ്ടുണ്ടാക്കി, ഭംഗിയുള്ള വിരിപ്പിട്ട മേശയ്ക്കു ചുറ്റും രാജാവു പുത്രന്മാരും പുത്രവധുക്കളും അതിഥികളും ഇരുന്നു. പെട്ടെന്ന് തട്ടലും മുട്ടലും കൊണ്ടു് കൊട്ടാരം ആകെ കലുങ്ങി. അതിഥികൾ പോയിട്ടു് എഴുന്നേറ്റു. അപ്പോൾ ഇവാൻ രാജകുമാരൻ പറഞ്ഞു:

“മാന്യരെ, ആരും പോകിക്കേണ്ട. ഇത് എന്റെ തവള അവളുടെ പെട്ടിയിൽക്കയറി വരുന്ന ശബ്ദമാണ്.”

ആറു വെള്ളക്കുതിരകളെ പൂട്ടിയ സ്വർണ്ണപുശിയ ഒരു രഥം കൊട്ടാരത്തിന്റെ കവാടത്തിൽ എത്തി. ബുദ്ധിമതിയായ വസിലീസ അതിൽനിന്നിറങ്ങി. ആകാശനീലിമയർന്ന അവളുടെ കപ്പായം നക്ഷത്രവെചിതമായിരുന്നു. അവളുടെ തലമുടിയിൽ ഇരുന്ന് ചന്ദ്രക്കല പ്രകാശിച്ചു. അവൾ പുലർക്കാലത്തെ ആകാശംപോലെ മനോഹരിയായിരുന്നു. അത്ര സുന്ദരിയായ മറ്റൊരാൾക്കു അന്നോളം ജനിച്ചിട്ടില്ല. അവൾ ഇവാൻ രാജകുമാരനെ കൈപിടിച്ച് ഭംഗിയുള്ള വിരിപ്പിട്ട ഓക്കേമേശയ്ക്കരികിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി.

അതിഥികൾ തീറ്റയും കടിയും തുടങ്ങി. ബുദ്ധിമതിയായ വസിലീസ ഗ്വാസിൽനിന്നു വീഞ്ഞു കുടിച്ചിട്ട് മട്ട് കപ്പായത്തിന്റെ ഇടത്തെ കയ്യുടെ

ഉള്ളിലേയ്ക്കുറപ്പിച്ചു. പിന്നീട് അവൾ കുറച്ചു അരയന്നമാംസം ക്ഷേപിച്ചിട്ട് എല്ലുകൾ വലഞ്ഞ കപ്പായക്കയ്യിൽ ഇട്ടു.

മുത്ത രാജകുമാരന്മാരുടെ ഭാര്യമാർ ഇതു കണ്ടു. അവരും അങ്ങിനെ ചെയ്തു.

തീരം കടിയും കഴിഞ്ഞു എല്ലാവരും നൃത്തത്തിനു തയ്യാറായി. ബുദ്ധിമതിയായ വസിലീസ ഇവാൻ രാജകുമാരനോടൊപ്പം നൃത്തം ചെയ്തു. അവളുടെ നൃത്തം കണ്ടു എല്ലാവരും അത്ഭുതപ്പെട്ടു. അവൾ ഇടത്തു കൈ വീശി—അവിടെ ഒരു തടാകം ഉണ്ടായി. അവൾ വലതുകൈ വീശി—ഉടൻതന്നെ വെളുത്ത അരയന്നങ്ങൾ തടാകത്തിൽ നീന്തിക്കളിച്ചുതുടങ്ങി. രാജാവും അതിഥികളും വിസ്മയസ്തബ്ധരായി.

പിന്നീട് മുത്ത വധുക്കൾ രണ്ടുപേരും നൃത്തത്തിനിറങ്ങി. ആവർ ഒരു കൈ വീശി, പക്ഷേ വീഞ്ഞു അതിഥികളുടെ മേൽ തെറിക്കുകമാത്രമാണുണ്ടായത്. അവർ മറ്റേ കൈ വീശിയപ്പോൾ എല്ലുകൾക്കുണ്ടായ തെറിച്ചുവീണു. ഒരേപ് രാജാവിന്റെ കണ്ണിൽ ചെന്നുകൊണ്ടു. അദ്ദേഹം കോപിച്ച് അവരെ രണ്ടുപേരെയും അവിടെനിന്നു ഓടിച്ചു.

ഇതിനിടയ്ക്കു ഇവാൻ രാജകുമാരൻ ആരും കാണാതെ വീട്ടിലേക്കു പോയി. അവിടെ കണ്ട തവളത്തൊലി അവൻ തീയിലിട്ടു കുരിച്ചുകളഞ്ഞു.

ബുദ്ധിമതിയായ വസിലീസ മടങ്ങിയെത്തി തവളത്തൊലി തിരഞ്ഞു. അവൾക്ക് അതു കണ്ടുകിട്ടിയില്ല. അവൾ ഒരു ബഞ്ചിലിരുന്നു കണ്ണനീർ തുടിക്കൊണ്ടു ഇവാനോടു പറഞ്ഞു:

“ഹാ, ഇവാൻ രാജകുമാരാ! നിങ്ങളെന്താണീ ചെയ്തത്! മൂന്നു ദിവസം കൂടി ക്ഷമിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ എന്നെന്നേക്കും നിങ്ങളുടേതാകുമായിരുന്നു. പക്ഷേ ഇപ്പോൾ ഇതാ എനിക്ക് പിരിഞ്ഞുപോകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒമ്പതാംകരയ്ക്കുപുറമുള്ള മുപ്പതാംരാജ്യത്തു എന്നെ തിരയ്ക്കൂ. ചിരംജീവിയായ കൊപ്പ്ചേയുടെ നാടാണു് അതു്...”

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിട്ട് വസിലീസ ഒരു കരിങ്കയിലായി ജനലിലൂടെ പുറത്തേക്കു പറന്നുപോയി. ഇവാൻ രാജകുമാരൻ വളരെനേരം ഇരുന്നു കരഞ്ഞു. പിന്നീട് ഏഴുനേരം നാലുദിക്കുകളേയും തലകുനിച്ചു വന്ദിച്ചിട്ട് ഭാര്യയെ അന്വേഷിച്ച് മുമ്പോട്ടു നടന്നു. താൻ പോകുന്നത് എങ്ങോട്ടാണെന്നു അവനു തന്നെ നിശ്ചയമില്ലായിരുന്നു. അവൻ എത്ര കാലം നടന്നുവെന്നോ എത്ര ദൂരം നടന്നുവെന്നോ പറയാൻ കഴിയുകയില്ല. എന്നാൽ അവന്റെ ബുദ്ധിമതിയായ അഭിമുഖം മുഴുവൻ തേഞ്ഞുപോയെന്നും കപ്പായത്തിൽ കയ്ക്കുട്ടികളുടെ ഭാഗത്തെ നൂലുകൾ മുഴുവൻ പൊട്ടിപ്പോയെന്നും മഴന്നുണ്ടതു് തൊപ്പി കീറിപ്പിറഞ്ഞു

ന്നും നമുക്കു അറിയാം. ഒടുവിൽ ഒരു പടുവൃദ്ധനെ അവൻ കണ്ടുമുട്ടി. വൃദ്ധൻ വലിപ്പം തീരെ കുറവായിരുന്നു.

“എങ്ങോട്ടാണു്?” വൃദ്ധൻ ഇവാനോടു ചോദിച്ചു. “എന്താണു് നിന്റെ ഉദ്ദേശം?”

ഇവാൻ രാജകുമാരൻ തനിക്ക് നേരിട്ട വിപത്തിനെപ്പറ്റി വൃദ്ധനോടു പറഞ്ഞു.

“ഇവാൻ രാജകുമാരാ, അങ്ങേയ്ക്കിന്നാണു് ആ തവളത്തൊലി കത്തിച്ചുകളഞ്ഞതു്?” കൊച്ചു വൃദ്ധൻ ചോദിച്ചു. “അതു് സൂക്ഷിച്ചു വയ്ക്കാനോ കളയാനോ അങ്ങേക്കു് അവകാശമെന്തായിരുന്നു? ബുദ്ധിമതിയായ വസിലീസ ബുദ്ധിശക്തിയിൽ അവളുടെ പിതാവിനെ അതിശയിച്ചു. അതു് അദ്ദേഹത്തെ ശുണ്ണിപിടിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം മകളെ മൂന്നു വർഷക്കാലത്തേക്കു് ഒരു തവളയാക്കി മാറ്റി. അല്ലെങ്കിൽ ഇനി അതേപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടു കാര്യമില്ലല്ലോ. ഈ ഉണ്ടെന്തു് എടുത്തൊളു. അതു് ഉരുണ്ടുപോകുന്ന വഴിയെ നിർഭയം അങ്ങു സഞ്ചരിക്കൂ.”

ഇവാൻ രാജകുമാരൻ വൃദ്ധനോടു നന്ദി പറഞ്ഞിട്ട് ഉണ്ടെന്തു് ഉരുണ്ടുപോയ വഴിയെ നടന്നുതുടങ്ങി. അതു് വളരെ ദൂരം ഉരുണ്ടുപോയി. ഇവാൻ പിറകെ പോയി. വെളിപ്രദേശത്തു് ഒരു കരടി നിൽക്കുന്നത് അവൻ കണ്ടു. അവൻ ഉന്നംപിടിച്ച് അതിനെ കൊല്ലാൻ തയ്യാറായി. ഉടൻതന്നെ അതു് മനുഷ്യശബ്ദത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:

“ഇവാൻ രാജകുമാരാ, എന്നെ കൊല്ലരുതേ. എന്നെങ്കിലുമൊരിക്കൽ എന്നെക്കൊണ്ടു് അങ്ങേക്കു് ഉപകാരമുണ്ടാകും.”

ഇവാൻ കരടിയെ ഉപദ്രവിക്കാതെ മുമ്പോട്ടു പോയി. പെട്ടെന്ന് മുകളിൽ ഒരു പൂവൻതാവു പറന്നുപോകുന്നത് അവൻ കണ്ടു. അതിനെ ഏതു് വീഴ്ത്താൻ ഉന്നം പിടിച്ചപ്പോൾ അതു മനുഷ്യശബ്ദത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:

“ഇവാൻ രാജകുമാരാ, എന്നെ കൊല്ലരുതേ. എന്നെക്കൊണ്ടു് എന്നെങ്കിലും അങ്ങേക്കു് ഉപകാരമുണ്ടാകും.”

അവൻ താവവിനെ കൊല്ലാതെ മുമ്പോട്ടു പോയി. ഒരു മുയൽ ആ വഴി ഓടി. അതിനെ കൊല്ലാനായി ഇവാൻ വില്ലും അമ്പും കയ്യിലെടുത്തു. ഉടൻതന്നെ മുയൽ മനുഷ്യശബ്ദത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:

“ഇവാൻ രാജകുമാരാ, എന്നെ കൊല്ലരുതേ. എന്നെങ്കിലും എന്നെക്കൊണ്ടു് ഉപകാരമുണ്ടാകും.”

അവൻ മുയലിനെ കൊല്ലാതെ വീണ്ടും നടന്നു. അവൻ നടന്നു നടന്നു നീ

ലസമുദ്രത്തിന്റെ കരയിലെത്തി. അവിടെ മണലിൽ ഒരു പൈക്കു തത്സം കിടന്നു പിടയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

“ഹാ, ഇവാൻ രാജകുമാരൻ!” പൈക്കു പറഞ്ഞു. “എന്നോട് കരുണ കാണിക്കണം! എന്ന് നീലസമുദ്രത്തിലേക്കു എടുത്തിട്ട്!”

ഇവാൻ പൈക്കിനെ വെള്ളത്തിലേക്കിട്ടിട്ട് സമുദ്രതീരത്തുകൂടെ നടന്നു. ഒടുവിൽ ഉണ്ടാകാൻ ഒരു കാട്ടിലെത്തി. അവിടെ കോഴിക്കാലിന്റേൽ തിരിഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കടിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു.

“കുഞ്ഞിക്കടിലേ, കുഞ്ഞിക്കടിലേ, നിന്റെ പുറകുവശം മരങ്ങളുടെനേരെ തിരിച്ചിട്ട് മുൻവശം എന്റെ നേരെ തിരിയ്ക്കൂ.”

കടിൽ പുറകുവശം മരങ്ങളുടെനേരെ തിരിച്ചിട്ട് മുൻവശം ഇവാന്റെ നേർക്കു തിരിച്ചു. ഇവാൻ രാജകുമാരൻ കടിലിനുള്ളിലേയ്ക്കു കയറി. അവിടെ പകുഴലിന്റെ അടുത്തു ബാബ-യഗാ എന്ന മനുവാടിനി ഇരുന്നിരുന്നു. അവളുടെ കയ്യിൽ ഒരു ചുലും ഒരു ചുള്ളിക്കമ്പും ഉണ്ടായിരുന്നു. മരക്കുറുപ്പോലെയുള്ള മുക്കുള്ള ഒരു കിഴവിയായിരുന്നു അവൾ. ഇവാനെ കണ്ടപ്പോൾ ബാബ-യഗാ പറഞ്ഞു:

“ഹാ, ഹാ, റഷ്യൻ രാജാ, ഞാനിതുവരെ കണ്ടുമുട്ടിയിട്ടില്ലാത്തതു്, ഇപ്പോൾ എന്റെ വാതുക്കൽ എനിക്കു അതിന്റെ മണം വരുന്നു. ആരാണ് വന്നിരിക്കുന്നത്? എവിടന്നാണ്? എങ്ങോട്ടാണ്?”

“മരയാളകുട്ടി കിഴവി,” ഇവാൻ തിരിച്ചടിച്ചു. “നീ എനിക്കു തിന്നാനും കുടിക്കാനും തന്നു കളിമുറിയിൽ കയറി ആവിയിൽ കുളിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുവേണം ഇങ്ങനെ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കാൻ.”

ബാബ-യഗാ അവനെ ആവിയിൽ കുളിപ്പിച്ചു അവൻ മാംസവും പാനീയങ്ങളും കൊടുത്തിട്ട് വീശ്രമിക്കാൻ കിടക്കയിൽ കിടത്തി. താൻ തന്റെ ഭാര്യയെ, ബുദ്ധിമതിയായ വസിലീസയെ, അന്വേഷിച്ചു നടക്കുകയാണെന്നു ഇവാൻ ബാബ-യഗായോടു പറഞ്ഞു.

“നിന്റെ ഭാര്യ ഇപ്പോൾ ചിരംജീവിയായ കൊഷ്ചേയുടെ അധീനത്തിലാണ്,” ബാബ-യഗാ പറഞ്ഞു. “അവളെ തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ വളരെ പ്രയാസമാണ്. കൊഷ്ചേയ്ക്ക് നിന്നേക്കാൾ ശക്തനായ പുതിരാളിയാണ്. കൊഷ്ചേയുടെ ജീവൻ കുടികൊള്ളുന്നത് ഒരു സൂചിയുടെ അറ്റത്താണ്. ആ സൂചി ഒരു മുട്ടയുടെ ഉള്ളിലും മുട്ട ഒരു പിടത്താറാവിന്റെ ഉള്ളിലും താറാവ് ഒരു മുയലിന്റെ ഉള്ളിലും മുയൽ കല്ലുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഒരു പേടകത്തിലും പേടകം ഒരു പൊക്കമുള്ള ഓക്കേരത്തിന്റെ മുകളിലുമാണ് സ്ഥിതി

ചെയ്യുന്നത്. ചിരംജീവിയായ കൊമ്പ്ചേയ് ആ മരം കണ്ണിലെ കൃഷ്ണമണി
യെപ്പോലെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നു.”

ഇവാൻ രാജകുമാരൻ അന്നു രാത്രി ബാബ-യഗായുടെ വീട്ടിൽ താമസി
ച്ചു. പിറ്റേന്നു രാവിലെ ബാബ-യഗാ അവൻ പൊക്കമുള്ള ഓക്കമരത്തിന്
ടുത്തെത്താനുള്ള വഴി പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. അവൻ ഏതദൂരം നടന്നെന്ന് നമുക്കു
റിയില്ല. ഒടുവിൽ അവൻ ആ പൊക്കമുള്ള ഓക്ക മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിലെത്തി.
അതിന്റെ മുകളിൽ പേടകം ഇരുന്നിരുന്നു. പക്ഷേ അതെടക്കാൻ നിവൃത്തിയു
ണ്ടായിരുന്നില്ല.

മുമ്പു കണ്ട കുരടി പെട്ടെന്ന് അവിടെയെത്തി ആ മരം വേരോടെ പിഴുതു
താഴെയിട്ടു. പേടകം താഴെ വീണ് താനേ തുറന്നു. പേടകത്തിനുള്ളിൽനിന്ന്
ഒരു മുയൽ ചാടിയിറങ്ങി അതിവേഗം ഓടിത്തുടങ്ങി. ഏന്നാൽ ആദ്യം ഇവാൻ
കണ്ട മുയൽ ഒരു നിമിഷത്തിനകം അതിന്റെ പിന്നാലെ ഓടി അതിനെ പി
ടിച്ചു പിടിച്ചീന്തി. അതിന്റെ വയറിൽനിന്നും ഒരു പിടത്താറാവ് പുറത്തു
കടന്ന് ആകാശത്തിൽ പറന്നുയർന്നു. പൂവൻതാറാവ് മിന്നൽവേഗത്തിൽ അ
തിന്റെ അടുത്തുപറന്നെത്തി അതിനെ ശക്തിയായി അടിച്ചു. ഉടൻതന്നെ പി
ടത്താറാവ് മട്ടയിട്ടു. ആ മട്ട ചെന്നു വീണത് നീല സമുദ്രത്തിലായിരുന്നു.

അതു കണ്ട് ഇവാൻ രാജകുമാരൻ അതിയായി ഓടിപ്പിടിച്ചു. കടലിൽ നിന്നും
മട്ട ഏങ്ങിനെ കണ്ടുപിടിക്കാനാണ്? ഏന്നാൽ പെട്ടെന്ന് പൈക്കമത്സ്യം
മട്ടയും കടിച്ചുപിടിച്ചുകൊണ്ട് പൊങ്ങിവന്നു. ഇവാൻ മട്ട പൊട്ടിച്ചു സൂചി
പുറത്തെടുത്തു. അവൻ അതു ഒടിക്കാൻ ശ്രമിച്ചുതുടങ്ങി. അതു വളയുന്നതിന്നു
സരിച്ച് ചിരംജീവിയായ കൊമ്പ്ചേയ് ഞെളിയുകയും പുളയുകയും അലറു
കയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒടുവിൽ ഇവാൻ രാജകുമാരൻ സൂചിയുടെ മുമ്പെ
പ്പു താഴെയിട്ടു. കൊമ്പ്ചേയ് മരിച്ച് നിലംപതിച്ചു.

ഇവാൻ കൊമ്പ്ചേയുടെ വെള്ളക്കൽകൊട്ടാരത്തിലേക്കു പോയി. ബു
ദ്ധിമതിയായ വസിലീസ ഓടിവന്ന് അവന്റെ തേൻചുണ്ടുകളിൽ ചുംബി
ച്ചു. ഇവാൻ രാജകുമാരനും ബുദ്ധിമതിയായ വസിലീസയും അവരുടെ വീട്ടിൽ
തിരിച്ചെത്തി വാർദ്ധക്യംവരെ സുഖമായി താമസിച്ചു.

വിവർത്തനം: ഓമന

കോടാലിക്കഞ്ഞി

ഒരു റഷ്യൻ നാടോടിക്കഥ*

ഒരിക്കൽ ഒരു പട്ടാളക്കാരൻ അധിയെടുത്തു വീട്ടിലേക്കു പോവുകയായിരുന്നു. നടന്നു നടന്നു അയാളുടെ കാലുകൾ കഴുപ്പു. പോരെങ്കിൽ നല്ല വിശപ്പും. ഒരു ഗ്രാമത്തിലെത്തിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം കണ്ട കിടലിന്റെ വാതിലിൽ അയാൾ മുട്ടി.

“അകത്തുവന്ന് കുറച്ച വിശ്രമിക്കാൻ എന്തെ അനുവദിക്കുമോ?” അയാൾ ചോദിച്ചു.

ഒരു വൃദ്ധ വാതിൽ തുറന്നു.

“വരൂ, പട്ടാളക്കാരാ,” അവർ പറഞ്ഞു.

“തിന്നാൻ വല്ലതും ഉണ്ടോ, അമ്മേ?”

വൃദ്ധയ്ക്ക് ഒന്നിന്റേയും കുറവുണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ അവർ ഒരു പിശുക്കിയായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് താൻ ഒരു ദരിദ്രയാണെന്നും അവർ അറിഞ്ഞു.

* © മലയാളപരിഭാഷ പ്രോഗ്രസ്സ് പബ്ലിഷേഴ്സ്, 1974

“ഹാ, നല്ലവനായ മനുഷ്യ, ഇന്നലെ മുതൽ ഞാൻതന്നെ പട്ടിണിയാണ്!”

“നിങ്ങളുടെ കയ്യിൽ ഇല്ലെങ്കിൽ ഇല്ലാതെ കഴിക്കുകതന്നെ,” പട്ടാളക്കാരൻ പറഞ്ഞു. പിടി ഉൾപ്പെടെ ഒരു കോടാലി ബഞ്ചിനടിയിൽ കിടക്കുന്നതു് അപ്പോഴാണ് അയാൾ കണ്ടതു്.

“മററൊന്നുമില്ലെങ്കിൽ ഈ കോടാലികൊണ്ടു് കഞ്ഞി വയ്ക്കാം,” അയാൾ പറഞ്ഞു.

“കോടാലികൊണ്ടു് കഞ്ഞിയോ?”

“അതുതന്നെ. ഒരു കലം തന്നാൽ മാത്രം മതി.”

വൃദ്ധ കലം കൊണ്ടുവന്നു. പട്ടാളക്കാരൻ കോടാലി വൃത്തിയായി കഴുകി കലത്തിൽ ഇട്ടു് അതിൽ കുറച്ചു് വെള്ളവുമൊഴിച്ചു് അടുപ്പത്തുവെച്ചു.

അതുതന്നെകൊണ്ടു് അമ്മുക്കയുടെ കണ്ണുകൾ തളളി. പട്ടാളക്കാരൻ ഒരു തവിയെടുത്തു് ഇളക്കിത്തുടങ്ങി. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞു് അയാൾ കലത്തിലെ വെള്ളം കുറച്ചു് തുച്ഛിച്ചുനോക്കി.

“ഇതു് ഉടനെ കാലമാകും,” പട്ടാളക്കാരൻ പറഞ്ഞു. “എന്റെ കയ്യിൽ ഉപ്പില്ലാതെ പോയതു് കഷ്ടമായിപ്പോയി.”

“എന്റെ കയ്യിൽ കുറച്ചു് ഉപ്പുണ്ടു്,” വൃദ്ധ പറഞ്ഞു. “ഇതാ, എടുത്തോളൂ.” പട്ടാളക്കാരൻ കലത്തിൽ ഉപ്പിട്ടിട്ടു് വീണ്ടും സ്വാദുനോക്കി.

“ഒരു പിടി ഗോതമ്പുണ്ടെങ്കിൽ കഞ്ഞി ഒന്നാത്തരമാകും,” അയാൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

വൃദ്ധ കലവറയിൽനിന്നും ഗോതമ്പു നിറച്ച ഒരു ചെറിയ സഞ്ചി എടുത്തു കൊണ്ടു വന്നു.

“ഇതാ, കഞ്ഞിക്കു കൊഴുപ്പുവരുത്താൻ വേണ്ടതു് എടുത്തുകൊള്ളൂ.”

പട്ടാളക്കാരൻ വളരെ നേരം അതു് തിളപ്പിക്കുകയും ഇളക്കുകയും ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്നു. വീണ്ടും അയാൾ സ്വാദുനോക്കി.

അമ്മുക്ക അയാളെത്തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു.

“ഒന്നാത്തരം കഞ്ഞി,” പട്ടാളക്കാരൻ പറഞ്ഞു. “ഒരു തരി വെണ്ണകുടി ഇട്ടാൽ ഇവൻ വിളിച്ചാൽ വിളി കേൾക്കും.”

വൃദ്ധ കുറച്ചു വെണ്ണ കൊണ്ടുവന്നു.

“അമ്മേ, ഇനി ഒരു തവറി കൊണ്ടുവന്നു് ഇതു് കുറച്ചു കടിച്ചുനോക്കിയാട്ടെ.”

അവർ കഞ്ഞി കടിച്ചുതുടങ്ങി. അതിന്റെ സ്വാദിനെപ്പറ്റി ഏതു പറഞ്ഞിട്ടും അമ്മുക്കയ്ക്കു് മതിയായില്ല.

“അതുതം, അതുതം,” അവർ പറഞ്ഞു. “ഒരു കോടലികൊണ്ട് ഇത്ര സ്വാദുള്ള കഞ്ഞി ഉണ്ടാക്കാമെന്നു ഞാൻ സ്വപ്നത്തിൽപ്പോലും വിചാരിച്ചിട്ടില്ല.”

പട്ടാളക്കാരൻ ഉള്ളിൽ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് കഞ്ഞികുടി തുടർന്നു.

വിവർത്തനം: ഓമന

മാന്ത്രിക കുതിര ഒരു രാജ്യൻ നാടോടിപ്പാട്ട്*

പണ്ടൊരിക്കൽ ഒരിടത്തു് ഒരു വൃദ്ധനും മൂന്ന് ആൺകുട്ടികളും പാർത്തിരുന്നു. മൂത്ത പുത്രന്മാർ രണ്ടുപേരും യോഗ്യന്മാരും നല്ല വസ്ത്രം ധരിക്കാൻ ഇഷ്ടമുള്ളവരും പിടിപ്പുള്ള കൃഷിക്കാരനായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇളയ പുത്രനായ മണ്ടൻ ഇവൻ ഇങ്ങിനെയാണും ആയിരുന്നില്ല. അപ്പിൻ തിണ്ണയിൽ ചടഞ്ഞിരുന്നാണു് അവൻ അധികസമയവും കഴിച്ചതു്. അവൻ പുറത്തിറങ്ങുന്നതു് കാട്ടിൽപ്പോയി കൂൺ ഗോവരിക്കാൻ മാത്രമായിരുന്നു.

വൃദ്ധൻ മരിക്കാറായപ്പോൾ മൂന്നു പുത്രന്മാരേയും അടുത്തു വിളിച്ചു് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ മരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ മൂന്നു ദിവസത്തേക്കു് എന്നും രാത്രി നിങ്ങൾ എന്റെ കഴിമാടം സന്ദർശിച്ചു് എനിക്കു് തിന്നാൻ കററ റൊട്ടി കൊണ്ടു വന്നു തരണം.”

* © മലയാളപരിഭാഷ പ്രോഗ്രസ്സ് പബ്ലിക്കേഷൻസ്, 1974

വൃദ്ധൻ മരിച്ചു. അയാളുടെ ശവസംസ്കാരം കഴിഞ്ഞു. അന്നു രാത്രി കഴിമാടത്തിൽ പോകേണ്ട ഉഴം ഏറ്റവും മുത്ത സഹോദരന്റെതായിരുന്നു. എന്നാൽ അലസതകോണ്ടോ അതോ പേടികൊണ്ടോയെന്നു് തീർച്ചയില്ല. അയാൾ പോകാൻ മടിച്ചു. അയാൾ മണ്ടൻ ഇവാനെ വിളിച്ച് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:

“ഇവൻ, എനിക്കുപകരം നീ ഇന്നു് അച്ഛന്റെ കഴിമാടത്തിൽ പോകാമെങ്കിൽ ഞാൻ നിനക്കു് ഒരു കേക്കു് വാങ്ങിത്തരാം..”

ഇവൻ ഉടൻ അതു സമ്മതിച്ചു. അവൻ കുറച്ച റൊട്ടിയുംകൊണ്ടു് അച്ഛന്റെ കഴിമാടത്തിനടുത്തെത്തി. എന്താണു സംഭവിക്കുന്നതെന്നു് അറിയാൻ അവൻ കഴിമാടത്തിനടുത്തു് കാത്തിരുന്നു. കൃത്യം പാതിരായായപ്പോൾ കഴിമാടത്തിലെ മണ്ണു് ഇരുവശത്തേക്കും മാറി. വൃദ്ധൻ എഴുന്നേറ്റുവന്നു് ചോദിച്ചു.

“ആരാണതു്? എന്റെ മുത്തമകനാണോ? റഷ്യ എങ്ങിനെയുണ്ടു്? അവിടെ പട്ടികൾ കരയുകയോ, ചെന്നായ്ക്കൾ ഭാരിയിടുകയോ, കട്ടികൾ കരയുകയോ ചെയ്യുന്നുണ്ടോ?”

ഇവൻ മറുപടി പറഞ്ഞു:

“ഇതു് അങ്ങയുടെ മകനാണു്. റഷ്യയിൽ എല്ലാം ശാന്തമാണു്..”

അച്ഛൻ, ഇവൻ കൊണ്ടുചെന്ന റൊട്ടി വയർന്നിറയെ തിന്നിട്ടു് കഴിമാടത്തിനുള്ളിൽ കയറി കിടന്നു. വഴിക്കു് കുറെ കൂൺ ശേഖരിച്ചിട്ടു് ഇവൻ വീട്ടിലെത്തി.

ഏറ്റവും മുത്ത സഹോദരൻ അവനോടു ചോദിച്ചു:

“നീ നമ്മുടെ അച്ഛനെ കണ്ടോ?”

“കണ്ടു്,” ഇവൻ പറഞ്ഞു.

“നീ കൊണ്ടുപോയ റൊട്ടി അച്ഛൻ തിന്നോ?”

“വയർന്നിറയുന്നതുവരെ തിന്നു്.”

പിറ്റേദിവസം രണ്ടാമത്തെ സഹോദരന്റെ ഉഴമായിരുന്നു. അലസത കൊണ്ടോ പേടികൊണ്ടോ, അയാളും പോകാൻ മടിച്ചു. അയാൾ ഇവാനെ വിളിച്ച് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:

“എനിക്കു പകരം നീ ഇന്നു രാത്രി അച്ഛന്റെ കഴിമാടത്തിൽ പോകാമെങ്കിൽ നിനക്കു് ഞാൻ ഒരു മോടി ചെരിപ്പുണ്ടാക്കിത്തരാം..”

“ശരി,” ഇവൻ പറഞ്ഞു. “ഞാൻ പോകാം..”

അവൻ കുറെ റൊട്ടിയുംകൊണ്ടു് അച്ഛന്റെ കഴിമാടത്തിനരികിൽ കാത്തിരുന്നു. കൃത്യം പാതിരായായപ്പോൾ കഴിമാടത്തിൽനിന്നും മണ്ണു് ഇരുവശത്തേക്കും മാറി. വൃദ്ധൻ എണീറ്റു് പുറത്തുവന്നു് ചോദിച്ചു:

“ആരാണതു്? എന്റെ രണ്ടാമത്തെ മകനാണോ? റഷ്യ എങ്ങിനെയുണ്ടു്? പട്ടികൾ കരയുകയോ, ചെന്നായ്ക്കൾ ഭാരിയിടുകയോ, കട്ടികൾ കരയുകയോ ചെയ്യുന്നുണ്ടോ?

“ഇതു് അങ്ങയുടെ മകനാണു്, അച്ഛാ. റഷ്യയിൽ എല്ലാം ശാന്തമാണു്..”

ഇവൻ കൊണ്ടുചെന്ന റൊട്ടി വയർന്നിറയെ തിന്നിട്ടു് വൃദ്ധൻ കഴിമാടത്തിൽ കയറിക്കിടന്നു. വഴിക്കു് കുറെ കൂൺ പഠിച്ചുകൊണ്ടു് ഇവൻ വീട്ടിലെത്തി.

“അച്ഛൻ റൊട്ടി തിന്നോ?” രണ്ടാമത്തെ സഹോദരൻ ചോദിച്ചു.

“വയർന്നിറച്ചു് തിന്നു്,” ഇവൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

മൂന്നാംദിവസം രാത്രി കഴിമാടത്തിൽ പോകേണ്ടതു് ഇവാനായിരുന്നു. അവൻ സഹോദരന്മാരോടു് പറഞ്ഞു:

“രണ്ടു ദിവസം ഞാൻ അച്ഛന്റെ കഴിമാടത്തിൽ പോയി. ഇനി നിങ്ങളാരുമില്ല. പോകണം. ഞാൻ വീട്ടിലിരുന്നു് വിശ്രമിക്കട്ടെ..”

“ഹേ, അതു പറില്ല,” സഹോദരന്മാർ പറഞ്ഞു. “നിനക്കു് പോയി പരിചയമുണ്ടല്ലോ, അതുകൊണ്ടു് നീതന്നെ പോകണം..”

“ശരി, എന്നാൽ ഞാൻ പോകാം,” ഇവൻ സമ്മതിച്ചു.

അവൻ റൊട്ടിയുംകൊണ്ടു് കഴിമാടത്തിലെത്തി. കൃത്യം പാതിരായായപ്പോൾ കഴിമാടത്തിലെ മണ്ണു് ഇരുവശത്തേക്കും മാറി. വൃദ്ധൻ എണീറ്റു് പുറത്തുവന്നു് ചോദിച്ചു:

“ആരാണതു്? എന്റെ ഇളയ മകനാണോ? റഷ്യ എങ്ങിനെയുണ്ടു്? പട്ടികൾ കരയുകയോ ചെന്നായ്ക്കൾ ഭാരിയിടുകയോ കട്ടികൾ കരയുകയോ ചെയ്യുന്നുണ്ടോ?”

“അച്ഛാ, ഇതു ഞാനാണു്. അങ്ങയുടെ പുത്രനായ ഇവൻ. റഷ്യയിൽ എല്ലാം ശാന്തമാണു്..”

ഇവൻ കൊണ്ടുചെന്ന റൊട്ടി മതിയാവോളം ഭക്ഷിച്ചിട്ടു് അച്ഛൻ പറഞ്ഞു:

“ഇവൻ, എന്റെ ആജ്ഞ അനുസരിച്ചതു് നീ മാത്രമാണു്. മൂന്നു രാത്രി എന്റെ കഴിമാടത്തിൽ വരാൻ നിനക്കു് പേടിയില്ലായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ നീ വെളിപ്രദേശത്തു പോയി ഇങ്ങനെ വിളിച്ചുപറയണം: ‘മാന്ത്രിക കുതിര, കേട്ടാലും, വന്നാലും! അല്ലെങ്കിൽ ആപത്തു വന്നുഭവിച്ചിടും!’ കുതിര അടുത്തെത്തിയാൽ നീ അതിന്റെ വലത്തെ ചെവിയിൽ കയറി ഇടത്തെ ചെവിയിലൂടെ പുറത്തിറങ്ങണം. അപ്പോൾ നീ മറ്റൊരേക്കാളും സുന്ദരനായ ഒരു യുവാ

വായിത്തീരും. എന്നിട്ട് കുതിരപ്പുറത്തു കയറി ഇഷ്ടമുള്ളിടത്തു പോകാം.”
ഇവാൻ, അച്ഛൻ കൊടുത്ത കുടിഞ്ഞാൺ വാങ്ങി അച്ഛനോടു കൃതജ്ഞത പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ട് വീട്ടിലേക്കു പോയി. വഴിയിൽനിന്നു പതിവുപോലെ കൂൺ ശേഖരിച്ചുകൊണ്ടാണു് അവൻ വീട്ടിലെത്തിയതു്. സഹോദരന്മാർ അവനോടു ചോദിച്ചു:

“നീ അച്ഛനെ കണ്ടോ?”

“കണ്ടു്,” ഇവാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

“നീ കൊണ്ടുവന്ന റൊട്ടി അച്ഛൻ തിന്നോ?”

“വയറുനിറച്ചു തിന്നു. ഇനി കഴിമാടത്തിൽ ചെല്ലേണ്ടെന്നു് അദ്ദേഹം എന്നോടു് പ്രത്യേകം പറഞ്ഞു്.”

ഇക്കാലത്താണു് രാജാവു് അവിവാഹിതരും സുന്ദരന്മാരായ യുവാക്കൾക്കും എല്ലാവരും കൊട്ടാരത്തിലെത്തണമെന്നു വിളംബരം ചെയ്തതു്. രാജാവിന്റെ മകളായ സുന്ദരി എന്ന രാജകുമാരിയ്ക്കുവേണ്ടി ഓക്കമേരത്തടികൊണ്ടു് പന്ത്രണ്ടു തൂണുകളും പന്ത്രണ്ടു നിലകളുമുള്ള ഒരു മാളിക പണിയിക്കപ്പെട്ടു. രാജകുമാരി ഏറ്റവും മുകളിലത്തെ നിലയിലുള്ള തന്റെ മുറിയുടെ ജനാലയ്ക്കുരികിലിരിക്കുമ്പോൾ കുതിരപ്പുറത്തു് അത്രയും പൊക്കത്തിൽ ചാടി അവളുടെ ചുണ്ടിൽ ചുംബിക്കുന്നവൻ ഉന്നതകലജാതനോ നീചനോ ആരുതന്നെ ആയാലും അയാൾക്കു് രാജകുമാരിയെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കുമെന്നായിരുന്നു രാജാവിന്റെ നിശ്ചയം. കൂടാതെ രാജ്യത്തിൽ പകുതിയും അയാൾക്കു് നൽകപ്പെടും.

ഈ വാർത്ത ഇവാന്റെ സഹോദരന്മാരുടെ ചെവിയിലെത്തി. മറ്റുള്ളവരോടൊപ്പം തങ്ങളുടെ ഭാഗ്യം പരീക്ഷിക്കാൻ അവർ തീരുമാനിച്ചു.

അവർ അവരുടെ ഏറ്റവും നല്ല രണ്ടു കുതിരകൾക്കു് ഓട്സ് തിന്നാൻ കൊടുത്തു് ലായത്തിൽനിന്നു് പുറത്തിറക്കി. ഏറ്റവും നല്ല വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചു. ചുരുണ്ട മുടി ചീകിമിനുക്കി. അടുപ്പിൻതിണ്ണയിൽ പുകക്കുഴലിന്റെ പിന്നിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു് ഇവാൻ ജ്യേഷ്ഠന്മാരോടു് പറഞ്ഞു:

“എന്നേക്കൂടെ കൊണ്ടുപോകൂ, ഞാൻ ഭാഗ്യം പരീക്ഷിക്കട്ടെ.”

“അടുപ്പിൻതിണ്ണയിൽ പതുങ്ങിയിരിക്കുന്ന കൊള്ളരുത്താവനെ!” അവർ പരിഹാസിച്ചു. “നീ ഞങ്ങളുടെയുടെ വന്നാൽ നിന്നെ ആളുകൾ പരിഹസിക്കേയ്ക്കുള്ളൂ. കാട്ടിൽപ്പോയി കൂണമ്പേഷിക്കുന്നതാണു് നിനക്കു് നല്ലതു്.”

മുത്ത സഹോദരന്മാർ രണ്ടുപേരും കുതിരകളുടെ പുറത്തു കയറി, തൊപ്പി ശരിയുപയ്ക്കു്, ചുളംവിളിച്ചുകൊണ്ടു് പാഞ്ഞുപോയി. കുതിരകൾ വഴിയിൽ പൊടിപടലമുയർത്തിക്കൊണ്ടു് മറഞ്ഞു. ഇവാൻ കുടിഞ്ഞാൺ കയ്യിലെടുത്തു

കൊണ്ടു് വെളിപ്രദേശത്തു ചെന്നു് അച്ഛൻ പറഞ്ഞതുപോലെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

“മാന്ത്രിക കുതിരേ, കേട്ടാലും, വന്നാലും. അല്ലെങ്കിലാപത്തു വന്നുവേിച്ചിടം.”

അതുതും! ഉഗ്രനൊരു കുതിര അവന്റെ അടുത്തേക്കു് പാഞ്ഞുവന്നു. അതിന്റെ കളമ്പടിയോടു് ഭൂമി കിടിലംകൊണ്ടു. അതിന്റെ മുകളിൽനിന്നു് തീപ്പെറ്റി ചിതറി, ചെവികളിൽനിന്നു് മേഘംപോലെ പുക വമിച്ചു.

കുതിര ഇവാന്റെ അടുത്തേത്തി അനങ്ങാതെ നിന്നുകൊണ്ടു് ചോദിച്ചു:

“ഇവാൻ, എന്താണു് വേണ്ടതു്?”

ഇവാൻ കുതിരയുടെ കഴുത്തിൽ തലോടി. അതിനു് കുടിഞ്ഞാണിട്ടിട്ടു് അവൻ അതിന്റെ വലത്തെ ചെവിയിലൂടെ കയറി ഇടത്തെ ചെവിയിലൂടെ ഇറങ്ങി. അതുതും! അവൻ പുലർകാലത്തെ ആകാശംപോലെ ഭംഗിയുള്ള ഒരു യുവാവായിത്തീർന്നു. അത്ര സന്ദന്ദൃമുള്ള ഒരു യുവാവു് അതിനുമുമ്പു് ജനിച്ചിട്ടില്ല. അവൻ മാന്ത്രിക കുതിരയുടെ പുറത്തുകയറി കൊട്ടാരത്തിലേക്കു് പുറപ്പെട്ടു. മാന്ത്രിക കുതിര ഓട്ടയും ഒരു ദിവസവും സഞ്ചരിച്ചു. വാൽ വീശിക്കൊണ്ടു് അതു് പർവ്വതങ്ങളും താഴ്വരകളും കടന്നു. വായുവേഗത്തിൽ നാടുകളും കാടുകളും പിന്നിച്ചു.

ഇവാൻ കൊട്ടാരത്തിലെത്തിയപ്പോൾ കൊട്ടാരത്തിന്റെ മുറും നിറയെ ആളായിരുന്നു. പന്ത്രണ്ടു തൂണുകളും പന്ത്രണ്ടു നിലകളുമുള്ള മാളികയുടെ ഏറ്റവും മുകളിലുള്ള സ്വകാര്യമുറിയുടെ ജനാലയ്ക്കടുത്തു് സുന്ദരി രാജകുമാരി ഇരുന്നിരുന്നു.

രാജാവു് പൂമുഖത്തു വന്നു നിന്നുകൊണ്ടു് പറഞ്ഞു:

“കുതിരപ്പുറത്തു മുകളിലേക്കു ചാടി അക്കാണുന്ന ജനാലയ്ക്കുപിന്നിലിരിക്കുന്ന എന്റെ മകളുടെ ചുണ്ടിൽ ചുംബിക്കുന്ന യുവാവിനു് ഞാൻ അവളെ കല്യാണംകഴിച്ചുകൊടുക്കും. പകുതി രാജ്യവും കൊടുക്കും.”

സുന്ദരി രാജകുമാരിയെ കാംക്ഷിച്ചെത്തിയ യുവാക്കൾ ഓരോരുത്തരായി ചാടിനോക്കി. പക്ഷേ ജനാലയ്ക്കടുത്തെത്താൻ ആർക്കും കഴിഞ്ഞില്ല. ഇവാന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്മാരും മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ ചാടിനോക്കി, പക്ഷേ ഫലമുണ്ടായില്ല.

ഇവാന്റെ ഊഴം വന്നു. അവൻ ഒരു പോർവിലിയോടെ മാന്ത്രിക കുതിരയെ ചാടിച്ചു. അതു കരിച്ചുചാടി. ഏറ്റവും മുകളിൽനിന്നും രണ്ടു നിലകൾ താഴെവരെ എത്തി. ഇവാൻ രാജാമന്ത്രി കുതിരയെ ചാടിച്ചു. ഏറ്റവും മുകളിലത്തെ നിലയുടെ തൊട്ടുതാഴെവരെ കുതിര പൊങ്ങി. അവസാനത്തെ തവ

ണ ചാടുന്നതിനുമുമ്പ് ഇവാൻ കുതിരയെ അതിന്റെ വായിൽനിന്ന് നരയും പതയും വരുന്നതുവരെ വട്ടംകറക്കി. ഒടുവിൽ കുതിര ഒരു തീപ്പന്തംപോലെ മുകളിലേക്കു കുതിച്ചു. ഇവാൻ, രാജകുമാരിയുടെ തേൻചുണ്ടുകളിൽ ചുംബിച്ചു. തന്റെ മുദ്രാമോതിരംകൊണ്ടു രാജകുമാരി ഇവാന്റെ നെററിയിൽ മുദ്രകത്തി. ജനങ്ങൾ ആർത്തുവിളിച്ചു: "തടഞ്ഞുനിർത്തൂ"! പിടിച്ചുനിർത്തൂ!" പക്ഷേ ഇവാനും കുതിരയും പൊടിപടലമുയർത്തികൊണ്ടു അപ്രത്യക്ഷരായി.

ബെളിപ്രദേശത്തെത്തിയപ്പോൾ ഇവാൻ കുതിരയെ നിർത്തി, അതിന്റെ ഇടത്തെ ചെവിയിലൂടെ കയറി വലത്തെ ചെവിയിലൂടെ പുറത്തിറങ്ങി. അവൻ പഴയപടിയിലായി. അവൻകുതിരയെ പാട്ടിനു വിട്ടിട്ട് വീട്ടിലേയ്ക്കു പോയി. വഴിക്ക് കൂൺ പറിക്കാൻ അവൻ മറന്നില്ല. അവൻ വീട്ടിലെത്തി ഒരു തുണിക്കപ്പണമെടുത്തു നെററിയിൽ കെട്ടിവെച്ചിട്ട് അടുപ്പിൻതിണ്ണയിൽ കയറി പഴയതുപോലെ കിടന്നു.

കരേക്കഴിഞ്ഞു ജ്യേഷ്ഠന്മാർ തിരിച്ചെത്തി. തങ്ങൾ കണ്ടതും കേട്ടതും ഒക്കെ അവർ ഇവാനോടു വിവരിച്ചു.

"രാജകുമാരിയുടെ ആരാധകർ അനവധിപേരുണ്ടായിരുന്നു, അവർ സുമുഖന്മാരുമായിരുന്നു," അവർ പറഞ്ഞു. "എന്നാൽ എല്ലാവരെയും അതിശയിക്കുന്ന ഒരാരം അക്കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ജലിക്കുന്ന തന്റെ കുതിരപ്പുറത്തു് അയാൾ ചാടി രാജകുമാരിയെ ചുംബിച്ചു. അയാൾ വരുന്നത് എല്ലാവരും കണ്ടു. പക്ഷേ തിരിച്ചുപോകുന്നത് ആരും കണ്ടില്ല."

പുകക്കുഴലിന്റെ പിന്നിൽനിന്ന് ഇവാൻ പറഞ്ഞു:

"ഒരുപക്ഷേ നിങ്ങൾ കണ്ടതു് എന്നെയായിരിക്കും."

ജ്യേഷ്ഠന്മാർ രോഷാകുലരായി പറഞ്ഞു:

"മണ്ടാ! നീ ഇങ്ങിനെ വിഡ്ഢിത്തം പുലമ്പാതിരിക്കൂ. അടുപ്പിൻ തിണ്ണയിൽ കൂണ്ടും തിന്നുകൊണ്ടു് അടങ്ങിയിരിക്കൂ."

രാജകുമാരിയുടെ മോതിരം പതിപ്പിച്ച മുദ്രയെ മറയ്ക്കാനായി കെട്ടിയിരുന്ന തുണി ഇവാൻ അഴിച്ചുമാറ്റി. പെട്ടെന്ന് അതിന്റെ തിളക്കം വീട്ടിലാകെ പ്രകാശംപരത്തി. ജ്യേഷ്ഠന്മാർ പേടിച്ച് വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

"മണ്ടാ, നീ എന്താണു ചെയ്യുന്നത്? നീ ഈ വീടിനു് തീപിടിപ്പിക്കും!"

പിറേ ദിവസം രാജാവു് ഒരു വിരുന്നുസൽക്കാരത്തിനു് പ്രജകളെ എല്ലാവരെയും ക്ഷണിച്ചു. അടിയാന്മാരേയും പ്രളക്കന്മാരേയും സാധാരണക്കാരേയും ധനവാന്മാരേയും ദരിദ്രരേയും യുവാക്കളേയും വൃദ്ധന്മാരേയും എന്നുവേണ്ട രാജ്യത്തുള്ള സകലരേയും അദ്ദേഹം വിരുന്നിനു ക്ഷണിച്ചിരുന്നു.

ഇവാന്റെ സഹോദരന്മാരും സഭ്യസ്തു പോകാൻ വട്ടംകൂട്ടി.

"എന്നെക്കൂടെ കൊണ്ടു പോകൂ, ജ്യേഷ്ഠന്മാരേ," ഇവാൻ കൈയി.

"നിന്നെയോ?" അവർ ചിരിച്ചു. "കാണുന്നവരെല്ലാം നിന്നെ പരിഹസിക്കും. കൂണ്ടും തിന്നുകൊണ്ടു് നീ ഈ അടുപ്പിൻതിണ്ണയിൽ ഇരുന്നോ."

ജ്യേഷ്ഠന്മാർ കുതിരപ്പുറത്തു കയറി ഓടിച്ചുപോയി. ഇവാൻ കാൽനടയായി പുറപ്പെട്ടു. അവൻ കൊട്ടാരത്തിലെത്തി ഒരു ഒഴിഞ്ഞ മൂലയിൽ ഇരുന്നു. സുന്ദരിരാജകുമാരി അതിഥികളെ എല്ലാവരേയും കാണാൻ ചുറ്റിനടന്നു. അവൾ കയ്യിൽ പിടിച്ചിരുന്ന കപ്പിൽനിന്നും ഓരോരുത്തരേയും കരേക്കു മധുരപാനീയം കുടിപ്പിച്ചു. അവൾ തന്റെ മുദ്രയുണ്ടായെന്നറിയാൻ ഓരോരുത്തരുടേയും നെററിയിൽ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി.

അവൾ ഇവാനെ ഒഴിച്ചു് മറെറല്ലാവരേയും പരിശോധിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അവനെ സമീപിച്ചപ്പോൾ അവളുടെ മനസ്സിടിക്കു. അവന്റെ ദേഹം മുഴുവൻ കരിപുരണ്ടിരുന്നു. മുളുൻപന്നിയുടെ മുളുപോലുള്ള തലമുടിയിരുന്ന അവന്റെ തല.

സുന്ദരി രാജകുമാരി ചോദിച്ചു:

"നീ ആരാണു്? എവിടുന്നു വരുന്നു? ആ പഴയതുണി നീ നെററിയിൽ കെട്ടിവെച്ചിരിക്കുന്നതെന്തിനാണു്?"

"ഉരുണ്ടവീണു് എന്റെ നെററി അല്പം മുറിഞ്ഞു," ഇവാൻ പറഞ്ഞു. രാജകുമാരി തുണി അഴിച്ചുമാറ്റി. ഉജ്ജ്വലമായ ഒരു പ്രകാശം കൊട്ടാരത്തിലാകെ പരന്നു.

"ഇതു് എന്റെ മുദ്രയാണു്!" അവൾ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. "ഇതാണു് എന്റെ വരൻ!"

രാജാവു് ഇവാന്റെ അടുത്തെത്തി അവനെ ഒന്നു നോക്കിയിട്ടു പറഞ്ഞു:

"അല്പ, രാജകുമാരി! നിന്റെ വരൻ ഇവനായിരിക്കയില്ല! ഇവാൻ ആകെ കരിപുരണ്ട ഒരു വെറും സാധാരണക്കാരനാണു്."

ഇവാൻ രാജാവിനോടു പറഞ്ഞു:

"മുഖം കഴുകിയിട്ടുവരാൻ എന്നെ അനുവദിക്കൂ."

രാജാവു് അതിനു് അനുവാദം കൊടുത്തു. ഇവാൻ മുറുത്തിറങ്ങി അച്ചൻ പരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള വാക്കേൾ വീളിച്ചുപറഞ്ഞു:

"മാന്ത്രിക കുതിരേ, കേട്ടാലും, വന്നാലും!

അല്ലെങ്കിലാപത്തു വന്നുവെച്ചിടും."

മാന്ത്രിക കുതിര അവന്റെയടുത്തേക്കു് പാഞ്ഞുവന്നു. കൂമി അതിന്റെ ക

ഉമ്പടിയേന്റ കിടിലംകൊണ്ടു. അതിന്റെ മുകളിൽനിന്നും തീപ്പൊരി ചിതറി. ചെവിയിൽനിന്നും പുകയുടെ മേലങ്ങര ഉയർന്നു. ഇവാൻ അതിന്റെ വലത്തേ ചെവിയിലൂടെ കയറി ഇടത്തേ ചെവിയിലൂടെ പുറത്തിറങ്ങി. പുലർക്കാലത്തെ ആകാശംപോലെ സൗന്ദര്യമുള്ള ഒരു യുവാവായി അവൻ മാറി. അതിനുമുമ്പ് അത്ര സൗന്ദര്യമുള്ള ആരും ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അവനെ കണ്ടയുടൻ കൊട്ടാരത്തിൽ കൂടിയിരുന്നവർ അത്ഭുതസ്തബ്ധരായി.

പിന്നീട് ഇവാൻ സുന്ദരി രാജകുമാരിയെ വിവാഹംചെയ്തു. തുടർന്ന് ഗംഭീരമായൊരു സഭയും കൊട്ടാരത്തിൽ നടത്തപ്പെട്ടു.

വിവർത്തനം: ഓമന

കർഷകപുത്രനായ ഇവാൻ മൂന്നു ചുറ്റോ-യുറ്റോമാരും ഒരു രാജ്യൻ നാടോടിക്കഥ

പണ്ടു പണ്ടൊരു രാജ്യത്തു്, ഒരു ദേശത്തു്, ഒരുപ്പുപ്പനും അമ്മയ്ക്കയും അവരുടെ മൂന്നു പുത്രന്മാരും താമസിച്ചിരുന്നു. ഇവാനെന്നായിരുന്നു ഇളയ മകന്റെ പേര്. കട്ടികൾ മടിയന്മാരായിട്ടല്ല വളർന്നതു്. അവർ അധ്വാനശീലരായിരുന്നു. പ്രഭാതം മുതൽ പ്രദോഷം വരെ അവർ നിലമുഴുതുപോന്നു.

രാക്ഷസന്മാരിൽ ഭയങ്കരനായ ചുറ്റോ-യുറ്റോ ഭൂമിയെ ആക്രമിച്ചു് ജനങ്ങളെ കൊ

ന്നൊടുക്കാനും പട്ടണങ്ങളും ഗ്രാമങ്ങളും തീവച്ചു നശിപ്പിക്കാനും പോകുന്നുവെന്നൊരു ശ്രുതി ആ രാജ്യത്തു പരന്നു. അപ്പുപ്പനും അമ്മയ്ക്കയും ദുഃഖിതരായി. അവരെ ആശ്വസിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടു് മുത്ത മക്കൾ രണ്ടുപേരും ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:

“അമ്മേ ദുഃഖിക്കേണ്ട, അച്ഛാ, ദുഃഖിക്കേണ്ട! രാക്ഷസന്മാരിൽ ഭയങ്കരനായ ചുറ്റോ-യുറ്റോയെ നേരിടാൻ ഞങ്ങൾ പോകാം, അവനെ കൊന്നിട്ടേ ഞ

ങ്ങൾ മടങ്ങുകയുള്ളൂ! നിങ്ങൾക്കു തുണയ്ക്കായി ഇവാനെ ഇവിടെ നിർത്തിയേക്കാം. ഞങ്ങളുടെ കൂടെ യുദ്ധത്തിനു പോവാൻ അവനു പ്രായമായിട്ടില്ല.”

“അതു പറയില്ല,” ഇവാൻ പറഞ്ഞു. “വീട്ടിൽ നിങ്ങളേയും കാത്തിരിക്കാൻ എനിക്കു വയ്യ ചൂടൊ—യൂടൊയോടു യുദ്ധം ചെയ്യാൻ ഞാനും വരുന്നു!”

അപ്പപ്പനും അമ്മയ്ക്കും അവനെ തടയുകയോ എതിർത്തു എന്തെങ്കിലും പറയുകയോ ഉണ്ടായില്ല. അവർ മക്കൾ മൂന്നുപേരുടേയും യാത്രയ്ക്കു വേണ്ട ഒരു കണ്ടാരം ചെയ്തു. സഹോദരന്മാർ മൂന്നുപേരും ഘനമുള്ള ഓരോ കുറുവടി കരുത്തി, സഞ്ചിയിൽ കുറച്ച റൊട്ടിയും യാത്രയ്ക്കുതാമശ്യമായ ചുരുക്കം ചില സാധനങ്ങളും എടുത്തുവെച്ചു. അവർ തങ്ങളുടെ ഉഗ്രൻ കുതിരകളുടെ പുറത്തു കയറി യാത്ര തിരിച്ചു.

അവർ എത്ര ദൂരം സഞ്ചരിച്ചുവെന്നും ആർക്കും നിശ്ചയമില്ല. വഴിയിൽ ഒരു വൃദ്ധനെ അവർ കണ്ടുമുട്ടിയെന്നു മാത്രമറിയാം.

“നല്ലവരായ യുവാക്കളേ, വന്ദനം!” വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

“വന്ദനം, അപ്പപ്പാ!”

“എങ്ങാട്ടാണ്?”

“രാക്ഷസന്മാരിൽ ഭയങ്കരനായ ചൂടൊ—യൂടൊയോടു യുദ്ധം ചെയ്ത് സ്വദേശത്തെ രക്ഷിക്കുവാൻ പോവുകയാണ് ഞങ്ങൾ!”

“നല്ല കാര്യത്തിനാണ് നിങ്ങളുടെ പുറപ്പാട്! പക്ഷേ കുറുവടി കൊണ്ട് ചൂടൊ—യൂടൊയോടു യുദ്ധം ചെയ്യാൻ പറയില്ല, അതിന് ഡമാസ്കസ് ഉരുക്കുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ വാളുകളാണ് വേണ്ടത്.”

“അതെവിടെക്കിട്ടും, അപ്പപ്പാ?”

“അതു ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാം. നല്ലവരായ യുവാക്കളേ, നിങ്ങൾ നേരെ മുൻപോട്ട് കുതിരയോടിച്ചുപോവുക. അപ്പോൾ ഒരു വലിയ മല കാണും. ആ മലയിൽ ഒരു വൻഗുഹയുണ്ട്. അതിന്റെ മുമ്പം ഒരു വലിയ പാറക്കൊണ്ട് മൂടിയിരിക്കുകയാണ്. ആ പാറ ഉരുട്ടിമാററി നിങ്ങൾ ഗുഹയിൽ പ്രവേശിക്കണം. അവിടെനിന്നും നിങ്ങൾക്ക് വാളുകൾ കിട്ടും.”

സഹോദരന്മാർ വൃദ്ധനോടു നന്ദി പറഞ്ഞിട്ട് അയാൾ പറഞ്ഞതുപോലെ നേരെ മുൻപോട്ട് കുതിരയോടിച്ചുപോയി. ഒരു പൊക്കമുള്ള മല അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടു. അതിന്റെ ഒരു വശത്തു പാറനിറത്തിലുള്ള ഒരു വലിയ പാറ ഉണ്ടായിരുന്നു. സഹോദരന്മാർ പാറ ഉരുട്ടിമാററി ഗുഹയ്ക്കുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു. അവിടെ അവർ കണ്ടത് പല തരത്തിലുള്ള അസംഖ്യം ആയുധങ്ങളല്ലാതെ മ

റെറാന്നുമല്ല! അവർ ഓരോരുത്തരും ഓരോ വാൾ എടുത്തുകൊണ്ട് വീണ്ടും യാത്രയായി.

“വൃദ്ധൻ നമ്മോടു വളരെ കരുണ കാണിച്ചു, അദ്ദേഹത്തിനു നന്ദി,” അവർ പറഞ്ഞു. “ഈ വാളുകൾക്കൊണ് യുദ്ധം ചെയ്യാൻ നമുക്ക് വളരെ എളുപ്പമായിരിക്കും!”

അവർ പിന്നെയും കുതിരപ്പുറത്തു സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു, ഒരു ഗ്രാമത്തിലെത്തുന്നതുവരെ. അവർ ചുറ്റും നോക്കി. ഒരൊറ്റ ജീവിയെപ്പോലും അവിടെയെങ്ങും കണ്ടില്ല. ഒരു ചെറിയ കടിലൊഴികെ മറ്റെല്ലാം കത്തി ചാമ്പലായി കിടന്നിരുന്നു. സഹോദരന്മാർ മൂവരും കടിലിനുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു. അടുപ്പിന്റെ തട്ടിൽ ഞരങ്ങിക്കൊണ്ടു കിടന്നിരുന്ന ഒരു വൃദ്ധയെയാണ് അവർ കണ്ടത്.

“വന്ദനം, അമ്മേ!” സഹോദരന്മാർ പറഞ്ഞു.

“വന്ദനം, നല്ലവരായ യുവാക്കളേ! എങ്ങാട്ടാണ്?”

“ഞങ്ങൾ മുന്തിരിപ്പഴയിലുള്ള ഞാവൽപ്പാലത്തിലേക്കു പോവുകയാണ്. രാക്ഷസന്മാരിൽ ഭയങ്കരനായ ചൂടൊ—യൂടൊ ഞങ്ങളുടെ രാജ്യം ആക്രമിക്കാതിരിക്കുവാൻ അയാളോടു യുദ്ധം ചെയ്യാനാണ് ഞങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.”

“ഹ, എന്റെ നല്ലവരായ യുവാക്കളേ, ഒരു നല്ല കാര്യത്തിനാണ് നിങ്ങളുടെ പുറപ്പാട്! കറുത്ത ഹൃദയമുള്ള ആ ഭയങ്കരൻ കൊലയും കൊള്ളയും നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നേമെല്ലാം നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവിടെയും അതുതന്നെയാണ് സംഭവിച്ചത്. ജീവനോടെ ശേഷിക്കുന്നത് ഞാൻ മാത്രമാണ്....”

സഹോദരന്മാർ ആ രാത്രി വൃദ്ധയുടെ വീട്ടിൽ താമസിച്ചു. പിറ്റേന്ന് വെളുപ്പിനുതന്നെ അവർ എഴുന്നേറ്റ് യാത്ര തുടർന്നു.

മുന്തിരിപ്പഴയിലെ ഞാവൽപ്പാലത്തിനടുത്തു അവരെത്തി. പുഴയുടെ തീരത്തു ഒടിഞ്ഞ വാളുകൾ, ഒടിഞ്ഞ വീല്ക്കൾ, മനുഷ്യരുടെ അസ്ഥികൾ എന്തിനവ ചിതറിക്കിടന്നിരുന്നു....

അടുത്തൊരിടത്തു ഒടിഞ്ഞു കിടന്നിരുന്ന കടിലിൽ താമസിക്കാമെന്ന് അവർ നിശ്ചയിച്ചു.

“ഞാൻ പറയുന്നത് ശ്രദ്ധിക്കൂ, സഹോദരന്മാരെ,” ഇവാൻ പറഞ്ഞു. “വീഴ്ചയും അപരിചിതവുമായ ഒരു രാജ്യത്താണ് നാം എത്തിയിരിക്കുന്നത്. നാം വളരെ കരുതലോടെ ഇരിക്കുകയും ഓരോ ശബ്ദവും എന്താണെന്നു ശ്രദ്ധിക്കുകയും വേണം. രാക്ഷസന്മാരിൽ ഭയങ്കരനായ ചൂടൊ—യൂടൊ ഞാവൽപ്പാലത്തിനിപ്പറം കുക്കൊതിരിക്കുവാൻ നാം മാറി മാറി കാവൽ നില്ക്കണം.”

പെട്ടെന്നു പുഴയിലെ വെള്ളം പതയുകയും തിളയുകയും ചെയ്തു തുടങ്ങി. ഓക്കമരങ്ങളിൽ ഇരുന്ന് കഴുകന്മാർ കരഞ്ഞു. രാക്ഷസന്മാരിൽ ഭയങ്കരമായ സ്വേദനമുണ്ടായി. ചുടൊ-യുടൊ കുതിരപ്പുറത്തു് അവിടെ എത്തി. അയാൾ ഞാവൽപ്പാലത്തിലേക്കു് കുതിരയെ പായിച്ചു. കുതിര കാൽ തട്ടി വീഴാൻ തുടങ്ങി. അയാളുടെ അംഗിലിരുന്ന മലങ്കാക്കു ചിറകിട്ടിട്ടു. അയാളുടെ പിറകേ വന്ന കുറുത്ത പട്ടി മുറുറുതു. ചുടൊ-യുടൊ ചാട്ട വീശി കുതിരയുടെ പള്ളയിലും മലങ്കാക്കയുടെ ചിറകുകളിലും പട്ടിയുടെ ചെവികളിലും അടിച്ചു.

അയാൾ പറഞ്ഞു: “എന്റെ കുതിരേ, നീയെന്തിനാണ് തട്ടിവിഴുന്നത്? മലങ്കാക്കേ, നീ ചിറകിട്ടിക്കുന്നത് എന്തിനാണ്? കുറുത്ത പട്ടി, നീ എന്തിനാണ് മുറുറുക്കുന്നത്? കർഷകപുത്രനായ ഇവാന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം നിങ്ങൾ മണത്തറിയുന്നുണ്ടോ? പക്ഷേ അവൻ ഇനിയും ജനിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ. അഥവാ ജനിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ ശരിയായി യുദ്ധം ചെയ്യാൻ അവനു കഴിയില്ല, കാരണം എന്റെ ഒരു വിരൽകൊണ്ടു് ഞാനവനെ ഞെരിച്ചുകളയും!”

ഇതു കേട്ടു് കർഷകപുത്രനായ ഇവാൻ ഞാവൽപ്പാലത്തിനടിയിൽനിന്നും ചാടി പുറത്തു വന്നു.

“നിർത്തു്, ചുടൊ-യുടൊ,” ഇവാൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. “വാളുകൾ കൂട്ടിമുട്ടുന്നതിനുമുമ്പേ വീമ്പിളക്കേണ്ട. ആരു് ആരെ വകവരുത്തുമെന്ന് നമുക്കു നോക്കാം!”

ഇവാൻ ചുടൊ-യുടൊയുടെമേൽ ചാടിവീണു്, ഡമാസ്കസ് ഉരുക്കുകൊണ്ടു നിർമ്മിച്ച വാൾ ഒരു പ്രാവശ്യം വീശി, പിന്നെ രണ്ടാമതൊരിക്കൽക്കൂടി വീശി, അയാളുടെ ആറു തലകൾ വെട്ടിനിലത്തിട്ടു. അപ്പോൾ ചുടൊ-യുടൊയുടെ ഒരു ഇവാന്റെ മേൽ പതിക്കുകയും അവൻ മുട്ടറം മണ്ണിൽ പൂണ്ടുപോവുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഈ സമയം കർഷകപുത്രനായ ഇവാൻ ഒരു പിടി മണ്ണു വാരി അന്റെ ശത്രുവിന്റെ തീപ്പൊരി പറക്കുന്ന കണ്ണുകളുടെ നേരെ എറിഞ്ഞു. മണ്ണു വീണു് കണ്ണു കാണാൻ പാടില്ലാത്ത ചുടൊ-യുടൊ മണ്ണു കളയാൻ വേണ്ടി കണ്ണുകൾ തിരുമ്മിക്കൊണ്ടിരിക്കെ ഇവാൻ അയാളുടെ ശ്വേദിച്ച മൂന്നു തലകളും അതിഞ്ഞുവീഴ്ത്തി. ചുടൊ-യുടൊയുടെ ദേഹം കഷണം കഷണമായി നശിക്കി അവൻ മുന്തിരിപ്പഴയിലേക്കു് എറിഞ്ഞു. രാക്ഷസന്റെ തലകൾ സ്വേദനം ഞാവൽപ്പാലത്തിനടിയിൽ ഇട്ടിട്ടു് ഇവാൻ കുടിയിലേക്കു് തിരിച്ചുപോയി. ഒന്നും സംഭവിക്കാത്ത മട്ടിൽ അവൻ സുഖമായി കിടന്നുറങ്ങി.

നേരം വെളുത്തപ്പോൾ രണ്ടാമത്തെ സഹോദരൻ തിരിച്ചെത്തി.

“രാത്രിയിൽ എന്തെങ്കിലും കണ്ടോ?” ഇവാൻ ചോദിച്ചു.

“ഇല്ല,” ചേട്ടൻ പറഞ്ഞു. “ഒരു ഊച്ചയോ കൊതുകോ പറന്നുപോവുക പോലും ചെയ്തിട്ടില്ല.”

“അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ, എന്റെ പൊന്നുചേട്ടന്മാർ, എന്റെയുടെ ഒന്നു വരൂ,” ഇവാൻ പറഞ്ഞു. “ഞാൻ ഊച്ചയേയും കൊതുകിനേയും കാട്ടിത്തരാം.”

ഇവാൻ അവരെ ഞാവൽപ്പാലത്തിനടിയിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി, രണ്ടു രാക്ഷസന്മാരുടേയും തലകൾ കാട്ടിക്കൊടുത്തു.

“രാത്രിയിൽ ഇവിടെ പറന്നുനടക്കുന്ന ഊച്ചകളും കൊതുകുകളും ഇത്തരമാണു്,” ഇവാൻ പറഞ്ഞു. “എന്റെ ചേട്ടന്മാരെ, യുദ്ധം ചെയ്യാൻ നിങ്ങളെക്കൊണ്ടു പറയില്ല. അടുപ്പിന്റെ മുകളിൽ തീ കാഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കാനേ നിങ്ങളെക്കൊണ്ടു പറവൂ.”

ചേട്ടന്മാർ നാണിച്ചു തലതാഴ്ത്തി.

“ഉറക്കം ഞങ്ങളെ കീഴടക്കി,” അവർ പറഞ്ഞു.

മൂന്നാമത്തെ രാത്രി ഇവാൻതന്നെ കാവലിനു പോകാൻ തയ്യാറായി.

“ഇന്ന് അതിഭയങ്കരമായ ഒരു യുദ്ധമാണു് എന്നിടുകു് നേരിടേണ്ടതു്,” അവൻ പറഞ്ഞു. “എന്റെ ചേട്ടന്മാർ ഉറങ്ങിക്കളയരുതു്, ഞാൻ ചുളമടിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കണം. അതു കേട്ടാലുടൻ എന്റെ കുതിരയെ എന്റെയടുത്തേക്കു വിടുകയും സഹായത്തിനു് നിങ്ങൾ ഓടിവരികയും വേണം.”

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടു് കർഷകപുത്രനായ ഇവാൻ ഞാവൽപ്പാലത്തിനടിയിൽ പോയി കാത്തിരുന്നു.

പാതിരാത്രി കഴിഞ്ഞയുടൻ ഭൂമി കലുണ്ടുകയും ആടുകയും ചെയ്തുതുടങ്ങി. പുഴയിലെ വെള്ളം തിളച്ചുമറിഞ്ഞു, കൊടുകാറു് ഓറിയിട്ടു, ഓക്കമരങ്ങളിലിരുന്ന കഴുകന്മാർ കരഞ്ഞു. രാക്ഷസന്മാരിൽ ഭയങ്കരമായ പന്ത്രണ്ടുതലയൻ ചുടൊ-യുടൊ മുന്തിരിപ്പഴയിലേക്കു് കുതിരയോടിച്ചവന്നു. ചുടൊ-യുടൊയുടെ പന്ത്രണ്ടു തലകളും ചുളം വിളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും തീ തുപ്പിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തു. അയാളുടെ കുതിരയ്ക്കു് പന്ത്രണ്ടു് ചിറകുകളും ചെമ്പുകൊണ്ടുള്ള രോമങ്ങളും ഇരുമ്പുകൊണ്ടുള്ള കഞ്ചിരോമവും ഇരുമ്പുവാലും ഉണ്ടായിരുന്നു. ചുടൊ-യുടൊ ഞാവൽപ്പാലത്തിലേക്കു് പ്രവേശിച്ചയുടൻ കുതിര തട്ടിവിഴാൻ തുടങ്ങി. അയാളിലിരുന്ന മലങ്കാക്കു ചിറകിട്ടിട്ടു, പിറകേ വന്ന കുറുത്ത പട്ടി ചെവി കൂർപ്പിച്ചു. കുതിരയുടെ പള്ളയിലും മലങ്കാക്കയുടെ ചിറകുകളിലും കുറുത്ത പട്ടിയുടെ ചെവികളിലും ചുടൊ-യുടൊ ചാട്ടുകൊണ്ടടിച്ചു.

“എന്റെ കുതിരേ, നീയെന്തിനാണ് വീഴാൻ തുടങ്ങുന്നത്?” അയാൾ

ചോദിച്ചു. "മലങ്കാക്കേ, നീ ചിറികിട്ടിക്കുന്നത് എന്തിനാണ്? കറുത്ത പട്ടി, നീ എന്തിനാണ് മുറുമുറക്കുന്നത്? കർഷകപുത്രനായ ഇവാന്റെ സാന്നിധ്യം നിങ്ങൾ മണത്തറിയുന്നുണ്ടോ? പക്ഷേ അവൻ ഇനിയും ജനിച്ചിട്ടില്ല. അഥവാ ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ അവൻ എന്നെ എതിർക്കാൻ സാധ്യമല്ല. ഞാൻ ഒന്ന് ഊതിയാൽ അവന്റെ പൊടിപോലും മിച്ചം കാണുകയില്ല."

ഇത്ര കേട്ടമാത്രയിൽ കർഷകപുത്രനായ ഇവാൻ പാലത്തിനടിയിൽനിന്ന് പുറത്തു വന്നു.

"നിൽക്കൂ, ചുടൊ-യുടൊ," ഇവാൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. "വീരവാദം മുഴക്കിയാൽ ഒടുവിൽ നാണക്കേട് സഹിക്കേണ്ടിവരും!"

"ഹ, നീ കർഷകപുത്രനായ ഇവാനാണ്! നീയെന്തിനിവിടെ വന്നു?"

"നീചരാക്ഷസാ, നിന്നെ മതിയാവോളം കാണുവാനും നിന്റെ ധൈര്യം പരീക്ഷിക്കുവാനുമാണ് ഞാനിവിടെ വന്നിരിക്കുന്നത്!"

"എന്റെ ധൈര്യം പരീക്ഷിക്കാൻപോലും! എന്റെ മുമ്പിൽ നീ വെറു മൊരു ഇരച്ചാണ്!"

ഇവാൻ പറഞ്ഞു:

"ഞാൻ ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നത് നിന്നോടു കഥ പറയാനോ നിന്റെ കഥ കേട്ടുറപ്പിക്കാനോ അല്ല. ശപിക്കപ്പെട്ട രാക്ഷസാ, നിന്നെ യുദ്ധത്തിൽ വധിച്ചു" സജ്ജനങ്ങളെ നിന്നിൽനിന്നും മോചിപ്പിക്കാനാണ് ഞാൻ വന്നിരിക്കുന്നത്!"

കർഷകപുത്രനായ ഇവാൻ വാൾ വീശി ചുടൊ-യുടൊയുടെ മൂന്നു തലകൾ വെട്ടിവിഴ്ത്തി. എന്നാൽ ചുടൊ-യുടൊ ആ തലകൾക്കു മുകളിൽക്കൂടി തന്റെ തീവிரലുകൊണ്ട് ഉഴിഞ്ഞശേഷം തലകൾ കഴുത്തുകളിൽ ഉറപ്പിച്ചുവെച്ചു. തലകൾ അവിടെനിന്ന് ഒരിക്കലും വെട്ടിമാറ്റിയിട്ടില്ലെന്നു തോന്നുംവിധം യഥാസ്ഥാനത്തു് ഉറപ്പിച്ചു.

ഇത്രയുമായപ്പോഴേക്കും ഇവാന്റെ നില പരിതാപകരമായിത്തീർന്നു. ചുടൊ-യുടൊയുടെ ചുളംവിളികൾ മൂലം അവന്റെ ചെവികൾ കൊട്ടിയടച്ചു. തീനാക്ക് അവനെ പൊള്ളലേല്പിച്ചു, ചുടൊ-യുടൊ അവന്റെ മേൽ തീപ്പൊരി വർഷിച്ചു. അവനെ മുട്ടോളം മണ്ണിൽ ആഴ്ത്തി.

"കർഷകപുത്രനായ ഇവാൻ, നിനക്ക് അല്പം വിശ്രമിക്കണോ?" ചുടൊ-യുടൊ പരിഹാസത്തോടെ ചോദിച്ചു.

"വിശ്രമത്തെപ്പറ്റി സംസാരിക്കേണ്ട," ഇവാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. "നിർദ്ദാക്ഷിണ്യം കയ്യാകയും വെട്ടുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണ് എന്റെ മാർഗ്ഗം."

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിട്ട് ഇവാൻ ഉറക്കെ ചുളംവിളിക്കുകയും തന്റെ വലഞ്ഞ കയ്യുറ സഹോദരന്മാർ താമസിക്കുന്ന കുടിയിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി എറിയുകയും ചെയ്തു. കയ്യുറ വന്നുവീണതിന്റെ ശക്തിയാൽ എല്ലാ ജനാലകളും തകർന്നുപോയെങ്കിലും സഹോദരന്മാർ ഇത്താനമറിയാതെ ഉറക്കം തുടർന്നു.

കർഷകപുത്രനായ ഇവാൻ തന്റെ സർവ്വശക്തിയുമുപയോഗിച്ച് വാൾ വീശി ചുടൊ-യുടൊയുടെ ആറു തലകൾ വെട്ടിവിഴ്ത്തി. എന്നാൽ ചുടൊ-യുടൊ അററുതുപോയ തലകൾ എടുത്തു് തീവிரലുകൊണ്ട് ഉഴിഞ്ഞു് കഴുത്തുകളിൽ ഉറപ്പിച്ചു. ഒരിക്കലും സ്വസ്ഥാനത്തുനിന്ന് വെട്ടിമാറ്റപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നു തോന്നുംവിധം തലകൾ ഉറപ്പിച്ചു. ഉടനെ ചുടൊ-യുടൊ ഇവാന്റെ മേൽ ചാടിവിണ് അവനെ അരവരെ മണ്ണിൽ ആഴ്ത്തിക്കളഞ്ഞു.

തന്റെ നില പരുങ്ങലിലാണെന്നു് ഇവാൻ മനസ്സിലായി. അവൻ ഇടഞ്ഞ കയ്യുറ കുടിയിനു നേരെ എറിഞ്ഞു. ഏതു് മേൽക്കൂര തകർത്തു് അകത്തു വീണു. എന്നിട്ടും സഹോദരന്മാർ ഉറക്കമുണർന്നില്ല.

ഇവാൻ മൂന്നാമത്തെത്തവണ വാൾ വീശി, ചുടൊ-യുടൊയുടെ ഒമ്പതു തലകൾ അറിഞ്ഞു വീഴ്ത്തി. എന്നാൽ ചുടൊ-യുടൊ ഈ പ്രാവശ്യവും തലകൾ എടുത്തു് തീവிரലുകൊണ്ട് ഉഴിഞ്ഞു് കഴുത്തുകളിൽ പിടിപ്പിച്ചു. ഒരിക്കലും സ്വസ്ഥാനത്തുനിന്ന് വെട്ടിമാറ്റപ്പെട്ടില്ലെന്നു തോന്നുംവിധം അവ കഴുത്തുകളിൽ ഉറപ്പിച്ചു. അനന്തരം ചുടൊ-യുടൊ ഇവാന്റെ മേൽ ചാടിവിണ് അവനെ കഴുത്തോളം മണ്ണിൽ ആഴ്ത്തി.

ഈ സമയം ഇവാൻ തന്റെ തൊപ്പിയുറി കുടിയിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി എറിഞ്ഞു. കുടി ശക്തിയായി കലുണ്ടകയും നിലംപതിക്കാനാകുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾമാത്രമാണ് ഇവാന്റെ സഹോദരന്മാർ ഉണർന്നതു്. ഇവാന്റെ കതിര ചിന്നയ്ക്കുകയും ചങ്ങല വലിച്ചു പൊട്ടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ശബ്ദം അവർ കേട്ടു.

അവർ ലായത്തിലേക്ക് ഓടിച്ചെന്ന് കതിരയെ അഴിച്ചുവിട്ടിട്ട് അതിന്റെ പിന്നാലെ ഓടി.

കതിര ഇവാന്റെയടുത്തേക്ക് ഓടിയെത്തുകയും ചുടൊ-യുടൊയുടെ നേരെ തൊഴിച്ചുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ചുടൊ-യുടൊ ചുളംവിളിക്കുകയും ചീറുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് കതിരയുടെമേൽ തീപ്പൊരി വർഷിച്ചു.

ഇവാൻ മണ്ണിൽനിന്നും മുക്കളിലേക്കു വന്ന് ചുടൊ-യുടൊയുടെ തീവിരൽ വെട്ടിവിഴ്ത്തി. അതിനുശേഷം അവന്റെ തല ഓരോന്നായി എല്ലാം വെട്ടിക്കളഞ്ഞു. അവന്റെ ദേഹം ഇവാൻ വെട്ടിനൂറുകി മുന്തിരിപ്പഴയിലെറിഞ്ഞു.

ഈ സമയം ചേട്ടന്മാർ രണ്ടുപേരും അവിടെയെത്തി.

“കൊള്ളരുത്താത്ത രണ്ടുപേർ!” ഇവാൻ പറഞ്ഞു. “ഉറക്കത്തോടുള്ള നിങ്ങളുടെ പ്രേമം കാരണം എന്നിക്കൊൻ ജീവൻ നഷ്ടപ്പെട്ടു.”

ചേട്ടന്മാർ ഇവാനെ കടിലിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അവനെ കളിപ്പിച്ചു ആഹാരവും കൊടുത്ത് കിടത്തി ഉറക്കി.

രാവിലെ ഇവാൻ നേരത്തേ ഉണർന്ന് വസ്ത്രം ധരിച്ചു.

“നീ എന്തിനാണ് ഇത്ര നേരത്തെ എണീക്കുന്നത്?” ചേട്ടന്മാർ ചോദിച്ചു. “ഇന്നലത്തെ ഭയങ്കരമായ ഏറ്റുമുട്ടലിനുശേഷം നിനക്കു വിശ്രമം ആവശ്യമാണ്.”

“എനിക്കു വിശ്രമിക്കാൻ സമയമില്ല,” ഇവാൻ പറഞ്ഞു. “മുന്തിരിപ്പഴയുടെ കരയിലെവിയെഴോവ് എന്റെ അർപ്പിത വീണുപോയി. അതെടുക്കാൻ എനിക്കുണ്ടാകട്ടെ പോകണം.”

“അതെന്തിനാണ്?” ചേട്ടന്മാർ ചോദിച്ചു. “നമുക്കു പട്ടണത്തിൽ പോയി ഒരു പുതിയ അർപ്പിത വാങ്ങാം.”

“വേണ്ട! എനിക്കു എന്റെ പഴയ അർപ്പിതനെ വേണം!”

ഇവാൻ തനിച്ച് മുന്തിരിപ്പഴയിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അവൻ അവിടെ അർപ്പിത നോക്കിയെടുക്കാൻ നിന്നില്ല. ഞാവൽപ്പാലത്തിൽക്കൂടി അവൻ മുന്തിരിപ്പഴയുടെ മറുക്കരയിലെത്തി. ചുട്ടൊ—യുട്ടൊമാന്മാരുടെ കല്ലുകൊണ്ടു പണിത കൊട്ടാരത്തിന്റെ മേന്മരെ ചെന്നു. തുറന്നുകിടന്ന ഒരു ജനാലയുടെയടുത്തേക്കു ഇഴഞ്ഞുചെന്നു അവൻ അതിനു ചുവട്ടിൽ പതുങ്ങിയിരുന്നു ശ്രദ്ധിച്ചു. അവിടെ എന്തെങ്കിലും ഗുഹാലോചന നടക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതറിയണം എന്നായിരുന്നു ഇവാന്റെ ഉദ്ദേശം.

ചുട്ടൊ—യുട്ടൊമാർ മൂവരുടേയും ഭാര്യമാരും അവരുടെ മാതാവായ സർപ്പവും മുറിക്കുള്ളിലിരിക്കുന്നത് ഇവാൻ കണ്ടു. അവർ ഇരുന്ന് സംസാരിക്കുകയായിരുന്നു.

ഒന്നാമത്തെ ചുട്ടൊ—യുട്ടൊയുടെ ഭാര്യ പറഞ്ഞു:

“എന്റെ ഭർത്താവിനെ കൊന്നതിനു ഞാൻ കർഷകപുത്രനായ ഇവാനോടു പകവീട്ടും. ഇവാനും അവന്റെ സഹോദരന്മാരും വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങുന്ന വഴിയിൽ ഞാൻ നേരത്തെ ഓടിയെത്തി ഒരു കിണറായിത്തീരും. ആ ദിവസത്തെ ചുട്ടൊ ഞാൻ ദുസ്സഹമാക്കിത്തീർക്കും. ദാഹിച്ചു വലഞ്ഞു അവർ കിണറിൽ നിന്ന് വെള്ളം കുടിക്കും. ആദ്യത്തെ തുള്ളി കുടിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ അവർ മരിച്ചുവീഴും!”

“അപ്പറഞ്ഞതു ന്യായമാണ്,” പെൺസർപ്പം ശരിവച്ചു.

രണ്ടാമന്റെ ഭാര്യ പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ അവരുടെ വഴിയിൽ ഓടിയെത്തി ഒരു ആപ്പിൾമരമായി നിൽക്കും. അവരോരോരുത്തരും ഓരോ ആപ്പിൾ തിന്നാൻ കൊതിക്കും. പക്ഷേ ആപ്പിൾ കുടിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ അവർ മരിച്ചുവീഴും!”

“അപ്പറഞ്ഞതും ന്യായമാണ്,” പെൺസർപ്പം അമറി.

മൂന്നാമന്റെ ഭാര്യ പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ അവരെ നിദ്രാബാധിതരാക്കും. പട്ടുതലയിണകളോടുകൂടിയ മാർദ്ദവമുള്ള ഒരു പരവശാനിയായി ഞാൻ അവരുടെ വഴിയിൽ കിടക്കും. സഹോദരന്മാർ മൂന്നുപേരും അതിൽ കിടന്ന് വിശ്രമിക്കുമ്പോൾ അവർ കത്തി കനലാകും!”

“അപ്പറഞ്ഞതും ഒട്ടും അന്യായമല്ല,” പെൺസർപ്പം അമറി. “അവരെ കൊല്ലുന്നതിൽ നിങ്ങൾ മൂന്നുപേരും പരാജയപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ ഞാൻതന്നെ രംഗത്തു വരും. ഞാനൊരു കാട്ടുപന്നിയായിച്ചെന്നു അവരെ പിടിച്ചുവീഴ്ത്തും!”

ഇവരുടെ സംസാരം മുഴുവൻ കേട്ടശേഷം കർഷകപുത്രനായ ഇവാൻ തിടുക്കത്തിൽ സഹോദരന്മാരുടെയടുക്കലേക്കു മടങ്ങി.

“നിന്റെ അർപ്പിത കിട്ടിയോ?” അവർ തിരക്കി.

“കിട്ടി.”

“നിന്റെ സമയം പാഴാക്കാൻ മാത്രം വിലപ്പെട്ടതാണോ അത്?”

“അതേ, സഹോദരന്മാരെ. അത് അങ്ങേയറ്റം വിലപ്പെട്ടതാണ്.”

അനന്തരം മൂന്നു സഹോദരന്മാരും തയ്യാറായി വീട്ടിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു.

പുൽപ്രദേശങ്ങളിലും മൈതാനങ്ങളിലും കൂടി അവർ കതിരയോടിച്ചു പോയി. അന്നത്തെ ചുട്ടൊ അതിദുസ്സഹമായിരുന്നു. കറച്ചു വെള്ളം കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ മരിച്ചുവീഴുമെന്നു അവർക്കു തോന്നി. അവർ ചുറ്റുപാടും നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു കിണറു കണ്ടു. അതിലെ ജലപ്പുറപ്പിനു മുകളിൽ ഒരു വെള്ളിമൊന്ത പൊങ്ങിക്കിടന്നിരുന്നു.

“ഇവാൻ, നമുക്കിവിടെ ഇറങ്ങി കറച്ചു തണുത്ത വെള്ളം കുടിക്കാം. കതിരകറക്കും വെള്ളം കൊടുക്കാം.”

“അതിലെ വെള്ളം ഒരുപക്ഷേ ദുഷിച്ചതായിരിക്കും. ആർക്കറിയാം,” ഇവാൻ പറഞ്ഞു.

ഇവാൻ കതിരപ്പുറത്തുനിന്നിറങ്ങി തന്റെ വാളുകൊണ്ടു കിണറിനിട്ടു വെട്ടുകയും കുത്തുകയും ചെയ്തതടങ്ങി. കിണറിൽനിന്നും ഉച്ചത്തിലുള്ള ഒരു മോ

ങ്ങളും നിലവിളിയും ഉയരുന്നതു കേൾക്കാനായി. ഉടൻതന്നെ അവിടമാകെ മുടൽമഞ്ഞു വ്യാപിക്കുകയും ചൂട് കുറയുകയും ചെയ്തു. ഇപ്പോൾ അവർക്ക് ഒട്ടും ഭാഹം തോന്നിയില്ല.

“ചേട്ടന്മാരെ, അതിലെ വെള്ളം എങ്ങിനെയുള്ളതായിരുന്നുവെന്ന് ഇപ്പോൾ മനസ്സിലായോ?” ഇവാൻ ചോദിച്ചു.

അവർ വീണ്ടും കുതിരയോടിച്ചു പോയി. അവർ എത്രനേരം കുതിരയോടിച്ചുപോയെന്നോ എത്രദൂരം പോയെന്നോ ആർക്കും നിശ്ചയമില്ല. റോസ് നിറഞ്ഞിലുള്ള ആപ്പിളകൾ പഴുത്തു നിൽക്കുന്ന ഒരു ആപ്പിൾമരത്തിനടുത്തു് അവർ എത്തിച്ചേർന്നു.

മുത്ത സഹോദരന്മാർ രണ്ടുപേരും കുതിരപ്പറത്തുനിന്ന് ചാടി ആപ്പിൾ പറിക്കാൻ കൈ നീട്ടി. അവർക്ക് ആപ്പിൾ പറിക്കാൻ ഇടകിട്ടുന്നതിനുമുമ്പേ ഇവാൻ വാളെടുത്തു് ആപ്പിൾമരത്തിന്റെ വേരിനിട്ടുതന്നെ വെട്ടിത്തുടങ്ങി. ആപ്പിൾമരം മോങ്ങാനും നിലവിളിക്കാനും തുടങ്ങി.

“ചേട്ടന്മാരെ, എങ്ങിനെയുള്ള ആപ്പിൾമരമാണെന്നു കണ്ടോ? അതിലുള്ള ആപ്പിളകൾ നമുക്കു തിന്നാൻ കൊള്ളുകയില്ല!” ഇവാൻ പറഞ്ഞു.

മൂന്നു പേരും കുതിരപ്പറത്തു കയറി യാത്ര തുടർന്നു.

അവർ ദീർഘനേരം യാത്രചെയ്തു് ക്ഷീണിച്ചു. ചുരുപാടും നോക്കിയപ്പോൾ അടുത്തൊരു വയലിൽ വർണ്ണപ്പകിട്ടും മാർദ്ദവമുള്ള ഒരു പരവതാനിയും ചട്ടുതലയിണകളും കിടക്കുന്നതു കണ്ടു.

“നമുക്ക് ആ പരവതാനിയിൽ കിടന്ന് നമ്മുടെ ക്ഷീണിച്ചു കൈകാലുകൾക്കു വിശ്രമം കൊടുക്കാം,” മുത്ത സഹോദരന്മാർ പറഞ്ഞു.

“വേണ്ട, ചേട്ടന്മാരേ, ആ പരവതാനി നിങ്ങൾ വീചാരിക്കും പോലെ മാർദ്ദവമുള്ളതായിരിക്കുകയില്ല,” ഇവാൻ പറഞ്ഞു.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ചേട്ടന്മാർക്കു രണ്ടുപേർക്കും കലശലായ കോപം വന്നു.

“നീ ഞങ്ങളോടു് വേദോപദേശം ചെയ്യുന്നതെന്തിനാണ്?” അവർ ചോദിച്ചു. “ഞങ്ങൾ ഇതു ചെയ്യാൻ പാടില്ല, അതു ചെയ്യാൻ പാടില്ല!”

ഇവാൻ ഇതിനു് മറുപടിയായി ഒരുക്ഷരവും മിണ്ടിയില്ല, അവൻ തന്റെ അരുപ്പട്ട ഉഴരി പരവതാനിയുടെ മുകളിലേക്കിറങ്ങി. അരുപ്പട്ട തൽക്ഷണം കത്തിയെരിഞ്ഞു് ഒരു കനല്പുട്ടയായിത്തീർന്നു.

“നിങ്ങൾക്കും അതുതന്നെ സംഭവിക്കുമായിരുന്നു,” ഇവാൻ പറഞ്ഞു. അവൻ അടുത്തുചെന്ന് പരവതാനിയും തലയിണകളും വാളുകൊണ്ടു് കത്തിക്കീറിത്തുടങ്ങി. അവ തുണ്ടുതുണ്ടാക്കി അവൻ ദൂരെ വലിച്ചെറിഞ്ഞു.

“ചേട്ടന്മാരെ, നിങ്ങൾ എന്നോടു് മുറുമുറക്കാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. കാരണം, നാം കണ്ടു കിണറും, ആപ്പിൾമരവും, പരവതാനിയും മൂന്നു ചുടൊ—യുടൊ മാതൃക ഭാര്യമാരായിരുന്നു. അവർ നമ്മെ കൊല്ലാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ അവർ തന്നെ നശിക്കുകയാണുണ്ടായതു്!”

അവർ വീണ്ടും യാത്ര തുടർന്നു. അവർ എത്രദൂരം പോയെന്നോ എത്ര നേരം യാത്രചെയ്തെന്നോ നമുക്കറിവില്ല. വഴിമധ്യേ പെട്ടെന്ന് ആകാശം ഇരുളുകയും കാരറ്റ് ഓരിയിടുകയും ഭൂമി കലുങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഒരു വലിയ കാട്ടുപന്നി പിന്നാലെ പാഞ്ഞുവരുന്നതു് അവർ കണ്ടു. അതു് വായ് പിളർന്നു് ഇവാനെയും സഹോദരന്മാരെയും വാഴ്ത്തലിലാക്കാൻ തുനിഞ്ഞു. എന്നാൽ വെറും മണ്ടന്മാരുല്ലാത്തതുകൊണ്ടു് അവർ തങ്ങളുടെ സഞ്ചികളിൽനിന്നും ഓരോ മന്ന് ഉപ്പു് എടുത്തു് കാട്ടുപന്നിയുടെ പിളർന്ന വായിലേക്കു് ഏറിഞ്ഞു.

ഇവാനും രണ്ടു സഹോദരന്മാരും വായിലായെന്നു വിചാരിച്ചു് പന്നി സന്തോഷിച്ചു. അതു് ഓട്ടം നിർത്തി ഉപ്പു ചവച്ചു തുടങ്ങി. എന്നാൽ സ്വാദുകൊണ്ടു് താൻ ചവയ്ക്കുന്നതു് ഉപ്പാണെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ കാട്ടുപന്നി അവരുടെ പിന്നാലെ വീണ്ടും ഓടിത്തുടങ്ങി.

ദേഷ്യംകൊണ്ടു് കാട്ടുപന്നിയുടെ രോമം ഏഴുന്നൂറിന്നു. പല്ലിറുമ്മിക്കൊണ്ടു് അതു് ഓടി അവരുടെയടുത്തുത്തീ, അവരെ ഏതു നിമിഷവും പിടിക്കുമെന്നായി.

ഇതു കണ്ടു്, ഇവാൻ സഹോദരന്മാരോടു് ഒരാം വലത്തോട്ടും മറ്റൊരാം ഇടത്തോട്ടും കുതിരയോടിച്ചുപോവാൻ പറഞ്ഞു. ഇവാൻ നേരെ മുമ്പോട്ടു് കുതിരയോടിച്ചു.

ഓടിവന്ന കാട്ടുപന്നി ഇവരിൽ ആദ്യം ആരെ പിൻതുടരണമെന്നു് നിശ്ചയില്ലാതെ സംശയിച്ചു നിന്നു.

കാട്ടുപന്നി ഇരുവശത്തേക്കും മാറി മാറി മുഖം തിരിച്ചു് മണംപിടിച്ചുകൊണ്ടു് ശങ്കിച്ചുനിന്ന നിമിഷം ഇവാൻ അതിനെ പൊക്കിയെടുത്തു് ശക്തിയോടെ നിലത്തടിച്ചു. കാട്ടുപന്നി തവിട്ടുപൊടിയായി കാരനിൽ പറന്നുപോയി.

അതിനുശേഷം രാക്ഷസന്മാരോ സർപ്പങ്ങളോ ആ നാട്ടിലെങ്ങും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ജനങ്ങൾ ഭയമില്ലാതെ ജീവിച്ചു.

ഇവാനും സഹോദരന്മാരും ഏതു ചെയ്തെന്നു് നമുക്കു നോക്കാം. അവർ അപ്പുന്നമ്മമാരുടെയടുത്തുത്തീ. നിലമുഴുകയും ഗോതമ്പു വിതയ്ക്കുകയും സുഖമായി ആഹാരം കഴിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു് അവരെല്ലാവരും ഇപ്പോഴും സസന്തോഷം കഴിയുന്നു.

വിവർത്തനം: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

അസാധാരണമായ ഒരു വിചാരണ ഒരു റബ്ബർ താഴോടിക്കഥ

പണ്ട് ഒരിക്കൽ രണ്ടു സഹോദരന്മാരായിരുന്നു. ഒരാൾ ദരിദ്രനും മറേയായം ധനികനുമായിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം ദരിദ്രനായ സഹോദരന്റെ വിറകു തീർന്നു. വീടു ചൂടാക്കാൻ നുള്ള അടുപ്പ കത്തിക്കാൻ ഒന്നുമില്ല. അയാളുടെ കീലിൽ കറിയായ തണുപ്പ് അനുഭവപ്പെട്ടു.

അയാൾ കാട്ടിൽ പോയി കുറെ മരം മുറിച്ചു വിറകാക്കി. പക്ഷേ അതു വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവരാൻ കതിരയില്ല.

“സഹോദരന്റെയടുക്കൽ പോയി ഒരു കതിരയെ തരാൻ പറയാം,” അയാൾ സ്വഗതമായി പറഞ്ഞു.

അയാൾ സഹോദരന്റെ അടുക്കൽ പോയി. പക്ഷേ ഒരു തണുത്ത സപീകരണമാണു ലഭിച്ചത്.

“ഈയൊരു തവണ കതിരയെ കൊണ്ടുപോയോ. പക്ഷേ ഒരുപാടു ഭാരം കയറാതെ നോക്കണം,” സഹോദരൻ പറഞ്ഞു. “ഇതു പോലെ ഓരോന്നു പറഞ്ഞു വീണ്ടും എന്റെ അടുക്കൽ വരാമെന്നു കരുതേണ്ട. ഓരോ ദിവസവും

ഓരോ ആവശ്യവുമായി വരും. ഇങ്ങനെ പോയാൽ എനിക്കു താമസിയാതെ കത്തുപാള എടുക്കേണ്ടിവരും.”

ദരിദ്രനായ സഹോദരൻ കതിരയുമായി വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. പക്ഷേ അപ്പോഴാണ് താൻ കതിരക്കൊപ്പം ചോദിക്കാൻ വിട്ടുപോയ കാര്യം ഓർത്തത്.

“ഇനിയിപ്പോൾ അതിനുവേണ്ടി പോയിട്ടു കാര്യമില്ല. ജ്യേഷ്ഠൻ അതെനിക്കു തരികയില്ല,” അയാൾ സ്വയം പറഞ്ഞു.

അയാൾ തെന്നുവണ്ടി കതിരയുടെ വാലിൽ കഴിയുന്നത്ര ബലമായി കെട്ടി കാട്ടിലേക്കുപോയി.

മടങ്ങുന്നവഴി തെന്നുവണ്ടി ഒരു മരമുട്ടിയിൽ ഉടക്കി. പക്ഷേ ആ പാമ്പും അതിനിഞ്ഞില്ല. അയാൾ കതിരയെ ചാട്ടുകൊണ്ടു ഒന്നടിച്ചു.

കതിര നല്ല ചുറ്റുപാടുകളായിരുന്നു. അതു മുന്പോട്ടു കരിച്ചു. അതാ! അതിന്റെ വാൽ അടർന്നുപോയി.

തന്റെ കതിരയ്ക്കു വാലില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ധനികനായ സഹോദരൻ തന്റെ ദരിദ്രനായ അനുജനെ പരാകാരം ശകാരിക്കാനും തുടങ്ങി.

“നീ എന്റെ കതിരയെ ഒന്നിനും കൊള്ളാത്തതാക്കി!” അയാൾ പറഞ്ഞു.

“ഞാൻ ഇതു അങ്ങിനെ വിട്ടുകൊടുക്കുമെന്നു വിചാരിക്കേണ്ട!”

അയാൾ തന്റെ സഹോദരനെതിരായി കേസുകൊടുത്തു.

ദിവസങ്ങൾ പലതു കഴിഞ്ഞു. അവസാനം സഹോദരന്മാർ കോടതിയിൽ ഹാജരാകണമെന്ന കല്പന വന്നു.

അവർ പട്ടണത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. വളരെ ദൂരം നടന്നു. അപ്പോൾ ദരിദ്രനായ സഹോദരൻ വിചാരിക്കുകയായിരുന്നു:

“ഒരു പാവപ്പെട്ടവൻ പണക്കാരനെതിരെ വ്യവഹാരത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നതു് ഒരു ദുർബ്ബലൻ ബലവാന്മാരായി മല്ലിടുന്നതുപോലെയാണു്. ജയിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. ഞാൻ കുറ്റക്കാരനാണെന്നു് അവർ വീധി കല്പിക്കുമെന്നതു തീർച്ചയാണു്.”

ആ സമയത്തു് അവർ ഒരു പാലം കടക്കുകയായിരുന്നു. പാലത്തിനു് കൈപ്പിടിയില്ലാതിരുന്നതിനാൽ ദരിദ്രനായ സഹോദരൻ കാൽ തെറ്റി താഴോട്ടു വീണു. അതേനിമിഷം താഴെ വെള്ളം ഉറഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന പുഴയിലൂടെ ഒരു വ്യാപാരി ഒരു തെന്നുവണ്ടി ഓടിച്ചുപോകാനിടയായി. അയാൾ തന്റെ വൃദ്ധ പിതാവിനെ ഡോക്ടറെ കാണിക്കാൻ കൊണ്ടുപോവുകയായിരുന്നു. ദരിദ്രനായ സഹോദരൻ നേരെ ചെന്നുവീണതു് വ്യാപാരിയുടെ വണ്ടിയിലുണ്ടായിരുന്ന

വൃദ്ധന്റെ പുറത്തേക്കാണ്. വൃദ്ധൻ തൽക്ഷണം മൃതിയടഞ്ഞു. പക്ഷേ അയാളുടെ പുറത്തു വന്നുവീണയാൾക്ക് യാതൊരു പരക്കുമേറില്ല.

വ്യാപാരി ദരിദ്രനായ സഹോദരനെ പിടികൂടി.

“നീ എന്റെകൂടെ ന്യായാധിപന്റെ അടുത്തേക്കു വാ!” അയാൾ പറഞ്ഞു.

അങ്ങിനെ അവർ മൂന്നുപേരും—രണ്ടു സഹോദരന്മാരും വ്യാപാരിയും—പട്ടണത്തിലേക്കു പോയി.

ദരിദ്രനായ സഹോദരൻ പൂർവ്വാധികം വിഷാദവും നിരാശയും തോന്നി.

“ഇപ്പോൾ ഞാൻ കുറക്കാരനാണെന്നു അവർ വിധിക്കുമെന്നു തീർച്ച,” അയാൾ സ്വയം പറഞ്ഞു.

പെട്ടെന്നു് ഒരു വലിയ കല്ലു് റോഡിൽ കിടക്കുന്നത് അയാൾ കണ്ടു. അയാളുടെമുമ്പു് ഒരു പഴയണിയിൽ പൊതിഞ്ഞു് കോട്ടിനടിയിൽ തിരുകി.

“ഏതായാലും എനിക്കു് ഒരിക്കലേ മരിക്കേണ്ടിവരികയുള്ളൂ,” അയാൾ വിചാരിച്ചു. “ന്യായാധിപൻ എന്നെ കുറക്കാരനാണെന്നു കണ്ടു് അന്യായമായി ശിക്ഷിച്ചാൽ ഞാൻ അയാളേയും കൊല്ലും.”

അവർ ന്യായാധിപന്റെ മുമ്പിൽ ഹാജരായി. ഇപ്പോൾ ദരിദ്രനായ സഹോദരനെതിരെ ഒന്നല്ല രണ്ടു കേസുകളാണുണ്ടായിരുന്നത്. ന്യായാധിപൻ കേസുവിസ്താരം തുടങ്ങി, ചോദ്യങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു.

ദരിദ്രനായ സഹോദരൻ ഇടയ്ക്കിടെ പഴയണിയിൽ പൊതിഞ്ഞ കല്ലു പുറത്തെടുത്തു് ഇങ്ങനെ മന്ത്രിക്കും:

“ന്യായാധിപാ, അങ്ങ് വിസ്തരിക്കൂ, വിസ്തരിക്കൂ, പക്ഷേ ഞാനിന്നു കോടതിയിൽ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നത് എന്താണെന്നു കണ്ടോ!”

അയാൾ അതു് ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞു. വീണ്ടും പറഞ്ഞു. മൂന്നാമതും പറഞ്ഞു. അയാളെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയ ന്യായാധിപൻ വിചാരിച്ചു:

“ആ കൃഷിക്കാരൻ ഒരു സ്വർണ്ണക്കുട്ടി എന്നെ കാണിക്കുകയായിരിക്കുമോ?”

ഒന്നുകൂടി നോക്കിയപ്പോൾ പ്രലോഭനം സഹിക്കാതായി.

“അതു വെള്ളിയാണെങ്കിൽത്തന്നെ അതിൽനിന്നു് നല്ലൊരു തുക കിട്ടും,” അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചു.

അദ്ദേഹം വിധി പ്രസ്താവിച്ചു. വാലില്ലാക്കുതിരുയ്ക്കു് വീണ്ടും വാലു വളരുന്നതുവരെ അതിനെ ദരിദ്രനായ സഹോദരൻ സൂക്ഷിക്കണമെന്നതായിരുന്നു വിധി.

വ്യാപാരിയോടു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

“നിങ്ങളുടെ അച്ഛനെ കൊന്നതിനു ശിക്ഷയായി ഇയാൾ അതേ പാലത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ഉറഞ്ഞുകിടക്കുന്ന വെള്ളത്തിന്റെ മുകളിൽ ചെന്നു നിൽക്കണം. നിങ്ങൾ പാലത്തിന്റെ മുകളിൽനിന്നു് അയാളുടെ നേരെ എടുത്തുചാടണം. അങ്ങനെ അയാൾ നിങ്ങളുടെ അച്ഛനെ കൊന്നതുപോലെതന്നെ നിങ്ങൾ അയാളേയും കൊല്ലണം.”

അങ്ങിനെ വിചാരണ തീർന്നു.

ധനികസഹോദരൻ ദരിദ്രനായ സഹോദരനോടു പറഞ്ഞു:

“സാരമില്ല, എന്നിക്കു വാലില്ലാക്കുതിരയെ തന്നാൽ മതി.”

“അതു പാടില്ല, സഹോദരാ,” ദരിദ്രൻ പറഞ്ഞു. “ന്യായാധിപൻ വിധിച്ചതുപോലെതന്നെ നടക്കട്ടെ. വാലു വളരുന്നതുവരെ ജ്യേഷ്ഠന്റെ കുതിരയെ ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളാം.”

അപ്പോൾ ധനികസഹോദരൻ അനുജനോടു് യാചിക്കാൻ തുടങ്ങി.

“ഞാൻ നിനക്കു് മുപ്പതു റൂബിൾ തരാം. എന്റെ കുതിരയെ തിരികെ തന്നാൽമാത്രം മതി,” അയാൾ പറഞ്ഞു.

“ശരി, ജ്യേഷ്ഠന്റെ ആഗ്രഹംപോലെ,” ദരിദ്രനായ സഹോദരൻ സമ്മതിച്ചു.

ധനികസഹോദരൻ പണം എണ്ണിക്കൊടുത്തു. അങ്ങിനെ അവർ കാര്യം ഒതുക്കി.

വ്യാപാരിയും താണുകേണു പറയാൻ തുടങ്ങി.

“നടന്നതു മുഴുവൻ നമുക്കു് മറക്കാം, നല്ലവനായ മനുഷ്യാ,” അയാൾ പറഞ്ഞു. “ഞാൻ ക്ഷമിച്ചിരിക്കണം. ക്ഷമിച്ചില്ലെങ്കിലും എനിക്കു് എന്റെ അച്ഛനെ തിരിച്ചുകിട്ടുകയില്ല.”

“വേണ്ട വേണ്ട, നമുക്കു പോയി ന്യായാധിപൻ പറഞ്ഞതുപോലെ ചെയ്യാം. പാലത്തിന്റെ മുകളിൽനിന്നും എന്റെനേരെ എടുത്തു ചാട്ടു.”

“ഞാൻ നിങ്ങളെ കൊല്ലാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. നമുക്കു സ്നേഹത്തിൽ പിരിയാം. ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു നൂറു റൂബിൾ തരാം,” വ്യാപാരി യാചിച്ചു.

ദരിദ്രനായ സഹോദരൻ നൂറു റൂബിളും വാങ്ങി അവിടുന്നിറങ്ങാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ ന്യായാധിപൻ അയാളെ വിളിച്ചു.

“നിങ്ങൾ തരാമെന്നു പറഞ്ഞതു് തത്ര,” അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

ദരിദ്രനായ സഹോദരൻ കോട്ടിനടിയിൽനിന്നു ഭാണ്ഡമെടുത്തിട്ടു് പഴയണി മാറ്റി ന്യായാധിപനെ കല്ലു കാണിച്ചു.

“ന്യായാധിപാ, അങ്ങ് വിസ്തരിക്കൂ, വിസ്തരിക്കൂ, പക്ഷേ ഞാൻ ഇ

ന്നു കോടതിയിൽ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നത് എന്താണെന്നു കണ്ടോ!'' എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ അങ്ങയെ കാണിച്ചത് ഇതാണ്. അങ്ങയുടെ വിധി വ്യത്യസ്തമായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ അങ്ങയെ ഈ കല്ലുകൊണ്ടു കൊന്നേനെ.''

''ഞാൻ അങ്ങിനെ വിധിച്ചതു നന്നായി.''' ന്യായാധിപൻ സ്വഗതമായി പറഞ്ഞു. ''അല്ലെങ്കിൽ ഞാനിപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിക്കുമായിരുന്നില്ല.''

ദരിദ്രനാകട്ടെ, അങ്ങേയറ്റം ഉന്മേഷഭരിതനായി, ഉച്ചത്തിൽ ഒരു പാട്ടു പാടിക്കൊണ്ടു വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

വിവർത്തനം: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

പയർമണി ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ നാടോടിക്ക്*

പണ്ടൊരിക്കൽ ഒരു മനുഷ്യൻ ആറു പുത്രന്മാരും അല്പോൻകു എന്നു പേരുള്ള ഒരു പുത്രിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. പുത്രന്മാർ ആറുപേരും നിലമുഴാൻ പാടത്തേക്കു പോയി. ഉച്ചക്ഷണം വയലിലേക്കുകൊണ്ടുചെല്ലണമെന്നു പുറപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പു അവർ സഹോദരിയോടു പറഞ്ഞു.

''ഞാൻ നിങ്ങളെ എങ്ങിനെ കണ്ടുപിടിക്കും?'' അല്പോൻകു ചോദിച്ചു. ചേട്ടന്മാർ മറുപടി പറഞ്ഞു:

''കുടിലുമുതൽ ഉഴവുനടത്തുന്ന പാടംവരെ ഞങ്ങൾ ഒരു ചാലുണ്ടാക്കും. നീ അതു നോക്കി വന്നാൽ മതി.''' ഇതു പറഞ്ഞിട്ട് ആങ്ങളന്മാർ പുറപ്പെട്ടു.

പാടത്തിനപ്പുറമുള്ള കാട്ടിൽ ഒരു ഭയങ്കരനായ സർപ്പം താമസിച്ചിരുന്നു. അവൻ വന്നു ആങ്ങളന്മാരുണ്ടാക്കിയ ചാലു മണ്ണിട്ടു മൂടിയിട്ട് അവന്റെ വീട്ടിലേക്കു നീണ്ടുപോകുന്ന മറ്റൊരു ചാൽ ഉണ്ടാക്കി. അല്പോൻകു ആങ്ങളന്മാർക്കുള്ള ഭക്ഷണവുമായി ചാലിന്റെ ചുവടുപിടിച്ചു നടന്നു. അവൻ സർപ്പത്തിന്റെ മുറ്റത്താണ് ചെന്നു ചെട്ടതു്. സർപ്പം അപ്പോൾ തന്നെ അവളെ പിടിച്ചു.

* മൂലകാവ്യപരിഭാഷ രാഘവ പണ്ഡിതേഷ്ഠസ്, 1985

വൈകുന്നേരം ആങ്ങളമാർ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. അവർ അമ്മയോടു ചോദിച്ചു:

“ഞങ്ങൾ പകൽ മുഴുവൻ നിലമുഴുകുകയായിരുന്നു. ഞങ്ങൾക്ക് തിന്നാൻ ഒന്നും കൊടുത്തയയ്ക്കാതിരുന്നതെന്താ?”

“കൊടുത്തയച്ചല്ലോ!” അമ്മ പറഞ്ഞു. “ഞാൻ നിങ്ങൾക്കുള്ള ഭക്ഷണവുമായി അല്പേന്റുകയെ വയലിലേക്കയച്ചു. അവരും നിങ്ങളുടെ കൂടെ തിരിച്ചുവരുമെന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിച്ചത്. അവർക്ക് വഴി തെറ്റിയെന്നു തോന്നുന്നു.”

“ഞങ്ങൾ പോയി അന്വേഷിച്ചിട്ടു വരാം.”

ആങ്ങളമാർ ആറുപേരും പെങ്ങളെ തിരക്കി ഇറങ്ങി. അവരും സർപ്പത്തിന്റെ ചാലിനടുത്തുകൂടി നടന്ന് അവന്റെ മുററുത്ത് എത്തിച്ചേർന്നു. അവർ ഗയിററു കടന്നു വരുന്നതു കണ്ടയുടൻ പെങ്ങൾ അവരുടെ അടുത്തേക്കു് ഓടിച്ചെത്തുന്നു.

“എന്റെ പൊന്നാങ്ങളമാരെ, ഞാൻ നിങ്ങളെ ഏവിടെ ഒളിപ്പിക്കും?” അല്പേന്റുക പറഞ്ഞു. “സർപ്പം പുറത്തു പോയിരിക്കുകയാണു്. അവൻ വന്നാലുടൻ നിങ്ങളെ തിന്നും.”

അവരും പറഞ്ഞുതീരുമുമ്പു് ചീറ്റിക്കൊണ്ടു് സർപ്പം അവിടെ പറന്നെത്തി.

“മനുഷ്യന്റെ മണം! മനുഷ്യന്റെ മണം! നിങ്ങൾ ഇണങ്ങാൻ വന്നവരോ പിണങ്ങാൻ വന്നവരോ?” സർപ്പം വിളിച്ചു ചോദിച്ചു.

“പിണങ്ങാൻ വന്നവർ.”

“എന്നാൽ ഇരുമ്പുതറയിലേക്കു പോകാം.”

അവർ ഇരുമ്പുതറയിലേക്കു പോയി. എന്നാൽ അധികനേരം അവർക്കു് യുദ്ധംചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. സർപ്പം അവരെ അടിച്ചു താഴെയിട്ടു. ബോധംകെട്ടു കിടന്ന അവരെ സർപ്പം വലിച്ചിഴച്ചു് ഒരു ഇരുട്ടായിൽ കൊണ്ടുചെന്നിട്ടു.

മക്കളുടെ വരവും കാത്തു് അച്ഛനും അമ്മയും നോക്കിയിരുന്നു. പക്ഷേ ആരും തിരിച്ചെത്തിയില്ല.

ഒരു ദിവസം അമ്മ നനയ്ക്കാനുള്ള തുണികളുമായി പുഴക്കരയിലേക്കു നടന്നു. ചെറിയ ഒരു പയർമണി വഴിയരികിലൂടെ തന്റെ നേർക്കു് ഉരുണ്ടുവരുന്നത് അവൾ കണ്ടു. അവൾ അതെടുത്തു തിന്നു. പത്തുമാസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ ഒരാൾക്കുട്ടിയെ പ്രസവിച്ചു. പയർമണി ഏന്നു് അവൾ അവനെ പേരിട്ടു.

പയർമണി വളരെ വേഗം വളർന്നു. വയസ്സു കുറവും വളർച്ച കൂടുതലുമായിരുന്ന അവൻ അതിശക്തനായിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം അവനും അച്ഛനും കൂടി ഒരു കിണർ കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. അവരുടെ തൂമ്പ ഒരു കല്ലിൽ ചെന്നു മുട്ടി. അതൊരു കൂറൻ പാറക്കല്ലായിരുന്നു. അയല്പാരുടെ സഹായത്തോടെ അതെടുത്തു മാറ്റാമെന്നു കരുതി അച്ഛൻ അവരെ വിളിക്കാൻ പോയി. എന്നാൽ അയാൾ തിരിച്ചു വരുന്നതിനു മുൻപു് പയർമണി ഒറ്റയ്ക്കു് അതെടുത്തു് മാറ്റിയിരുന്നു. അയല്പാർ അതുതന്നെ ബുദ്ധായി. അവന്റെ അമാനുഷിക ശക്തി അവരെ ഭയവിഹ്വലരാക്കി. അവനെ കൊല്ലുന്നതാണു് നല്ലതെന്നു് അവർ തീരുമാനിച്ചു. എന്നാൽ അവൻ ആ പാറ എടുത്തു് അമ്മാനമാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതു കണ്ടു് അവർ ഓടിപ്പോയി.

അച്ഛനും മകനുംകൂടി പിന്നേയും കഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവരുടെ തൂമ്പ ഒരു വലിയ ഇരുമ്പു കഷണത്തിൽ ചെന്നു മുട്ടി. പയർമണി അതു പൊക്കിയെടുത്തു് എവിടെയോ ഒളിച്ചു വച്ചു.

കുന്നോരം കഴിഞ്ഞു് ഒരു ദിവസം പയർമണി മാതാപിതാക്കളോടു ചോദിച്ചു:

“എനിക്ക് ചേട്ടന്മാരോ ചേച്ചിമാരോ ഉണ്ടായിരുന്നോ?”

“ഉണ്ടായിരുന്നു, മോനെ. നിനക്കു് ആറു ചേട്ടന്മാരും ഒരു ചേച്ചിയുമുണ്ടായിരുന്നു. അവർ ഒരിക്കൽ വീടുവീട്ടുപോയിട്ടു് തിരിച്ചു വന്നിട്ടില്ല.”

നടന്നതെല്ലാം അവർ മകനോടു പറഞ്ഞു.

“ഞാൻ അവരെ അന്വേഷിക്കാൻ പോവുകയാണു്,” പയർമണി പറഞ്ഞു.

അമ്മയും അച്ഛനും അവനെ തടഞ്ഞു:

“വേണ്ട, മോനെ. ആറുപേർ ഒരുമിച്ചുപോയിട്ടു് തിരിച്ചു വന്നില്ല. നീ ഒറ്റയ്ക്കു പോയാൽ നിന്നേയും കാണാതാവൂ.”

“ഞാൻ പോകും! സ്വന്തം സഹോദരങ്ങൾക്കു് എന്തു പറിയെന്നറിയാതെ അടങ്ങിയിരിക്കാൻ എന്നേക്കൊണ്ടാവൂ.”

കിണറു കഴിച്ചമ്പോൾ കിട്ടിയ ഇരുമ്പു കഷണവുമെടുത്തുകൊണ്ടു് പയർമണി കൊല്ലന്റെ അടുത്തേക്കു പോയി.

“ഇതു കൊണ്ടു് എനിക്കൊരു വലിയ വാൾ ഉണ്ടാക്കിത്തരണം.” അവൻ കൊല്ലനോടു പറഞ്ഞു.

ഏഴുത്താൽ പൊങ്ങാത്ത ഒരു വാൾ കൊല്ലൻ ഉണ്ടാക്കി. പയർമണി അതു് നിഷ്പ്രയാസം പൊക്കി മുക്കിലേക്കു് എറിഞ്ഞിട്ടു് അച്ഛനോടു പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ ഉറങ്ങാൻ പോവുകയാണ്. പന്ത്രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞു” ഈ വാടം തിരിച്ചു വരും. അപ്പോൾ എന്നെ വിളിച്ചുണർത്തണം.”

പയർമണി ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു. പതിമൂന്നാമത്തെ ദിവസം വാടം തിരിച്ചു വന്നു. അച്ഛൻ മകനെ വിളിച്ചുണർത്തി. മകൻ ചാടിയെണീറ്റു ചുരുട്ടിയ മുപ്പി നീട്ടിപ്പിടിച്ചു. വാടം അവന്റെ മുപ്പിയിൽ വന്നു മുട്ടി രണ്ടായി ഒടിഞ്ഞു. മകൻ പറഞ്ഞു:

“ഈ വാളംകൊണ്ടു് സഹോദരങ്ങളെ അന്വേഷിച്ചുപോകാൻ പറയില്ല. മറ്റൊരു വാടം ഉണ്ടാക്കിക്കണം.”

വാളിന്റെ ഒടിഞ്ഞ കഷണങ്ങളുമായി പയർമണി കൊല്ലന്റെ അടുത്തേക്കു പോയി.

“എനിക്കു പററിയ ഒരു വാടം ഉണ്ടാക്കിത്തരൂ.” അവൻ കൊല്ലനോടു പറഞ്ഞു.

കൊല്ലൻ മുമ്പത്തേക്കാൾ വലിയ ഒരു വാളുണ്ടാക്കി. പയർമണി ആ വാടം മുകളിലേക്കു് ഏറിഞ്ഞിട്ടു് പന്ത്രണ്ടു ദിവസംകൂടി ഉറങ്ങി. പതിമൂന്നാമത്തെ ദിവസം വലിയ ഒരു ഇരുമ്പലോടെ കൂമി വിറപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് വാടം തിരിച്ചു വന്നു. അച്ഛൻ പയർമണിയെ വിളിച്ചുണർത്തി. അവൻ ചാടിയെണീറ്റു ചുരുട്ടിയ മുപ്പി ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു. വാടം അതിൽ വന്നു മുട്ടി. എന്നാൽ അതു് വളഞ്ഞതല്ലാതെ ഒടിഞ്ഞില്ല.

“ഈ വാളം കൊണ്ടു് പുറപ്പെടാം,” പയർമണി പറഞ്ഞു. “അമ്മേ, കറെ റൊട്ടി ഉണ്ടാക്കിത്തരൂ, കറെ റൊട്ടി മൊരിച്ചു തരൂ. ഞാൻ പോവുകയാണ്.”

അവൻ വാളം ഒരു ചാക്കു് മൊരിച്ച റൊട്ടിയും ഏടുത്തുകൊണ്ടു് അച്ഛനോടും അമ്മയോടും യാത്ര പോയി.

സർപ്പം കഴിച്ച ചാലിലൂടെ അവൻ നടന്നു തുടങ്ങി. ആ ചാലു് ഇപ്പോൾ മിക്കവാറും നികന്നുപോയിരുന്നു. അവൻ നടന്നു നടന്നു് ഒരു കാട്ടിലെത്തി. അവൻ പിന്നെയും നടന്നു. ഒടുവിൽ ഒരു വലിയ മതില്ലെട്ടിന്റെ മുമ്പിൽ അദ്ദേഹം എത്തിച്ചേർന്നു. അവൻ പടികൾക്കു് മുറുങ്ങത്തു. മുറുക്കു കടന്നു് വീട്ടിൽ പ്രവേശിച്ചു. സർപ്പം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അല്പോൻകു മാത്രമേ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

“നമസ്കാരം,” പയർമണി അവളോടു പറഞ്ഞു. അതു തന്റെ ചേച്ചിയായെന്നു് അവനു് മനസ്സിലായില്ല.

“നമസ്കാരം! നീ ഇവിടെ വന്നതെന്തിനാണു്? സർപ്പം ഇവിടെയില്ല.

അവൻ ഉടനെ വരും. വന്നാലുടൻ നിന്നെ തിന്നുകയും ചെയ്യും.” അല്പോൻകു പറഞ്ഞു:

“ചിലപ്പോൾ തിന്നില്ലെന്നും വരാം! അതിരിക്കട്ടെ, നീ ആരാണ്?”

“ഞാൻ അച്ഛന്റെയും അമ്മയുടേയും ഒരേ ഒരു മകളായിരുന്നു. സർപ്പം എന്നെ തട്ടിക്കൊണ്ടു പോന്നു. എന്റെ ആറു് ആങ്ങളമാർ ഒരുമിച്ചു വന്നിട്ടും എന്നെ രക്ഷപ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല.”

“അവർ ഇപ്പോൾ ഏവിടെയാണ്.”

“സർപ്പം അവരെ ഇരുട്ടായിലേക്കു തള്ളിയിട്ടു. അവർ ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടോ അതോ മരിച്ചുപോയോ എന്ന് എനിക്കു തീർച്ചയില്ല.”

“ഒരുപക്ഷേ എനിക്കു് നിന്നെ രക്ഷിക്കാൻ കഴിഞ്ഞേക്കാം,” പയർമണി പറഞ്ഞു.

“അതെങ്ങിനെ? ആറുപേർക്കു് ഒരുമിച്ചു് ചെയ്യാൻ പറ്റാത്ത കാര്യം നീ ഒറ്റയ്ക്കു് എങ്ങിനെ ചെയ്യും?”

“നമുക്കു് നോക്കാം,” പയർമണി പറഞ്ഞു.

അവൻ ഒരു ജനലിനടുത്തു ചെന്നു് കാത്തിരുന്നു.

കുറേ കഴിഞ്ഞു് സർപ്പം തിരിച്ചു വന്നു. അവൻ മൂക്കു വീടർത്തിക്കൊണ്ടു് പറഞ്ഞു:

“മനുഷ്യന്റെ മണം വരുന്നു!”

“ഞാൻ ഇവിടെ ഇരിക്കുമ്പോൾ എന്റെ മണം വരാതിരിക്കണമെന്നെങ്ങിനെ!” പയർമണി പറഞ്ഞു.

“കൊള്ളാം. നീ വന്നിരിക്കുന്നത് ഇണങ്ങാനോ പിണങ്ങാനോ?”

“പിണങ്ങാൻ!” പയർമണി വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

“എന്നാൽ ഇരുമ്പുതറയിലേക്കു പോകാം.”

“അങ്ങിനെയാകട്ടെ.”

അവർ അങ്ങോട്ടു പോയി.

“നീ ആദ്യം അടിക്ക!” സർപ്പം പയർമണിയോടു പറഞ്ഞു.

“അതു വേണ്ട. ആദ്യം നീയാണ് അടിക്കേണ്ടതു്,” പയർമണി പറഞ്ഞു.

സർപ്പം പയർമണിയെ ശക്തിയായി അടിച്ചു. അടിയുടെ ശക്തികൊണ്ടു് പയർമണിയുടെ പാദങ്ങൾ ഇരുമ്പു തറയിൽ പൂണ്ടുപോയി. എന്നാൽ ഞൊടിയിടയിൽ അവൻ പാദങ്ങൾ വലിച്ചെടുത്തുകൊണ്ടു് വാടം വീശി സർപ്പത്തെ വെട്ടി. സർപ്പം മുട്ടുവരെ ഇരുമ്പു തറയിൽ ആണ്ടുപോയി. സർപ്പം ഞൊടിയിടയിൽ പുറത്തു കടന്നു് പയർമണിയെ ആഞ്ഞടിച്ചു. പയർമണി മുട്ടുവരെ ഇരു

സുതരയിൽ ആണ്ടുപോയി. പയർമണി വീണ്ടും സർപ്പത്തെ വാറുകൊണ്ട് വെട്ടി. സർപ്പം അരവരെ ഇരുമ്പു തറയിൽ ആണ്ടുപോയി. പയർമണി ഒരു തവണകൂടി ആഞ്ഞു വെട്ടി—സർപ്പം ചത്തു വീണു.

അന്നന്തരം പയർമണി ഇരുട്ടായിലേക്കു ചെന്നു ഏതാണ്ടു മൂത്തപ്രായരായി കഴിഞ്ഞിരുന്ന സഹോദരന്മാരെ മോചിപ്പിച്ചു. സർപ്പത്തിന്റെ സ്വർണ്ണവും വെള്ളിയും മുഴുവൻ എടുത്തുകൊണ്ടു പയർമണി സഹോദരന്മാരോടും അല്യോൻ കയോടുമൊപ്പം വീട്ടിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. എന്നാൽ താൻ അവരുടെ സഹോദരനാണെന്ന കാര്യം പയർമണി അവരോടു പറഞ്ഞില്ല.

അവർ ഏതനേരം നടന്നെന്നോ എത്രദൂരം പോയെന്നോ അറിയില്ല. ഒടുവിൽ അവർ ഒരു ഓക്കമരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ വിശ്രമിക്കാനിരുന്നു. സർപ്പവുമായുള്ള പോരാട്ടം കഴിഞ്ഞു ക്ഷീണിച്ച പയർമണി ഉടൻതന്നെ ഗാഢനിദ്രയിലാണ്ടു. സഹോദരന്മാർ ആറുപേരും ഒരുമിച്ചു കൂടിയാലോചിച്ചു. അവർ പറഞ്ഞു:

“നമ്മൾ ആറുപേർ വിചാരിച്ചിട്ട് കൊല്ലാൻ കഴിയാതിരുന്ന സർപ്പത്തെ ഈ കൊച്ചുപയ്യൻ ഒറ്റയ്ക്ക് കൊന്നു എന്നറിഞ്ഞാൽ ആളുകൾ നമ്മെ പരിഹസിക്കും. സർപ്പത്തിന്റെ ധനം മുഴുവൻ ഇവൻ സ്വന്തമായി എടുക്കുകയും ചെയ്യും.”

അവർ വളരെ നേരം കൂടിയാലോചിച്ചിട്ട് ഒരു തീരുമാനമെടുത്തു: ഇപ്പോൾ അവൻ ബോധംകെട്ടാണു്കയാണു്: ഈ തക്കംനോക്കി ഇവനെ ഈ ഓക്കമരത്തിൽ കെട്ടിയിടണം; വന്യമൃഗങ്ങൾക്കു് ഇവൻ ഇരയായിത്തീരട്ടെ. തീരുമാനം അപ്പോൾ തന്നെ നടപ്പിലാക്കി. പയർമണിയെ കെട്ടിയിട്ടിട്ട് സഹോദരന്മാർ ആല്യോൻകയേയുംകൊണ്ടു് സ്ഥലംവിട്ടു.

പയർമണി നല്ല ഉറക്കമായിരുന്നു. ഒരു പകലും ഒരു രാത്രിയും ഉറങ്ങിയിട്ടു് അവൻ ഉണർന്നു. അപ്പോഴാണു് അവനു് കാര്യം മനസ്സിലായതു്. അവൻ ഒന്നു് തിരിയുകയും മറിയുകയും ചെയ്തു. ഉടൻ ഓക്കമരം കടപുഴകി നിലംപതിച്ചു! അവൻ ആ ഓക്കമരം ചുമലിലേറിക്കൊണ്ടു് വീട്ടിലേക്കു നടന്നു. വീട്ടിനടുത്തെത്തിയപ്പോൾ അകത്തു് സഹോദരന്മാർ അമ്മയോടു സംസാരിക്കുന്നതു് അവൻ കേട്ടു.

“അമ്മേ, ഞങ്ങൾ പോയതിനു ശേഷം അമ്മയ്ക്കു് വേറെ മക്കളുണ്ടായില്ലേ?”

“ഉവ്വു്, മകൻ പയർമണി. അവൻ നിങ്ങളെ അന്വേഷിച്ചു് ഇറങ്ങിയിരിക്കുകയാണു്.”

“എങ്കിൽ ഞങ്ങൾ അവനെയായിരിക്കും ഓക്കമരത്തിൽ കെട്ടിയിട്ടതു്! ഞങ്ങൾ വേഗം ചെന്നു് അവനെ അഴിച്ചു വിട്ടിട്ടു വരാം.” സഹോദരന്മാർ പറഞ്ഞു.

പയർമണി ഓക്കമരം ചുറ്ററി കൂടിലിന്റെ മേലു് കൂരയിൽ അടിച്ചു. കടിൽ തകർന്നു വീഴുമെന്നു തോന്നി.

“മേല്പുഴന്മാരെ, നിങ്ങൾ ഇത്തരക്കാരുണ്ടെന്നകിൽ ഞാൻ ഇനി ഇവിടെ നില്ക്കുന്നില്ല! ഞാൻ ഭേശാടനത്തിനു പോവുകയാണു്.” എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു് പയർമണി വാളുമെടുത്തുകൊണ്ടു് അവിടെനിന്നു പോയി.

അവൻ നടന്നു നടന്നു് രണ്ടു മലകളുടെ അടുത്തുത്തീ. ആ രണ്ടു മലകൾ കിടപ്പിൽ ഒരു മനുഷ്യൻ നില്ക്കുന്നതു് പയർമണി കണ്ടു. ആ മനുഷ്യൻ കൈകളും കാലുകളും കൊണ്ടു് മലകൾ ഇരുവശത്തേക്കും തള്ളി മാറാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു.

“നമസ്കാരം,” പയർമണി പറഞ്ഞു.

“നമസ്കാരം.”

“നല്ല മനുഷ്യൻ, നിങ്ങൾ എന്തു ചെയ്യുകയാണു്?”

“ഞാൻ മലകൾ തള്ളി മാറി വഴിയുണ്ടാക്കുകയാണു്.”

“നിങ്ങൾ എങ്ങോട്ടാണു പോകുന്നതു്?”

“ഞാൻ ഭാഗ്യം തേടി പോവുകയാണു്.”

“ഞാനും അതിനു് ഇറങ്ങിയിരിക്കുകയാണു്. നിങ്ങളുടെ പേരെന്തു്?”

“മലമാറി. നിങ്ങളുടേയോ?”

“പയർമണി. നമുക്കു് ഒരുമിച്ചു് പോകാം.”

“അങ്ങിനെയൊക്കട്ടെ!”

അവർ നടന്നു. നടന്നു നടന്നു് അവർ ഒരു കാട്ടിലെത്തി. അവിടെ ഒരു മനുഷ്യൻ നില്ക്കുന്നതു് അവർ കണ്ടു. ആ മനുഷ്യൻ ഓക്കമരങ്ങൾ വേരോടെ പിഴുതെടുക്കുകയായിരുന്നു. അയാൾ മെല്ലെ ഒന്നു് കലുക്കിയാൽ ഏതു കൂറൻ മരവും നിലംപതിക്കും.

“നമസ്കാരം,” പയർമണിയും മലമാറിയും വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

“നമസ്കാരം.”

“നല്ല മനുഷ്യൻ, നിങ്ങൾ എന്തു ചെയ്യുകയാണു്?”

“മരങ്ങൾ പിഴുതു മാറി ഒരു വഴി ഉണ്ടാക്കുകയാണു്.”

“നിങ്ങൾ എങ്ങോട്ടു പോകുന്നു്?”

“ഭാഗ്യം തേടി.”

“ഞങ്ങളും അതിനുതന്നെ ഇറങ്ങിയവരാണ്. എന്താണ് നിങ്ങളുടെ പേര്?”

“മരംകുലക്കുറി എന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. നിങ്ങളുടെയോ?”

“പയർമണി, മലമാററി. നമുക്ക് ഒരുമിച്ച് പോകാം!”

“അങ്ങിനെയാകട്ടെ!”

അവർ മൂവരും നടന്നു. നടന്നു നടന്നു അവർ ഒരു പുഴക്കരയിലെത്തി. നീണ്ടുനിൽക്കുന്ന മീശയുള്ള ഒരു മനുഷ്യൻ അവിടെ നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആ മനുഷ്യൻ മീശക്കരമുള്ളിലൊന്ന് ഇളക്കിയാലുടൻ പുഴയിലെ വെള്ളം ഇരുവശങ്ങളിലേക്കും മാറി പുഴയുടെ അടിത്തട്ടിലൂടെ നടന്നു പോകാൻ ഒരു പാതയുണ്ടാകും.

അവർ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

“നമസ്കാരം..”

“നമസ്കാരം..”

“നല്ല മനുഷ്യരേ, നിങ്ങൾ ഏതു ചെയ്യുകയാണ്?”

“ഞാൻ പുഴയിലെ വെള്ളം മാറി ഒരു പാതയുണ്ടാക്കുകയാണ്..”

“നിങ്ങൾ എങ്ങനെ പോകുന്നു?”

“ഓഗ്യം മേടി..”

“ഞങ്ങളും അതിനുതന്നെ ഇറങ്ങിയിരിക്കുകയാണ്. നിങ്ങളുടെ പേരെന്താ?”

“മീശയിളക്കി. നിങ്ങളുടെയോ!”

“പയർമണി, മലമാററി, മരംകുലക്കുറി. നമുക്ക് ഒരുമിച്ച് പോകാം!”

“അങ്ങിനെ ആകട്ടെ!”

അവർ നാലുപേരും ഒരുമിച്ച് നടന്നു. വഴി തടസ്സപ്പെടുത്തുന്ന മലകൾ മലമാററി തള്ളി നീക്കുകയും കാടുകൾ മരംകുലക്കുറി പിഴുതു കളയുകയും പുഴകളിലെ വെള്ളം മീശയിളക്കി ഇരുവശത്തേക്കും മാറുകയും ചെയ്തിരുന്നതുകൊണ്ട് അവരുടെ യാത്ര സുഗമമായിരുന്നു.

അവർ നടന്നു നടന്നു ഒരു ചോല വനത്തിലെത്തി. അവിടെ ഒരു കുടിൽ നിൽക്കുന്നത് അവർ കണ്ടു. അവർ കുടിലിനുള്ളിലേക്കു കയറി. അവിടെ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

“രാത്രി നമുക്ക് ഇവിടെ തങ്ങാം,” പയർമണി പറഞ്ഞു.

അന്നു രാത്രി അവർ കുടിലിൽ കിടന്ന് ഉറങ്ങി. പിറ്റേന്ന് രാവിലെ പയർമണി പറഞ്ഞു:

“ക്ഷേണം പാകപ്പെടുത്താൻ മലമാററിയെ ഇന്ന് ഇവിടെ നിർത്തിയിട്ട് നമുക്ക് നായാട്ടിനു പോകാം.”

മൂന്നുപേർ വേട്ടയ്ക്കു പോയി. മലമാററി എല്ലാവർക്കും വേണ്ട ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കി വെച്ചിട്ട് കിടന്നുറങ്ങി. പെട്ടെന്ന് വാതിലിൽ ആരോ മുട്ടുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു.

“വാതിൽ തുറക്കൂ!” ആരോ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

“ഇവിടെ വേലക്കാരില്ല. തന്നെ വാതിൽ തുറക്കൂ,” മലമാററി വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

വാതിൽ തുറക്കപ്പെട്ടു. വീണ്ടും ആരോ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

“എന്നെ എടുത്തു പടി കടത്തൂ.”

“ഇവിടെ വേലക്കാരില്ല. താനേ കടന്നു വരൂ.”

ഒരു ചെറിയ വൃദ്ധൻ വാതിലുടൻ കടന്ന് കുടിയിരുത്തിയെത്തി. വൃദ്ധന്റെ നീണ്ട താടി നിലത്തു കിടന്ന് ഇഴയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വൃദ്ധൻ മലമാററിയെ തലമുടിയിൽ പിടിച്ച് പൊക്കി ഒരു ആണിയിൽ തൂക്കിയിട്ടു. അന്നത്തരം വൃദ്ധൻ അവിടെ തിന്നാനുണ്ടായിരുന്നതു മുഴുവൻ തിന്നു, കുടിക്കാനുണ്ടായിരുന്നതു മുഴുവൻ കുടിച്ചു. മലമാററിയുടെ പുറത്തുനിന്ന് അല്പം തൊലി ഉരിച്ചെടുത്തുകൊണ്ട് വൃദ്ധൻ തിരിച്ചുപോയി.

മലമാററി ആണിയിൽ തൂങ്ങിക്കിടന്നുകൊണ്ട് ഞെളിയുകയും പിരിയുകയും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ അവന്റെ മുടി ആണിയിൽ നിന്ന് വിമുക്തമായി. അവൻ വീണ്ടും ഭക്ഷണം പാകംചെയ്യാനാരംഭിച്ചു. അതു മുഴുവനാക്കും മുമ്പ് കൂട്ടുകാർ തിരിച്ചു വന്നു.

“ക്ഷേണം ഉണ്ടാക്കാൻ ഇത്ര താമസിച്ചതെന്താ?” അവർ ചോദിച്ചു.

“ഞാൻ അല്പമൊന്നു മയങ്ങി.”

എല്ലാവരും ആഹാരം കഴിച്ച് കിടന്നുറങ്ങി. പിറ്റേന്നു രാവിലെ പയർ മണി പറഞ്ഞു:

“ഇന്ന് മരംകുലക്കി ഭക്ഷണം പാകംചെയ്യാൻ ഇവിടെ നില്ക്കൂ.”

മരംകുലക്കി വേട്ടയ്ക്കു പോയി. മരംകുലക്കി എല്ലാവർക്കും വേണ്ടത്ര ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കിവെച്ചിട്ട് വിശ്രമിക്കാൻ കിടന്നു. പെട്ടെന്ന് ആരോ കരകിൽ മുട്ടി.

“വാതിൽ തുറക്കൂ!”

“ഇവിടെ നിങ്ങളുടെ വേലക്കാരില്ല. തന്നെ വാതിൽ തുറക്കൂ!” മരംകുലക്കി വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

“എന്നെ എടുത്തു പടി കടത്തൂ.”

“ഇവിടെ നിങ്ങളുടെ വേലക്കാരില്ല. താനേ കടന്നു വരൂ!”

ഒരു ചെറിയ വൃദ്ധൻ വാതിലിടി കടന്നു കടിയിറങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വൃദ്ധന്റെ നീണ്ട താടി നിലത്തു കിടന്നു ഇഴയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വൃദ്ധൻ മരംകുലക്കിയെ തലമുടിയിൽ പിടിച്ചു പൊക്കി ഓരണിയിൽ തൂക്കിയിട്ടു. അന്നന്തരം വൃദ്ധൻ അവിടെ തിന്നാനുണ്ടായിരുന്നതു മുഴുവൻ തിന്നു, കുടിക്കാനുണ്ടായിരുന്നതു മുഴുവൻ കുടിച്ചു. മരംകുലക്കിയുടെ പുറത്തുനിന്നു അല്പം തൊലി ഉരിച്ചെടുത്തിട്ട് വൃദ്ധൻ തിരിച്ചുപോയി.

മരംകുലക്കി ആണിയിൽ തൂങ്ങിക്കിടന്നു ഞെളിയുകയും പിരിയുകയും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ അവന്റെ മുടി ആണിയിൽ നിന്നു വിമുക്തമായി. അവൻ വീണ്ടും ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്യാനാരംഭിച്ചു. അതു മുഴുവനാക്കും മുമ്പ് കൂട്ടുകാർ തിരിച്ചു വന്നു.

“ഭക്ഷണമുണ്ടാക്കാൻ ഇത്ര താമസിച്ചതെന്താ?” അവർ ചോദിച്ചു.

“ഞാൻ അല്പമൊന്നു മയങ്ങി.”

സംഭവിച്ചതെന്താണെന്നു മലമാറിക്കു അറിയാമായിരുന്നെങ്കിലും അവൻ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല.

മൂന്നാം ദിവസം മീശയിളക്കിയാണ് വീട്ടിലിരുന്നതു. അന്നും മുൻ ദിവസങ്ങളിലെ സംഭവം ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടു.

പയർമണി പറഞ്ഞു:

“നിങ്ങൾ മൂന്നുപേരും ഭക്ഷണം ഉണ്ടാക്കുന്നതു വളരെ സാവധാനത്തിലാണ്. നാളെ ഞാൻ ഇവിടെ നില്പാൻ, നിങ്ങൾ വേട്ടയ്ക്കു പോയാൽ മതി.”

പിറ്റേന്നു രാവിലെ പയർമണി വീട്ടിലിരുന്നു. മറുഭാഗവർ വേട്ടയ്ക്കു പോയി.

അവൻ എല്ലാവർക്കും വേണ്ടത്ര ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കിവെച്ചിട്ട് വിശ്രമിക്കാൻ കിടന്നു.

പെട്ടെന്നു ആരോ കരകിൽ മുട്ടി.

“വാതിൽ തുറക്കൂ.”

പയർമണി വാതിൽ തുറന്നു. ഒരു ചെറിയ വൃദ്ധൻ അവിടെ നില്ക്കുന്നതു പയർമണി കണ്ടു. വൃദ്ധന്റെ താടി നിലത്തു കിടന്നു ഇഴയുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

“എന്നെ എടുത്തു പടി കടത്തൂ!” വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു.

പയർമണി വൃദ്ധനെ എടുത്തു കടിയിറങ്ങിയിൽ കയറ്റി. വൃദ്ധൻ വട്ടം കുറുകയും പയർമണിയെ ചാടി പിടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തതുകൊണ്ട്.

“എന്തുവേണം?” പയർമണി ചോദിച്ചു.

“വേണ്ടതെന്തെന്നു കാണിച്ചു തരാം,” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു വൃദ്ധൻ കൈ നീട്ടി പയർമണിയുടെ മുടിയിൽ പിടിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ പയർമണി അതിനു മുമ്പുതന്നെ അയാളുടെ നീണ്ടുകിടന്ന താടിയിൽ പിടിച്ചു വലിച്ചുകൊണ്ടു അലറി: “നിങ്ങൾ ഇത്തരക്കാരെന്താണു, അല്ലേ!”

കോടാലി കൈയിലെടുത്തുകൊണ്ടു പയർമണി വൃദ്ധനെ ഒരു ഓക്കമരത്തിന്റെ ചുവട്ടിലേക്കു വലിച്ചുകൊണ്ടു പോയി. അവൻ ഓക്കമരം രണ്ടായി പിളർന്നു വൃദ്ധന്റെ താടി അതിനിടയിലേക്കു തിരുകി വെച്ചിട്ട് പിളർപ്പു യോജിപ്പിച്ചു.

“നിങ്ങൾ എന്റെ തലമുടിയിൽ പിടിക്കാൻ ശ്രമിച്ചതിന്റെ ശിക്ഷയാണിതു,” പയർമണി പറഞ്ഞു. “ഞാൻ തിരിച്ചു വരുന്നതുവരെ നിങ്ങൾക്കു ഇവിടെ നില്ക്കേണ്ടി വരും.”

പയർമണി തിരിച്ചു കടിയിറങ്ങി. അവിടെ കൂട്ടുകാർ മൂന്നുപേരും അവനെ കാത്തു നിന്നിരുന്നു.

“ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കിയോ?”

“പണ്ടേ തയ്യാർ!”

എല്ലാവരും ഭക്ഷണം കഴിക്കാനിരുന്നു. പിന്നീടു പയർമണി പറഞ്ഞു:

“എന്റെ കൂടെ വരൂ, ഞാൻ ഒരു കാഴ്ച കാണിക്കാം.”

അവൻ കൂട്ടുകാരെ വെളിയിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. എന്നാൽ അവിടെ ഓക്കമരമോ വൃദ്ധനോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വൃദ്ധൻ ഓക്കമരം ചുവടോടെ പിഴുതുകൊണ്ടു അതുമായി അവിടെനിന്നു കടന്നു കളഞ്ഞു.

അന്നു നടന്ന സംഭവം പയർമണി കൂട്ടുകാരെ അറിയിച്ചു. വൃദ്ധൻ തങ്ങളെ ആണിയിൽ തൂക്കിയിട്ടതും പുറത്തെ തൊലിയുരിച്ചതും കൂട്ടുകാർ പയർമണിയോടു തുറന്നു പറഞ്ഞു.

“ആ ദുഷ്ടനായ വൃദ്ധനെ നമുക്കു കണ്ടു പിടിക്കണം,” പയർമണി അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

വൃദ്ധൻ ഓക്കമരം വലിച്ചിഴച്ചു കൊണ്ടുപോയതിന്റെ പാടു നോക്കി അവർ നടന്നു. നടന്നു നടന്നു വലിയ ഒരു കുഴിയുടെ വക്കിൽ അവരെത്തി. അടി കാണാൻ വയ്യാത്തത്ര ആഴം ആ കുഴിക്കുണ്ടായിരുന്നു. പയർമണി പറഞ്ഞു:

“മലമാററി! ഈ കുഴിയിലിറങ്ങൂ!”

“എന്നെക്കൊണ്ടു പറില്ല.”

“മരംകുലക്കിക്കു പറയുമോ?”

“ഇല്ല.”

“മിശ്രയിളക്കിയെക്കാ?”

“ഇല്ല.”

“ശരി. എന്നാൽ ഞാൻ തന്നെ ഇതിലേക്കിറങ്ങാം,” പയർമണി പറഞ്ഞു.

“നമുക്ക് ഒരു കയർ പിരിച്ചെടുക്കണം.”

ഏല്യാവരും ചേർന്ന് ഒരു കയർ പിരിച്ചെടുത്തു. പയർമണി അതിന്റെ ഒരു നൂറം കൈത്തണ്ടയിൽ ചുറ്റിയിട്ടു പറഞ്ഞു:

“കയർ കുറേയ്ക്കു അയച്ചുതരു. ഞാൻ ഇറങ്ങട്ടെ.”

അവർ കയർ കുറേയ്ക്കു അയച്ചു തുടങ്ങി. വളരെ നേരം അവർ ആ ജോലി ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. പയർമണി പാതാളത്തിലേക്കാണ് ഇറങ്ങുന്നതെന്ന് തോന്നി. ഒടുവിൽ അവൻ കഴിയുടെ അടിത്തട്ടിലെത്തി. അവൻ അവിടം പരിശോധിച്ചുതുടങ്ങി. അവൻ കുറേയും നടന്നപ്പോൾ മുമ്പിൽ വലിയൊരു കൊട്ടാരം നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു. അവൻ അതിനുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു. ആ കൊട്ടാരം മുഴുവൻ സ്വർണ്ണവും വൈരവും കൊണ്ട് നിർമ്മിച്ചതായിരുന്നു. പയർമണി മുറികൾ തോറും കയറി ഇറങ്ങി. പെട്ടെന്ന് ഒരു രാജകുമാരി തന്റെ നേർക്ക് ഓടിവരുന്നത് അവൻ കണ്ടു. അതിസുന്ദരിയായ ആ രാജകുമാരിയുടെ സൗന്ദര്യം പാടിപ്പുകഴ്ത്താൻ വാക്കുകളില്ല, വരച്ചു കാട്ടാൻ ചായങ്ങൾ പോരാ.

“നല്ല മനുഷ്യ, നിങ്ങൾ ഏതിന് ഇവിടെ വന്നു?” അവൾ ചോദിച്ചു.

“നിലത്തു കിടന്നിഴയുന്ന താടിയുള്ള ഒരു ചെറിയ വൃദ്ധനെ അന്വേഷിച്ചു വന്നതാണ്,” പയർമണി പറഞ്ഞു.

“നീണ്ട താടിയുള്ള വൃദ്ധന്റെ താടി ഒരു ഓക്കമരത്തിന്റെ പിളർപ്പിൽ പെട്ടു പോയി,” രാജകുമാരി പറഞ്ഞു. “അയാൾ അതു വലിച്ചെടുക്കാൻ നോക്കുകയാണ്. അങ്ങോട്ടു പോകാതിരിക്കുകയാണ് നല്ലത്, ഇതിനു മുമ്പ് പലരേയും കൊന്നിട്ടുള്ളതുപോലെ അയാൾ നിങ്ങളേയും കൊല്ലും.”

“എന്നെ കൊല്ലുകയില്ല,” പയർമണി പറഞ്ഞു. “ഞാനാണ് വൃദ്ധന്റെ താടി ഓക്കമരത്തിന്റെ പിളർപ്പിൽ തിരുകി വച്ചത്. നീ ആരാണെന്നു പറയൂ.”

“ഞാൻ ഒരു രാജാവിന്റെ മകളാണ്,” അവൾ പറഞ്ഞു. “വൃദ്ധൻ എന്നെ തട്ടിക്കൊണ്ടു വന്ന് തടവുകാരിയായി ഇവിടെ താമസിപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ്.”

“ഞാൻ നിന്നെ രക്ഷപ്പെടുത്താം. എന്നെ വൃദ്ധന്റെ അടുത്തേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകൂ.”

രാജകുമാരി പയർമണിയെ വൃദ്ധന്റെ അടുത്തേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. വൃദ്ധൻ മരുന്നിളർപ്പിൽനിന്ന് വലിച്ചെടുത്ത താടി തടവിക്കൊണ്ടു് അവിടെ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. പയർമണിയെ കണ്ടയുടൻ വൃദ്ധൻ അലറി:

“നീ വന്നതെന്തിന്? ഇണങ്ങാനോ പിണങ്ങാനോ?”

“ഇണങ്ങാനല്ല പിണങ്ങാൻ തന്നെയാണ് ഞാൻ വന്നത്,” പയർമണി പറഞ്ഞു. അവർ ഏറ്റു മുട്ടി. വളരെ നേരത്തെ പോരിനു ശേഷം പയർമണി വൃദ്ധനെ വാൾ കൊണ്ട് വെട്ടി കൊന്നു.

അനന്തരം രാജകുമാരിയും പയർമണിയും കൂടി കൊട്ടാരത്തിലുണ്ടായിരുന്ന രത്നങ്ങളും സ്വർണ്ണവും മുഴുവൻ മൂന്നു ചാക്കുകളിൽ നിറച്ചു. അതുമായി അവർ പയർമണി ഇറങ്ങിവന്ന കഴിയുടെ അടുത്തേക്കു നടന്നു.

അവിടെ എത്തിയ ഉടൻ പയർമണി വിളിച്ചുചോദിച്ചു:

“ചങ്ങാതിമാരെ നിങ്ങൾ അവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടോ?”

“ഉണ്ട്,” പയർമണി കയറിന്റെ അറ്റത്തു് ഒരു ചാക്ക് കെട്ടിവച്ചു.

“ഇതു നിങ്ങൾക്കാണ്,” അവൻ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

അവർ ചാക്ക് വലിച്ചു മുകളിൽ കയറിയിട്ട് കയർ വീണ്ടും അടിയിലേക്കിട്ടു. പയർമണി രണ്ടാമത്തെ ചാക്ക് കയറിന്റെ അറ്റത്തു കെട്ടിവെച്ചിട്ട് വിളിച്ചു പറഞ്ഞു: “ഇതും നിങ്ങൾക്കാണ്.”

പയർമണി മൂന്നാമത്തെ ചാക്കും കയറിന്റെ അറ്റത്തുകെട്ടി മുകളിലേക്കയച്ചു. പിന്നീട് അവൻ രാജകുമാരിയെ കയറിന്റെ അറ്റത്തു ബന്ധിച്ചിട്ട് വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

“ഇതെനിക്കുള്ളതാണ്!”

കൂട്ടുകാർ മൂന്നുപേരും രാജകുമാരിയെ വലിച്ചു മുകളിൽ കയറി. പയർമണി മാത്രം കഴിയുടെ അടിത്തട്ടിൽ അവശേഷിച്ചു.

“നമുക്ക് അവനെ കുറച്ചു പൊക്കിയിട്ട് കയർ താഴെയിടാം,” കൂട്ടുകാർ മൂന്നുപേരും കൂടി തീരുമാനിച്ചു. “അവൻ കഴിയിൽ വീണ് ചത്തുപോകും. അപ്പോൾ രാജകുമാരിയേയും നമുക്ക് സ്വന്തമാക്കാം.”

എന്നാൽ പയർമണി അവരുടെ ഉദ്ദേശം ഊഹിച്ചറിഞ്ഞു. അവൻ ഒരു വലിയ കല്ല് കയറിന്റെ അറ്റത്തു കെട്ടിവെച്ചിട്ട് വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

“എന്നെ വലിച്ചു മുകളിൽ കയറ്റൂ!” കൂട്ടുകാർ മൂന്നുപേരും ചേർന്ന് കയർ മുകളിലേക്കു വലിച്ചുതുടങ്ങി. പാതി വഴിയെത്തിയപ്പോൾ അവർ കയർ താഴെയിട്ടു. കല്ല് കഴിയുടെ അടിത്തട്ടിൽ ചെന്നു മുട്ടുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു.

“കൊള്ളാം! നല്ല കൂട്ടുകാർ!” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് പയർമണി ഭൂമിക്കു

ടിയിലുള്ള ലോകം ചുറ്റിനടന്നു കാണാൻ പുറപ്പെട്ടു. അവൻ നടന്നു നടന്നു വളരെ ദൂരെ എത്തി. പെട്ടെന്നു ആകാശം ഇരുണ്ടു മുടി, മഴ പെയ്തു തുടങ്ങി. ആലിപ്പും പൊഴിഞ്ഞു. പയർമണി ഒരു ഓക്കമരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ചെന്നു നിന്നു. ആ മരത്തിന്റെ മുകളിലുള്ള കൂട്ടിലിരുന്ന് കഴുകക്കണ്ണുങ്ങൾ കരയുന്ന ശബ്ദം അവൻ കേട്ടു. അവൻ മരത്തിൽ കയറി സ്വന്തം കപ്പായമുറി അവയെ പുതപ്പിച്ചു.

മഴ മാറി. ഒരു വലിയ കഴുകൻ പറന്നു വന്നു കൂട്ടിൽ കയറി. അത് കഴുകക്കണ്ണുങ്ങളുടെ അച്ഛനായിരുന്നു.

“ആരാണ് നിങ്ങളെ പുതപ്പിച്ചത്?” കഴുകൻ കണ്ണുങ്ങളോടു ചോദിച്ചു.

“അയാളെ തിന്നുകയില്ലെങ്കിൽ പറയാം.”

“ഇല്ല. തിന്നുകയില്ല.”

“മരച്ചുവട്ടിൽ ഒരു മനുഷ്യൻ ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. അയാളാണ് ഞങ്ങളെ പുതപ്പിച്ചത്.”

കഴുകൻ പയർമണിയുടെ അടുത്തേക്കു പറന്നു ചെന്നിട്ട് പറഞ്ഞു:

“നിനക്കു ഏതുവേണമെന്നു പറയൂ, ഞാൻ അതു സാധിച്ചതരാം. ഞാനില്ലാത്തപ്പോൾ ശക്തിയായ മഴപെയ്യാൻ എന്റെ കണ്ണുങ്ങളിൽ കരയെണ്ണം ചത്തു പോവുകയാണ് പതിവ്. ഇത്തവണ എല്ലാവരും രക്ഷപ്പെട്ടു.

“എന്നെ മുകളിലുള്ള ലോകത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോകൂ,” പയർമണി പറഞ്ഞു.

“അതത്ര എളുപ്പമല്ല. എങ്കിലും ഞാൻ ശ്രമിക്കാം. ആറു വീപ്പു മാംസവും ആറു വീപ്പു വെള്ളവും കൊണ്ടു പുറപ്പെട്ടാൽ നമുക്ക് അവിടെ എത്താൻ കഴിഞ്ഞെന്നു വരും,” കഴുകൻ പറഞ്ഞു. “ഞാൻ തല വലത്തോട്ടു തിരിക്കുമ്പോഴൊക്കെ നീ എന്റെ വായിലേക്കു ഒരു കഷണം മാംസം ഇടുതരണം. ഞാൻ തല ഇടത്തോട്ടു തിരിച്ചാലുടൻ വായിൽ ഒരിറക്ക വെള്ളം ഒഴിച്ചു തരണം. അല്ലാത്ത പക്ഷം നമുക്ക് ഉട്ടിപ്പുസ്ഥാനത്തെത്താൻ കഴിയുകയില്ല—ഞാൻ വഴിക്കു ചത്തു പോകും.”

അവർ ആറു വീപ്പു മാംസവും ആറു വീപ്പു വെള്ളവും സംഭരിച്ചു. വീപ്പുകൾ കഴുകന്റെ പുറത്തു വച്ചിട്ട് പയർമണിയും കഴുകന്റെ പുറത്തുതന്നെ കയറി ഇരുന്നു. കഴുകൻ പറന്നുതുടങ്ങി. കഴുകൻ തല വലത്തോട്ടു തിരിച്ചപ്പോഴെല്ലാം പയർമണി അതിന്റെ വായിലേക്കു ഓരോ കഷണം മാംസം ഇടുകൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. കഴുകൻ തല ഇടത്തോട്ടു തിരിച്ചപ്പോഴെല്ലാം അവൻ അതിനു വെള്ളം കൊടുത്തു.

അവർ വളരെ നേരം പറന്നു. ഒടുവിൽ അവർ ഭൂമിയിൽ എത്തി. അപ്പോൾ കഴുകൻ വീണ്ടും തല വലത്തോട്ടു തിരിച്ചു. അഞ്ചു വീപ്പുകൾ നേരത്തേതന്നെ കാലിയായിക്കഴിഞ്ഞു. പയർമണി ആറാമത്തെ വീപ്പയിലേക്കു നോക്കി. അതിലും മാംസത്തിന്റെ ഒരു തരിപോലും അവശേഷിച്ചിരുന്നില്ല. പയർമണി സ്വന്തം തുടയിൽനിന്ന് ഒരു കഷണം മാംസം മുറിച്ചെടുത്ത് കഴുകന്റെ വായിലിട്ടു കൊടുത്തു.

“ഇപ്പോൾ തിന്നാൽ തന്നെത്തന്നെ?” അതിനു നല്ല സ്വാഭായിരുന്നു! “കഴുകൻ പറഞ്ഞു

പയർമണി സ്വന്തം തുടച്ചുണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:

“ഇതാണ്.”

കഴുകൻ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. എന്നാൽ അതു ആ മാംസക്കഷണം തുപ്പി പുറത്തിട്ടു. അനന്തരം പയർമണിയെ അവിടെ നിർത്തിയിട്ട് അത് ജീവജലം അന്വേഷിച്ചു പോയി. അധികം താമസിയാതെ കഴുകൻ ജീവജലവുമായി തിരിച്ചെത്തി. പയർമണിയുടെ തുടയിൽ നിന്നു മുറിച്ചെടുത്ത മാംസം കഴുകൻ യഥാസ്ഥാനത്തു വച്ചിട്ട് അതിൽ ആ ജലം അല്പം തളിച്ചു. ഉടൻ തന്നെ മാംസം തുടയിൽ ഒട്ടിച്ചേർന്നു.

കഴുകൻ സ്വന്തം നാട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു പോയി. പയർമണി ചതിയന്മാരായ ചങ്ങാതിമാരെ അന്വേഷിച്ചു നടന്നു.

അവർ മൂവരും രാജകുമാരിയേയും കൊണ്ടു അവളുടെ പിതാവിന്റെ രാജ്യത്തെത്തിയിരുന്നു. രാജകുമാരിയെ തനിക്കു വിവാഹം ചെയ്യണമെന്ന് അവരിൽ ഓരോരുത്തരും മോഹിച്ചു. അക്കാലത്താൽ അവർ പരസ്പരം കലഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

അവിടെയാണ് പയർമണി അവരെ കണ്ടുമുട്ടിയത്. അവനെ കണ്ടുടൻ അവർ ഭയന്നു വിറച്ചു.

പയർമണി പറഞ്ഞു:

“എന്റെ സ്വന്തം സഹോദരന്മാർ എന്നെ ചതിച്ചു. പിന്നെ ഞാൻ എങ്ങിനെ നിങ്ങളുടെ മാപ്പുതരാതിരിക്കും?”

പയർമണി അവർക്കു മാപ്പുകൊടുത്തു.

സുന്ദരിയായ രാജകുമാരിയെ വിവാഹംകഴിച്ച് അവൻ അവളോടൊപ്പം ദീർഘകാലം സുഖമായി ജീവിച്ചു.

വിവർത്തനം: ഓമന

നന്മയും തിന്മയും ഒരു ഉദ്യമനിയൻ നാടോടിക്കഥ

പണ്ടു് ഒരിടത്തു് രണ്ടു സഹോദരന്മാരണ്ടായിരുന്നു. ഒരാൾ ധനികനും മറേറയാൾ ദരിദ്രനായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം അവർ ഒന്നിച്ചിരുന്ന് സംസാരിക്കുമ്പോൾ ദരിദ്രനായ സഹോദരൻ പറഞ്ഞു:

“ജീവിതം ശ്രമമാണെങ്കിൽപ്പോലും തിന്മ ചെയ്യുന്നതിലും നല്ലതു് നന്മ ചെയ്യുന്നതാണു്.”

“എന്താണിപ്പറയുന്നതു്!” ധനികനായ സഹോദരൻ പറഞ്ഞു. “ലോകത്തു് ഇപ്പോൾ നന്മയെന്നൊന്നില്ല, തിന്മയേയുള്ളു. നന്മ ചെയ്തുകൊണ്ടു് ഒരു പ്രയോജനവുമില്ല.”

പക്ഷേ ദരിദ്രനായ സഹോദരൻ തന്റെ നിലപാടിൽ ഉറച്ചുനിന്നു.

“അങ്ങിനെയല്ല, സഹോദരാ,” അയാൾ പറഞ്ഞു. “നന്മ ചെയ്താൽ പ്രയോജനമുണ്ടാവുമെന്നതെന്നയാണു് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നതു്.”

“എന്നാൽ ശരി,” ധനികനായ സഹോദരൻ പറഞ്ഞു. “നമുക്കൊരു വരുവുവു. ആദ്യം കാണുന്ന മൂന്നു പേരുടെ അഭിപ്രായം ചോദിക്കാം. നീ പറയുന്നതാണു് ശരിയെന്നാണു് അവരുടെ അഭിപ്രായമെങ്കിൽ ഏനിക്കുള്ളതെല്ലാം

നിന്ദിതാവും. പക്ഷേ ഞാൻ പറയുന്നതാണു് ശരി എന്നാണവർ പറയുന്നതെങ്കിൽ നിനക്കുള്ളതെല്ലാം ഞാൻ ഏകാം.”

“അങ്ങിനെയൊട്ടെ!” ദരിദ്രൻ സമ്മതിച്ചു.

അവർ റോഡിലൂടെ നടന്നു. കര ദൂരം നടന്നപ്പോൾ, എവിടെയോ പോയി ജോലികഴിഞ്ഞു മടങ്ങുന്ന ഒരാളെ കണ്ടു.

“നമസ്താം, സ്നേഹിതാ!” അയാളുടെ അടുത്തേക്കു നടന്നുചെന്നിട്ടു് അവർ പറഞ്ഞു.

“നമസ്താം!”

“ഞങ്ങൾക്കു നിങ്ങളോടു് ഒരു കാര്യം ചോദിക്കാൻണ്ടു്.”

“കേൾക്കട്ടെ!”

“എങ്ങിനെ ജീവിക്കുന്നതാണു് കൂടുതൽ നല്ലതു്—നന്മ ചെയ്താണോ തിന്മ ചെയ്താണോ?”

“ഇക്കാലത്തു് നന്മ എവിടെ കാണാനാണു്, ചങ്ങാതികളേ!” അയാൾ പറഞ്ഞു. “എന്റെ കാര്യംതന്നെ ഏകം. ഞാൻ എത്രകാലം പണിയെടുത്തു, എത്ര കഠിനമായി പണിയെടുത്തു. എന്നിട്ടും വളരെ തൃപ്തിയോടെ പ്രതിഫലമാണു് കിട്ടിയതു്. അതിന്റെതന്നെ ഒരു പങ്ക് യജമാനൻ പിടിക്കെടുത്തു. ഇല്ല, സത്യസന്ധമായി ജീവിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. നന്മ ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ കേൾക്കേ തീർന്നു ചെയ്യുകയാണു്!”

“ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ, സഹോദരാ!” ധനികൻ പറഞ്ഞു. “ഞാൻ പറഞ്ഞതാണു് ശരി. നീ പറഞ്ഞതു് തെറ്റാണു്.”

ദരിദ്രന്റെ മനസ്സിടിഞ്ഞു. പക്ഷേ ഏതു ചെയ്യാം! അവർ പിടുന്നതും നല്ലതു് തുടർന്നു. കര കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവർ ഒരു വ്യാപാരിയെ കണ്ടു.

“ബഹുമാനപ്പെട്ട വ്യാപാരി, നിങ്ങൾക്കു നമസ്താം!” അവർ പറഞ്ഞു.

“നമസ്താം!” വ്യാപാരി പറഞ്ഞു.

“ഞങ്ങൾക്കു നിങ്ങളോടു് ഒരു കാര്യം ചോദിക്കാൻണ്ടു്.”

“കേൾക്കട്ടെ!”

“എങ്ങിനെ ജീവിക്കുന്നതാണു് കൂടുതൽ നല്ലതു്—നന്മ ചെയ്താണോ തിന്മ ചെയ്താണോ?”

“ഇതെന്തു ചോദ്യമാണു്, ചങ്ങാതികളേ? നന്മ ചെയ്തിട്ടു് ഒരു പ്രയോജനവുമില്ല. എന്തെങ്കിലും വില്ലണമെങ്കിൽ ഒരു നൂറുതവണ കളവും ചതിയും കാട്ടിയേ തീരൂ. മറ്റൊരു തരത്തിലും വില്ലാൻ സാധ്യമല്ല.”

ഇത്രയും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അയാൾ വണ്ടിയോടിച്ചു പോയി.

“കണ്ടില്ലെ. ഞാൻ പറഞ്ഞതാണു ശരിയെന്നു” രണ്ടാമതും തെളിഞ്ഞു!”
ധനികൻ പറഞ്ഞു.

ദരിദ്രൻ പൂർവ്വാധികം ദുഃഖിച്ചു. പക്ഷേ എന്തു ചെയ്യാം! അവർ വീണ്ടും നടപ്പു തുടർന്നു. കുറെ ദൂരം നടന്നപ്പോൾ ഒരു പ്രഭുവിനെ കണ്ടു.

“നമസ്കാരം, പ്രഭോ!” അവർ പറഞ്ഞു.

“നമസ്കാരം!”

“ഞങ്ങളുടെ അങ്ങയോടു് ഒരു കാര്യം ചോദിക്കാനുണ്ടു്.”

“കേൾക്കട്ടെ!”

“എങ്ങിനെ ജീവിക്കുന്നതാണു് കൂടുതൽ നല്ലതു്—നന്മ ചെയ്യാനോ തിന്മ ചെയ്യാനോ?”

“ഇതെന്തു ചോദ്യമാണു്, പഞ്ചാതികളേ! ഇക്കാലത്തു് ലോകത്തു് നന്മയെന്നൊന്നില്ല, നേരായി ജീവിക്കാനും സാദ്ധ്യമല്ല. സ്വതന്ത്രവും ധർമ്മവും നോക്കി ജീവിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ എനിക്കു്...” പറയാൻ വന്നതു് മുഴുകിക്കാതെ പ്രഭു കത്തിരയോടിച്ചു പോയി.

“കേട്ടില്ലെ, സഹോദരാ,” ധനികൻ പറഞ്ഞു. “നമുക്കു് വീട്ടിൽ പോകാം. നിന്റെ സർവ്വതും എനിക്കു തരണം.”

ദരിദ്രൻ വീട്ടിൽ പോയി. അയാൾ അത്യന്തം ദുഃഖിച്ചു. അയാളുടെ വകയായി തുച്ഛമായിട്ടുണ്ടായിരുന്ന സർവ്വതും ധനികൻ എടുത്തുകൊണ്ടുപോയി. ആകെ അവശേഷിച്ചതു് അയാളുടെ കടിയാണ്.

“നീ തൽക്കാലം ഇവിടെ താമസിച്ചൊ,” ധനികൻ പറഞ്ഞു. “എനിക്കു് അതു് ഇപ്പോൾ വേണ്ട. പക്ഷേ താമസിയാതെ വേറെ പാർപ്പിടം നോക്കിക്കൊള്ളണം.”

ദരിദ്രൻ വീട്ടുകാരനായി അയാളുടെ കടിയിൽ ഇരുന്നു. ആഹാരത്തിനു് ഒരു കഷണം റൊട്ടിയില്ല, മറ്റു യാതൊന്നുമില്ല. ഒരിടത്തുനിന്നും പണം കിട്ടാൻ മാർഗ്ഗമില്ല. കാരണം, ആ വർഷം വിളവു മോശമായിരുന്നു. ദരിദ്രൻ കുറെയൊക്കെ സഹിക്കാൻ നോക്കി, കുറെ സഹിക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ അയാളുടെ കട്ടികൾ വിശന്നു കരയാൻ തുടങ്ങി. അയാൾ അതുകൊണ്ടു് കുറച്ചു ഗോതമ്പുപൊടി ചോദിക്കാനായി ഒരു ചാക്കുമെടുത്തു് ധനികസഹോദരന്റെ അടുത്തു ചെന്നു.

“എനിക്കു് ഒരു പര ഗോതമ്പുപൊടിയോ ധാന്യമോ തരൂ. ഏതായാലും മതി,” അയാൾ പറഞ്ഞു. “വീട്ടിൽ തിന്നാൻ യാതൊന്നുമില്ല. കട്ടികൾ വിശപ്പുകൊണ്ടു് തളർന്നു കിടക്കുകയാണ്.”

ധനികനായ സഹോദരൻ പറഞ്ഞു:

“നിന്റെ ഒരു കണ്ണു പൊട്ടിക്കാൻ സമ്മതിച്ചാൽ ഞാൻ നിനക്കു് ഒരു പര ഗോതമ്പുപൊടി തരാം.”

ദരിദ്രൻ അതേപ്പറ്റി ആലോചിച്ചപ്പോൾ സമ്മതിക്കാതെ ഗത്യന്തരമില്ലെന്നു കണ്ടു.

“അങ്ങിനെയാവട്ടെ,” അയാൾ പറഞ്ഞു. “കണ്ണു പൊട്ടിച്ചോളൂ. ദൈവം ജ്യേഷ്ഠനെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ. കർത്താവിനെ ഓർത്തു് എനിക്കു കുറച്ചു ഗോതമ്പുപൊടി തന്നാൽ മാത്രം മതി!”

അങ്ങിനെ ധനികൻ ദരിദ്രന്റെ കണ്ണു പൊട്ടിച്ചിട്ടു് അയാൾക്കു് ഒരു പര പൂത്ത ഗോതമ്പുപൊടി കൊടുത്തു. ദരിദ്രൻ അതുമായി വീട്ടിലെത്തി. ഭാര്യ അയാളെ നോക്കി വാപൊളിച്ചു.

“ഇതെന്തു പററി? ഒരു കണ്ണുവിടെ?” അവൾ ചോദിച്ചു.

“ജ്യേഷ്ഠൻ അതു പൊട്ടിച്ചു,” അയാൾ പറഞ്ഞു.

നടന്ന കാര്യങ്ങളെല്ലാം അയാൾ വിവരിച്ചു. അവർ കരാനേരും കരയുകയും സങ്കടപ്പെടുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ ഗോതമ്പുപൊടി തിന്നണം, അതാണു് ആ കെയുള്ള ഭക്ഷണം.

ഒരാളു കഴിഞ്ഞു. ഒരുപക്ഷേ ഒന്നരണ്ടു ദിവസംകൂടി കഴിഞ്ഞുകാണും. അപ്പോഴേക്കു് ഗോതമ്പുപൊടി തീർന്നു. ദരിദ്രൻ അതുകൊണ്ടു് ചാക്കുമായി വീണ്ടും ജ്യേഷ്ഠന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു.

“എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ജ്യേഷ്ഠാ, എനിക്കു് കുറച്ചു ഗോതമ്പുപൊടി തരൂ,” അയാൾ പറഞ്ഞു. “കഴിഞ്ഞ തവണ തന്നതു മുഴുവൻ തീർന്നു.”

“നിന്റെ മറ്റൊരു കണ്ണു പൊട്ടിക്കാൻ സമ്മതിച്ചാൽ ഞാൻ നിനക്കു് ഒരു പര ഗോതമ്പുപൊടി തരാം,” ധനികസഹോദരൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

“ജ്യേഷ്ഠാ, രണ്ടു കണ്ണുമില്ലാതെ ഞാൻ എങ്ങിനെ ജീവിക്കും! ജ്യേഷ്ഠൻ ഒരു കണ്ണു പൊട്ടിച്ചുകഴിഞ്ഞില്ലെ. എന്നോടു ദയവു തോന്നി എന്ന്നു കരുതുന്നതൊക്കെ കുറച്ചു ഗോതമ്പുപൊടി തരൂ.”

“അതു സാദ്ധ്യമല്ല. നിന്റെ മറ്റൊരു കണ്ണുകൂടി പൊട്ടിക്കാൻ സമ്മതിച്ചാലേ തരൂ.”

ദരിദ്രൻ മറ്റു പോംവഴിയില്ലായിരുന്നു.

“എന്നാൽ അങ്ങിനെയാവട്ടെ. ആ കണ്ണുകൂടി പൊട്ടിച്ചോളൂ. ദൈവം ജ്യേഷ്ഠനെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ,” അയാൾ പറഞ്ഞു.

ധനികസഹോദരൻ ഒരു കത്തിയെടുത്തു് ദരിദ്രനായ അനുജന്റെ രണ്ടാമ

ത്തെ കണ്ണുകൾ പൊട്ടിച്ചു. പിന്നീട് അയാളുടെ ചാക്കിൽ ഗോതമ്പുപൊടി നിറച്ചു. അന്ധനായിത്തീർന്നയാൾ അതുമെടുത്ത് വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു.

കാലിടറിവീഴാൻ ഭാവിച്ചും വേലിപ്പത്തലുകളിൽ മാറിമാറി തപ്പിപ്പിടിച്ചും അയാൾ വളരെ വിഷമിച്ചാണ് നടന്നത്. ഏകിലും അവസാനം ഗോതമ്പുപൊടിയുമായി വീടേത്തി. ഭാര്യ അയാളെ നോക്കിയപ്പോൾ ജീതികൊണ്ടു് മരവിച്ചുനിന്നു.

“പാവപ്പെട്ട, ദുഃഖിതനായ മനുഷ്യൻ, നിങ്ങൾ കണ്ണിലാഞ്ഞെ എങ്ങിനെ ജീവിക്കും?” അവൾ വിലപിച്ചു. “ഒരുപക്ഷേ നമുക്കു് മറ്റൊരാളിനെക്കുറിച്ചും ഗോതമ്പുപൊടി കിട്ടുമായിരുന്നില്ലെന്ന് ആരു കണ്ടു. ഇനിയീപ്പോൾ...”

ആ പാവം സ്ത്രീ കരഞ്ഞു. കരച്ചിൽ കാരണം അവൾക്കു് കൂടുതലായി ഒരു ക്ഷരംപോലും പറയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

അന്ധൻ പറഞ്ഞു:

“പ്രിയതമേ, കരയാതെ! ലോകത്തു് അന്ധനായി ഞാൻ മാത്രമല്ലല്ലൊ ഉള്ളതു്. എന്നെപ്പോലെ പലരുമുണ്ടു്. അവർ കണ്ണിലാഞ്ഞെ ജീവിക്കുന്നില്ലെ.”

പക്ഷേ ഒരു പാ ഗോതമ്പുപൊടികൊണ്ടു് ഒരു കുടംബത്തിനു് എന്താവാ നാണു്. താമസിയാതെ അതിന്റെ അവസാനത്തെ തരിയും തീർന്നു.

“ഞാനിനി ജ്യേഷ്ഠന്റെ അടുത്തു പോവുകയില്ല,” അന്ധൻ പറഞ്ഞു. “ഗ്രാമത്തിനപ്പുറത്തു് റോഡുകിൽ നിൽക്കുന്ന വലിയ പോപ്പാർമരത്തിന്റെ അടുക്കലേക്കു് എന്നെ കൊണ്ടുപോകൂ. പകൽസമയം ഞാൻ അവിടെ ഇരുന്നോളാം. വൈകുന്നേരം നീ വന്നു് എന്നെ കൊണ്ടുപോന്നാൽ മതി. കാൽനടയായും കുതിരപ്പുറത്തും ആ വഴി പലരും പോകാറുണ്ടു്. ആരെങ്കിലും എനിക്കു് ഒരു റെട്ടിക്കുപ്പണം തരുമെന്നു തീർച്ചയാണ്.”

ഭാര്യ അന്ധനെ അയാൾ പറഞ്ഞ സ്ഥലത്തേക്കു് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി പോപ്പാർമരത്തിന്റെ ചുവട്ടിലിരുത്തിയശേഷം വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

അന്ധൻ അവിടെ ഇരുന്നു. ചിലർ അയാൾക്കു് ഒന്നോ രണ്ടോ പൈസ കൊടുത്തു. വൈകുന്നേരമായിത്തുടങ്ങി. എന്നിട്ടും ഭാര്യ വന്നില്ല. അന്ധൻ ക്ഷീണിച്ചു. അയാൾ തനിയെ വീട്ടിൽ പോകാൻ നിശ്ചയിച്ചു. പക്ഷേ തെറ്റായ വഴിക്കാണു തിരിഞ്ഞതു്. വീട്ടിലെത്തുന്നതിനു പകരം അയാൾ എങ്ങോട്ടെന്നറിയാതെ വളരെ ദൂരം നടന്നു. പെട്ടെന്നു് ചുറ്റും മരങ്ങളുടെ മർമ്മരശബ്ദം കേട്ടു. താൻ ഒരു കാട്ടിലാണെന്നും രാത്രി അതിനകത്തു് കഴിച്ചുകൂട്ടേണ്ടിവരുമെന്നും അയാൾക്കു മനസ്സിലായി. വന്യമൃഗങ്ങളെ ഭയന്നു് അയാൾ വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടു് ഒരു മരത്തിൽ കയറി അവിടെ അനങ്ങാതെ ഇരുന്നു.

കൃത്യം പാതിരയായപ്പോൾ പെട്ടെന്നു് അതേ ഇടത്തേക്കു്, അതേ മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിലേക്കു്, ദുർഭൂതങ്ങൾ പറന്നുവന്നു. അവരുടെ തലവൻ അവരോരോരുത്തരുടേയും ചെയ്തികളെപ്പറ്റി ചോദിക്കാൻ തുടങ്ങി.

“ഒരാളെക്കൊണ്ടു് രണ്ടു പാ ഗോതമ്പുപൊടിക്കുവേണ്ടി അയാളുടെ സഹോദരന്റെ കണ്ണു കുത്തിപ്പൊട്ടിക്കാൻ ഞാനിടയാക്കി,” ഒരുവൻ പറഞ്ഞു.

“കൊള്ളാം, പക്ഷേ വേണ്ടത്ര നന്നായില്ല,” ദുർഭൂതങ്ങളുടെ തലവൻ പറഞ്ഞു.

“എന്തുകൊണ്ടു്?”

“കാരണം, കണ്ണുപൊട്ടിയ സഹോദരൻ ഈ മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിലുള്ള മഞ്ഞുതുള്ളികൾ കണ്ണിൽ തേച്ചാൽ മതി. അയാൾക്കു വീണ്ടും കാഴ്ച കിട്ടും.”

“പക്ഷേ ആർക്കും അതറിഞ്ഞുകൂടാ. ആരും അതു കേട്ടിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു് അയാൾ അന്ധനായിത്തന്നെ തുടരും.”

ദുർഭൂതങ്ങളുടെ തലവൻ മറ്റൊരാളുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു പറഞ്ഞു:

“ഇനി നീ എന്താണു ചെയ്തെന്നു പറയൂ.”

“ഞാൻ ഒരു ഗ്രാമത്തിലെ വെള്ളം മുഴുവൻ വറ്റിച്ചു. ഒരു തുള്ളിപോലും ബാക്കിവെച്ചില്ല. അതുകൊണ്ടു് അവർക്കിപ്പോൾ നാല്പതു നാഴിക അകലെനിന്നു വെള്ളം ചുമന്നുകൊണ്ടുവരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പലരും വഴിക്ക് ചത്തുവീഴുന്നുണ്ടു്.”

“കൊള്ളാം, പക്ഷേ വേണ്ടത്ര നന്നായില്ല.”

“എന്തുകൊണ്ടു്?”

“ആ ഗ്രാമത്തിനു് ഏറ്റവും അടുത്തുള്ള പട്ടണത്തിലെ വലിയ പാറനീക്കുകയാണെങ്കിൽ എല്ലാവർക്കും മതിയാവോളം വെള്ളം അതിനടിയിൽ നിന്നു് ഇറച്ചുചാടും.”

“പക്ഷേ ആർക്കും അതറിഞ്ഞുകൂടാ. ആരും അതു കേട്ടിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു് വെള്ളം അവിടെത്തന്നെ കിടക്കും.”

“ഇനി നിന്റെ കാര്യമോ? നീ എന്താണു ചെയ്തതു്?” ദുർഭൂതങ്ങളുടെ തലവൻ വേറൊരുത്തനോടു ചോദിച്ചു.

“ഞാൻ ഒരു രാജ്യത്തെ രാജാവിന്റെ ഒരേയൊരു മകളെ അന്ധയാക്കി. ഡോക്ടറന്മാരും വൈദ്യന്മാരും വിചാരിച്ചാൽ ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയുകയില്ല.”

“കൊള്ളാം, പക്ഷേ വേണ്ടത്ര നന്നായില്ല.”

“എന്തുകൊണ്ടു്?”

“ഈ മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിലുള്ള മഞ്ഞുതുള്ളികൾ അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ പുരട്ടിയാൽ അവൾക്കു വീണ്ടും കാഴ്ച കിട്ടും.”

“പക്ഷേ ആർക്കും അതറിഞ്ഞുകൂടാ. ആരും അതു കേട്ടിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് അവരും അന്ധയായിത്തന്നെ തുടരും.”

അന്ധൻ മരത്തിലിരുന്നുകൊണ്ട് അതെല്ലാം കേട്ടു. ദുർഭൂതങ്ങൾ പറന്നു പോയപ്പോൾ അയാൾ ഇറങ്ങി വന്നു മഞ്ഞുതുള്ളികളെടുത്തു കണ്ണിൽ തേച്ചു. അതുതന്നെ! അയാൾക്കു കാഴ്ച വീണ്ടുകിട്ടി! “ഇനി ഞാൻ പോയി മറ്റുള്ളവരെ കൂട്ടി സഹായിക്കും,” അയാൾ തന്നെത്താൻ പറഞ്ഞു. കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കൊച്ചുകുപ്പിയിൽ കുറെ മഞ്ഞുതുള്ളികൾ ശേഖരിച്ചിട്ട് അയാൾ അവിടന്നു യാത്രയായി.

അയാൾ വെള്ളമില്ലാത്ത ഗ്രാമത്തിലെത്തി. ഒരു വൃദ്ധ തണ്ടിൽ രണ്ടു തൊട്ടി വെള്ളം ചുമന്നുകൊണ്ടുപോകുന്നത് കണ്ടു.

“അയ്യോ, എനിക്കു കുറച്ചു വെള്ളം കുടിക്കാൻ തരൂ,” അവരെ വന്ദിച്ചു കൊണ്ട് അയാൾ പറഞ്ഞു.

“അയ്യോ! മകനേ!” വൃദ്ധ പറഞ്ഞു. “ഞാൻ ഈ വെള്ളം നാല്പതു നാഴിക അകലെനിന്നു ചുമന്നുകൊണ്ടു വരികയാണ്. പകുതി തുളുവില്ലായി. എന്റെ വീട്ടിൽ ഒരുപാടാളുണ്ട്. വെള്ളം കിട്ടാതെ അവർ ചത്തുപോകും!”

ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ഗ്രാമത്തിൽ വരുമ്പോൾ എല്ലാവർക്കും വേണ്ടത്ര വെള്ളം കിട്ടും,” അയാൾ പറഞ്ഞു.

വൃദ്ധ അയാൾക്കു വെള്ളം കൊടുത്തു. അയാൾ പറഞ്ഞ നല്ല വാർത്ത കേട്ട് അങ്ങേയറ്റം സന്തോഷഭരിതയായി അവർ ഗ്രാമത്തിലേക്കോടി അവിടുള്ളവരോട് അയാളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞു. അവർ പറഞ്ഞതു വിശ്വസിക്കാമോ ഇല്ലയോ എന്ന് ഗ്രാമവാസികൾക്കു നിശ്ചയമില്ലായിരുന്നു. ഏതായാലും അവർ അയാളെ കാണാൻ ചെന്നു. അയാളെ വന്ദിച്ചുകൊണ്ട് അവർ പറഞ്ഞു:

“ദയാലുവായ മനുഷ്യ, ക്രൂരമായ മരണത്തിൽനിന്നു ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കണേ!”

“ഞാനതു ചെയ്യാം,” അയാൾ പറഞ്ഞു. “പക്ഷേ എന്ന് സഹായിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങൾ എന്നെ നിങ്ങളുടെ ഗ്രാമത്തിന് ഏറ്റവുമടുത്തുള്ള പട്ടണത്തിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകണം.”

അവർ അയാളെ പട്ടണത്തിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അയാൾ അവിടെയുമിവിടെയും നോക്കി. അവസാനം ദുർഭൂതങ്ങൾ പറഞ്ഞ പാറ കണ്ടുപിടിച്ചു.

ആളുകൾ ഒത്തുപിടിച്ച് പാറ പൊക്കിമാറ്റി. ആ നിമിഷംതന്നെ അതിനടിയിൽനിന്നും വെള്ളം ഇറച്ചുവന്നു അതു വിശാലമായ ഒരു അരുവിയാക്കി ഒഴുകി എല്ലാ ഉറവകളും നിറച്ചു, കുളങ്ങളും പുഴകളും നിറഞ്ഞുകവിഞ്ഞു.

ആളുകൾ സന്തോഷത്താൽ മതിമറന്നു. അവർ അയാളോടു നന്ദിപറഞ്ഞു, അയാൾക്കു ധാരാളം പണവും ഒട്ടേറെ സമ്മാനങ്ങളും കൊടുത്തു.

അയാൾ ഒരു കതിരപ്പറത്തു കയറി മാടിച്ചുപോയി. കണ്ടവരോടൊക്കെയും ദുർഭൂതങ്ങൾ പറഞ്ഞ രാജ്യത്തേക്കുള്ള വഴി ചോദിച്ചു.

അയാൾ എത്രദൂരം പോയെന്നു ആർക്കുമറിഞ്ഞുകൂടാ. ഏതായാലും ഒടുവിൽ ഉദ്ദിഷ്ടസ്ഥലത്തെത്തി. രാജകൊട്ടാരത്തിലേക്കു കതിരയോടിച്ചുപെന്ന് ഭൃത്യന്മാരോടു പറഞ്ഞു:

“നിങ്ങളുടെ രാജാവിന്റെ മകൾക്കു തീരെ സുഖമില്ലെന്നു കേട്ടല്ലോ. ഒരു പക്ഷേ എനിക്കു അവളുടെ രോഗം മാറ്റാൻ കഴിഞ്ഞേക്കാം.”

“നിങ്ങൾക്കോ!” അവർ പറഞ്ഞു. “ഏറ്റവും നല്ല ഡോക്ടറന്മാർക്കു പോലും അവളെ സഹായിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. നിങ്ങൾ അതുകൊണ്ട് വെറുതെ മിനക്കടയ്ക്കേണ്ട.”

“എങ്കിലും രാജാവിനോടു ഞാൻ വന്ന കാര്യം പറയുകയാണു നല്ലതു.”

അവർക്കു അതിഷ്ടമല്ലായിരുന്നു. പക്ഷേ അയാൾ വളരെയേറെ നിർബ്ബന്ധിച്ചു പറഞ്ഞപ്പോൾ അവസാനം വഴങ്ങി, രാജാവിന്റെയടുത്തു ചെന്നു വിവരം പറഞ്ഞു. രാജാവു ഉടനെ അയാളെ കൊട്ടാരത്തിനകത്തേക്കു വിളിപ്പിച്ചു.

“നിനക്കു വാസ്തവത്തിൽ എന്റെ മകളുടെ രോഗം മാറ്റാൻ കഴിയുമോ?” അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

“കഴിയും,” അയാൾ മറുപടി പറഞ്ഞു.

“നീ അവളുടെ രോഗം മാറ്റുകയാണെങ്കിൽ ചോദിക്കുന്നതെന്തും തരാം.”

അവർ അയാളെ രാജകുമാരി കിടക്കുന്ന മുറിയിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അയാൾ അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ താൻ കൊണ്ടുവന്ന മഞ്ഞുതുള്ളികൾ പൂർത്തി. അതുതന്നെ! അവൾക്കു കാഴ്ച വീണ്ടുകിട്ടി.

രാജാവിന്റെ സന്തോഷം അവർണ്ണനീയമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അയാൾക്കു കൊടുത്ത സമ്മാനങ്ങൾ കൊണ്ടുപോകാൻ പല വണ്ടികൾ വേണ്ടിവന്നു.

ഈ സമയത്തു തന്റെ ഭർത്താവു എവിടെയാണെന്നറിയാതെ അയാളുടെ ഭാര്യ സങ്കടപ്പെടുകയായിരുന്നു. അയാൾ മരിച്ചുകാണുമെന്നു വിചാരിച്ചിരിക്കുമ്പോഴാണ് അത് അയാൾ ജനാലയിൽ മുട്ടി വിളിക്കുന്നത്:

“കതക തുറക്കൂ!”

ശബ്ദം തിരിച്ചറിഞ്ഞു അവൾ അത്യന്തം ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. അവൾ ഓടിച്ചെന്നു കതക തുറന്നു അയാളെ കൈയ്ക്കു പിടിച്ച് കുടിലിനകത്തേക്കു കൊണ്ടുവരാൻ തുടങ്ങി. കാരണം, അയാൾക്കു കാഴ്ചയില്ലെന്നാണ് അവൾ വിചാരിച്ചതു്.

“ഒരു വിറകുകൊള്ളി കത്തിച്ചുകൊണ്ടു വരൂ!” അയാൾ പറഞ്ഞു. അവൻ വിറകുകൊള്ളി കൊണ്ടുവന്നു. അയാളെ നോക്കിയപ്പോൾ അവളുടെ കൈകൾ അതുതന്നെത്താൽ മേലോട്ടുയർന്നു. കാഴ്ച വീണ്ടുകിട്ടിയ കണ്ണുകളുമായി അതാ അയാളവിടെ നിൽക്കുന്നു!

“ദൈവത്തിനു നന്ദി!” അവൾ പറഞ്ഞു. “ഇതെങ്ങിനെ സംഭവിച്ചെന്നു എന്തോട പറയൂ.”

“കുറച്ചു ക്ഷമിക്കൂ, നമുക്കൊട്ടും ഞാൻ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള സാധനങ്ങൾ അകത്തെടുത്തു വയ്ക്കാം.”

അയാൾ കൊണ്ടുവന്നത് അവർ അകത്തെടുത്തു വെച്ചു. അയാളിപ്പോൾ വലിയ ധനികനാണ്. അയാളുടേതുമായി നോക്കുമ്പോൾ ധനികസഹോദരന്റെ ധനം ഒന്നുമില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം.

വീടു നിറയെ സാമാനങ്ങളുമായി അവർ അന്തസ്സായി ജീവിക്കാൻ തുടങ്ങി. ധനികസഹോദരൻ അതേപ്പറ്റി കേട്ടറിഞ്ഞു “അവരുടെയടുത്തേക്കു” ഓടിയെത്തി.

“നിനക്കു കാഴ്ച വീണ്ടുകിട്ടിയതും നീ ധനികനായതും എങ്ങിനെയാണ്?” അവൾ ചോദിച്ചു.

അന്തർജ്ഞം ഒളിച്ചുവെക്കുന്നതെന്തെന്നതല്ലാം പറഞ്ഞു.

ധനികസഹോദരൻ കുറേക്കൂടി ധനികനാകാൻ മോഹിച്ചു. അതുകൊണ്ടു രാത്രിയായപ്പോൾ അയാൾ ആരും കാണാതെ കാട്ടിൽ പോയി അതേ മരത്തിന്റെ മുകളിൽ കയറി അന്നങ്ങാതിരുന്നു.

കൃത്യം പാതിരാസമയത്തു് പെട്ടെന്നു് ദുർഭൂതങ്ങൾ അവിടെ പറന്നെത്തി. മുമ്പിൽ അവരുടെ തലവനുണ്ടായിരുന്നു.

ദുർഭൂതങ്ങൾ പറഞ്ഞു:

“എന്താണ് ഇതിനർത്ഥം! ആരും ഒന്നും അറിഞ്ഞതുമില്ല, കേട്ടതുമില്ല. എന്നിട്ടും അന്ധനായ സഹോദരൻ കാഴ്ച വീണ്ടുകിട്ടി. പാറയ്ക്കടിയിൽനിന്നു വെള്ളം തുറന്നുവിട്ടു. രാജകുമാരിയുടെ അന്ധതയും മാറി, ഒരുപക്ഷേ നമ്മുടെ സംസാരം ആരെങ്കിലും ഒളിച്ചിരുന്നു കേൾക്കുന്നുണ്ടെന്നുവരുമോ? നമുക്കു പോയി നോക്കാം.”

അവർ ചുറ്റും നോക്കി. മരത്തിനു മുകളിൽ കയറി, അതാ ധനികൻ അവിടെ ഇരിക്കുന്നു.... അവർ അയാളുടെ മേൽ ചാടിവീണ് അയാളെ പിടിച്ചിഴിഞ്ഞു.

പിവർത്തനം: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

ചെന്നായ്ക്കും പട്ടിയും പുച്ചയും ഒരു ഉദ്യമത്തിൽ താങ്ങാടിപ്പിടം

പണ്ടൊരിക്കൽ ഒരു കൃഷിക്കാരൻ ഒരു പട്ടിയുണ്ടായിരുന്നു. ചെറുപ്പമായിരുന്നപ്പോൾ അവൻ യജമാനന്റെ വീടു കാത്തു. പക്ഷേ വയസ്സായപ്പോൾ യജമാനൻ അവനെ ആട്ടിയോടിച്ചു. പട്ടി പുൽപ്രദേശത്തുകൂടി അലഞ്ഞുനടന്നു. ചുണ്ടലകളേയും അതുപോലെ അവിടെ കിട്ടാവുന്ന മറ്റു കൊച്ചുജന്തുക്കളേയും പിടിച്ചു തിന്നു.

ഒരു രാത്രി ഒരു ചെന്നായ്ക്കു തന്റെനേരെ വരുന്നതു് പട്ടി കണ്ടു.

“എന്താ, പട്ടി?” ചെന്നായ്ക്കു ചോദിച്ചു.

പട്ടി മര്യാദയോടെ അതിനു മറുപടി പറഞ്ഞു. ചെന്നായ്ക്കു ചോദിച്ചു:

“എവിടെ പോകുന്നു, പട്ടി?”

“എനിക്കു ചെറുപ്പമായിരുന്നപ്പോൾ യജമാനൻ എന്ന വലിയ കാര്യമായിരുന്നു,” പട്ടി പറഞ്ഞു. “കാരണം ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീടു കാക്കുകയായിരുന്നു പക്ഷേ എനിക്കു വയസ്സായപ്പോൾ യജമാനൻ എന്ന ആട്ടിയോടിച്ചു.”

“നിനക്കു വിശക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും, അല്ലേ?” ചെന്നായ്ക്കു ചോദിച്ചു.

“വളരെ,” പട്ടി പറഞ്ഞു.

“എന്നാൽ എന്റെകൂടെ വാ. ഞാൻ നിനക്കു് ആഹാരം തരാം.”

അങ്ങിനെ പട്ടി ചെന്നായ്ക്കുടേക്കു പോയി. ഒരു പുൽപ്രദേശത്തുകൂടിയാ

ണം അവർ പോയതു്. കറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു പറം ആടുകൾ മേയുന്നതു് ചെന്നായ് കണ്ടു. അവൻ പട്ടിയോടു പറഞ്ഞു:

“അവിടെ മേയുന്ന ജന്തുക്കൾ ഏതാണെന്നു് പോയി നോക്കിയിട്ടു വാ.”
പട്ടി പോയി നോക്കിയിട്ടു് വേഗംതന്നെ ഓടിവന്നു.

“അതു് ആടുകളാണു്,” അവൻ പറഞ്ഞു.

“അവ പോയി തൂലയട്ടെ! നമ്മൾ അവയെ തിന്നാൽ പല്ലിനിടയിൽ മുഴുവൻ രോമം കയറുകയും ചെയ്യും, വയറൊട്ടു നിറയുകയുമില്ല. നമുക്കു കുറേക്കൂടി പോകാം!”

അങ്ങിനെ അവർ പിന്നെയും നടന്നു. കറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പുൽപ്രദേശത്തു് ഒരു പറം വാത്തകൾ ഇരിക്കുന്നതു് ചെന്നായ് കണ്ടു.

“അവിടെ നടന്നു് കൊത്തിത്തീന്നുന്ന ജന്തുക്കൾ ഏതാണെന്നു പോയി നോക്കിയിട്ടു വാ,” അവൻ പട്ടിയോടു പറഞ്ഞു.

പട്ടി പോയി നോക്കിയിട്ടു് വേഗംതന്നെ ഓടിവന്നു.

“അതു് വാത്തകളാണു്,” അവൻ പറഞ്ഞു.

“അവ പോയി തൂലയട്ടെ! നമ്മൾ അവയെ തിന്നാൽ പല്ലിനിടയിൽ മുഴുവൻ തൂവലുകൾ കയറുകയും ചെയ്യും, വയറൊട്ടു നിറയുകയുമില്ല. നമുക്കു കുറേക്കൂടി പോകാം!”

അങ്ങിനെ അവർ പിന്നെയും നടന്നു. കറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു കതിര മേഞ്ഞുകൊണ്ടു നിൽക്കുന്നതു് ചെന്നായ് കണ്ടു.

“അവിടെ നിന്നു് തീറ്റി തിന്നുന്ന ജന്തു ഏതാണെന്നു പോയി നോക്കിയിട്ടു വാ,” അവൻ പറഞ്ഞു.

പട്ടി പോയി നോക്കിയിട്ടു് വേഗംതന്നെ ഓടിവന്നു.

“അതൊരു കതിരയാണു്,” അവൻ പറഞ്ഞു.

“ശരി, അവൻ നമുക്കുതന്നെ.” ചെന്നായ് പറഞ്ഞു.

അങ്ങിനെ അവർ കതിരയുടെ അടുത്തേക്കൊടിചെന്നു. ശരിക്കും ദേന്ത്യം വരാൻവേണ്ടി ചെന്നായ് തറ മാറ്റുകയും പല്ലു കടിക്കുകയും ചെയ്തു.

അവൻ പട്ടിയോടു ചോദിച്ചു:

“പറയൂ, പട്ടി, എന്റെ വാലു് വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടോ?”

പട്ടി നോക്കിയപ്പോൾ, ശരിയാണു്, വാലു വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടു്.

“ഇപ്പോൾ എന്റെ കണ്ണു് മങ്ങിയിട്ടുണ്ടോ എന്നു നോക്കൂ,” ചെന്നായ് പറഞ്ഞു.

“ഉണ്ടു്, മങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്,” പട്ടി പറഞ്ഞു.

അപ്പോൾ ചെന്നായ് കരിച്ചു് കതിരയുടെ കഞ്ചിരോമത്തിൽ പിടിച്ച് അവനെ തറയിലേക്കു് അടിച്ചിടുകയും പിടിച്ചീറ്റുകയും ചെയ്തു. അവൻ പട്ടിയും കൂടി കതിരയുടെ ഇറച്ചി തിന്നാൻ തുടങ്ങി. ചെന്നായ് ചെറുപ്പമായ തുകൊണ്ടു് വേഗംതന്നെ വയർ നിറച്ചു. പക്ഷേ പട്ടി വയസ്സുനാണു്. അവൻ കരണ്ടുകൊണ്ടേയിരുന്നെങ്കിലും ഒന്നുംതന്നെ തിന്നില്ലെന്നു പറയാം. മറ്റു പട്ടികൾ ഓടിവന്നു് അവനെ ഓടിച്ചു.

പട്ടി റോഡിലൂടെ വീണ്ടും യാത്രതുടർന്നു. അപ്പോൾ അവനെപ്പോലെതന്നെ വയസ്സനായ ഒരു പുച്ചു അവന്റെനേരെ വരുന്നതു കണ്ടു. പുച്ചു ചുണ്ടെലികളെ അന്വേഷിച്ച് പുൽപ്രദേശത്തുകൂടി അലഞ്ഞുനടക്കുകയായിരുന്നു.

“അനിയാ, പുച്ചേ! നീ എങ്ങോട്ടാണു്?” പട്ടി ചോദിച്ചു.

“ഈ റോഡു് എങ്ങോട്ടാണെന്നുവെച്ചാൽ അങ്ങോട്ടു്. എന്നിക്കു ചെറുപ്പമായിരുന്നപ്പോൾ ഞാൻ ചുണ്ടെലികളെ പിടിച്ച് യജമാനനെ സേവിച്ചുപോന്നു. പക്ഷേ വയസ്സായപ്പോൾ എന്റെ വേഗത കുറഞ്ഞു, കാഴ്ച കുറഞ്ഞു. യജമാനൻ എന്നിക്കു് തിന്നാനൊന്നും തരാതായി. അവസാനം വീട്ടിൽനിന്നും അടിച്ചിറക്കി. അങ്ങിനെ ഞാനിവിടെ ചുറ്റിക്കറങ്ങി വന്നിരിക്കുകയാണു്.”

“അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ, അനിയാ പുച്ചേ, നീ എന്റെറുളെ പോരെ,” പട്ടി പറഞ്ഞു. “ഞാൻ നിനക്കു് ആഹാരം തരാം.” കാരണം, ചെന്നായ് ചെയ്ത അതേ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ പട്ടി ഉറച്ചിരുന്നു.

അങ്ങിനെ പട്ടിയും പുച്ചയും ഒരുമിച്ച് റോഡിലൂടെ നടന്നുതുടങ്ങി.

കറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു പറം ആടുകൾ മേയുന്നതു് പട്ടി കണ്ടു. അവൻ പുച്ചയോടു പറഞ്ഞു:

“അനിയാ പുച്ചേ, അവിടെ മേയുന്ന ജന്തുക്കൾ ഏതാണെന്നു പോയി നോക്കിയിട്ടു വാ.”

പുച്ച പോയി നോക്കിയിട്ടു് വേഗംതന്നെ ഓടിവന്നു.

“അതു് ആടുകളാണു്,” അവൻ പറഞ്ഞു.

“അവ പോയി തൂലയട്ടെ! നമ്മൾ അവയെ തിന്നാൽ പല്ലിനിടയിൽ മുഴുവൻ രോമം കയറുകയും ചെയ്യും, വയറൊട്ടു നിറയുകയുമില്ല. നമുക്കു കുറേക്കൂടി പോകാം!”

അങ്ങിനെ അവർ പിന്നെയും നടന്നു, കറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പുൽപ്രദേശത്തു് ഒരു പറം വാത്തകൾ ഇരിക്കുന്നതു് പട്ടി കണ്ടു.

അവൻ പുച്ചയോടു പറഞ്ഞു:

“അനിയോ പുച്ഛേ, അവിടെ നടന്നു കൊത്തിത്തന്ന ജന്തുക്കൾ ഏതാണെന്നു നോക്കിയിട്ടു വാ.”

പുച്ഛ പോയി നോക്കിയിട്ട് വേഗംതന്നെ ഓടിവന്നു.

“അതു വാതകളാണു്,” അവൻ പറഞ്ഞു.

“അവ പോയി തുലയട്ടെ! നമ്മൾ അവയെ തിന്നാൻ പല്ലിനിടയിൽ മുഴുവൻ തുവലുകൾ കയറുകയും ചെയ്യും, വയറൊട്ടു നിറയുകയുമില്ല.”

അങ്ങിനെ അവൻ രണ്ടുപേരും പിന്നെയും നടന്നു. കുറെ ദൂരം നടന്നപ്പോൾ ഒരു കുതിര മേഞ്ഞുകൊണ്ടു നിൽക്കുന്നതു് പട്ടി കണ്ടു.

പട്ടി പറഞ്ഞു:

“അനിയോ പുച്ഛേ, അവിടെ നിന്നു് തീറി തിന്നുന്ന ജന്തു ഏതാണെന്നു പോയി നോക്കിയിട്ടു വാ.”

പുച്ഛ പോയി നോക്കിയിട്ട് വേഗംതന്നെ ഓടിവന്നു.

“അതൊരു കുതിരയാണു്,” അവൻ പറഞ്ഞു.

“ശരി,” പട്ടി പറഞ്ഞു. “നമുക്കു് അവനെ കൊല്ലാം. അപ്പോൾ നമുക്കു് വേണ്ടതും അതിലധികവും തിന്നാൻ കിട്ടും.”

അങ്ങിനെ പട്ടി ശരിക്കും ദേഷ്യം വരാൻവേണ്ടി തറ മാന്താനും പല്ലു കടിക്കാനും തുടങ്ങി.

അവൻ പുച്ഛയോടു പറഞ്ഞു:

“അനിയോ പുച്ഛേ, എന്റെ വാലു് വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കു്.”

“ഇല്ല,” പുച്ഛ പറഞ്ഞു, “വിറയ്ക്കുന്നില്ല.”

അപ്പോൾ പട്ടി വളരെയധികം ദേഷ്യം വരാൻവേണ്ടി വീണ്ടും തറ മാന്താൻ തുടങ്ങി.

അവൻ പുച്ഛയോടു പറഞ്ഞു:

“അനിയോ പുച്ഛേ, ഇപ്പോൾ എന്റെ വാലു് വിറയ്ക്കുന്നില്ലേ? ഉണ്ടെന്നു പറ!”

പുച്ഛ നോക്കിയിട്ടു പറഞ്ഞു:

“ശരിതന്നെ, കുറേയ്ക്കു് വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടു്.”

“നീ നോക്കിക്കൊ. നമുക്കു് അടുത്തുതന്നെ കുതിരയെ തോല്പിക്കാൻ കഴിയും,” പട്ടി പറഞ്ഞു.

അവൻ വീണ്ടും തറ മാന്താൻ തുടങ്ങി.

“അനിയോ പുച്ഛേ, എന്റെ കണ്ണു് മങ്ങിയിട്ടുണ്ടോ എന്നു നോക്കു്,” കുറച്ചുകഴിഞ്ഞു് അവൻ പറഞ്ഞു.

“ഇല്ല, മങ്ങിയിട്ടില്ല,” പുച്ഛ പറഞ്ഞു.

“അതു കളവാണു്!” മങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു പറ.”

“എന്നാൽ ശരി. മങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നാണു പറയുന്നതെങ്കിൽ അങ്ങിനെതന്നെ, സമ്മതിച്ചു,” പുച്ഛ പറഞ്ഞു.

അപ്പോൾ പട്ടി കലശലായ ദേഷ്യത്തോടെ കുതിരയുടെ മേൽ ചാടിവീണു. പക്ഷേ കുതിര കളമ്പുകൾകൊണ്ടു് തൊഴിക്കുകയും പട്ടിയുടെ തലയ്ക്കടിപ്പുകയും ചെയ്തു. പട്ടി തറയിൽ വീണു. അവന്റെ കണ്ണുകൾ പുറത്തേക്കു് ഉന്തിനിന്നു. പുച്ഛ അവന്റെ അടുത്തേക്കു് ഓടിചെന്നിട്ടു പറഞ്ഞു:

“ഹാ, സഹോദരാ, പട്ടി, ഇപ്പോൾ കണ്ണു ശരിക്കും മങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്!”

വിവർത്തനം: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

കൃഷിക്കാർ പ്രളവിനോടൊപ്പം ഭക്ഷണം കഴിച്ചത് എങ്ങനെ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ നാടോടിക്കഥ*

പണ്ടൊരിക്കൽ ഒരിക്കൽ ഒരു പ്രള ഉണ്ടായിരുന്നു. ധനവാനും അഹങ്കാരിയുമായ ആ പ്രളവിന് ആരുമായും പറയത്തക്ക അടുപ്പമുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നു മാത്രമല്ല സാധാരണക്കാരായ 'കർഷകരോട്' അദ്ദേഹത്തിനു വെറുപ്പുമായിരുന്നു. "അവർക്ക് വിയർപ്പിന്റേയും മണ്ണിന്റേയും ദുർഗന്ധമുണ്ട്," എന്നു പറഞ്ഞു അദ്ദേഹം അവരെ അകറ്റി നിർത്തി. അവരിലാരെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടിനടുത്തെത്താനും ചെന്നാൽ വേലക്കാർ അയാളെ ആട്ടിപ്പുറത്താക്കുക പതിവായിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം കൃഷിക്കാർ വട്ടമിട്ടിരുന്നു പ്രളവിനെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുകയായിരുന്നു.

* @ മലയാളപരിഭാഷ രാജഗ പബ്ലിഷേഴ്സ്, 1985

"ഞാൻ പ്രളവിനെ പാടത്തു വെച്ച് വളരെ അടുത്തു കണ്ടിട്ടുണ്ട്," അവരിൽ ഒരാൾ പറഞ്ഞു.

"ഇന്നലെ പ്രള ബാൽക്കണിയിലിരുന്നു കാപ്പിക്കിടുന്നതു് ഞാൻ മതിലിനടിയിലൂടെ കണ്ടു," മറ്റൊരാൾ പറഞ്ഞു.

അവിടെ കൂടിയിരുന്നവരിൽ ഏറ്റവും ദരിദ്രനായ കർഷകൻ അതു കേട്ടു ചിരിച്ചു.

"അത്ര വലിയ കാര്യമൊന്നുമല്ല," അയാൾ പറഞ്ഞു. "മതിലിനടിയിലൂടെ ഒളിഞ്ഞു നോക്കാൻ ആർക്കാണ് കഴിയാത്തതു്? ഞാൻ വേണമെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം ഭക്ഷണം കഴിച്ചിട്ടു വരാം."

"നീ പ്രളവിനോടൊപ്പം ഭക്ഷണം കഴിക്കുകയോ? കൊള്ളാം!" മറ്റുള്ളവർ അതു കേട്ടു ചിരിച്ചു. "നീ പടിക്കളളിൽ കടക്കുമ്പോൾത്തന്നെ നിന്നെ അവിടുന്ന് അടിച്ചോടിക്കും. വീട്ടിനടുത്തു ചെല്ലാൻപോലും നിന്നെ സമ്മതിക്കില്ല."

ആദ്യത്തെ രണ്ടു കർഷകരും ചേർന്ന് മൂന്നാമനെ പരിഹസിക്കുകയും ശകാരിക്കുകയും ചെയ്തു. അവർ പറഞ്ഞു:

"നീ ഒരു നുണയനും വായാഴിയുമാണ്!"

"അല്ല."

"നീ പ്രളവിനോടൊപ്പം ഭക്ഷണം കഴിച്ചാൽ നിനക്ക് ഞങ്ങൾ രണ്ടു ചാക്കു ഗോതമ്പു തരാം, രണ്ടു കാളകളേയും തരാം. അല്ലെങ്കിൽ നീ ഞങ്ങൾ പറയുന്നതെല്ലാം ചെയ്യണം."

"സമ്മതിച്ചു," ദരിദ്രനായ കർഷകൻ പറഞ്ഞു.

അയാൾ പ്രളവിന്റെ വീട്ടുമുറഞ്ഞെത്തി. അയാളെ കണ്ടയുടൻ പ്രളവിന്റെ ഭൃത്യന്മാർ ഓടിവന്ന് അയാളെ പുറത്താക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

"എനിക്കു പ്രളവിനോടു് ഒരു നല്ല കാര്യം പറയാനുണ്ട്," ദരിദ്രൻ പറഞ്ഞു.

"എന്താണതു്?"

"അതു പ്രളവിനോടല്ലാതെ മറ്റൊരോടും ഞാൻ പറയുകയില്ല."

ഭൃത്യന്മാർ ചെന്നു പ്രളവിനോടു വിവരം പറഞ്ഞു.

പ്രളവിനു അതെന്തെന്നു കേൾക്കാൻ ധൃതിയായി. "സാധാരണ കർഷകർ വരുന്നത് എന്തെങ്കിലും കടം ചോദിക്കാനാണ്, എന്നാൽ ഇയാൾ ഏതോ നല്ല വാർത്ത പറയാൻ വന്നതാണത്രെ! എന്തായാലും അതൊന്നറിയണം!" പ്രള വിചാരിച്ചു.

“അയാളെ എന്റെ മുമ്പിൽ ഹാജരാക്കൂ.” വേലക്കാർ ദരിദ്രനെ വീട്ടി നുള്ളിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. പ്രഭു അയാളുടെ അടുത്തുചെന്ന് ചോദിച്ചു.

“എന്തു വാർത്തയാണ് താൻ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നത്?”

ദരിദ്രൻ ഭൃത്യന്മാരുടെ നേരെ നോക്കിയിട്ട് പറഞ്ഞു:

“എനിക്കു അങ്ങുന്നിനോടു് സ്വകാര്യമായി ഒരു കാര്യം പറയാനുണ്ട്.”

ഇത്രയുമായപ്പോഴേക്കും പ്രഭുവിനു ജീജ്ഞാസ അടക്കാൻ വയ്യാതായി— എന്തായിരിക്കും ഇയാൾക്കു പറയാനുള്ളതു്? പ്രഭു ഭൃത്യന്മാരെ അവിടെനിന്നു് പറഞ്ഞയച്ചു.

അവർ പോയ്ക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ദരിദ്രൻ സ്വന്തം താഴ്ത്തി പ്രഭുവിനോടു ചോദിച്ചു:

“യജമാനേ, ഒരു കുതിരയുടെ തലയോളം വലിപ്പമുള്ള സ്വർണ്ണക്കുട്ടിക്കു് എന്തു വില കിട്ടും?”

“താൻ എന്തിനാണു് ഇതന്വേഷിക്കുന്നത്?”

“കാര്യമുണ്ട്.”

പ്രഭുവിന്റെ കണ്ണുകൾ തിളങ്ങി, കൈകൾ വിറച്ചു തുടങ്ങി.

“കാര്യമില്ലാതെ ഇയാൾ അതു ചോദിക്കുകില്ല,” പ്രഭു മനസ്സിൽ പറഞ്ഞു. “ഇയാൾക്കു വല്ല നിധിയും കിട്ടിക്കാണം.”

“നല്ല മനുഷ്യ, എന്തിനാണു് അന്വയിക്കുന്നതെന്നു പറയൂ,” പ്രഭു ഒരിക്കൽ കൂടി ചോദിച്ചു.

ദരിദ്രൻ ഒരു നെടുവീർപ്പോടെ അതിനു മറുപടി പറഞ്ഞു:

“അങ്ങു പറയുകയില്ലെങ്കിൽ വേണ്ട. എനിക്കു പോകാൻ സമയമായി. വീട്ടിൽ ചെന്നുവേണം വല്ലതും കഴിക്കാൻ.”

പ്രഭു തന്റെ അഹംഭാവം മറന്നു. ധനത്തിലുള്ള ആർത്തികൊണ്ടു് അദ്ദേഹം അടിച്ചു വിറച്ചു തുടങ്ങി. “ഞാൻ ഈ ദരിദ്രനെ പററിച്ച് സ്വർണ്ണം കൈക്കലാക്കും,” അദ്ദേഹം മനസ്സിൽ പറഞ്ഞു.

“നല്ല മനുഷ്യ, നിങ്ങൾ ബദ്ധപ്പെട്ടു് വീട്ടിലേക്കു പോകുന്നതെന്തിനാണു്? വിശക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ എന്നോടൊപ്പം ഇവിടുന്ന് ഭക്ഷണം കഴിക്കാമല്ലോ.” പ്രഭു ദരിദ്രനോടു പറഞ്ഞു.

പ്രഭു ഭൃത്യന്മാരെ വിളിച്ച് ഭക്ഷണവും മദ്യവും കൊണ്ടുവരാൻ ഏർപ്പാടുചെയ്തു.

ഭൃത്യന്മാർ പലതരം ഭക്ഷണ പദാർത്ഥങ്ങളും വോഡ്കയും മേശപ്പുറത്തു

കൊണ്ടുവച്ചു. പ്രഭു ദരിദ്രനെ നിർബ്ബന്ധിച്ചു തീറ്റുകയും കുടിക്കുകയും ചെയ്തു.

“യാതൊരു നാണവും കൂടാതെ വേണ്ടതു തിന്നുകയും കുടിക്കുകയും ചെയ്യൂ,”

പ്രഭു അയാളോടു പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

ദരിദ്രൻ യാതൊരു മടിയും കൂടാതെ വേണ്ടുവോളം തിന്നുകയും കുടിക്കുകയും ചെയ്തു.

ദരിദ്രൻ മൂക്കറം തിന്നുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ പ്രഭു പറഞ്ഞു:

“ഇനി വേഗം വീട്ടിൽ ചെന്ന് സ്വർണ്ണക്കുട്ടി എടുത്തുകൊണ്ടു വരൂ. ഞാൻ അതു ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചുവയ്ക്കാം. നിങ്ങൾക്കു പത്തു ദൂബിൾ സമ്മാനം തരികയും ചെയ്യാം.”

“സ്വർണ്ണം കൊണ്ടുവരാൻ പററില്ല അങ്ങനേ!” ദരിദ്രൻ പറഞ്ഞു.

“എന്തുകൊണ്ടു്?”

“എന്റെ വീട്ടിൽ സ്വർണ്ണമില്ല.”

“എന്തു്? പിന്നെ താൻ അതിന്റെ വില ചോദിച്ചതെന്തിനാണു്?”

“വെറുതെ ഒന്നറിയാൻവേണ്ടി ചോദിച്ചെന്നേയുള്ളു.”

പ്രഭുവിന്റെ മുഖം കോപംകൊണ്ടു ചുവന്നു. അദ്ദേഹം അലറി:

“കടക്കടാ പുറത്തു്! കഴുത!”

അതിനു മറുപടിയായി ദരിദ്രൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

“യജമാനേ, അങ്ങു വിചാരിക്കുംപോലെ ഞാൻ ഒരു കഴുതയല്ല. ഞാൻ അങ്ങുന്നിനെ കളിപ്പിച്ചു് ഒരു പന്തായും ജയിച്ചതാണു്. രണ്ടു ചാക്കു ഗോതമ്പും രണ്ടു കാളകളും എനിക്കു കിട്ടും. ബുദ്ധിയില്ലാത്തവനു് ഇതു ചെയ്യാൻ കഴിയാമോ?”

ദരിദ്രൻ വീട്ടിലേക്കു നടന്നു.

വിവർത്തനം: ഓമന

മാന്ത്രിക വീണ

ഒരു ബുദ്ധോദാഷൻ നാടോടിക്കഥ*

പണ്ടൊരിക്കൽ ഒരിടത്തു് ഒരു ബാലൻണ്ടായിരുന്നു. കൊച്ചു കുട്ടിയായിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ അവൻ ഓടക്കുഴൽ വായിച്ചുതുടങ്ങി. പശുക്കളെ മേച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ അവൻ ഒരു ഊറു മുറിച്ചെടുത്തു് ഓടക്കുഴലാക്കി വായിച്ചു തുടങ്ങും. ഉടൻതന്നെ പശുക്കൾ പുല്ലു തിന്നുന്നതു നിർത്തി ചെവി കൂർപ്പിച്ചുപിടിച്ചു് അനങ്ങാതെ നില്ക്കും. കാട്ടിലെ പക്ഷികൾ അവന്റെ കഴലുത്തു കേട്ടാൽ നിശ്ചലരാകും. ചതുപ്പിലെ തവളകൾപോലും കരച്ചിൽനിർത്തി അതു ശ്രദ്ധിക്കും.

അവൻ രാത്രി കത്തിര കാവലിനു പോകുമ്പോൾ മൈതാനമാകെ സജീവമാകും. യുവസഹജമായ ഉന്മേഷത്തോടെ യുവതീയുവാക്കൾ പാട്ടുപാടുകയും തമാശപറയുകയും പൊട്ടിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഊഷ്മളവും സുന്ദരവുമായ രാത്രി കളായിരുന്നു അവ.

ബാലൻ ഓടക്കുഴൽ ഊതിത്തുടങ്ങിയാലുടൻ യുവാക്കളൊരും യുവതികളും ശാന്തരാകും. വേദനിക്കുന്ന തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അരോ തൈലം പുരട്ടി തലോടുന്നതായി അവരിൽ ഓരോരുത്തർക്കും തോന്നും. അജ്ഞാതമായ ഏതോ ഒരു ശക്തി അവരെ നക്ഷത്രപഥത്തോളം ഉയർത്തും.

ഇടയന്മാർ ക്ഷീണവും വിശപ്പും മറന്നു് നിശ്ചലരായി ചെവിയോർത്തിരിക്കും.

* © മലയാളപരിഭാഷ രാജഗ പബ്ലിഷേഴ്സ്, 1985

വിവിധകാലം മുഴുവൻ ആ ഓടക്കുഴൽ നാദം കേട്ടുകൊണ്ടു് അങ്ങിനെ ഇരിക്കുക കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ എന്തു് ഓരോരുത്തരും ആഗ്രഹിച്ചു.

പാലക്കാട് നില്പോലും ആരും അനങ്ങുകയില്ല. രാക്കയിലിനെ തോലാക്കു് ആ മധുരനാദം വീണ്ടും കേൾക്കുവാൻ ആകാംക്ഷയോടെ അവർ കാത്തിരിക്കും.

വീണും വേണുനാദം ഉയരും, ഇത്തവണ അതൊരു ശോകഗാനമായിരിക്കും. പാലക്കാട് ശോകമുകൾക്കും. യജമാനന്റെ പാടത്തു വേല കഴിഞ്ഞു് താമസിപ്പുകൾ കിളിലേക്കു മടങ്ങുന്ന സ്പീഷ്യന്മാർ നടപ്പുനിർത്തി അതിൽ ലയിച്ചുപോയി. തങ്ങളുടെ ശ്വപിക്കപ്പെട്ട ജീവിതം മുഴുവൻ കൺമുറിലൂടെ കടന്നുപോയതിനു് അവർക്കു തോന്നും—ഓരിഭൂവും അഗാധം യജമാനന്റേയും ന്യായം പാലക്കാടും കാര്യസ്ഥന്റേയും കൂരതയുമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും അവർക്കു് അറിയാതെ കാണ്മാനില്ലായിരുന്നു. വേണ്ടപ്പോൾ മരിക്കുകയോ സ്വന്തം പുത്രന്മാരെ നശിക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോഴെന്നപോലെ ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു് തങ്ങളുടെ ശ്വന്മാരും തെല്ലൊന്നും ലഘുകരിക്കാൻ അവരിൽ ഓരോരുത്തരും കൊല്ലാൻ തയ്യാറായി.

എന്താൽ ശോകഗാനം ഉല്ലാസപ്രദമായ ഒരു ഈണത്തിനു് വഴിമാറിക്കൊടുക്കാൻ അവർ അറിവാളും കൂന്തലിലും ഭൂമിയെറിഞ്ഞു് കൈകോർത്തു പിടിച്ചു് നൃത്തം ചെയ്തു തുടങ്ങും.

സ്പീഷ്യന്മാരും, മൃഗങ്ങളും, വൃക്ഷങ്ങളും ആകാശത്തിലെ നക്ഷത്രങ്ങളും പാലക്കാടും മതിമറന്നു് നൃത്തമാടും.

അ വേണുഗായകൻ മനുഷ്യ ഹൃദയങ്ങളെ മാററിമറിക്കാനുള്ള കഴിവുണ്ടാകാതെ പാലക്കാട് പാടി.

പ്രാപ്തപ്രാപ്തിയായപ്പോൾ അവൻ ഒരു വീണയുണ്ടാക്കി അതുമായി ഊരുപറഞ്ഞി. ചെല്ലുന്നിടത്തെല്ലാം അവൻ വീണ വായിച്ചു. എല്ലായിടത്തും പാലക്കാട് സ്വീകരണമാണു് അവനു ലഭിച്ചതു്. അവനു് തിന്നാനോ കുടിക്കാനോ ഒന്നുമില്ല.

പ്രമുഖ മനുഷ്യർക്കു് സന്തോഷം പകർന്നുകൊണ്ടു് വളരെക്കാലം അവൻ പാലക്കാട് ലോകം ചുറ്റി. എന്നാൽ പ്രഭുക്കന്മാർക്കും ജന്മികൾക്കും അവൻ ഒരു വേദനയായിരുന്നു. കാരണം അവൻ ചെല്ലുന്നിടത്തെല്ലാം അടിമകൾ യജമാനന്മാരെ അനുസരിക്കാതായി.

പാലക്കാട് അവനെ കൊല്ലണമെന്നു് പ്രഭുക്കന്മാർ തീരുമാനിച്ചു. എന്നാൽ പാലക്കാട് പാലക്കാട് തയ്യാറുള്ള ഒരാളെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല—

കർഷകർക്ക് അവനെ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. കാര്യസ്ഥന്മാർക്ക് അവനെ ഭയവും: അവൻ ഒരു മന്ത്രവാദിയാണെന്നും അവർ വിചാരിച്ചു.

ഗത്യന്തരമില്ലാതെ പ്രഭുക്കന്മാർ പിശാചുക്കളുടെ സഹായം തേടി. പിശാചുക്കളും പ്രഭുക്കന്മാരും ഒരു തരക്കാരാണെന്നും എല്ലാവർക്കും അറിയാമല്ലോ. അവർ ഒരുമിച്ച് ഗുഹാലോചന നടത്തി.

ഒരു ദിവസം വീണവായനക്കാരൻ കാട്ടിലൂടെ നടക്കുമ്പോൾ പിശാചുക്കൾ വിശന്നു വലഞ്ഞു പന്ത്രണ്ടു ചെന്നായ്ക്കളെ അവന്റെ നേർക്ക് അയച്ചു. അവ ഭംഷുകൾ പുറത്തു കാട്ടിക്കൊണ്ടു് ജ്വലിക്കുന്ന കണ്ണുകളോടെ വഴിയിൽ അവനെ കാത്തിരുന്നു. അവന്റെ കയ്യിൽ വീണയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. “എന്റെ അന്ത്യം ഇതാണു്,” അവൻ വിചാരിച്ചു.

മരിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് ഒരിക്കൽക്കൂടി തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട വീണ വായിക്കണമെന്നും അവൻ തീരുമാനിച്ചു. അവന്റെ വിരലുകൾ തന്ത്രികൾ മീട്ടിത്തുടങ്ങി.

വീണയ്ക്കു ജീവൻ വച്ചു. അതിന്റെ നാദം കാട്ടിലാകെ മുഴങ്ങി. ലതകളും മരങ്ങളും നിശ്ചലമായി, ഒരാളെപ്പോലും അനങ്ങിയില്ല. ചെന്നായ്ക്കൾ വിശപ്പാർന്നു് ശിലാപ്രതിമകൾപോലെ അനങ്ങാതിരുന്നു.

സംഗീതം നിലച്ചപ്പോൾ ചെന്നായ്ക്കൾ സ്വപ്നത്തിലെമ്പോലെ എണ്ണി നൂറ് കാട്ടിനുള്ളിലേക്കു പോയി.

യുവാവു് പിന്നെയും നടന്നു. അസ്തമന സൂര്യന്റെ ചെങ്കുതിരകൾ മരത്തലപ്പുകളിൽ സ്വർണ്ണം പുശി. പരിപൂർണ്ണ നിശ്ശബ്ദത കാടിനെ ആവരണം ചെയ്തു.

യുവാവു് ഒരു പുഴവക്കിൽ ചെന്നിരുന്നു വീണ്ടും വീണ വായിച്ചു തുടങ്ങി. ഭൂമിയും ആകാശവും ഗാഢമടക്കി അതു കേട്ടുനിന്നു—അത്ര ഭംഗിയായിട്ടാണു് അവൻ വീണ വായിച്ചതു്. അവൻ ആറ്റാദേശീതമായ ഒരു നൃത്തഗാനം വായിച്ചു. കാട്ടുമുഴുവൻ നൃത്തം ചെയ്തു. ആകാശത്തിൽ നക്ഷത്രങ്ങൾ വട്ടംകുറങ്ങി, മേഘങ്ങൾ ഒഴുകി നടന്നു. പുഴയിലെ മത്സ്യങ്ങൾ മുക്കളിലേക്കു ചാടുകയും നീന്തിക്കളിക്കുകയും ചെയ്തു. പുഴയാകെ ഇളകി മറിഞ്ഞു.

ജലദേവതമാരുടെ രാജാവുപോലും നൃത്തത്തിൽ പങ്കെടുത്തു. ജലരാജാവിന്റെ നൃത്തത്തിന്റെ ശക്തികൊണ്ടു് പുഴ കരകവിഞ്ഞൊഴുകി.

പിശാചുക്കൾ പേടിച്ച് പോയി. വെള്ളക്കുഴികളിൽ നിന്നു് അവ ചാടി പുറത്തു വന്നു് ദേഷ്യത്തോടെ പല്ലുകുടിച്ചെങ്കിലും മറ്റൊന്നും ചെയ്യാൻ അവയ്ക്കു കഴിഞ്ഞില്ല.

ജലരാജാവു് പാടങ്ങളും തൊടികളും വെള്ളത്തിൽ മുക്കി ജനങ്ങളെ കഷ്ടപ്പെടുത്തുകയാണെന്നും മനസ്സിലായ ഉടൻ യുവാവു് വീണ വായന നിർത്തി. അവൻ വീണ്ടും മുന്നോട്ടു നടന്നു.

പൊട്ടുന്ന ഒരു രണ്ടു പ്രഭുക്കന്മാരും അവന്റെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

“ഇന്നു രാത്രി ഞങ്ങൾക്കു് ഒരു നൃത്തപരിപാടിയില്ലേ,” നീ വന്നു വീണ വായിച്ചാൽ ഞങ്ങൾ ധാരാളം പണം തരാം.” അവർ പറഞ്ഞു.

വീണവായനക്കാരൻ അല്പം ആലോചിച്ചിട്ടു് അതു സമ്മതിച്ചു. കാരണം നല്ല ഇരട്ടുള്ള ആ രാത്രിയിൽ അവനു് തലചായ്ക്കാൻ ഒരിടമില്ലായിരുന്നു. അവന്റെ കൈയിൽ ഒരു ചില്ലിക്കാശുപോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

“ശരി. ഞാൻ വീണ വായിക്കാം,” അവൻ പറഞ്ഞു.

പ്രഭുക്കന്മാരും അവനെ ഒരു കൊട്ടാരത്തിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി. അവിടെ അനേകം പ്രഭുക്കന്മാരും പ്രഭുക്കമാരികളും കൂടിനിന്നിരുന്നു.

അവിടെ ഒരു മേശപ്പുറത്തു് ഒരു വലിയ ഭരണി വച്ചിരുന്നു. അവിടെ കൂടിയിരുന്ന യുവതികളും യുവാക്കന്മാരും ഓരോരുത്തരായി ചെന്നു് ഭരണിയ്ക്കു മുകളിൽ വിരലിട്ടിട്ടു് ആ വിരൽ കൊണ്ടു് കണ്ണുകൾ തുടയ്ക്കുന്നതു് വീണവായനക്കാരൻ കണ്ടു.

അവനും അതുപോലെ ചെയ്തു. അവൻ ഭരണിയിൽ മുക്കിയ വിരൽ കൊണ്ടു് കണ്ണു തുടച്ചമാത്രയിൽ കൊട്ടാരം അപ്രത്യക്ഷമായി. താൻ നില്ക്കുന്നതു് പിശാചുക്കളുടെ താവളത്തിലാണെന്നും അവിടെ കൂടിയിരിക്കുന്നതു് പിശാചുക്കളും യക്ഷികളുമാണെന്നും അവനു മനസ്സിലായി.

“ഇതാണു് നൃത്തപരിപാടി!” വീണ വായനക്കാരൻ സ്വയം പറഞ്ഞു. “ശരി, ഞാൻ ഇവർക്കുവേണ്ടി നല്ല ഒരു രാഗം വായിക്കാം.”

അവൻ വീണ മീട്ടി. ചുറ്റുമുള്ളതെല്ലാം പൊടിയാടിത്തീർന്നു. പിശാചുക്കളും യക്ഷിമാരും ഓടി ഒളിച്ചു. അവറയെ പിന്നീടു് ആരും കണ്ടിട്ടില്ല.

വിവർത്തനം. ഓമന

അട്ടുകാടിയും കുറുക്കനും മാട്ടങ്ങളിൽ

പാർക്കുന്നതെന്തിന്

ഒരു ബെഡ്ലോറഷ്യൻ നാടോടിക്കഥ

വളരെ വളരെ കാലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് കാട്ടുമാലകൾക്കു നാട്ടുമാലകൾക്കു വാലിലായിരുന്നത്രെ. മാലകളുടെ രാജാവായ സിംഹത്തിനു മാത്രമാണ് വാലുണ്ടായിരുന്നത്.

മാലകൾക്കു വാലിലാത്ത ജീവിതം വിഷമമായി തോന്നി. ശൈത്യകാലം അവർ എങ്ങിനെയെങ്കിലും കഴിച്ചുകൂട്ടും. പക്ഷേ വേനൽക്കാലം ആകുന്നതോടെ ഈച്ചകളും കൊതുക്കുകളും ശല്യപ്പെടുത്താൻ തുടങ്ങും. അവർക്ക് എങ്ങിനെ അവയെ ആട്ടിയോടിക്കാൻ കഴിയും? കാട്ടിമാലകളും പോന്തകളും പല മാലകളേയും കടിച്ചുകൊന്നു. അവ ആക്രമിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ യാതൊരു രക്ഷാ മാർഗ്ഗവുമില്ല.

മാലകളുടെ രാജാവായ സിംഹം ഈ വിവരമറിഞ്ഞ് അവരുടെ കഷ്ടപ്പാടിൽ അവരെ സഹായിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. എല്ലാ മാലകളും തന്റെ മുമ്പിൽ ഹാജരാകണമെന്നും താൻ അവർക്ക് വാലുകൾ സമ്മാനിക്കുന്നതാണെന്നും അറിയിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു കല്പന രാജാവു പുറപ്പെടുവിച്ചു.

മാലകളെ വിളിച്ചുകൂട്ടാനായി രാജഭൃതന്മാർ രാജ്യത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തേക്കും പറഞ്ഞു. പറങ്കൊട്ടിയും കഴലുതിയും അവർ വായുവേഗത്തിൽ പറന്നു. അ

വർ ചെന്നായെ കണ്ട് രാജകല്പന അറിയിച്ചു. കാളയോടും അളകുരടിയോടും വിവരം പറഞ്ഞു. കുറുക്കൻ, കാട്ടുകീറി, മുയൽ, മൂവ്, കാട്ടുപന്നി തുടങ്ങി എല്ലാവരെയും കല്പന അറിയിച്ചു.

കുരടിയോടൊത്തും പറഞ്ഞില്ല. അവർ അവനെ തിരക്കി വളരുന്നെന്നും നടന്നു. ഒടുവിൽ അവൻ മാളത്തിൽ ഗാവുന്നിട്രയിൽ ആണ്ടുകിടക്കുന്നത് കണ്ടു. അവർ അവനെ കലുക്കി ഉണർത്തി വേഗം പോയി വാലു വാങ്ങാൻ പറഞ്ഞു.

പക്ഷേ കുരടി തിരക്കുകൂട്ടുന്നതിനെപ്പറ്റി ആരെങ്കിലും കേട്ടിട്ടുണ്ടോ! അവൻ സാവധാനത്തിൽ ഓരോ അടിയും വെച്ച് കലുക്കിക്കലുക്കി നടന്നു. നടക്കുന്നവഴി ചുറ്റും കണ്ണുനീർക്കുഴയും തേനിൻവേളയും മണംപിടിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് അവൻ നോക്കിയപ്പോൾ മുമ്പിൽ ഒരു നാരകമരത്തിന്റെ പൊത്തിൽ ഒരു തേനിച്ചുള്ളൂ കണ്ടു. 'രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു' ഒരുപാട് ദൂരം നടക്കണം,' കുരടി തന്നത്താൻ പറഞ്ഞു. 'കുറച്ചു തേൻ കഴിച്ചിട്ട് പോകുന്നതാണു നല്ലതു'.

അവൻ മരത്തിൽ കയറി. പൊത്തു നിറയെ തേനാണെന്നു കണ്ടു. ആ റൂറാദത്തോടെ മുരണ്ടുകൊണ്ട് അവൻ പൊത്തിൽ കയറിട്ട് തേൻ തോണ്ടിയെടുത്തു അകത്താക്കാൻ തുടങ്ങി. കുറേക്കഴിഞ്ഞ് വയർ നിറഞ്ഞെന്നു തോന്നിയപ്പോൾ അവൻ ദേഹത്തു നോക്കി രോമത്തിലെല്ലാം തേനും തേനിച്ചുള്ളൂകളും തരികളും ഒട്ടിപ്പിടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. 'ഞാൻ ഈ വേഷത്തിൽ എങ്ങിനെ രാജാവിന്റെ മുമ്പിൽ ഹാജരാകും?' കുരടി തന്നത്താൻ ചോദിച്ചു.

അവൻ ഒരു ആറ്റിലേക്കു പോയി രോമമെല്ലാം കഴുകി. ഉണങ്ങാനായി കുന്നിന്റെ ചെരിവിൽ കിടന്നു. വെയിലിനു നല്ല ചൂടുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് കുരടി തൽക്ഷണംതന്നെ ഉറങ്ങിപ്പോയി. അവൻ കൂർക്കു വലിച്ചുതുടങ്ങി.

ഈ സമയത്തു മാലകൾ രാജകൊട്ടാരത്തിൽ വന്നുതുടങ്ങിയിരുന്നു. ആദ്യം എത്തിയതു കുറുക്കനാണ്. ചുറ്റും കണ്ണുനീർക്കുഴപ്പോൾ കൊട്ടാരത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വാലുകളുടെ ഒരു വലിയ കൂമ്പാരം കണ്ടു. നീണ്ടതും കുറുകിയതും രോമം മുടിയതും മൂടാത്തതുമായ എല്ലാത്തരം വാലുകളും അക്കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. കുറുക്കൻ രാജാവിനെ വന്ദിച്ചു.

'അല്ലയോ ശുഭനായ തീരുമാനസ്ത്രേ!' അവൻ പറഞ്ഞു. 'അങ്ങയുടെ കല്പനയനുസരിച്ച് ആദ്യം എത്തിയതു ഞാനാണ്. അതുകൊണ്ട് എനിക്ക് റാവു. ഇപ്പോഴുട്ട വാലു' തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ അങ്ങ് എന്നെ അനുവദിക്കണമെന്നു ഞാൻ യാചിക്കുന്നു.'

കുറുക്കൻ ഏതു വാലെടുത്താലും രാജാവിനു ഒരുപോലെയാണെന്നു.

“ശരി,” അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. “നിനക്കിഷ്ടമുള്ള വാലെടുത്തോ”

കാശലക്കാരനായ കുറുക്കൻ വാലുകളുടെ കൂമ്പാരം മുഴുവൻ തിരഞ്ഞു കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും ഭംഗിയുള്ളത് എടുത്തു. നിറയെ രോമമുള്ള ഒരു നീണ്ട വാലായിരുന്നു അത്. രാജാവിന് മനസ്സ് മാറാൻ സമയം കിട്ടുന്നതിനുമുമ്പ് അവൻ അതുകൊണ്ട് കടന്നു.

കുറുക്കന്റെ പിന്നാലെ അണ്ണാൻ ചാടിച്ചാടി വന്നു. കുറുക്കന്റെ പോലെ തന്നെ സുന്ദരമാണെങ്കിലും കറേക്കൂടി നീളംകുറഞ്ഞ ഒരു വാലാണു് അവൻ തിരഞ്ഞെടുത്തത്. പിന്നീട് വന്നു കാട്ടുകീറിയാണ്. അവനും രോമം നിറഞ്ഞ, ഭംഗിയുള്ള ഒരു വാലെടുത്തു.

കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും നീളംകൂടിയ വാലാണു് മൂവു് തിരഞ്ഞെടുത്തത്. അതിന്റെ അറ്റത്തു് കാട്ടിച്ചകളേയും പോന്തകളേയും ആട്ടിയോടിക്കാൻ പററിയ തരത്തിൽ കട്ടിയുള്ള ഒരു രോമക്കുറയുണ്ടായിരുന്നു. അളകുരടി ചാടിയെടുത്തു് നല്ല വീതിയും വണ്ണവുമുള്ള ഒരു വാലാണു്.

കുതിര എടുത്ത വാലിൽ രോമമല്ലാത്ത മറ്റൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. അവൻ അതു് വച്ചുപിടിപ്പിച്ചശേഷം ആദ്യം വലഞ്ഞ പള്ളയുടെ നേർക്കും പിന്നീട് ഇടത്തെ പള്ളയുടെ നേർക്കും വീശി. ഈച്ചകളെ ഇപ്പോൾ എളുപ്പം അടിച്ചിടാമെന്നു കണ്ടു് അവൻ ആറ്റൊട്ടത്തോടെ ചിനച്ചു.

“ഈച്ചകളെ മുഴുവൻ ഇതുകൊണ്ടു് വകവരുത്താം,” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവൻ മേച്ചിൽസ്ഥലത്തേക്കു് കുതിച്ചുപാഞ്ഞു.

അവസാനം ഓടിയെത്തിയതു് മൂയലാണു്.

“നീ എവിടെയായിരുന്നു?” രാജാവു് ചോദിച്ചു. “ഇവിടെ ഒരു കൊച്ചു വാലു മാത്രമേ ബാക്കിയുള്ളൂ.”

“അങ്ങേയ്ക്കു നന്ദി. എനിക്ക് ഇതു് നന്നായി ചേരും,” മൂയൽ സസന്തോഷം പറഞ്ഞു. “വാലു ചെറുതായിപ്പോയതുകൊണ്ടു് ഒരു കഴുപ്പുവമില്ല. ചെന്നായയോ പട്ടിയോ പിടിക്കാതെ ഞാൻ ഓടുമ്പോൾ അതു് എന്നെ തടസ്സപ്പെടുത്തുകയില്ല!”

ഇത്രയും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് മൂയൽ ആ കൊച്ചു് ഉണ്ടവാൽ വയ്ക്കേണ്ടിടത്തു വച്ചു. അവൻ ഒരു ചാട്ടം കൊടുത്തു. വീണ്ടും ചാടി. അങ്ങിനെ തികച്ചും സന്തുഷ്ടനായി വീട്ടിലേക്കു പോയി. വാലുകളെല്ലാം കൊടുത്തുകഴിഞ്ഞതിനാൽ സിംഹം ഉറങ്ങാൻ പോയി.

കുരടി ഉണർന്നപ്പോൾ വൈകുന്നേരമാകാറായി. വാലു കിട്ടാൻ രാജകൊട്ടാരത്തിലേക്കു് തിടുക്കത്തിൽ പോകണമെന്ന കാര്യം അവൻ ഓർത്തതു് അ

പ്പോഴാണു്. മേല്ലോട്ടു നോക്കിയപ്പോൾ സൂര്യൻ താഴോട്ടുണ്ടുവരുന്നതു കണ്ടു. അവൻ സർവ്വശക്തിയുമെടുത്തു് നാലു കാലിലുമായി കലുങ്ങിക്കലുങ്ങി ഓടി. ഓടിയോടി അവൻ വീയർത്തു കളിച്ചു. രാജകൊട്ടാരത്തിലേക്കു് ഓടിക്കയറിയപ്പോൾ, കഷ്ടം! ഒരൊറ്റ വാൽ പോലും അവൻ കണ്ടില്ല. അവിടെങ്ങും ഒന്നുമില്ല, ആരുമില്ല. “ഞാനിനി എന്തു ചെയ്യും?” കുരടി തന്നത്താൻ ചോദിച്ചു. “ഞാനൊഴികെ എല്ലാവർക്കും വാലുണ്ടായിരിക്കും.”

കുരടി അങ്ങേയറ്റം കപിതനായി അവന്റെ കാട്ടിലേക്കു തിരിഞ്ഞുനടന്നു. അവൻ സാവധാനത്തിലാണു നടന്നതു്. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, അതാ അളകുരടി അവന്റെ വാലിന്റെ ഭംഗി ആസ്വദിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു മരക്കുറുവിയിൽ കിടന്നു് കുത്തിമറിയുന്നു.

“ഹേ, അളകുരടി,” കുരടി പറഞ്ഞു “നിനക്കു് വാലെന്തിനാണു്? അതു് എനിക്കു താ!”

“കുരടി, നീ ധരിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നതു് വിചിത്രം തന്നെ!” അളകുരടി അതുതത്തോടെ പറഞ്ഞു. “ഇത്ര ഭംഗിയുള്ള ഒരു വാലു് ആണെങ്കിലും വേണ്ടെന്നു വയ്ക്കുമോ?”

“നീ എന്നിക്കു സ്വമേധയാ തണിപ്പെകിൽ ഞാനതു് ബലമായി എടുക്കും!” എന്നുലറിക്കൊണ്ടു് കുരടി അവന്റെ കനത്ത കൈപ്പത്തികൊണ്ടു് അളകുരടിയുടെ വാലിന്മേൽ പിടികൂടി.

“നിനക്കിതു കിട്ടുകയില്ല!” അളകുരടി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. അവൻ സർവ്വശക്തിയുമെടുത്തു് കുരടിയുടെ പിടിയിൽനിന്നു് കുതിമാറി ഒരോട്ടം വെച്ചുകൊടുത്തു

കുരടി നോക്കിയപ്പോഴുണ്ടു് അളകുരടിയുടെ തൊലിയുടെ ഒരു കഷണവും വാലിന്റെ തുമ്പും അവന്റെ നഖങ്ങളിൽ കുരുങ്ങിയിരിക്കുന്നു. തൊലിക്കഷണം ദൂരെ എറിഞ്ഞുകളഞ്ഞിട്ടു് അവൻ വാൽത്തുമ്പു് വച്ചുപിടിപ്പിച്ചു. പിന്നീട് മരപ്പൊത്തിൽ ബാക്കിയുള്ള നേർ കടിക്കാനായി അങ്ങോട്ടു പോയി.

അളകുരടിയ്ക്കുകുട്ട, എന്തു ചെയ്യേണ്ട എന്നു രൂപമില്ലായിരുന്നു. അവൻ അത്രയേറെ ഭയന്നുപോയിരുന്നു. എവിടെ ഒളിച്ചിരുന്നാലും കുരടി ഏതു നിമിഷവും വന്നു് വാലിന്റെ ബാക്കി ഭാഗവുംകൂടി കൊണ്ടു പോകുമെന്നു് അവനു തോന്നി. അതുകൊണ്ടു് അവൻ നിലത്തു് വലിയൊരു മാളം തുറന്നു് അതിനകത്തു് താമസമായി. അവന്റെ മുതുകത്തെ മുറിവു് കഠിഞ്ഞു. അതുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനത്തു് ഒരു നീണ്ട കറുത്ത പാടു മാത്രം അവശേഷിച്ചു. അതിനുശേഷം അതു് അല്പംപോലും മങ്ങിയിട്ടില്ല.

ഒരു ദിവസം കുറുക്കൻ ബദ്ധപ്പെട്ട് ഓടിവന്നു. നോക്കിയപ്പോൾ നിലത്തു് ഒരു മാളം കണ്ടു. ആരോ മുക്കുറം കിടച്ചു കിടക്കുന്നതുപോലെ അതിനുള്ളിൽനിന്നും ഉച്ചത്തിലുള്ള കൂർക്കംവലികൾ കേൾക്കാം. കുറുക്കൻ മാളത്തിൽ ഇറങ്ങി നോക്കിയപ്പോഴുണ്ടു് അന്തര അളക്കുരടി ഗാഢനിദ്രയിലാണ്ടു കിടക്കുന്നു.

“അയൽക്കാരാ, നിനക്കു മുക്കളിൽ വേണ്ടത്ര ഇടമില്ലേ? പിന്നെന്തിനു് ഭൂമിക്കടിയിൽ ഒളിച്ചിരിക്കുന്നു?” കുറുക്കൻ അതുളതത്തൊടെ ചോദിച്ചു.

“ഇല്ല, പ്രിയപ്പെട്ട കുറുക്കോ,” അളക്കുരടി നെടുവീർപ്പിട്ടു. “എനിക്കു് ഇരത്തേടി പോകേണ്ടതില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ രാത്രിപോലും ഞാൻ ഈ മാളം വിട്ടു് ഇറങ്ങുകയില്ലായിരുന്നു.”

തനിക്കു മുക്കളിൽ ഇടമില്ലാത്തതെന്തുകൊണ്ടാണെന്നു് അളക്കുരടി കുറുക്കനെ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു.

“അങ്ങിനെയാണോ,” കുറുക്കൻ മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചു. “കുരടി അളക്കുരടിയുടെ വാലെടുക്കാൻ നോക്കിയെങ്കിൽ ഏന്റേതും നഷ്ടപ്പെട്ടേക്കുമെന്നു് അപകടമുണ്ടു്. കാരണം, എന്റെ വാൽ നൂറിരട്ടി ഭംഗിയുള്ളതാണു്.”

അങ്ങിനെ കുരടിയിൽനിന്നും ഒളിച്ചിരിക്കാൻ ഒരിടം അന്വേഷിച്ചു് അവൻ ഓടിപ്പോയി. രാത്രിമുഴുവൻ അവൻ ഓടിനടന്നു് അന്വേഷിച്ചു. പക്ഷേ ഒരിടവും കണ്ടില്ല. അവസാനം, നേരം വെളുത്തപ്പോൾ അവൻ അളക്കുരടിയെ പ്പോലെതന്നെ ഒരു മാളം തുറന്നു് അതിനകത്തു് കയറി രോമംനിറഞ്ഞ വാൽ കൊണ്ടു് ഭേദം മൂടി സ്വസ്ഥമായി കിടന്നുറങ്ങി.

അന്നുതൊട്ടു് അളക്കുരടിയും കുറുക്കനും മാളങ്ങളിലാണു പാർക്കുന്നതു്. കുരടിക്കാണെങ്കിൽ ഇന്നും വാലായിട്ടു് ഒരു കൊച്ചു് ഉണ്ടമാത്രമേയുള്ളു.

വിവർത്തനം: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

ചാമ്പിൽ നൂറ്റത്തെ നിഗ്രഹിച്ചതെങ്ങിനെ ഒരു ബുദ്ധോദാഷ്യൻ നാടോടിക്കഥ*

ഈ കഥ നേരേറാ നണയോ ഏതുമാകട്ടെ, നമുക്കിതു കേൾക്കാം.

ഏതോ ഒരു രാജ്യത്തു് ഒരിക്കൽ ഒരു സർപ്പം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അതിയേ കരനായ ഒരു സർപ്പമായിരുന്നു അതു്. അവൻ പർവ്വതത്തിനടുത്തു് ഒരു വലിയ മാളം ഉണ്ടാക്കി അതിൽ കിടന്നു് ഉറങ്ങി.

അവൻ ഏത്ര കാലം ഉറങ്ങിയെന്നു് ഇപ്പോൾ ആർക്കും ഓർമ്മയില്ല. എന്നാൽ ഉണർന്ന ഉടൻ അവൻ ഇങ്ങനെ വിളിച്ചുപറയുന്നതു കേട്ടവർ പലരുമുണ്ടു്:

“മാന്യമഹാജനങ്ങളേ! നിങ്ങളോരോരുത്തരും എനിക്കു തിന്നാൻ എന്തെങ്കിലും കൊണ്ടുവരണം—ആടോ, പശുവോ, പന്നിയോ ഏന്തായാലും വിരോധമില്ല. എനിക്കു് തിന്നാൻ കൊണ്ടുവരുന്നവർ ജീവിക്കും, കൊണ്ടുവരാത്തവരെ ഞാൻ തിന്നും.”

ജനങ്ങൾ ഭയവിഹ്വലരായി സർപ്പം പറഞ്ഞതു് അക്ഷരംപ്രതി അനുസരിച്ചു. അങ്ങിനെ കാലം കരെ കടന്നുപോയി. ഒടുവിൽ സർപ്പത്തിൻ കൊടുക്കാൻ ആ നാട്ടിൽ ഒന്നും ഇല്ലാതായി. എന്നാൽ സർപ്പം ഒരു ദിവസംപോലും

* ൫ മലയാളപരിഭാഷ രാജഗ പബ്ലിഷേഴ്സ്, 1985

പട്ടിണികിടക്കാൻ തയ്യാറിലായിരുന്നു. അവൻ ഗ്രാമങ്ങൾതോറും പറന്നു നടന്നു ആളുകളെ പിടിച്ചു തന്റെ മാളത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോവുക പതിവാക്കി. ആളുകൾ ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടു അവനിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ ആരാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

അങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോൾ വാസിൽ എന്നപേരുള്ള ഒരു മനുഷ്യൻ ആ നാട്ടിൽ എത്തി. അവിടുത്തെ ആളുകൾക്കു എന്താണിത്ര ദുഃഖമെന്നു അവൻ അതുതപ്പെട്ടു

“കാര്യമെന്താണു്? എല്ലാവരും കരയാൻ ഇവിടെ എത്തുമായി?” അവൻ ചോദിച്ചു

ആളുകൾ അവനോടു് കാര്യമെല്ലാം പറഞ്ഞു.

“നിങ്ങൾ സമാധാനമായിരിക്കൂ,” അവൻ അവരെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു.

“ഞാൻ ആ സർപ്പത്തിൽനിന്നു നിങ്ങളെ രക്ഷിക്കാം.”

നല്ല കനമുള്ള ഒരു കുറുവടിയുമെടുത്തുകൊണ്ടു് വാസിൽ സർപ്പം പാർത്തിരുന്ന മലയോരത്തെ കാട്ടിലേക്കു നടന്നു.

അവനെ കണ്ടപ്പോൾ സർപ്പം കണ്ണുരുട്ടിക്കൊണ്ടു് ചോദിച്ചു:

“ആ വടി എന്തിനു?”

“നിന്നെ അടിക്കാൻ,” വാസിൽ പറഞ്ഞു.

“ഹോ! എന്തൊരു ധൈര്യം!” സർപ്പം പറഞ്ഞു. “നീ ഇവിടുണു് വേഗം സ്ഥലം വിടുന്നതാണു് നല്ലതു്. ഞാൻ ഒന്നു് ഊതിയാൽ നിന്റെ പൊടി പോലും ഇവിടെ കാണുകയില്ല!”

“എപ്പോഴും സർപ്പമേ, നീ വീമ്പടിക്കേണ്ട,” വാസിൽ പറഞ്ഞു. “നീ നന്നെക്കാരെ ഭയങ്കരന്മാരെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. നീയാണോ ഞാനാണോ കൂടുതൽ ശക്തിയിൽ ഉറയുന്നതെന്നു് നമുക്കു പരീക്ഷിച്ചു നോക്കാം. ഊതു!”

സർപ്പം ഊതി. അതിന്റെ ശക്തികൊണ്ടു് മരങ്ങളിലെ ഇലകളെല്ലാം കൊഴിഞ്ഞു വീണു. വാസിൽ മുട്ടുകുത്തി വീണു.

“ഇത്രേയുള്ളോ നിന്റെ ശക്തി?” വാസിൽ ചാടിയെണീറ്റുകൊണ്ടു് ചോദിച്ചു. “ഇനി ഞാൻ ഒന്നുതരാം. പക്ഷേ നീ നിന്റെ കണ്ണുകൾ മുടിവച്ചോളണം. അല്ലെങ്കിൽ അവ തെറിച്ചുപോകും.”

സർപ്പം ഒരു രൂവാല എടുത്തു് കണ്ണുകൾ മുടിക്കെട്ടി. വാസിൽ കുറുവടിയെടുത്തു് സർപ്പത്തിന്റെ തലയിൽ ശക്തിയായി ഒരു അടിച്ചു. സർപ്പത്തിന്റെ കണ്ണുകളിൽ നിന്നു തീപ്പൊരി പറന്നു.

“നിനക്കാണോ എന്തെക്കാരും ശക്തി?” സർപ്പം ചോദിച്ചു. “നമ്മളിൽ

ആർക്കൊണ് കൂടുതൽ വേഗത്തിൽ ഒരു പാറ പൊട്ടിക്കാൻ കഴിയുന്നതെന്നു് നോക്കാം.”

നൂറു പൂർവ്വം ഭാരമുള്ള ഒരു പാറ എടുത്തു് സർപ്പം പാങ്ങേറുകൊണ്ടു് അമർത്തി. അതു പൊടിഞ്ഞുണ്ടായ ധൂളി മേലും പോലെ മേലോട്ടുയർന്നു.

“ഇതിലെന്തിരിക്കുന്നു?” വാസിൽ ചിരിച്ചു. “പാറ പിഴിഞ്ഞു് വെള്ളമാക്കാൻ നിനക്കു കഴിയുമോ?

സർപ്പം അതു കേട്ടു് ചേർന്നുപോയി. വാസിലിന്നാണു് തന്നെക്കാരും കൂടുതൽ ശക്തിയെന്നു് അവനു തോന്നിത്തുടങ്ങി. അവൻ വാസിലിന്റെ കുറുവടിയിലേക്കു നോക്കിയിട്ടു് പറഞ്ഞു:

“എന്തുവേണമെങ്കിലും നീ എന്നോടു ചോദിച്ചോ. ഞാൻ അതു തരാം.”

“എനിക്ക് ഒന്നും വേണ്ട,” വാസിൽ മറുപടി പറഞ്ഞു. “ഒരു മനുഷ്യനു വേണ്ടതെല്ലാം എനിക്കുണ്ടു്. അതു് നിനക്കുള്ളതിന്നെക്കാരും എത്രയോ കൂടുതലാണു്. നീ വിശ്വസിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ എന്റെക്കൂടെ വന്നു് നോക്കിക്കോ!”

സർപ്പവും വാസിലും ഒരു വണ്ടിയിൽ കയറി വാസിലിന്റെ വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു. അപ്പോഴേക്കും സർപ്പത്തിനു് വിശപ്പു സഹിക്കവയ്യാതായിരുന്നു. കാടിന്റെ വക്കിൽ ഒരു പറമ്പു കാളകൾ മേയുന്നതു് സർപ്പം കണ്ടു. അവൻ പറഞ്ഞു:

“പോയി ഒരു കാളയെ പിടിച്ചുകൊണ്ടു വാ. നമുക്കു് തിന്നാം.

വാസിൽ കാട്ടിലേക്കു പോയി. അവൻ അവിടെ കണ്ട നാറകപ്പക്ഷിങ്ങളുടെ തൊലി ഉരിച്ചുതുടങ്ങി. സർപ്പം വളരെ നേരം കാത്തിരുന്നിട്ടു് അങ്ങോട്ടു ചെന്നു.

“നീ ഇത്ര സമയമെടുക്കുന്നതെന്തിന്നാണു്?”

“ഞാൻ ഈ മരങ്ങളുടെ തൊലി ഉരിച്ചെടുക്കുന്നതു നീ കാണുന്നില്ലേ?” വാസിൽ ചോദിച്ചു.

“ഇതെന്തിന്നാണു്?”

“നമുക്കു് ഇതുകൊണ്ടു് ബലമുള്ള ഒരു കയർ ഉണ്ടാക്കണം—അഞ്ചു കാളകളെ ഒരുമിച്ചു് പിടിച്ചുകെട്ടാൻ തക്ക ബലമുള്ള ഒരു കയർ.”

“അഞ്ചെണ്ണത്തിനെ പിടിക്കുന്നതെന്തിന്നാണു്? സർപ്പം ചോദിച്ചു. “ഒരേണ്ണം ധാരാളം മതി.”

* 1 പൂർവ്വം—16.38 കിലോഗ്രാം.—എഡി.

സർപ്പം ഒരു കാളയെ പിടിച്ചു വണ്ടിയുടെ അടുത്തേക്കു ഇഴച്ചുകൊണ്ടു പോയി.

“കാളയെ പൊരിക്കാൻ കറെ വിറകു കൊണ്ടുവാ,” സർപ്പം വാസിലി നോട്ട പറഞ്ഞു.

വാസിൽ കാട്ടിനുള്ളിലേക്കു നടന്നു. അവൻ ഒരു മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ചെന്നിരുന്നു ഒരു സിഗട്ടു ചുരുട്ടി വലിച്ചു.

വിറകു കൊണ്ടുവരുന്നതും കാര്യം സർപ്പം വളരെ നേരം ഇരുന്നു. ഒടുവിൽ ക്ഷമനശിച്ചു അവൻ കട്ടിലേക്കു ചെന്നു.

“ഇത്രനേരം നീ എന്തെടുക്കുകയായിരുന്നു?”

“നമുക്ക് ചുരുങ്ങിയത് പതുക്ക് ഓക്കമരങ്ങളെങ്കിലും വെട്ടിയെടുക്കണം. ഞാൻ വലിയ മരങ്ങൾ തിരഞ്ഞു പിടിക്കുകയാണ്.”

“പത്തൊമ്പ്ത എന്തിനാണ്? ഒന്നു ധാരാളം മതി,” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു സർപ്പം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഏറ്റവും വണ്ണമുള്ള മരം ഒറ്റവലിക്കു പിഴുതെടുത്തു. അവൻ കാളയെ പൊരിച്ചെടുത്തിട്ട് വാസിലിനെ തിന്നാൻ ക്ഷണിച്ചു.

“നീ തന്നെ അതു തിന്നോ,” വാസിൽ പറഞ്ഞു. “ഒരു കാള എന്നിക്ക് ഒരു കടിയല്ല. ഞാൻ വീട്ടിൽ ചെന്നു വെട്ടിയെടുക്കുകയല്ലേ.”

സർപ്പം കാളയെ തിന്നിട്ട് ചിരിച്ചു. അവർ യാത്ര തുടർന്നു. വാസിലിന്റെ വീടുണ്ടായി. അച്ഛൻ വരുന്നതു വാസിലിന്റെ കട്ടികൾ ഓരോന്നിന്നേ കണ്ടു. അവർ ആദ്യമേത്തോടെ ആർത്തു വിളിച്ചു:

“അച്ഛൻ വന്നു! അച്ഛൻ വന്നു!”

എന്നാൽ സർപ്പത്തിന് കട്ടികൾ വിളിച്ചു പറയുന്നതെന്താണെന്നു മനസ്സിലായില്ല. അവൻ ചോദിച്ചു.

“കട്ടികൾ വിളിച്ചുപറയുന്നതെന്താണ്?”

“അവർക്കു തിന്നാൻ നിന്നെ കൊണ്ടുവന്നതു കണ്ടു അവർ തുളിച്ചൊടുക്കുകയാണ്. അവർ വിശന്നിരിക്കുകയായിരുന്നു.”

സർപ്പം ഭയന്നു വിറച്ചു. അവൻ വണ്ടിയിൽനിന്നു ചാടിയിറങ്ങി ഓടി. എന്നാൽ വഴി നിശ്ചയമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു അവൻ ഒരു ചതുപ്പിൽ ചെന്നു പെട്ടു. നല്ല ആഴമുള്ള ആ ചതുപ്പിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ അവൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവിടെ അതിൽ മുങ്ങിപ്പോയി. അങ്ങിനെ അവന്റെ കഥ കഴിഞ്ഞു.

വിവർത്തനം: ഓമന

പിലിപ്ക്ക

ഒരു ബുദ്ധോഷ്ടൻ നാടോടിക്ക്

ഒരിക്കൽ ഒരിക്കൽ ഒരു ഭർത്താവും ഭാര്യയും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർക്കു കട്ടികളില്ലായിരുന്നു. തൊട്ടിലാട്ടാനും താലോലിക്കാനും ആരുമില്ലാത്തതു ഭാര്യ സദാ ദുഃഖിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം ഭർത്താവും കാട്ടിൽ പോയി ഒരു ആരംവർമരത്തിൽനിന്നും ഒരു തടിക്കഷണം മുറിച്ചെടുത്തു വീട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി ഭാര്യയ്ക്കു കൊടുത്തു.

“നോക്കൂ,” അയാൾ പറഞ്ഞു. “നീ ഇതിനെ തൊട്ടിലാട്ടിക്കൊ.”

ഭാര്യ തടിക്കഷണം തൊട്ടിലിലിട്ടു ആട്ടിക്കൊണ്ടു പാടാൻ തുടങ്ങി:

“രാരിരാറോ കണ്ടുമോനേ, തക്കക്കടമേ വാവയുറങ്ങു!...”

അവൾ ആ തടിക്കഷണം തൊട്ടിലിലിട്ടു ഒരു ദിവസം ആട്ടി, പിറ്റേന്നും ആട്ടി. മൂന്നാംദിവസം നോക്കിയപ്പോഴുണ്ടു ഒരു കൊച്ചു ആൺകുട്ടി തൊട്ടിലിൽ കിടക്കുന്നു!

ഭർത്താവും ഭാര്യയും അത്യന്തം ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. അവർ അവൻ പിലിപ്ക്ക എന്നു പേരിട്ടു. അവനെ പൊന്നുപോലെ നോക്കാൻ തുടങ്ങി.

പിലിപ്ക്ക വളർന്നു വലുതായപ്പോൾ അവൻ അച്ഛനോടു പറഞ്ഞു:

“അച്ഛാ, എന്നിക്ക് ഒരു സ്വർണ്ണത്തോണിയും വെള്ളിപ്പുകായവും ഉണ്ടാക്കിത്തരു എന്നിക്ക് മീൻ പിടിക്കാൻ പോകണം.”

അച്ഛൻ അവൻ ഒരു സ്വർണ്ണത്തോണിയും വെള്ളിപ്പുകായവും ഉണ്ടാക്കി കൊടുത്തു.

പിലീപ് ക്കു ബദ്ധശ്രദ്ധനായി മീൻ പിടിക്കാൻ തുടങ്ങി. അവൻ പല ദിവസങ്ങളോളം രാവും പകലും തുടർച്ചയായി മീൻ പിടിച്ചു. മീനുകൾ ഏപ്പോഴും ചൂണ്ടയിൽ കുടുങ്ങുന്നതുകൊണ്ട് അവൻ വീട്ടിൽ പോകാൻ പോലും ഒത്തില്ല. അമ്മ മകൻ ഉച്ചയ്ക്കുള്ള ഭക്ഷണം കൊണ്ടുവന്നു കൊടുക്കുകയാണു ചെയ്യാറ്. അവർ കായൽക്കരയിൽ വന്നു വിളിക്കും:

“മോനേ, പിലീപ് ക്കാ, നേരം ഉച്ചയായി. നീ വന്ന് ഈ പലഹാരം തിന്നിട്ടു പോ!”

പിലീപ് ക്കു കരയിലേക്കു മടങ്ങും. പിടിച്ച മീൻ അങ്ങോട്ടുനില്ക്കുന്നത് അമ്മ കൊണ്ടുവന്ന പലഹാരം തിന്ന് വീണ്ടും കായലിന്റെ നടുവിലേക്കു തുഴഞ്ഞുപോകും.

അമ്മ മകനെ വിളിക്കുന്നതെങ്ങിനെയെന്നു കേട്ടു മനസ്സിലാക്കിയ മന്ത്രവാദിനി ബാബ-യഗാ അവനെ വധിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു.

അവരും ഒരു ചാക്കും തോട്ടിയുമെടുത്ത് കായൽക്കരയിൽ പോയി വിളിച്ചു:

“മോനേ, പിലീപ് ക്കു നേരം ഉച്ചയായി. നീ വന്ന് ഈ പലഹാരം തിന്നിട്ടു പോ!”

അമ്മ വിളിക്കുകയാണെന്നു വിചാരിച്ച് പിലീപ് ക്കു കരയിലേക്കു തുഴഞ്ഞുചെന്നു. ബാബ-യഗാ തോട്ടി തോണിയിൽ ഉടക്കി കരയിലേക്കു വലിച്ചു. പിലീപ് ക്കെയെ പിടിച്ച് ചാക്കിനകത്തിട്ടു.

“ആഹാ!” അവരും ആർത്തുവിളിച്ചു. “ഇനി നീ മീൻ പിടിക്കുകയില്ല!”

ചാക്കു തോളത്തിട്ടുകൊണ്ട് അവരും കാട്ടിനുള്ളിലേക്കു പോയി. പക്ഷേ അവളുടെ വീട്ടിലേക്കു ഒരുപാടു ദൂരം പോകണം. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവരും ക്ഷീണിച്ച് വിശ്രമിക്കാൻ ഇരുന്നു. അങ്ങിനെയങ്ങു ഉറങ്ങിപ്പോവുകയും ചെയ്തു. പിലീപ് ക്കു പാക്കിനകത്തുനിന്ന് ഇഴഞ്ഞിറങ്ങി. അതു നിറയെ ഓരിച്ചു കല്ലുകൾ ഏടുത്തിട്ടശേഷം അവൻ വീണ്ടും കായലിലേക്കു മടങ്ങി.

ബാബ-യഗാ ഉണർന്ന് ചാക്കു മുതുകിലേറ്റി തെരഞ്ഞിടും മുളിയും അതും ചുമന്ന് വീട്ടിലേക്കു നടന്നു.

അത് വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ട് അവരും മകളോടു പറഞ്ഞു:

“ഈ മീൻപിടുത്തക്കാരനെ ഏനിക്കു ഉച്ചഭക്ഷണത്തിന് ചൂട്ടതാ.

അവരും ചാക്കു നിലത്തേക്കു കുടഞ്ഞിട്ടപ്പോൾ, അതുതം! അതിനകത്തു നിന്നു വീണത് കല്ലുകൾ മാത്രമാണ്.

ബാബ-യഗാ കലിത്തുള്ളി വിറച്ചു.

“നീ ഏന്നെ പറിച്ചതിന് കാണിച്ചതരാം!” എന്ന് ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവരും വീണ്ടും കായൽക്കരയിലേക്കോടി, പിലീപ് ക്കെയെ വിളിക്കാൻ തുടങ്ങി:

“മോനേ, പിലീപ് ക്കു, നേരം ഉച്ചയായി. നീ വന്ന് ഈ പലഹാരം തിന്നിട്ടു പോ!”

പിലീപ് ക്കു അതു കേട്ട് തിരികെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

“എനിക്കു നിന്നെ സംഗീയായി അറിയാം! നീ എന്റെ അമ്മയല്ല, ബാബ-യഗായാണ്. എന്റെ അമ്മയുടെ ശബ്ദം ഇതിലും ഏത്രയോ നേർത്തതാണ്.”

ബാബ-യഗാ ഏതു വിളിച്ചിട്ടും പിലീപ് ക്കു വിളി കേട്ടില്ല.

“സാരമില്ല,” ബാബ-യഗാ തന്നത്താൻ പറഞ്ഞു. “ഞാൻ എന്റെ ശബ്ദം നേർത്തതാക്കും.”

അവരും ഒരു കൊല്ലന്റെ അടുത്തേക്കോടി.

“കൊല്ലാ, കൊല്ലാ, എന്റെ നാവിന്റെ മുൻകൂട്ടുകയും കുട്ടികുറയ്ക്കുകയും വേണം,” അവരും പറഞ്ഞു.

“ഗതി, അങ്ങിനെയാവട്ടെ,” കൊല്ലൻ പറഞ്ഞു. “അത് ഈ അടകല്ലി ലേക്കു വച്ചാൽ മതി.”

ബാബ-യഗാ അവളുടെ നീണ്ട നാക്കു നീട്ടി അടകല്ലിൽ വച്ചു. കൊല്ലൻ ചുറ്റികയെടുത്ത് അടിച്ചുടിച്ച് അത് ഇലപോലെ പരത്തി.

ബാബ-യഗാ അവിടന്നിറങ്ങി കായലിലേക്കോടി. അവരും നേർത്ത ശബ്ദത്തിൽ പിലീപ് ക്കെയെ വിളിച്ചു:

“മോനേ, പിലീപ് ക്കു, നേരം ഉച്ചയായി. നീ വന്ന് ഈ പലഹാരം തിന്നിട്ടു പോ!”

പിലീപ് ക്കു അതു കേട്ട് അമ്മയാണു വിളിക്കുന്നതെന്നു വിചാരിച്ചു. അപ്പൻ കരയിലേക്കു തുഴഞ്ഞുചെന്നപ്പോൾ ബാബ-യഗാ അവനെ പിടികൂടി ചാക്കിലിട്ടു.

“ഇനി നീ ഏന്നെ പറിക്കുകയില്ല!” ബാബ-യഗാ ആറ്റോടത്തോടെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. വിശ്രമിക്കാൻ നിൽക്കാതെ അവരും അവനെ നേരെ വീട്ടി

ലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. അവനെ ചാക്കിനകത്തുനിന്നു കടത്തിട്ടിട്ട് അവരും മകളോടു പറഞ്ഞു:

“ഇതാ ആ തട്ടിപ്പുകാരൻ! അടുപ്പുകത്തിച്ചു ഇവനെ ഉച്ചക്ഷേണത്തിനായി ചുട്ടെടുക്കൂ!”

ഇത്രയും പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവരും ഇറങ്ങിപ്പോയി.

മകൾ അടുപ്പു കത്തിച്ചു. ഒരു രൂപ കൊണ്ടുവന്നിട്ട് അവരും പിലീപ്‌ക്കു യോടു പറഞ്ഞു:

“നീ ഈ രൂപയുടെ പുറത്തു കിടക്കൂ. ഞാൻ അടുപ്പത്തു വയ്ക്കട്ടെ.”

പിലീപ്‌ക്കു കാൽരണ്ടും പൊക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് രൂപയുടെ പുറത്തു കിടന്നു.

“അങ്ങിനെയല്ല!” ബാബ-യഗായുടെ മകൾ പറഞ്ഞു. “നീ കാലിങ്ങനെ പൊക്കിപ്പിടിച്ചാൽ എനിക്കു നിന്നെ അടുപ്പിനകത്തു കയറാൻ പറയുകയില്ല.”

പിലീപ്‌ക്കു ഉടനെ കാലുകൾ താഴോട്ടു തൂക്കിയിട്ടു.

“അങ്ങിനെയല്ല!” ബാബ-യഗായുടെ മകൾ വീണ്ടും പറഞ്ഞു.

“പിന്നെങ്ങിനെയൊണ്?” പിലീപ്‌ക്കു ചോദിച്ചു. “കാണിച്ചു തരൂ!”

“നീ എന്തൊരു മണ്ടനാണു!” ബാബ-യഗായുടെ മകൾ പറഞ്ഞു. “നോക്കൂ, ഇങ്ങനെയാണു കിടക്കേണ്ടതു്?”

അവരും രൂപയുടെ പുറത്തു നീണ്ടുനിവർന്നു കിടന്നു. പിലീപ്‌ക്കു ഉടൻ രൂപയെടുത്തു കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അടുപ്പിനകത്തേക്കു തള്ളി വച്ചിട്ട് അടുപ്പടച്ചു. അവരും പാടിപ്പോകാതിരിക്കാൻവേണ്ടി ബാബ-യഗായുടെ തോട്ടിയെടുത്തു അടുപ്പിന്റെ നേരെ ചാരിവച്ചു.

അവൻ കുടിയിരുന്ന് പുറത്തേക്കോടിയപ്പോൾ അതാ ബാബ-യഗാ നടന്നു വരുന്നു. പടർന്നു പന്തലിച്ചുനിൽക്കുന്ന ഒരു ഉയരംകൂടിയ അത്തിമരത്തിൽ അവൻ പിടിച്ചുകയറി അതിന്റെ കൊമ്പുകൾക്കിടയിൽ ഒളിച്ചിരുന്നു.

ബാബ-യഗാ കുടിയിൽ വന്നു. മണം പിടിച്ചപ്പോൾ ചുട്ട മാംസത്തിന്റെ ഗന്ധം അനുഭവപ്പെട്ടു. അവരും അടുപ്പിനകത്തുനിന്നും ചുട്ട മാംസം പുറത്തേടുത്തു മുഴുവനും തിന്നു. എല്ലുകൾ മുറുത്തേക്കെറിഞ്ഞു. അവയുടെ മീതെ കിടന്നുരുണ്ടുകൊണ്ട് അവരും പറഞ്ഞു

“ഈ എല്ലിൻമീതെ ഞാൻ വീണു, ഈ എല്ലിൻമീതെ കിടന്നുരളും. പിലീപ്‌ക്കുയുടെ മാംസം തിന്നു, അവന്റെ ചോര കുടിച്ചു ഞാൻ.”

പിലീപ്‌ക്കു മരത്തിന്റെ മുകളിൽനിന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

“ഈ ഏല്പിൻമീതെ നീ വീണോ, ഈ ഏല്പിൻമീതെ കിടന്നുരുണ്ടോ. മകളുടെ മാംസം നീ തിന്നു, അവളുടെ ചോര കടിച്ചു നീ.”

അതു കേട്ട് ബാബ-യഗായുടെ മുഖം കോപംകൊണ്ടു കറുത്തു. അവരും അത്തിമരത്തിന്റെ അടുത്തേക്കോടി. പല്ലുകൊണ്ടു മരം കാർന്നു തുടങ്ങി. കാർന്നുകാർന്നു അവളുടെ പല്ലെല്ലാം പോയി. എന്നിട്ടും മരത്തിനു് ഒരു കലുക്കവു മില്ല.

ബാബ-യഗാ കൊല്ലന്റെ അടുത്തേക്കോടി.

“കൊല്ലാ, കൊല്ലാ,” അവരും വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. “എനിക്ക് ഉരുക്കുകൊണ്ടു് ഒരു കോടാലി ഉണ്ടാക്കിത്താ. ഇല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ നിന്റെ കട്ടികളെ പിടിച്ചുതിന്നാം.”

കൊല്ലൻ പേടിച്ച് അവരുംക്കൊരു കോടാലി ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു.

ബാബ-യഗാ അതുതുമെടുത്തു് അത്തിമരത്തിന്റെ അടുത്തേക്കോടി അതു മുറിക്കാൻ തുടങ്ങി.

പിലീപ്ക്ക പറഞ്ഞു:

“മരത്തിനു പകരം പറയിൽ മുട്ട!”

ബാബ-യഗാ പറഞ്ഞു:

“പറയ്ക്കു പകരം മരത്തിൽ മുട്ട!”

പിലീപ്ക്ക വീണ്ടും പറഞ്ഞു:

“മരത്തിനു പകരം പറയിൽ മുട്ട!”

ആ സമയത്തു് കോടാലി പെട്ടെന്നു് ഒരു പറയിൽ മുട്ടി വക്കു് അടർന്നു പോവുകയും അതിന്റെ മുർച്ച മുഴുവൻ നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

ബാബ-യഗാ കോപത്തോടെ അട്ടഹസിച്ചുകൊണ്ടു് കോടാലി വലിച്ചെടുത്തു് അതിനു മുർച്ച വസ്ത്രിക്കാനായി വീണ്ടും കൊല്ലന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു.

പിലീപ്ക്ക നോക്കിയപ്പോൾ അത്തിമരം ഒരു വശത്തേക്കു് ചരിഞ്ഞു തുടങ്ങിയതായി കണ്ടു. ബാബ-യഗാ അതു് മുക്കാലും മുറിച്ചുകഴിഞ്ഞു. രക്ഷകിട്ടാൻ ഉടൻ ഏന്തെങ്കിലും ചെയ്തേ പറ്റൂ.

ആ സമയത്താണു് ഒരു പററം വാത്തകൾ മീതേക്കൂടി പറന്നുവന്നതു്.

“വാത്തകളേ, വാത്തകളേ, ഓരോ തൂവലൊരിഞ്ഞുതത്ര,” അവൻ അവയോടു് വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. “പറന്നു വീട്ടിൽ ചെന്നയുടൻ ഞാൻ നല്ലൊരു പ്രതിഫലമേകീടാം!”

വാത്തകൾ ഓരോ തൂവൽവീതം ഏറിഞ്ഞുകൊടുത്തു. ആ തൂവലുകൾകൊണ്ടു് പിലീപ്ക്ക ഒരു ചിറകിന്റെ പകുതി ഉണ്ടാക്കി.

അപ്പോഴേക്കു രണ്ടാമത്തെ പാറ വാത്തകൾ പറന്നുവന്നു. പിലീപ്സ് അവയുടെ നേരെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

“വാത്തകളേ, വാത്തകളേ, ഓരോ തുവലിലിത്തുതതു. പറന്നു വീട്ടിൽ ചെന്നുടൻ ഞാൻ നല്ലൊരു പ്രതിഫലമേകീടാം!”

രണ്ടാമത്തെ പാറവും ഓരോ തുവൽവീതം എറിഞ്ഞുകൊടുത്തു.

തുടർന്ന് മൂന്നാമതും നാലാമതും ഓരോ പാറ വന്നു. വാത്തകൾ ഏല്പാവയും പിലീപ്സ് ഓരോ തുവൽവീതം എറിഞ്ഞുകൊടുത്തു.

പിലീപ്സ് അവകൊണ്ടു രണ്ടു ചിറകുകളുണ്ടാക്കി വാത്തകളുടെ പിന്നാലെ പറന്നുപോയി.

അപ്പോഴേയ്ക്ക് ബാബ-യഗാ കൊല്ലന്റെ ആലയിൽനിന്നു ഓടിവന്നു വീണ്ടും അത്തിമരം വെട്ടിത്തുടങ്ങി. അവളുടെ വെട്ടിന്റെ ശക്തിക്കൊണ്ടു മരപ്പുളകൾ നാലുപാടും ചിതറി.

അവൾ വെട്ടിവെട്ടി അവസാനം അത്തിമരം വലിയൊരു ശബ്ദത്തോടെ അവളുടെ മേലേയ്ക്കു മറിഞ്ഞുവീണു. അവൾ കൊല്ലപ്പെട്ടു.

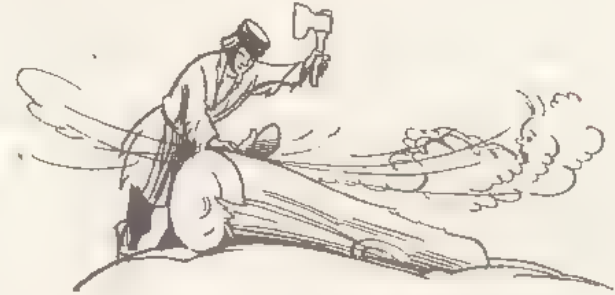
പിലീപ്സ് വാത്തകളോടൊപ്പം പറന്നു വീട്ടിലെത്തി. അവനെ കണ്ടപ്പോൾ അമ്മയ്ക്കും അച്ഛനും വലിയ സന്തോഷമായി. അവർ അവനെ മേശയുടെ അടുത്തുകൊണ്ടിരുത്തിയിട്ട് സ്വാദേറിയ പല വിഭവങ്ങളും കൊടുത്തു വിതന്നുട്ടി.

വാത്തകൾക്കു കൊടുത്തു ഓട്സ്; അങ്ങിനെ കഥയിതു തീർന്നു.

വിവർത്തനം: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

ഹിമവൃദ്ധനും ഹിമകുമാരനും

ഒരു ലിത്വാനിയൻ നാടോടിക്കഥ

ഒരിക്കൽ ഒരിടത്തു ഹിമവൃദ്ധനും അയാൾക്കു ഹിമകുമാരൻ എന്നു പേരുള്ള ഒരു മകനും ഉണ്ടായിരുന്നു. മകൻ വലിയ പൊങ്ങച്ചക്കാരനായിരുന്നു. ഭൂമി വെട്ടു് അവനെക്കൊണ്ടു ബുദ്ധിമാനോ ബലവാനോ ആയിട്ടു് മറ്റൊരുമില്ലെന്നു തോന്നും അവന്റെ സംസാരം കേട്ടാൽ.

ഒരു ദിവസം ഹിമകുമാരൻ തന്നത്താൻ പറഞ്ഞു:

“എന്റെ അച്ഛൻ വയസ്സായി. അദ്ദേഹം ശരിക്കു ജോലിചെയ്യുന്നില്ല. എന്നിക്കു ചെറുപ്പമാണു്, ഞാൻ ശക്തനാണു്. എന്നിക്കു കൂടുതൽ നന്നായി ആളുകളെ മരവിപ്പിക്കാൻ കഴിയും. എന്നിൽനിന്നു് ആർക്കും ഒളിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. ആർക്കും എന്നെ തോല്പിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. എന്നിക്കു ആരേയും അടിയാവു പറയിക്കാൻ കഴിയും!”

മരവിപ്പിക്കാൻ ഒരാളെ തിരക്കി ഹിമകുമാരൻ പുറപ്പെട്ടു. ഒരു റോഡിലേക്കു പറന്നുചെന്നപ്പോൾ ഒരു പ്രളവണ്ടിയിൽ പോകുന്നതു കണ്ടു. തടിച്ചുകൊഴുത്ത ഒരു കുതിരയാണു് വണ്ടി വലിക്കുന്നതു്. പ്രളവിന്തന്നെ നല്ല വലിപ്പവും വണ്ണവുമുണ്ടു്. ചൂടുള്ള ഒരു രോമക്കോട്ടാണു് ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. കാലുരണ്ടും കരിമ്പടംകൊണ്ടു മുടിയിരിക്കുന്നു.

ഹിമകുമാരൻ പ്രളവിനെ ആകെയൊന്നു നോക്കി. അവൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

“ഹഹാ!” അവൻ പറഞ്ഞു. “നിങ്ങൾ ഏതു രോമക്കോട്ടിട്ടു മുടിയാലും രക്ഷപ്പെടാൻ പോകുന്നില്ല. എന്റെ വൃദ്ധനായ അച്ഛനു് നിങ്ങളെ ഒന്നും ചെയ്

യാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നുവരും. പക്ഷേ എനിക്കു സാധിക്കും. ഞാൻ നിങ്ങളെ അസ്ഥിവരെ മരവിപ്പിക്കും. നിങ്ങളുടെ രോമക്കോട്ടുകൊണ്ടും കരിമ്പടംകൊണ്ടും ഒരു പ്രയോജനവുമുണ്ടാവില്ല.”

ഹിമകുമാരൻ പ്രഭുവിന്റെ നേരെ പറന്നുചെന്നു് അയാളെ ശല്യപ്പെടുത്താൻ തുടങ്ങി. കരിമ്പടത്തിനടിയിലും കപ്പായക്കൈകൾക്കിടയിലും കോളറിനടിയിലും നുഴഞ്ഞുകയറി. മൂക്കിൽ കുടിച്ചു.

ഉടൻതന്നെ കുതിരയെ വേഗമോടിക്കാൻ പ്രഭു വണ്ടിക്കാരനോടു പറഞ്ഞു.

“ഞാൻ തണുത്തുകോച്ചു,” അയാൾ പറഞ്ഞു.

ഹിമകുമാരൻ പ്രഭുവിനെ കൂടുതൽകൂടുതൽ ശല്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവൻ മൂക്കു് വേദനിക്കുന്നവണ്ണം മുറുക്കി കുടിച്ചു. കൈകാലുകൾ മരവിപ്പിച്ചു. വീർപ്പു മുട്ടിച്ചു.

പ്രഭു ദേഹമനക്കുകയും ഇരിപ്പിടത്തിൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ഇളകുകയും ചെയ്തു. അയാൾ തണുത്തു വിറച്ചു. തണുപ്പുകൊണ്ടു് ചുളിപ്പോയി.

“കറേക്കൂടി വേഗം ഓടിക്കൂ!” അയാൾ വണ്ടിക്കാരനോടു് വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. “വേഗം!”

കറേ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾക്കു് തൊണ്ടയടഞ്ഞു് ഒച്ചയിടാൻ വയ്യാതായി.

വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ അർദ്ധപ്രാണനായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന അയാളെ വണ്ടിയിൽനിന്നു ചുമന്നാണു കൊണ്ടുപോയതു്.

ഹിമകുമാരൻ അച്ഛനായ ഹിമവൃദ്ധന്റെ അടുക്കലേക്കു് പറന്നു ചെന്നു് വീമ്പുപറയാൻ തുടങ്ങി.

“അച്ഛാ, എന്നെ നോക്കൂ! ഞാൻ എത്ര ബലവാനാണു്! അച്ഛനു് ഒരിക്കലും എന്റെ ഒപ്പം എത്താൻ കഴിയുകയില്ല! എത്ര വലിയ ഒരു തടിമാടൻ പ്രഭുവിനെയാണു് ഞാൻ മരവിപ്പിച്ചതെന്നറിയാമോ! എത്ര ചൂടുള്ള ഒരു കോടിനടിയിലാണു് ഞാൻ ഇഴഞ്ഞുകയറിയതു്! അച്ഛനെക്കൊണ്ടൊരാൾക്കാര്യമാണതു്! ഇത്ര വലിപ്പവും കരുത്തുമുള്ള ഒരാളെ അച്ഛനു് മരവിപ്പിക്കാൻ സാധ്യമല്ല!”

ഹിമവൃദ്ധൻ പുഞ്ചിരിച്ചു.

“എടാ പൊങ്ങച്ചക്കാരാ!” അയാൾ പറഞ്ഞു. “നിന്റെ ശക്തിയേയും ധൈര്യത്തേയും പററി വീമ്പടിക്കാൻ ഇത്ര തിടുക്കു് കൂട്ടേണ്ട. നീ ആ തടിയിൻപ്രഭുവിനെ മരവിപ്പിക്കുകയും അയാളുടെ ചൂടുള്ള കോട്ടിനടിയിൽ ഇഴഞ്ഞുകയറുകയും ചെയ്തു. ശരിതന്നെ. പക്ഷേ അതിൽ കാര്യമില്ല. ഓ അവന്റെ

നോക്കു്. എല്ലുന്തിയ കുതിരയുടെ പുറത്തു് കീറിപ്പറിഞ്ഞ കോട്ടുമിട്ടു് യാത്രചെയ്യുന്ന ആ എല്ലുംതോലുമായ കൃഷിക്കാരനെ കണ്ടോ?”

“കണ്ടു്.”

“ശരി. അയാൾ വിറകു വെട്ടാൻ കാട്ടിലേക്കു പോവുകയാണു്. നീ അയാളെ ഒന്നു് മരവിപ്പിക്കാൻ നോക്കു്. നിനക്കു് അതിനു കഴിയുമെങ്കിൽ നീ ശക്തനാണെന്നു സമ്മതിക്കാം.”

“ഹു. നല്ല കാര്യം!” ഹിമകുമാരൻ പറഞ്ഞു. “ഞാൻ അയാളെ ഒന്നാടിയിടയിൽ മരവിപ്പിക്കാം!”

ഹിമകുമാരൻ വായുവിലൂടെ പറന്നു് കൃഷിക്കാരന്റെ ഒപ്പമെത്തി. അയാളുടെ മീതെ ചാടിവീണു് അയാളെ ശല്യപ്പെടുത്താൻ തുടങ്ങി. അവൻ പല ഭാഗത്തുനിന്നും മാറിമാറി അയാളെ ആക്രമിച്ചു. പക്ഷേ കൃഷിക്കാരൻ ഒരിടത്തും നിൽക്കാതെ യാത്രതുടർന്നു. ഹിമകുമാരൻ അയാളുടെ പാദങ്ങളിൽ കുടിച്ചു. അയാൾ ഉടനെ തെന്നുവണ്ടിയിൽനിന്നു ചാടിയിറങ്ങി കുതിരയുടെ ഒപ്പം ഓടിത്തുടങ്ങി.

“നീ നോക്കിക്കൊ!” ഹിമകുമാരൻ വിചാരിച്ചു. “കാട്ടിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ നിന്നെ ഞാൻ മരവിപ്പിക്കും!”

കൃഷിക്കാരൻ കാട്ടിലെത്തി. അയാൾ കോടാലി ഏടുത്തു് മരം വെട്ടാൻ തുടങ്ങി. മരപ്പുളകൾ നാലുപാടും ചിതറി.

ഹിമകുമാരൻ അയാൾക്കു് ഒരു സ്വൈരവും കൊടുത്തില്ല. അയാളുടെ കൈകാലുകളിൽ പിടികൂടുകയും കോളറിനടിയിൽ അരിച്ചുകയറുകയും ചെയ്തു...

പക്ഷേ ഹിമകുമാരൻ അയാളെ കൂടുതൽ മരവിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കും തോറും കൃഷിക്കാരൻ കൂടുതൽ വേഗത്തിൽ കോടാലികൊണ്ടു് വെട്ടിത്തുടങ്ങി. അവസാനം അയാൾ ഉഷ്ണം തോന്നി കയ്യാകൾ ഉരുക്കുപോലും ചെയ്തു.

ഹിമകുമാരൻ കൃഷിക്കാരനെ ശല്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടേയിരുന്നു. അവസാനം അവൻ തളർന്നു.

“സാരമില്ല!” അവൻ തന്നത്താൻ പറഞ്ഞു. “ഞാൻ ഏതായാലും നിന്നെ തോല്പിക്കും. നീ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങുമ്പോൾ ഞാൻ നിന്റെ അസ്ഥിവരെ മരവിപ്പിക്കും.”

അവൻ തെന്നുവണ്ടിയിൽ ചാടിക്കയറി. കൃഷിക്കാരന്റെ കയ്യാകൾ കിടക്കുന്നതു കണ്ടു് അവൻ അവസ്തുളളിലേക്കു് ഇഴഞ്ഞുകയറി. അവൻ അവിടെ ഇരുന്നു പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് സ്വയം പറഞ്ഞു:

“ആ കൃഷിക്കാരൻ ഈ കയ്യാകൾ ഇടുന്നതൊന്നു കാണട്ടെ. ഞാനവ മരംപോ

ലെ ആക്കിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയ്ക്കുള്ളത് വിരലുകൾ കടത്താൻ സാധ്യമല്ല!"
ഹിമകുമാരൻ കയ്യുകൾക്കുള്ളിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ കൃഷിക്കാരൻ തടിവെട്ടി
ക്കൊണ്ടേയിരുന്നു.

അവസാനം ഒരു വണ്ടി നിറയെ തടി തയ്യാറായി.

"ഇനി എന്നിക്കു വീട്ടിൽ പോകാം," കൃഷിക്കാരൻ പറഞ്ഞു.

അയാൾ കയ്യുകൾക്കുള്ളത് ഇടാൻ തുടങ്ങി. പക്ഷേ അവ പാറപോലെ ഉറപ്പിരിക്കുകയാണ്.

"ഇനി അയാൾ എന്തു ചെയ്യുമെന്ന് നോക്കാം," ഹിമകുമാരൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് തന്നത്താൻ പറഞ്ഞു.

പക്ഷേ കയ്യുകൾ ഇടാൻ പാറിലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ കൃഷിക്കാരൻ തന്റെ കോടലിയെടുത്ത് അവയെ വീണ്ടുവീണ്ടും അടിച്ചു.

കൃഷിക്കാരൻ കോടലികൊണ്ട് കയ്യുകൾക്കെ മീതെ റോ! റോ! എന്നു ചുറ്റും അവയ്ക്കുള്ളത് ഇരുന്നിരുന്ന ഹിമകുമാരൻ അയ്യോ! അയ്യോ! എന്നു നിലവിളിച്ചു.

കൃഷിക്കാരൻ ഹിമകുമാരനെ കണ്ടുകിട്ടി പ്രഹരിച്ചു. അവൻ അവിടന്ന് ജീവനംകൊണ്ടോടി.

കുതിര വേഗമോടാനായി ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചുകൊണ്ട് കൃഷിക്കാരൻ തടിയുമായി വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു. ഹിമകുമാരൻ ഞരങ്ങിക്കൊണ്ട് വേച്ചുവേച്ചു അപ്പുറം അടുത്തുത്തടി. ഹിമകുമാരനെ കണ്ടപ്പോൾ ഹിമവുദ്ധൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

"എന്തു പറി, മോനെ?" അയാൾ ചോദിച്ചു. "നീ ഇങ്ങനെ വേച്ചുവേച്ചു നടക്കുന്നതെന്താണ്?"

"ഞാൻ ആ കൃഷിക്കാരനെ മരവിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ട് ആകെ തളർന്നു."

"നീ ഇങ്ങനെ ഭയനീയമായി ഞരങ്ങുന്നതെന്താണ്?"

"എന്റെ സ്ഥാനത്തു് ആരും ഞരങ്ങിപ്പോകും! കൃഷിക്കാരന്റെ അടികൊണ്ട് എന്റെ പള്ള വേദനിക്കുന്നു.

"മോനെ, നിനക്കു് ഇതു് ഒരു പാഠമായിരിക്കട്ടെ. ഞൊട്ടിയൊടിച്ചു നടക്കുന്ന പ്രഭുക്കന്മാരെ തോല്പിക്കാൻ എളുപ്പമാണ്. പക്ഷേ ഒരു കൃഷിക്കാരനെ തോല്പിക്കാൻ ആർക്കും സാധ്യമല്ല. നീ അതു് ഒരിക്കലും മറക്കരുതു്!"

വിവർത്തനം: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

ഒരു പ്രഭു കുതിയായി മാറിയതെങ്ങിനെ ഒരു ലാത്വിയൻ നാടോടിക്കഥ

പണ്ടുപണ്ട് ഒരിടത്തു് ഒരു ക്രൂരനായ പ്രഭു ഉണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ തന്റെ വേലക്കാരോടു് യാതൊരു കരുണയും കാട്ടിയില്ല. അർദ്ധപ്രാണരാകുന്നതുവരെ അവരെക്കൊണ്ടു പണിയെടുപ്പിച്ചു. ഒഴിവുദിവസങ്ങളിൽപ്പോലും അവർക്കു വിശ്രമം കൊടുത്തില്ല.

അന്നൊരു പ്രധാനപ്പെട്ട വിശേഷദിവസമായിരുന്നു. മിക്കവരും വിശ്രമിക്കുകയാണ്. അന്നു രാവിലെ പ്രഭു തന്റെ വേലക്കാരെ ധാന്യം മെതിക്കാൻ കളുപ്പുരയിലേക്കയച്ചു.

രാപകൽ ധാന്യം മെതിക്കുകയായിരുന്നതിനാൽ എഴുന്നേറ്റുനിൽക്കാൻ പോലും വയ്യാത്തവണ്ണം അവർ തളർന്നിരുന്നു.

അവർ പണി തുടങ്ങുമ്പോഴേയ്ക്കു് പ്രഭു ഒരു വടിയുമായി കളുപ്പുരയിലേക്കു് ഓടിയെത്തി, തന്റെ വേലക്കാർ വളരെ പതുക്കെയാണ് ജോലിചെയ്യുന്നതെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി. അയാൾ വടി വീശിക്കൊണ്ടു് അവരുടെനേരെ ജീപ്പണികളും അധിക്ഷേപങ്ങളും ചൊരിഞ്ഞു.

"തെണ്ടിപ്പരിഷ്!" അയാൾ അട്ടഹസിച്ചു. "ഈ ധാന്യം മുഴുവൻ മെതിച്ചുകഴിയാതെ നിങ്ങൾ ഈ കളുപ്പുരയ്ക്കുപുറത്തു് പോവുകയില്ല!"

ജോലി കൂടുതൽ വേഗത്തിൽ ചെയ്യുന്നതിനു് മെതിയശ്രുത്തിൽ പുട്ടാൻ ഒരു കുതിരയെ അവർ ചോദിച്ചു.

“എയ്?” “പ്രഭ ഗർജ്ജിച്ചു. “ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ഒരു കുതിരയെ തരണമെന്നോ?... അക്കാര്യം ഇനി മിണ്ടിപ്പോയാൽ മടിയന്മാരായ നിങ്ങളെ ഞാൻ ഈ വെറുംകൈകൾകൊണ്ട് കഴുത്തുതെക്കി കൊന്നുകളയും! കുതിരയ്ക്ക് വിശ്രമം ആവശ്യമാണ്. നിങ്ങൾ കുതിരയില്ലാതെ ജോലി ചെയ്യാൻ മതി!”

തൊണ്ടയടയുന്നതുവരെ ഒച്ചയിട്ടശേഷം പ്രഭ കളുപ്പരയിൽനിന്നു വേഗം പുറത്തുകടന്നു. കാരണം അവിടത്തെ പൊടി വിഴുങ്ങുന്നത് അത്ര സുഖകരമല്ലല്ലോ!

അയാൾ പുറത്തുകടന്നതേയുള്ള. അപ്പോഴേയ്ക്ക് “അയ്യോ! നിർത്തൂ! അയ്യോ!” എന്നു ആരോ വിളിച്ചുപറയുന്നതു കേട്ടു.

ആ സമയത്ത് ഒരു കുതിര ചിനച്ചു. ഒരു കുതിരക്കോപ്പ് കിലുങ്ങി ആരോ ഒരു കുതിരയെ പൂട്ടുകയാണെന്നു വ്യക്തമായി.

അതായതിരിക്കും?

പെട്ടെന്ന് ഒരു വൃദ്ധൻ കളുപ്പരയിലേക്കു കടന്നുവന്നു. നീണ്ടുകിടന്ന നരച്ച താടിയോടും മിന്നൽപ്പിണർപോലെ വെട്ടിത്തളങ്ങുന്ന കണ്ണുകളോടുംകൂടിയ, വളരെയേറെ പ്രായംചെന്ന ഒരു വൃദ്ധനായിരുന്നു അത്. തവിട്ടുനിറത്തിലുള്ള കരുത്തനായ ഒരു കുതിരയെ അയാൾ ബലമായി കടിഞ്ഞാണിട്ടു പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്.

വൃദ്ധൻ വേലക്കാരെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:

“ഇതാ ഈ കുതിര നിങ്ങൾക്കുള്ളതാണ്. മെതിയന്ത്രത്തിൽ പൂട്ടിക്കോളിൻ. അതു കഴിഞ്ഞു അവനെ ഏറ്റവും കഠിനമായ ജോലിക്ക് ഉപയോഗിക്കണം. നിങ്ങൾ കാട്ടിൽ പോകുമ്പോൾ മരം തുണ്ടായി മുറിച്ചു വണ്ടിയിൽ ഇടേണ്ട ആവശ്യമില്ല. മരം വെട്ടിയിട്ടയുടനെ കുതിരയെ അതിന്റെ തലപ്പിന്നോട് ചേർത്തുകെട്ടുക. അവൻ ആ മരം കൊമ്പും ഇലയുമെല്ലാമുറപ്പടെ അതേപടി പ്രഭുവിന്റെ വീട്ടിലേക്കു വലിച്ചുകൊണ്ടുപോകട്ടെ. എതിർപ്പു കാട്ടിയാൽ യാതൊരു ഭക്ഷണവുമില്ലാതെ അവനെ ചാട്ടുകൊണ്ടിടിക്കണം. പുറത്തും പള്ളിയ്ക്കും അടിച്ചോളിൻ, പക്ഷേ അവന്റെ തലയിൽ മാത്രം തൊടരുത്. അവൻ തിന്നാൻ യാതൊന്നും കൊടുക്കരുത്. വൈകുന്നേരം ലായത്തിലാക്കുമ്പോൾ അവനെ കയറുകൊണ്ടു കെട്ടി മച്ചിൽനിന്ന് തൂക്കിയിടണം. പകലത്തെപണി കഴിഞ്ഞു അവൻ രാത്രി അങ്ങിനെ തൂങ്ങിക്കിടക്കട്ടെ. അതു കൊണ്ട് അവൻ ഗുണമേ വരൂ.”

ഇത്രയും പറഞ്ഞശേഷം വൃദ്ധൻ അപ്രത്യക്ഷനായി.

കുതിര ഉച്ചത്തിൽ ചിനച്ചു. അവന്റെ ശബ്ദത്തിന് പ്രഭുവിന്റെതുമായി

വളരെയേറെ സാമ്യമുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ എത്തരത്തിലുള്ള കുതിരയാണെന്നു വേലക്കാർ ഊഹിച്ചു.

“ഇടിമിന്നലിന്റെ ദേവനായ പെർക്കോനായിരിക്കും ഇവനെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നത്!” അവർ പറഞ്ഞു: “പെർക്കോനിയുടെ ആജ്ഞ അനുസരിച്ചു തീരൂ. കുതിരയെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ നമ്മൾ ചെയ്യിക്കും.”

അവർ കുതിരയെ മെതിയന്ത്രത്തോടു പൂട്ടി ഉടനെ ജോലി തുടങ്ങി. കുതിര വാശിപിടിച്ചു നിന്നു. അവൻ തല പുറകോട്ടു വലിക്കുകയും ചിനയ്ക്കുകയും കളുപ്പകൾ തറയിൽ ചവിട്ടുകയും കഴുത്തു തിരിക്കുകയും ചെയ്തു. അവൻ ജോലി ചെയ്യാൻ ഇഷ്ടമല്ലെന്നു വ്യക്തമായിരുന്നു. പക്ഷേ അവരത് ഗൗനിച്ചില്ല. അവന്റെ മടി കളയാൻവേണ്ടി അവർ അവനെ ഭംഗിയായി പ്രഹരിച്ചു.

ആ ദിവസംതൊട്ട് കാര്യങ്ങൾ അങ്ങിനെ നടന്നു. ഏറ്റവും കഠിനമായ ജോലിചെയ്യാനുള്ളപ്പോൾ തവിട്ടുനിറത്തിലുള്ള കുതിരയെ പൂട്ടും, തീർച്ച. അവൻ മടി കാണിച്ചാൽ ചാട്ടയും വടിയുംകൊണ്ട് അവനെ നിർദ്ദയം പ്രഹരിക്കും.

കുതിര പകൽസമയം മുഴുവൻ വിശ്രമമില്ലാതെ പണിയെടുക്കും. രാത്രിയാവുമ്പോൾ അവനെ ലായത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി മച്ചിൽനിന്ന് കയറിട്ടു കെട്ടിത്തൂക്കും. രാവിലെവരെ അവൻ അവിടെ തൂങ്ങിക്കിടക്കും.

അവൻ തീറ്റിക്കൊടുത്തതുമില്ല. ശൈത്യകാലത്ത് വണ്ടിക്കകത്തു നിന്ന് ആരും കാണാതെ ശകലം വയ്ക്കാൽ തിന്നതും വേനൽക്കാലത്ത് വേലിക്കരികിൽ നില്ക്കുന്ന ഏതാനും ചൊറിയണച്ചെടികൾ കടിച്ചുപറിച്ച് തിന്നതുമൊഴിച്ചാൽ ഇക്കാലം മുഴുവൻ അവൻ യാതൊന്നും തിന്നിട്ടില്ല.

തവിട്ടുനിറത്തിലുള്ള കുതിര വന്ന അതേദിവസം ശ്രുതനായ പ്രഭ അപ്രത്യക്ഷനായി. അയാളുടെ ഭാര്യ വളരെയൊക്കെ അന്വേഷിച്ചിട്ടും അയാളെ കണ്ടു കിട്ടിയില്ല.

ഒരു വർഷം മുഴുവൻ കടന്നുപോയി. തുടക്കത്തിൽ കുതിരയ്ക്ക് നല്ല കരുത്തും ഓജസ്സും അഴകുമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ വർഷാവസാനത്തിൽ അവൻ തീരെ ശോഷിച്ചുപോയി. കണ്ണുകൾ കഴിഞ്ഞു. കീഴ്ച്ചുണ്ട് താഴോട്ട് തൂങ്ങിക്കിടന്നു. എല്ലുകൾ ഏഴുന്നുനിന്നു. മുതുകൊട്ടി. രോമം ചിട പിടിച്ചു തൂങ്ങിക്കിടന്നു.

ഒരു ദിവസം കുതിര മുററത്തു നിൽക്കുന്നതു കണ്ട പ്രഭി കുതിരക്കാരനോടു പറഞ്ഞു:

“ആ വൃത്തികെട്ട വയസ്സുകുതിരയെ കാട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി കൊല്ലുക യാണു് നല്ലതു്. അതിനെ കാണുമ്പോൾ ഏനിക്കു് മനം പുരട്ടുന്നു!”

പക്ഷേ അതു് എത്തരത്തിലുള്ള കുതിരയാണെന്നു് കുതിരക്കാരനും ഊഹിച്ചു കാണും. അയാൾ അതുകൊണ്ടു് അതിനെ കൊന്നില്ല.

വലിയൊരു പെരുമ്പാറയിലുൾപ്പെട്ടുപോയ വിശുദ്ധിമേന്മാനായ തവിട്ടു നിറത്തിലുള്ള കുതിര ചെങ്കോലപ്പിക്കാതെ ലായത്തിൽനിന്നിറങ്ങി പ്രളവി ന്റെ പച്ചക്കുറിഞ്ഞോട്ടത്തിൽ കടന്നു് മുട്ടക്കുസു് തിന്നാൻ തുടങ്ങി.

നടക്കാനിറങ്ങിയ പ്രഭി പച്ചക്കുറിഞ്ഞോട്ടത്തിലേക്കു് കടന്നപ്പോഴുണ്ടു് അന്നു ആ വൃത്തികെട്ട കുതിര മുട്ടക്കുസു് തൊലിച്ചുതൊലിച്ചു് അകത്തറക്കുന്നു! പ്രഭിക്കു് കലശലായ കോപം വന്നു.

“എടാ കാശിനുകൊള്ളാത്തവനേ!” അവർ അട്ടഹസിച്ചു. “നീ നോക്കിക്കൊ. ഞാൻ തിന്നെ ഒരു പാറം പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്!”

ഒരു വണ്ണമുള്ള വടിയെടുത്തു് അവർ കുതിരയുടെ തലയ്ക്കടിച്ച്. അതുതം! ഞൊടിയിടയിൽ പ്രള മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്നു!

യെന്നിയായ തളർന്ന സ്വരത്തിൽ പ്രള പറഞ്ഞു:

“എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട പത്നി, നീ എന്തിനാണു് എന്നെ അടിച്ചതു്? എനിക്കു് കുറച്ചു മുട്ടക്കുസു് തിന്നുതേ?... ഒരു വർഷത്തെ പട്ടിണിക്കുശേഷം അതു് ഞാൻ ഇതേവരെ കഴിച്ചിട്ടുള്ള ഏറ്റവും സ്വാദേറിയ ഭക്ഷണത്തേക്കാൾ രുചികരമായി തോന്നുന്നു!”

പ്രഭി അയാളെ തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അവർ പല ആശ്ചര്യശബ്ദങ്ങളും പുറപ്പെടുവിച്ചു. പ്രള ആളാകെ മാറിയിരിക്കുന്നു. വളരെ ശോഷിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടു്. മുഖം കറുത്തിരിക്കുന്നു. താടിയും നഖങ്ങളും വളരെ നീണ്ടിരിക്കുന്നു. ദേഹം നിറയെ മുറിവും ചതവുമാണു്. വസ്ത്രമാകെ കീറിപ്പറിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു.

ആരും കാണാതിരിക്കാൻവേണ്ടി പ്രഭി അയാളെ കൈയ്ക്കുപിടിച്ച് അകത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയി.

അന്നുമുതൽ പ്രള എപ്പോഴും ശാന്തനും വിനയശീലനുമായി കാണപ്പെട്ടു.

വിവർത്തനം: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

ഓരോരുത്തർക്കും കിട്ടേണ്ടതു കിട്ടി ഒരു എസ്റ്റേറ്റിലെ നാടോടിക്കഥ

ഒരിക്കൽ ഒരിട്രനും വൃദ്ധനുമായ ഒരു വഴിയാത്രക്കാരൻ റോഡിലൂടെ നടന്നു പോവുകയായിരുന്നു. നേരം സന്ധ്യയായി. രാത്രിയാകാനായി.

രാത്രി രേടിത്തു തങ്ങാമെന്നു കരുതി വൃദ്ധൻ ഒരു വലിയ വീടിന്റെ ജനാലയിൽ മുട്ടി.

“നല്ലവരായ വീട്ടുകാരേ, ഈ രാത്രി എന്തെ ഇവിടെ അമസിപ്പിക്കൂ!” അയാൾ പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ടു് പണക്കാരിയായ ഗൃഹനായിക പുറത്തിറങ്ങി വന്നു് അയാളെ ശകാരിക്കാൻ. അയാളുടെനേരെ തട്ടിക്കയറാൻ തുടങ്ങി.

“ഞാൻ തന്റെനേരെ നാണുളെ അഴിച്ചുവിടും!” അവൾ അട്ടഹസിച്ചു. “രാത്രി ഇവിടെ അമസിപ്പിക്കണമെന്നു് എന്നോടു പറഞ്ഞാലത്തെ അന്നുഭവം അപ്പോൾ താൻ അറിഞ്ഞുകൊള്ളും. പോക്കോ ഇവിടുത്തേ!”

വൃദ്ധൻ പിന്നെയും നടന്നു. ഒരു ഒരിട്രമായ കൊച്ചു വീടു കണ്ടു് അതിന്റെ ജനാലയിൽ മുട്ടി.

“നല്ലവരായ വീട്ടുകാരേ, എനിക്കു് രാത്രി കിടക്കാൻ ഇടം തരാനോ?” അയാൾ ചോദിച്ചു.

“അകത്തുവരൂ, അകത്തുവരൂ,” ഗൃഹനായിക സ്നേഹഭാവത്തിൽ പറഞ്ഞു.

“നിങ്ങൾക്കു് രാത്രി ഇവിടെ കഴിച്ചുകൂടാം. ഇവിടെ വലിയ ചുപ്പയും ബഹള വുമണെന്നുള്ളതു. അധികം ഇടവുമില്ല. നിങ്ങൾ അതു് കാര്യമാക്കുകയില്ലല്ലോ.”

വൃദ്ധൻ വീട്ടിനകത്തേക്കു കടന്നു, വീട്ടുകാർ വളരെ പാവപ്പെട്ടവരാണെന്നു അയാൾക്കു മനസ്സിലായി. കുട്ടികൾ ഒരുപാടുണ്ടു്. കീറിപ്പിറഞ്ഞ കുപ്പായങ്ങളാണു് ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

“നിങ്ങൾ കുട്ടികളെ ഈ കീറിപ്പിറഞ്ഞ വേഷത്തിൽ നിർത്തിയിരിക്കുന്നതെന്താണു്?” അയാൾ ചോദിച്ചു. “നിങ്ങൾ അവർക്കു് പുതിയ കുപ്പായങ്ങൾ തുന്നിക്കൊടുക്കാത്തതെന്താണു്?”

“എനിക്കെങ്ങിനെ കഴിയും?” സ്ത്രീ പറഞ്ഞു. “എന്റെ ഭർത്താവു് മരിച്ചുപോയി. ഞാൻ ഒറ്റയ്ക്കുവേണം ഈ കുട്ടികളെ വളർത്താൻ... ഞങ്ങൾക്കു് ആഹാരം വാങ്ങാൻപോലും പണമില്ല. പിന്നല്ലേ തൂണി!”

അപ്പറഞ്ഞതെല്ലാം വൃദ്ധൻ കേട്ടു. പക്ഷേ മറുപടിയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. മേശപ്പുറത്തു് അത്താഴം എടുത്തുവെച്ചിട്ടു് വീട്ടുകാരി അയാളേയും ക്ഷണിച്ചു.

“ഞങ്ങളുടെകൂടെ വന്നിരുന്നു കഴിക്കൂ,” അവൾ പറഞ്ഞു.

“നന്ദി, വേണ്ട,” വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു. “എനിക്കു വിശപ്പില്ല. ഞാൻ കുറച്ചു മുമ്പാണു് ആഹാരം കഴിച്ചതു്.”

അയാൾ തന്റെ സഞ്ചിയഴിച്ചു് അതിലുണ്ടായിരുന്ന ഭക്ഷണം മുഴുവൻ കുട്ടികൾക്കു കൊടുത്തു. അന്നതരം ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു. തൽക്ഷണം ഉറങ്ങുകയും ചെയ്തു.

രാവിലെ വൃദ്ധൻ ഏഴന്നേറു് ഗൃഹനായികയോടു് അവരുടെ ഔദാര്യത്തിന്നു് നന്ദിപറഞ്ഞു. പോകാൻ നേരത്തു് അയാൾ പറഞ്ഞു:

“നിങ്ങൾ രാവിലെ ചെയ്യുന്നതു് രാത്രിവൻ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കും.”

വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം ആ സ്ത്രീക്കു് മനസ്സിലായില്ല. അവൾ അതു് ഗൗനിച്ചതുമില്ല. അയാളെ പടിക്കൽ കൊണ്ടാക്കിയശേഷം അവൾ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

“എന്റെ കുട്ടികൾ കീറിപ്പിറഞ്ഞതു് ഉടുത്തുനടക്കുന്നവരാണെന്നു് ഈ ദരിദ്രൻപോലും പറയുകയാണെങ്കിൽ മറ്റുള്ളവർ എന്തായിരിക്കും പറയുക!” അവൾ മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചു.

വീട്ടിൽ ആകെ ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്ന അവസാനത്തെ തൂണിക്കുപ്പണം കൊണ്ടു് ഒരു കുപ്പായമെങ്കിലും തൂണാൻ അവൾ തീരുമാനിച്ചു. കൂടുതൽ തൂണാൻ തൂണിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു കുപ്പായത്തിനതന്നെ തൂണി മതിയാകുമോ എന്ന് അളന്നുനോക്കുന്നതിന്നു് വാരക്കോൽ വാങ്ങാനായി അവൾ അടുത്തുള്ള പണക്കാരിയുടെ വീട്ടിൽ പോയി.

അയൽക്കാരിയുടെ വീട്ടിൽനിന്നു തിരിച്ചുവന്നയുടനെ ആ പാവപ്പെട്ട സ്ത്രീ

നേരെ സ്റ്റോർമുറിയിൽ പോയി. തട്ടിൽനിന്നു് തൂണിക്കുപ്പണമെടുത്തു് അളക്കാൻ തുടങ്ങി. അവൾ അളക്കുംതോറും ആ തൂണിക്കുപ്പണത്തിന്നു് നീളം കൂടി കൂടിവന്നു. അതു തീതകയേയില്ലെന്നു തോന്നി. പകൽസമയം മുഴുവൻ അവൾ തൂണി അളക്കുകയായിരുന്നു. നേരം വളരെ ഇരുട്ടിയതിനുശേഷമേ അളന്നുതീർന്നുള്ളൂ.

അവൾക്കും അവളുടെ കുട്ടികൾക്കും ആയുസ്സാലും മുഴുവൻ വേണ്ട തൂണിയുണ്ടെന്നു് അവൾക്കു് ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

“അപ്പോൾ ആ വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം ഇതായിരുന്നു!” അവൾ വിചാരിച്ചു.

അവൾ അന്നു രാത്രിതന്നെ വാരക്കോൽ അയൽപക്കത്തെ പണക്കാരിയെ തിരികെ ഏല്പിച്ചു. വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞതനുസരിച്ചു് തന്നിട്ടു് ഒരു മുറി നിറയെ തൂണി കിട്ടിയതെങ്ങിനെയാണെന്നു് അവൾ ഒന്നും മറച്ചുവെക്കാതെ പറഞ്ഞു.

“ദൈവമേ! ഞാൻ അയാളെ രാത്രി താമസിപ്പിക്കാഞ്ഞതെന്താണു്!” പണക്കാരി വിചാരിച്ചു. അവൾ തന്റെ വേലക്കാരനെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

“നീ വേഗം ഒരു കുതിരയെ പൂട്ടി ആ പിച്ഛക്കാരന്റെ പിന്നാലെ ചെല്ല!” അയാളെ എങ്ങിനെയെങ്കിലും കൊണ്ടുപന്നെ പറു! പാവപ്പെട്ടവരെ നിർദ്വേഷം സഹായിക്കേണ്ടതാണു്. ഞാൻ അതു് എന്നും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.”

വേലക്കാരൻ ഉടനെ വണ്ടിയുമായി വൃദ്ധനെ അന്വേഷിച്ചു പുറപ്പെട്ടു. പിറോന്നു് അയാളോടൊപ്പമെത്തി. പക്ഷേ വൃദ്ധൻ തിരികെ പോകാൻ വിസമ്മതിച്ചു.

വേലക്കാരൻ ധർമ്മസങ്കടത്തിലായി.

“ഞാൻ എന്തൊരു ഭാഗ്യംകെട്ടുവന്നാണു്!” അയാൾ പറഞ്ഞു. “ഞാൻ നിങ്ങളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു് ചെന്നില്ലെങ്കിൽ യജമാനത്തി എന്തെ കൂലി തരാതെ ആട്ടിപ്പറത്താക്കും.”

“വിഷമിക്കാതെ,” വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു. “ശരി, ഞാൻ നിന്റെകൂടെ വരാം.”

അയാൾ വണ്ടിയിൽ കയറി വേലക്കാരനോടൊപ്പം പോയി.

പണക്കാരി അക്ഷമയോടെ പടിക്കൽത്തന്നെ നില്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ വൃദ്ധനെ പുഞ്ചിരിയോടെ വന്ദിച്ചു സ്വീകരിക്കുകയും അയാളെ വീട്ടിനകത്തേക്കു് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി ആഹാരം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അയാൾക്കുവേണ്ടി മാർദ്ദവമേറിയ ഒരു മെത്തയൊരുക്കിയിട്ടു് അവൾ പറഞ്ഞു:

“അപ്പപ്പാ, ഇവിടെ കിടന്നു് വിശ്രമിക്കൂ!”

വൃദ്ധൻ പണക്കാരിയുടെ വീട്ടിൽ അമസം തുടങ്ങിയിട്ട് ദിവസം ഒരു കഴിഞ്ഞു, രണ്ടു കഴിഞ്ഞു, മൂന്നു കഴിഞ്ഞു. അയാൾ ആഹാരം കഴിച്ചു, ഉറങ്ങി, പൈപ്പു വലിച്ചു. ഘൃഹനായിക അയാൾക്കു് ആഹാരം കൊടുക്കുകയും അയാളോടു് സ്നേഹത്തിൽ സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ അവളുടെ ഉള്ളു് നീറുകയായിരുന്നു.

“ഈ കിഴുട്ടുകിളവൻ എന്നാണ് ഇറങ്ങിപ്പോകുന്നത്?” അവൾ തന്നെത്താൻ പറഞ്ഞു.

പക്ഷേ വൃദ്ധനെ ആട്ടിപ്പുറത്താക്കാൻ അവൾ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ അയാൾക്കുവേണ്ടി ഈ പാടെല്ലാം പെട്ടതു് വെറുതെയൊവും.

നാലാംദിവസം അതിരാവിലെ വൃദ്ധൻ പുറപ്പെടാൻ തയ്യാറാവുന്നതു കണ്ടുപ്പോൾ അവൾക്കു് വലിയ സന്തോഷം തോന്നി. പണക്കാരി അയാളെ യാത്ര അയയ്ക്കാൻ ഭുപ്പം പുറത്തേക്കിറങ്ങി. വൃദ്ധൻ ഒന്നും മിണ്ടാതെ പടിവരെ നടന്നു. ഒന്നും മിണ്ടാതെ പടിക്കു പുറത്തു കടന്നു. പണക്കാരിയ്ക്കു് സ്വയം അടക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

“ഞാൻ ഇന്നു് എന്നുറണം ചെയ്യേണ്ടെന്നു പറയൂ,” അവൾ പറഞ്ഞു. വൃദ്ധൻ അവളെ നോക്കി.

“നിങ്ങൾ രാവിലെ ചെയ്യുന്നത്. രാത്രിവരെ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കും,” അയാൾ പറഞ്ഞു.

പണക്കാരി വീട്ടിലേക്കോടി തൂണി അളക്കാനായി വാരക്കോലെടുത്തു.

പക്ഷേ പെട്ടെന്നു് അവൾ അത്യുച്ചത്തിൽ ഒന്നു തൂമ്മി. അവളുടെ തൂമ്മലിന്റെ ശബ്ദം കേട്ടു് മുററത്തുണ്ടായിരുന്ന കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഭയന്നു് നാലുപാടും പറന്നു.

അവൾ പകൽസമയം മുഴുവൻ നിർത്താതെ തൂമ്മിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

“ഹ-ച്ഛി! ഹ-ച്ഛി! ഹ-ച്ഛി!”

അവൾക്കു് ഒന്നും തിന്നാനും കഴിഞ്ഞില്ല, കുടിക്കാനും കഴിഞ്ഞില്ല, ചോര്യങ്ങൾക്കൊന്നും മറുപടി പറയാനും കഴിഞ്ഞില്ല.

“ഹ-ച്ഛി! ഹ-ച്ഛി! ഹ-ച്ഛി!”

ഇതാണ് അവളിൽനിന്നു് ആകെ വന്ന ശബ്ദം.

സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചു് നേരം ഇരുട്ടിയതിനുശേഷം മാത്രമേ അവൾ തൂമ്മൽ നിർത്തിയുള്ളൂ.

വിവർത്തനം: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ.

ഹിരണ്യയുടെ തിരികുല്പാദനം ഒരു കരളീയൻ നാടോടിക്കഥ

ഒരിക്കൽ ഒരിടത്തു് രണ്ടു സഹോദരന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. ഒരാൾ ധനികനും മറേയൊരാൾ ദരിദ്രനുമായിരുന്നു. ധനികനായ സഹോദരൻ അയൽക്കാരുമായി സ്നേഹത്തിലും ലോഹ്യത്തിലും പെരുമാറി. എന്നാൽ സ്വന്തം സഹോദരനോടു് അയാൾ പരിചയംപോലും നടിച്ചില്ല. ദരിദ്രൻ അതുമിതും ചോദിച്ചുകൊണ്ടു് വരുമോ എന്നായിരുന്നു അയാളുടെ ഭയം.

വാസ്തവത്തിൽ ദരിദ്രനായ സഹോദരൻ നിവൃത്തിയുണ്ടെങ്കിൽ തന്റെ ധനികനായ ജ്യേഷ്ഠനോടു് യാതൊന്നും ചോദിക്കാറില്ലായിരുന്നു.

പക്ഷേ ഒരിക്കൽ ഒരു വിശേഷദിവസത്തിനു് വീട്ടിൽ ഒന്നും തന്നെ ഇല്ലായിരുന്നു. ഭാര്യ അയാളോടു പറഞ്ഞു:

“നമ്മൾ ഈ വിശേഷദിവസം എങ്ങിനെ ആഘോഷിക്കും? ജ്യേഷ്ഠന്റെ അടുത്തു പോയി കുറച്ചു മാംസം കടം വാങ്ങൂ. അദ്ദേഹം ഇന്നലെ ഒരു പശുവിനെ കശാപ്പുചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഞാൻ കണ്ടതാണു്.”

ദരിദ്രനായ സഹോദരനു് ജ്യേഷ്ഠന്റെ അടുക്കൽ പോകാൻ ഇഷ്ടമല്ലായിരുന്നു. അയാൾ അക്കാര്യം ഭാര്യയോടു പറയുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ വേറെ എവിടെ പോകാനാണു്?

അതുകൊണ്ടു് അയാൾ ധനികസഹോദരന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു പറഞ്ഞു:

“ജ്യേഷ്ഠ, എനിക്ക് കുറച്ചു മാംസം കടം തരൂ. വിശേഷദിവസത്തിനു് ഞങ്ങൾക്കു് വീട്ടിൽ യാതൊന്നുമില്ല.”

ധനികസഹോദരൻ അയാൾക്ക് ഒരു പശുവിന്റെ കളമ്പ് എറിഞ്ഞുകൊടുത്തിട്ടു പറഞ്ഞു:

“ഓ, എടുത്തുകൊണ്ടുപോയി ഹിയ്സിക്ക കൊടുക്കൂ!”

ദരിദ്രസഹോദരൻ ധനികന്റെ വീട്ടിൽനിന്നും ഇറങ്ങിയപ്പോൾ ആലോചിച്ചു:

“ജ്യേഷ്ഠൻ ഈ കളമ്പു തന്നത് എനിക്കായിട്ടല്ല, വനഭൂതമായ ഹിയ്സിക്കായിട്ടാണ്. അതുകൊണ്ട് ഞാനിത് ഹിയ്സിങ്ങ് കൊണ്ടുകൊടുക്കുന്നതാണ് നല്ലത്.”

അയാൾ അങ്ങിനെ കാട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു.

അയാൾ കാട്ടിൽ എത്ര ദൂരം നടന്നെന്നു ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഏതായാലും കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ കുറെ മരംവെട്ടുകാരെ കണ്ടു.

“എങ്ങോട്ടു പോകുന്നു?” മരംവെട്ടുകാർ ചോദിച്ചു.

“വനഭൂതമായ ഹിയ്സിങ്ങ് ഈ പശുക്കളമ്പ് കൊടുക്കാൻ,” ദരിദ്രൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. “അദ്ദേഹത്തിന്റെ കടിൽ എവിടെയാണെന്നു പറഞ്ഞുതരാമോ?”

മരംവെട്ടുകാർ പറഞ്ഞു:

“നേരെ നടന്നാൽ മതി. ഒരിടത്തും തിരിയരുത്. അപ്പോൾ അവിടെ എത്തും. പക്ഷേ ആദ്യം ഞങ്ങൾ പറയുന്നതു ശ്രദ്ധിക്കൂ. പശുക്കളമ്പ് കൊടുത്തതിനു പ്രതിഫലമായി ഹിയ്സി നിങ്ങൾക്ക് വെള്ളി അറാൻ ശ്രമിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതു വാങ്ങരുത്. സ്വർണ്ണം അറാൻ ശ്രമിച്ചാലും വാങ്ങരുത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തിരികല്ല അറാൻ പറയൂ. മറ്റൊന്നും ചോദിക്കരുത്.”

മരംവെട്ടുകാരുടെ സമുപദേശത്തിനു നന്ദിപറഞ്ഞുകൊണ്ട് ദരിദ്രൻ അവരോടു് യാത്രപറഞ്ഞു നടപ്പു തുടർന്നു.

അയാൾ എത്ര ദൂരം നടന്നെന്നു ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ ഒരു കടിൽ കണ്ടു. അയാൾ അകത്തു കയറിയപ്പോഴുണ്ട് അതാ ഹിയ്സിതന്നെയാണ് അവിടെ ഇരിക്കുന്നത്!

ഹിയ്സി അയാളെ നോക്കിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു:

“ആളുകൾ എനിക്കു സമ്മാനങ്ങൾ തരാമെന്നു പലപ്പോഴും പറയാറുണ്ട്. പക്ഷേ കൊണ്ടുവരുന്നതു് അപൂർവ്വമാണു്. നിങ്ങൾ ഏതാണു് കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളതു്?”

“ഒരു പശുവിന്റെ കളമ്പു്,”

ഹിയ്സിങ്ങ് വലിയ സന്തോഷമായി.

“ഞാൻ മാംസം കഴിച്ചിട്ട് മൂപ്പതു വർഷമായി,” അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.
“എനിക്കു് വേഗം ആ കളമ്പു തരൂ!”

അദ്ദേഹം കളമ്പു വാങ്ങി തിന്നു.

“ഞാൻ ഇതിന്നു് പ്രതിഫലം തരാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു,” അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.
“ഒരുപാടു വേണോ? ഇതാ രണ്ടു പിടി വെള്ളി ഏടുത്തോളൂ.”

“എനിക്കു വെള്ളി വേണ്ട,” ദരിദ്രൻ പറഞ്ഞു.

അപ്പോൾ ഹിയ്സി കറെ സ്വർണ്ണമെടുത്തു് രണ്ടു പിടി ദരിദ്രന്റെ നേരെ നീട്ടി.

“എനിക്കു് സ്വർണ്ണവും വേണ്ട,” ദരിദ്രൻ പറഞ്ഞു.

“പിന്നെന്തു വേണം?”

“അങ്ങയുടെ തിരികുല്ല്യം.”

“അതു സാധ്യമല്ല. അതു തരാൻ സാധ്യമല്ല. ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു് എത്ര പണം വേണമെങ്കിലും തരാം.”

പക്ഷേ ദരിദ്രൻ വാങ്ങിയില്ല. അയാൾ തിരികുല്ല്യം ചോദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

“ഞാൻ പശുക്കളെപ്പോലെ തിന്നുകഴിഞ്ഞു,” ഹിയ്സി പറഞ്ഞു. “അതിന്നു പ്രതിഫലം തരാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ശരി, എന്റെ തിരികുല്ല്യം ഏടുത്തോളൂ. പക്ഷേ അതുകൊണ്ടു് എന്താണു് ചെയ്യേണ്ടതെന്നു് അറിയാമോ?”

“ഇല്ല, അറിയാൻവയ്യ. എനിക്കു പറഞ്ഞു തരൂ.”

“ഇതു് വെറും സാധാരണ തിരികുല്ല്യല്ല,” ഹിയ്സി പറഞ്ഞു. “നിങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നതെന്തും അതു തരാം. ‘തിരിയു, എന്റെ തിരികുല്ല്യ!’ എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതി. അതു നിർത്തണമെങ്കിൽ ‘മതിയാക്കൂ!’ എന്നു പറയുകയേവേണ്ടു. അതു നിൽക്കും. ഇനി പോകൂ!”

ദരിദ്രൻ ഹിയ്സിയോടു നന്ദിപറഞ്ഞുകൊണ്ടു് വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു.

അയാൾ വളരെനേരം കാട്ടിലൂടെ നടന്നു. നേരം ഇരുട്ടി. മഴ ശക്തിയായി പെയ്തു. കററു് ചൂളംവിളിച്ചു. മരക്കൊമ്പുകൾ അയാളുടെ മുഖത്തു വന്നടിച്ചു. അയാൾ വീട്ടിലെത്തിയപ്പോഴേക്കു് നേരം പുലർന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

“ഇന്നലെ പകലും രാത്രിയും മുഴുവൻ ഏവിടെ അലഞ്ഞുനടക്കുകയായിരുന്നു?” ഭാര്യ ചോദിച്ചു. “നിങ്ങളെ ഇനി കാണാനാക്കുകയേയില്ലെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു.”

“ഞാൻ വനഭൂതമായ ഹിയ്സിയുടെ വീട്ടിൽ പോയിരുന്നതാണു്,” ദരിദ്രൻ പറഞ്ഞു. “അദ്ദേഹം എനിക്കു തന്നതു് കണ്ടോ!”

അയാൾ സഞ്ചിയിൽനിന്ന് തിരികുല്പ് പുറത്തെടുത്തു.
“തിരിയൂ, എന്റെ തിരികുല്പ്!” അയാൾ പറഞ്ഞു. “ഈ വിശേഷ
ദിവസം ഞങ്ങൾക്കു തിന്നാൻ നല്ല സാധനങ്ങൾ തരൂ.”

തിരികുല്പ് തന്നത്താൻ തിരിഞ്ഞുതുടങ്ങി. ഗോതമ്പുപൊടിയും ധാന്യവും
പഞ്ചസാരയും മാംസവും മത്സ്യവും മറ്റൊരതെല്ലാം വേണോ അതത്രയും മേശ
പ്പുറത്തേക്കു പ്രവഹിച്ചു. ദരിദ്രന്റെ ഭാര്യ ചാക്കുകളും കിണ്ണങ്ങളും കൊണ്ടുവന്ന്
അവയിലെല്ലാം ക്ഷണസാധനങ്ങൾ നിറച്ചു. ദരിദ്രൻ തിരികുല്പിൽ തട്ടിക്കൊ
ണ്ടു പറഞ്ഞു: “മതിയാക്കൂ!” തിരികുല്പ് തൽക്ഷണം തിരിയൽ നിർത്തി
നിശ്ചലമായി.

ഗ്രാമത്തിലെ മറ്റൊരുകാരും കേമമായി ദരിദ്രന്റെ കുടുംബം വിശേഷദി
വസം കൊണ്ടാടി അന്നുതൽ അവരുടെ ജീവിതം കൂടുതൽ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടു.
വീട്ടിൽ സുഭിക്ഷത കളിയാടി. ഭാര്യയും കുട്ടികൾക്കും പുതിയ നല്ല വസ്ത്രങ്ങ
ളും ചെരിപ്പുകളും ലഭിച്ചു. അവർക്ക് ഒന്നിനും ഒരു കുറവുമില്ലായിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം തന്റെ കതിരയ്ക്കു കറെ ഓട്സ് വേണമെന്ന് ദരിദ്രൻ തി
രികുല്പിനോടു പറഞ്ഞു. തിരികുല്പ് അത് കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. കതിര ഓ
ട്സ് തിന്നുകൊണ്ട് വീട്ടിനടുത്തു നിന്നു.

ആ സമയത്താണ് ധനികനായ സഹോദരൻ തന്റെ കതിരുകളെ കായ
ലിൽ കൊണ്ടുപോയി കളിപ്പിക്കാൻ വേലക്കാരനോടു പറഞ്ഞത്.

വേലക്കാരൻ കതിരുകളെ കായലിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. പക്ഷേ ദരിദ്ര
നായ സഹോദരന്റെ വീടിനടുത്തുത്തീയപ്പോൾ അവ അവിടെ നിന്ന് ദരി
ദ്രന്റെ കതിരയോടൊപ്പം ഓട്സ് തിന്നാൻ തുടങ്ങി.

വീട്ടിലിരുന്നുകൊണ്ട് ഇതു കണ്ട ധനികൻ പുറത്തിറങ്ങിവന്നു.

“ഹേയ!” അയാൾ വേലക്കാരനോടു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. “കതിരുകളെ
ഉടൻ ഇവിടെ കൊണ്ടുവാ! അവ ആ വീട്ടിനടുത്തു നിന്ന് ചവറ് തിന്നുകയാ
ണ്.”

വേലക്കാരൻ കതിരുകളെ തിരിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു.

“യജമാനനെ, അങ്ങയ്ക്കു തെറ്റിപ്പോയി,” അവൻ പറഞ്ഞു. “അത്
ചവറായിരുന്നില്ല, മേൽത്തരം ഓട്സായിരുന്നു. അങ്ങയുടെ സഹോദരൻ
ഓട്സും മറു് എല്ലാ സാധനങ്ങളും ധാരാളമുണ്ട്.”

ധനികനായ സഹോദരൻ ജിജ്ഞാസ തോന്നി.

“എന്റെ സഹോദരൻ പെട്ടെന്ന് ധനികനായത് എന്തു മറിയംകൊ
ണ്ടാണെന്ന് ഞാൻ ഒരു പോയി നോക്കിയിട്ടുവരാം,” അയാൾ പറഞ്ഞു.

അയാൾ സഹോദരന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു.

“നീ ഇത്ര പെട്ടെന്ന് ധനികനായത് എങ്ങിനെയാണ്?” അയാൾ ചോ
ദിച്ചു. “ഈ നല്ല സാധനങ്ങളെല്ലാം എവിടെ വന്നു?”

ദരിദ്രനായ സഹോദരൻ ഒന്നും മറുവച്ചില്ല.

“ഹിയ്സിയാണ് എന്നു സഹായിച്ചത്,” അയാൾ പറഞ്ഞു.

“എന്താണീ പറയുന്നത്?” ധനികസഹോദരൻ ചോദിച്ചു.

“ഞാൻ പറഞ്ഞതുതന്നെ. വിശേഷദിവസത്തിന്റെ തലേന്ന് ജ്യേഷ്ഠൻ
എനിക്കൊരു പശുവിന്റെ കളമ്പു തന്നിട്ടു്, എടുത്തുകൊണ്ടു പോയി ഹിയ്സി
യ്ക്കു കൊടുക്കു് എന്നു പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ഞാൻ അതുതന്നെ ചെയ്തു. ഞാൻ ഹിയ്സി
യ്ക്കു് കളമ്പു കൊടുത്തു. അദ്ദേഹം പകരം ഒരു അത്തുതതിരികുല്പ് എന്നിങ്ങ സ
മ്മാനിച്ചു. ആ തിരികുല്പാണ് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നതെന്തും എനിക്കു തരുന്നത്.”

“എന്നെ കാണിക്കു്!”

“കാണിക്കാം.”

അവർക്കു തിന്നാൻ സ്വാദുള്ള പലതരം പലഹാരങ്ങൾ കൊണ്ടുവരാൻ ദ
രിദ്രൻ തിരികുല്പിനോടു പറഞ്ഞു. തിരികുല്പ് ഉടനെ തിരിഞ്ഞു തുടങ്ങി. പല
ഹാരങ്ങളും പൊരിച്ച മാംസവും മറു പല വിഭവങ്ങളും മേശപ്പുറത്തു നിറന്നു.

ധനികസഹോദരന്റെ കണ്ണു തളിർപ്പായി.

“എനിക്കു് ആ തിരികുല്പ് വിൽക്കു്,” അയാൾ യാചിച്ചു.

“ഓ, ഇല്ലില്ല,” ദരിദ്രസഹോദരൻ പറഞ്ഞു, “അത് എനിക്കാവശ്യ
മുണ്ട്.”

പക്ഷേ ധനികസഹോദരൻ എളുപ്പത്തിൽ വിട്ടുകൊടുത്തില്ല.

“നിനക്കു് എത്ര വില വേണമെങ്കിലും തരാം. എനിക്കു താ ആ തിരി
കുല്പ്!” അയാൾ നിർബ്ബന്ധിച്ചു.

“അതു വില്പനയല്ല.”

ഇങ്ങനെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നിട്ടു് പ്രയോജനമില്ലെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ
ധനികസഹോദരൻ അടു ചുറ്റി.

“നിന്നെപ്പോലെ നന്ദികെട്ടവൻ വേറെ ആരുണ്ടു്!” അയാൾ പറഞ്ഞു.

“ഞാനല്ലെ നിനക്കു് പശുവിന്റെ കളമ്പു തന്നതു്?”

“അതെ.”

“കണ്ടില്ലെ. എന്നിട്ടാണ് നീ എനിക്കു് ആ തിരികുല്പു തരാൻ മടിക്കുന്ന
തു്. വിൽക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ കറെ ദിവസത്തേക്കു് എനിക്കതു് വാസ്തവമായിട്ടെ
ങ്കിലും താ.”

മരിച്ചുനായ സഹോദരൻ അതേപ്പറ്റി ആലോചിച്ചു.

“എന്നാൽ ചേട്ടന്റെ ഉപ്പുംപോലെ,” അയാൾ പറഞ്ഞു. “കുറെ ദിവസത്തേക്ക് ചേട്ടൻ അത് വച്ചോളൂ.”

ധനികസഹോദരൻ വലിയ സന്തോഷമായി. അയാൾ തിരികുല്ലമെടുത്തുകൊണ്ട് വീട്ടിലേക്കൊടി. അത് വേണ്ടപ്പോൾ നിർത്തേണ്ടതെങ്ങിനെയെന്നും ചോദിച്ചുപോലുമില്ല.

പിറ്റേന്നു രാവിലെ അയാൾ തിരികുല്ലമെടുത്തുകൊണ്ട് ഒരു കപ്പലിൽ കയറി കടലിൽ പോയി.

“മീൻ ഉപ്പിട്ടുണ്ടെന്നു സമയമാണിത്,” അയാൾ വിചാരിച്ചു. “ഉപ്പിനു നല്ല വിലയുണ്ട്. ഞാൻ ഉപ്പുച്ചവടം തുടങ്ങാൻ പോവുകയാണ്.”

അയാൾ കടലിൽ വളരെ ദൂരം പൊയ്ക്കുഴിഞ്ഞിരുന്നു. അയാൾ തിരികുല്ലിനോടു പറഞ്ഞു: “തിരിയു, എന്റെ തിരികുല്ലേ! എനിക്കു ഉപ്പു വേണം. എത്രയും കൂടുതൽ കിട്ടുന്നോ അത്രയും നന്നു.”

തിരികുല്ലു തിരിയാൻ തുടങ്ങി. ഏറ്റവും ശ്രദ്ധമായ വെളുത്ത ഉപ്പു അതിൽനിന്നു പ്രവഹിച്ചു.

ധനികൻ ആദ്യാദത്തോടെ അതു നോക്കി നിന്നു. അയാൾ ലാഭം കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. തിരികുല്ലിനോടു നിർത്താൻ പറയേണ്ട സമയം അതിക്രമിച്ചു. പക്ഷേ അയാളാകട്ടെ, “തിരിയു, എന്റെ തിരികുല്ലേ, തിരിയു, നിർത്തരുത്!” എന്നു കൂടെക്കൂടെ ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതേയുള്ളൂ.

ഉപ്പിന്റെ ഭാരംകൊണ്ട് കപ്പൽ കറേയ്ക്കു താണുതുടങ്ങി. പക്ഷേ ധനികസഹോദരന്റെ പ്രജ്ഞ നശിച്ചതുപോലെ തോന്നി. കാരണം, അയാൾ പിന്നെയും “തിരിയു, എന്റെ തിരികുല്ലേ, തിരിയു!” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

വെള്ളം അകത്തു കയറിത്തുടങ്ങി. കപ്പൽ മുങ്ങാറായി. അപ്പോഴാണ് ധനികസഹോദരൻ ബോധം വീണത്.

“തിരിയൽ നിർത്തൂ, തിരികുല്ലേ!” അയാൾ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

പക്ഷേ തിരികുല്ലു തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

“തിരികുല്ലേ, തിരിയൽ നിർത്തൂ, നിർത്തൂ,” ധനികൻ വീണ്ടും വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. പക്ഷേ തിരികുല്ലു നിർത്താതെ തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

ധനികസഹോദരൻ തിരികുല്ലു പൊക്കിയെടുത്തു കടലിലേക്കെറിയാൻ

നോക്കി. പക്ഷേ അത് കപ്പലിൽ ഒട്ടിപ്പിടിച്ചതുപോലെ തോന്നി. അയാൾക്കത് പൊക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

“സഹായിക്കണേ! രക്ഷിക്കണേ!” ധനികസഹോദരൻ നിലവിളിച്ചു.

പക്ഷേ അയാളെ സഹായിക്കാനും രക്ഷിക്കാനും അവിടെ ആരുമില്ലായിരുന്നു.

കപ്പൽ മുങ്ങി. ധനികസഹോദരൻ വെള്ളത്തിനടിയിലേക്കു മറഞ്ഞു. കടൽ അയാളെ മൂടി.

ഇനി തിരികുല്ലിന്റെ കാര്യമോ? കടലിനടിയിൽവെച്ചും അത് നിർത്താതെ തിരിഞ്ഞുകൊണ്ട് കൂടുതൽ കൂടുതൽ ഉപ്പുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നത്രെ. നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുമോ? അതുകൊണ്ടാണുപോലും കടലിലെ വെള്ളത്തിന് ഇത്രയേറെ ഉപ്പുരസമുള്ളതു്.

വിവർത്തനം: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

മൂന്നു സഹോദരന്മാർ അച്ഛന്റെ വിധി കണ്ടെത്തിയതെങ്ങനെ ഒരു മോറാധാവിധൻ നാടോടിക്കഥ

ഒരിക്കൽ ഒരുപ്പൻ മൂന്നു പുത്രന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ ഒരു അദ്ധ്വാനശീലനായിരുന്നു. ഒരിക്കലും അലസനായി ഇരുന്നില്ല. നേരം വെളുക്കുന്നതുമുതൽ രാത്രി വളരെ ഇരട്ടുന്നതുവരെ അയാൾ പ്രയത്നിച്ചുവന്നു. വൃദ്ധൻ ഒരിക്കലും ജോലിചെയ്തു തളന്നതായി കണ്ടില്ല. എല്ലാം ഭംഗിയായും സമയത്തിനും ചെയ്തു തീർത്തു.

നേരേമറിച്ച് നല്ല ഉയരവും അഴകും ആരോഗ്യവുമുള്ള മൂന്നു പുത്രന്മാർക്ക് പണിയെടുക്കാൻ ഇഷ്ടമല്ലായിരുന്നു.

അച്ഛൻ പാടത്തും തോട്ടത്തിലും വീട്ടിലും പണിയെടുക്കും. പക്ഷേ മക്കൾ മരത്തണലിൽ വെടിപറഞ്ഞിരിക്കുകയോ ദ്വന്ദ്വസ്ഥിയിൽ മീൻപിടിക്കാൻ പോവുകയോ ചെയ്തും.

“നിങ്ങൾ പണിയെടുത്തു” അച്ഛനെ സഹായിക്കാത്തതെന്താണു്?” അയാൾക്കാർ ചോദിച്ചു.

“ഞങ്ങൾ എന്തിനു പണിയെടുക്കണം?” മക്കൾ പറഞ്ഞു. “അച്ഛൻ ഞങ്ങളെ നല്ലവണ്ണം നോക്കുന്നുണ്ടു്. എല്ലാ ജോലിയും വളരെ ഭംഗിയായി അച്ഛൻ തന്നെ ചെയ്യുന്നുണ്ടു്.”

ഒരോ വർഷവും ഇങ്ങനെ തുടർന്നു.

മക്കൾ വളർന്നു വളരായി. അച്ഛനു വയസ്സുമായി. ശരീരം ക്ഷീണിച്ചു. പണ്ടത്തെപ്പോലെ പണിയെടുക്കാൻ വയ്യാതായി. വീടിനു ചുറ്റുമുള്ള തോട്ടം കാടുകയറി കിടന്നു. പാടം കളുപിടിച്ചു കിടന്നു. മക്കൾ ഇതു കണ്ടു. പക്ഷേ പണിയെടുക്കാൻ തീരെ ഇഷ്ടമല്ലാത്തതുകൊണ്ടു് അവർ ഒന്നും ചെയ്യില്ല.

“മക്കളേ, നിങ്ങൾ അവിടിക്കുന്നു” വെറുതെ സമയം കളയുന്നതെന്തിനാണു്?” അച്ഛൻ അവരോടു ചോദിക്കും. “ചെറുപ്പത്തിൽ ഞാൻ പണിയെടുത്തു. ഇപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ സമയം വന്നു.”

“ഓ, പണിയെടുക്കുന്നത് പിന്നീടായാലും കഴിയില്ല,” മക്കൾ പറഞ്ഞു. തന്റെ മക്കൾ ഇത്രയേറെ അലസന്മാരായതിൽ വൃദ്ധൻ വലിയ വിഷമം തോന്നി. ദുഃഖംകൊണ്ടു് അയാൾ രോഗംപിടിപെട്ടു് കിടപ്പിലായി.

വീട്ടിലെ സ്ഥിതി അങ്ങേയറ്റം പരുങ്ങലിലായി. തോട്ടത്തിൽ ചൊറിയണവും മുറച്ചെടികളും മുകളിലോട്ടു് പടർന്നുകയറി വീടു് കാണാൻതന്നെ വയ്ക്കുന്നായി

ഒരു ദിവസം വൃദ്ധൻ മക്കളെ അരികിൽ വിളിച്ചു.

“മക്കളേ,” അയാൾ അവരോടു പറഞ്ഞു. “എന്റെ അവസാനമായി. ഞാനില്ലാതെ നിങ്ങൾ ഏങ്ങിനെയാണു് ജീവിക്കാൻ പോകുന്നത്? നിങ്ങൾക്കു് പണിയെടുക്കാൻ ഇഷ്ടമല്ല, പണിയെടുക്കാൻ അറിയാൻവയ്യ.”

മക്കൾക്കു് കടുത്ത മനോവേദന തോന്നി. അവർ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

“അച്ഛാ, ഞങ്ങൾ ഏതു ചെയ്യണമെന്നു പറഞ്ഞുതത്ര. അച്ഛന്റെ അന്ത്യം പദേശം തത്ര,” മുത്ത മകൻ യാചിച്ചു.

“ശരി,” അച്ഛൻ പറഞ്ഞു. “ഞാൻ ഒരു രഹസ്യം പറയാം. നിങ്ങളുടെ അമ്മയും ഞാനും വളരെയേറെ പാടുപെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു് നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലോ. വളരെ വർഷങ്ങൾകൊണ്ടു് ഞങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കുറേശ്ശക്കുറേശ്ശയായി ഒരു നിധി ശേഖരിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ടു്—ഒരു കടം നിറയെ സ്വർണ്ണം. ഞാൻ ആ കടം വീട്ടിനടുത്തു് കഴിച്ചിട്ടു. പക്ഷേ എവിടെയാണെന്നു് ഓർക്കുന്നില്ല. എന്റെ നിധി കണ്ടുപിടിക്കിൻ. നിങ്ങൾക്കു പിന്നെ പട്ടിണിയും കഷ്ടപ്പാടും കൂടാതെ ജീവിക്കാൻ കഴിയും.”

ഇത്രയും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് വൃദ്ധൻ മക്കളോടു് വിടവാങ്ങി അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചു.

മക്കൾ തങ്ങളുടെ വൃദ്ധപിതാവിനെ സംസ്കരിക്കുകയും മരണത്തിൽ ദുഃഖം ചരണം നടത്തുകയും ചെയ്തു. ഒരു ദിവസം മുത്ത സഹോദരൻ പറഞ്ഞു:

“അനുജന്മാരെ, നമ്മൾ വാസ്തവത്തിൽ ഒരിട്രമാണ്. നമുക്ക് റൊട്ടി വാങ്ങാൻപോലും പണമില്ല. മരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അച്ഛൻ പറഞ്ഞ കാര്യം ഓർമ്മയുണ്ടല്ലോ. നമുക്ക് ആ സ്വർണ്ണം നിറച്ച കുപ്പം അന്വേഷിക്കാം.”

അവർ രൂമ്പക്കുളത്തു വീടിനടുത്തു കൊച്ചു ഭാരങ്ങൾ കഴിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഏതു കുഴിച്ചിടം അവർക്ക് കുപ്പം കണ്ടുകിട്ടിയില്ല.

നബോമത്തെ സഹോദരൻ പറഞ്ഞു:

“സഹോദരന്മാരെ, നമ്മൾ ഇങ്ങനെ കുഴിച്ചാൽ അച്ഛന്റെ നിധി ഒരിക്കലും കണ്ടെത്തുകയില്ല. വീടിനു ചുറ്റുമുള്ള നിലം മുഴുവൻ നമുക്കു കഴിക്കാം.”

സഹോദരന്മാർ സമ്മതിച്ചു. അവർ വീണ്ടും രൂമ്പക്കുളത്തു വീടിനു ചുറ്റുമുള്ള നിലം മുഴുവൻ കുഴിച്ചു. എന്നിട്ടും സ്വർണ്ണം നിറച്ച കുപ്പം കണ്ടുകിട്ടിയില്ല.

“നമുക്ക് കുറേക്കൂടി ആഴത്തിൽ ഒന്നുകൂടി കുഴിക്കാം,” ഏറ്റവും ഇളയ സഹോദരൻ പറഞ്ഞു. “ഒരുപക്ഷേ അച്ഛൻ ആ കുപ്പം വളരെ താഴ്ന്നിടയിൽ കിട്ടിയിട്ടുണ്ടാകാം.”

സഹോദരന്മാർ ഒരിക്കൽക്കൂടി സമ്മതിച്ചു. അച്ഛന്റെ നിധി കണ്ടെത്താൻ അവർ അത്യന്തം ഉത്സുകരായിരുന്നു.

അവർ വീണ്ടും പണി തുടങ്ങി. പെട്ടെന്ന് തന്റെ രൂമ്പ വലിപ്പവും കട്ടിയുമുള്ള എന്തോ ഒന്നിൽ തട്ടുന്നതായി വളരെ നേരം കുഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മൂത്ത സഹോദരൻ തോന്നി. അയാളുടെ ഹൃദയം ഉദ്വേഗംകൊണ്ടു മിടിച്ച്, അയാൾ തന്റെ സഹോദരന്മാരോടു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

“വേഗം വരിൻ! ഞാൻ അച്ഛന്റെ നിധി കണ്ടെത്തി!”

മറ്റു രണ്ടു സഹോദരന്മാരും ഓടിയെത്തി മൂത്ത സഹോദരനെ സഹായിച്ചു.

അവർ വളരെ കഠിനമായി പ്രയത്നിച്ചു. പക്ഷേ അവർ നിലത്തുനിന്നു കഴിച്ചെടുത്തത് സ്വർണ്ണംനിറച്ച കുപ്പമായിരുന്നില്ല, ഒരു വലിയ കല്ലായിരുന്നു.

സഹോദരന്മാർക്ക് കടുത്ത നിരാശ തോന്നി.

“നമ്മൾ ഈ കല്ല് എന്തു ചെയ്യാനാണ്?” അവർ പറഞ്ഞു. “അവിടെ ഇട്ടിട്ടു കാര്യമില്ല. നമുക്ക് അത് ചുമന്ന് ഓടയിൽ കൊണ്ടിടാം.”

പറഞ്ഞതീരുന്നമുമ്പ് അവരതു ചെയ്തു. കല്ലുമാറ്റിക്കഴിഞ്ഞു അവർ വീണ്ടും കുഴിച്ചുതുടങ്ങി. ഭക്ഷണത്തിനോ വിശ്രമത്തിനോ നില്പാതെ അവർ പകൽസമയം മുഴുവൻ കുഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അങ്ങിനെ അവർ ആ തോട്ടമാകെ കിളിച്ചു മറിച്ചു. രൂമ്പക്കുഴിയിൽ മണ്ണിനു നല്ല മാർദ്ദവവും പശിമയും കൈവന്നു. പക്ഷേ സ്വർണ്ണംനിറച്ച കുപ്പം കണ്ടുകിട്ടിയില്ല.

“നമ്മൾ മണ്ണു മുഴുവൻ കിളിച്ചുകഴിഞ്ഞ സ്ഥിതിക്ക് അത് വെറുതെയിട്ടി

ട്ടു കാര്യമില്ല,” മൂത്ത സഹോദരൻ പറഞ്ഞു. “നമുക്ക് ഇവിടെ മുതിരി നടാം.”

“അതൊരു നല്ല ബുദ്ധിയാണ്!” മറ്റു രണ്ടു സഹോദരന്മാരും സമ്മതിച്ചു. “നമ്മൾ ചെയ്തു പണി പാഴാകാതെയിരിക്കുകയെങ്കിലും ചെയ്യാം.”

അങ്ങിനെ അവർ മുതിരി നടു. അത് ജാഗ്രതയോടെ വളർത്തിക്കൊണ്ടു വന്നു.

കുറച്ച കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒന്നാമതും ഒരു മുതിരിത്തോട്ടം അവർക്കുണ്ടായി. മാധുര്യമാർന്ന, നീരുള്ള മുതിരിക്കലകൾ പഴുത്തുനിന്നു.

സഹോദരന്മാർക്ക് സമൃദ്ധമായ ഒരു വിളവു കിട്ടി. സ്വന്തം ആവശ്യത്തിനുള്ളത് മാറ്റിവെച്ചിട്ട് ശേഷിച്ച മുതിരിങ്ങ അവർ ലാഭത്തിനു വിറ്റു.

മൂത്ത സഹോദരൻ പറഞ്ഞു:

“നമ്മൾ മണ്ണു കിളിച്ചത് വെറുതെയായില്ല. കാരണം, മരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അച്ഛൻ പറഞ്ഞ നിധി നമുക്കു കിട്ടുകതന്നെചെയ്തു.”

വിവർത്തനം: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

ബാസിൽ ഫെറ്റ് പ്രമോസും സൂര്യന്റെ നഹോദരി ഇലാന കോസിൽനാനയും ഒരു മോൾഡാവിയൻ നാടോടിക്കഥ*

കഥ വെറും കഥയാണ്, കഴമ്പേയും അതിലില്ല. എങ്കിലും പുകയുണ്ടെങ്കിൽ തീയില്ലാതിരിക്കില്ല.

ഒരിടത്തു് ഒരുച്ചുനും അമ്മയ്ക്കും അതിസുന്ദരിയായ ഒരു മകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. പ്രഭാതത്തിന്റെ തേജസ്സും വസന്തത്തിലെ കാറ്റിന്റെ പ്രസരിപ്പും ഒത്തുചേർന്ന ആ പെൺകിടാവു് കരകൗശലത്തിൽ അലിതീയയായിരുന്നു. അവളുടെ തി ഉള്ളുന്ന കണ്ണുകളും തുടുത്ത കവിളുകളും ചുറ്റുപുറക്കോടെ പണിയെടുക്കുന്ന നീണ്ട വിരലുകളും ഒരിക്കൽ കണ്ടിട്ടുള്ളവർ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ അവളെ ഓർത്തിരിക്കും. അവളെ കാണുമ്പോൾ യുവാക്കന്മാരുടെ ഹൃദയമിടിപ്പു് വർദ്ധിക്കും.

ഒരു ദിവസം പെൺകുട്ടി രണ്ടു കടങ്ങളുമായി വെള്ളംകോരാൻ കിണറിനടുത്തേക്കു പോയി. കടങ്ങളിൽ വെള്ളം നിറച്ചുകഴിഞ്ഞു് പെൺകുട്ടി അല്പനേരം വിശ്രമിക്കാൻ അവിടെ ഇരുന്നു. അവൾ കിണറ്റിലേക്കു നോക്കി. അതിന്റെ വക്കിൽ കുറെ ബാസിൾ ചെടികൾ വളർന്നു നില്ക്കുന്നത് അവൾ കണ്ടു. അവൾ അതു പറിച്ചു് മണപ്പിച്ചു. ഉടൻതന്നെ അവൾ ഗർഭിണിയായിത്തീർന്നു.

ഈ വിവരം അറിഞ്ഞു് അച്ഛനമ്മമാർ പെൺകുട്ടിയെ ശകാരിച്ചു. ആ പെൺകിടാവിനു് ജീവിതം ഒരു ശാപമായിത്തീർന്നു. വീടുവിട്ടു് ഏങ്ങോട്ടെങ്കിലും പോകാൻ അവൾ തീരുമാനിച്ചു.

* മലയാളപരിഭാഷ റാമഗ പബ്ലിഷേഴ്സു്, 1985

ആരും അറിയാതെ അത്യാവശ്യ സാധനങ്ങളും ഏടുത്തുകൊണ്ടു് അവൾ വീടു വിട്ടിറങ്ങി.

ഭയവും അപമാനഭാരവുംകൊണ്ടു് തല കമ്പിട്ടു് ആ പെൺകിടാവു് തിരിഞ്ഞു നോക്കാതെ മുന്നോട്ടു നടന്നു. നടന്നു നടന്നു് അവൾ ഒരു കൊടുംകാട്ടിലെത്തി. അവിടെ അവൾ ഒരു ഗുഹ കണ്ടു. അതിനുള്ളിലേക്കു് ഇഴഞ്ഞു കയറി അല്പം ഉറങ്ങാൻ അവൾ തീരുമാനിച്ചു. എന്നാൽ അവൾ അകത്തു കടന്നപ്പോൾ മുട്ടുവരെ നീണ്ടുകിടക്കുന്ന താടിയും കൂനമുള്ള ഒരു വൃദ്ധൻ അവളുടെ അടുത്തെത്തി.

“നീ ആരാണ്? എങ്ങനെ ഇവിടെ എത്തി?” കണ്ണുകളെ മറച്ചുകൊണ്ടു് മററി വളർന്ന പുനികങ്ങൾ ഉയന്നുവടികൊണ്ടു് മുകളിലേക്കു തള്ളി മാറ്റിയിട്ടു് വൃദ്ധൻ ചോദിച്ചു.

അതുകേട്ടു് പെൺകുട്ടി തേങ്ങിക്കുറഞ്ഞു. മടുവിൽ അവൾ നടന്നതെല്ലാം വൃദ്ധനോടു പറഞ്ഞു.

വൃദ്ധൻ നിശ്ശബ്ദനായി അവൾ പറഞ്ഞതു കേട്ടു. പിന്നീടു് അയാൾ അവളെ ഒരു കല്ലിന്റെ മുകളിൽ ഇരുത്തി അവളോടു് വാത്സല്യപൂർവ്വം സംസാരിച്ചു.

വെയിലേറു് ചുട്ടുപൊള്ളുന്ന മണ്ണിനെ മഴ തണുപ്പിക്കുന്നതുപോലെ യുവ ഹൃദയങ്ങളെ ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ വൃദ്ധവചനങ്ങൾക്കു് ഒരു പ്രത്യേക കഴിവുണ്ടു്. വൃദ്ധന്റെ വാത്സല്യഭരിതമായ വാക്കുകൾ പെൺകുട്ടിയെ സമാശ്വസിപ്പിച്ചു. അവൾ ആ ഗുഹയിൽ താമസിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു.

അങ്ങിനെ ആ വൃദ്ധനും പെൺകുട്ടിയും ഒരുമിച്ചു താമസമാക്കി—പെൺകുട്ടിയുടെ ദുഃഖഭാരം കുറഞ്ഞു, വൃദ്ധനു് വാർദ്ധക്യം ഭർത്തുമല്ലാതായി. എന്നും രാവിലെ മൂന്നു് ആടുകൾ ഗുഹയിലെത്തും. വൃദ്ധൻ അവയെ കറന്നു് പാലൊടക്കും. ആ പാൽ കുടിച്ചു് അവർ ജീവിച്ചു.

കാലം വളരെ വേഗം കടന്നു പോയി. പെൺകിടാവു് ഒരു ആൺകുട്ടിയെ പ്രസവിച്ചു. അതിസുന്ദരനായ ആ കുമാരനെ കണ്ടു് സൂര്യൻ പോലും പുഞ്ചിരിച്ചു. വൃദ്ധനു് വളരെ സന്തോഷമായി. അയാളുടെ കാലുകൾ നൃത്തം ചവിട്ടി, ഹൃദയം ഒരു യുവാവിന്റെതു പോലെ ഉല്ലാസഭരിതമായിത്തീർന്നു.

കുട്ടിക്കു് ആരോഗ്യവും ശക്തിയും ഉണ്ടാകാൻവേണ്ടി ഹെറുവീണ ഉടൻതന്നെ അവർ അവനെ പ്രഭാതത്തിലെ മഞ്ഞുതുള്ളികൾകൊണ്ടു് കുളിപ്പിച്ചു. അവൻ ആപത്തൊന്നും വരാതിരിക്കാൻവേണ്ടി ഒരു കത്തുന്ന പന്തവും ഉരുക്കു

വാളും അവന്റെ മീതെ ഉഴിഞ്ഞു, അവനെ ധീരനും സാഹസികനാക്കിത്തീർക്കാൻ അമ്മ അവന്റെ ചെവിയിൽ മന്ത്രംചൊല്ലി. വൃദ്ധൻ ഗൃഹയുടെ ഇരുളടഞ്ഞ മുലകളിൽ തപ്പി താൻ ചെറുപ്പത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന വാളും വടിയും കണ്ടുപിടിച്ച് അവൻ കൊടുത്തു.

അവന്റെ പേരിടീലിന് വയറുനിറയെ തിന്നാനുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും ഉള്ളുനിറയെ സന്തോഷമായിരുന്നു അവർ കട്ടിക്കട ആയുസ്സും ആരോഗ്യവും നേർന്നു. വൃദ്ധൻ അവൻ ബാസിൽ എന്നു പേരിട്ടു—അമ്മ ആ ചെടി മണപ്പിച്ചിട്ടാണല്ലോ അവൻ ജനിച്ചത്. അമ്മ അവൻ രണ്ടാമതൊരു പേരുകൂടി ഇട്ടു—ഫെററ്ഫ്ര മൊസ്, സന്ദേശമായ യുവാവ് എന്നായിരുന്നു ആ പേരിന്റെ അർത്ഥം—അവന്റെ അമ്മയുടെ കണ്ണിൽ അവനായിരുന്നു ലോകത്തിലേക്കും സന്ദേശം.

വർഷങ്ങൾ പറന്നു പോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. വൃദ്ധൻ മരിച്ചു. കട്ടി വളർന്നു. അവൻ നായാട്ടിനുപോയി വേണ്ടതെല്ലാം വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്ന് അമ്മയെ ഏല്പിച്ചു പോന്നു. മകൻ വളരുന്തോറും അമ്മയുടെ ജീവിതം കൂടുതൽ സുഖസമൃദ്ധവും സുതുഷ്ടവുമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ബാസിൽ ഫെററ്ഫ്ര മൊസിന് പ്രായപൂർത്തിയായി. അവൻ ദൂരെയുള്ള കാടുകളിലും മേടുകളിലും വേട്ടയ്ക്കു പോയിത്തുടങ്ങി. ഓരോ തവണയും അവൻ വീട്ടിൽ നിന്ന് കൂടുതൽ കൂടുതൽ ദൂരെ പോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം ബാസിൽ ഒരു താഴ്വരയുടെ അടുത്തെത്തി. അവിടെനിന്നു നോക്കിയപ്പോൾ താഴ്വരയിൽ അങ്ങു ദൂരെ ഒരിടത്തു പച്ചനിറമുള്ള ഒരു തടാകത്തിൽ സൂര്യൻ കളിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്നതായി അവൻ തോന്നി. എന്നാൽ അടുത്തു ചെന്നപ്പോൾ അതൊരു തടാകമല്ലെന്ന് അവൻ മനസ്സിലായി. പച്ചക്കൊട്ടകളുടെ ഇടയിൽ വെട്ടിത്തളങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു സ്വർണ്ണക്കൊട്ടാരമായിരുന്നു അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നത്.

ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായിട്ടാണ് അവൻ അത്രമനോഹരമായ ഒരു കൊട്ടാരം കാണുന്നത്. തന്റെ വാളും വടിയും സ്ഥാനത്തുണ്ടെന്ന് തൊടുനോക്കി ഉറപ്പു വരുത്തിയിട്ട് അവൻ നേരെ കൊട്ടാരത്തിനുള്ളിലേക്കു നടന്നു. കൊട്ടാരത്തിന്റെ വാതിലുകളും ജനാലകളും തുറന്നു കിടന്നിരുന്നെങ്കിലും അവിടെയെങ്ങും ഒരാൾ ജീവിപോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ബാസിൽ മുറികൾതോറും കയറിയിറങ്ങി. അവൻ ആ കൊട്ടാരം മുഴുവൻ കണ്ടിട്ട് മുറുത്തുക്കിറങ്ങി, ചുറ്റും നോക്കി. ഒരു ജീവിയെപ്പോലും കാണാൻ അവൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പെട്ടെന്ന് മരച്ചില്ലകൾ ഒടിയുന്ന ശബ്ദവും ഒരു ഇരമ്പലും കേട്ടു തുടങ്ങി. കാട്ടിനുള്ളിൽ

നിന്നു ഭയങ്കരമായൊരു ഏഴു സർപ്പങ്ങൾ ഇറങ്ങിവന്നു. അവരുടെ രൂപം ഇങ്ങിനെയായിരുന്നു:

ആടിന്റെ
തല,
കഴുതയുടെ
കളമ്പുകൾ,
ചെന്നായുടെ
പല്ലുകൾ,
തീചിതുന്ന
കണ്ണുകൾ.

കൈകാലുകൾ ബന്ധിച്ച മൂന്നു മനുഷ്യരെ തോളിലേറിക്കൊണ്ടു് അതിവേഗം അവർ നടന്നു വന്ന് കൊട്ടാരത്തിനുള്ളിൽ കയറി. ഒരു വലിയ കട്ടകത്തിന്റെ അടിയിൽ അവർ തീ കൂട്ടി. കട്ടകത്തിലെ വെള്ളം തിളച്ചപ്പോൾ തടവുകാരിൽ ഒരാളെ സർപ്പങ്ങൾ അതിലേക്കിട്ടു. അവർ അവനെ തിന്നു കഴിഞ്ഞു് മറ്റു രണ്ടുപേരെയും അതുപോലെതന്നെ കട്ടകത്തിലിട്ടു വേവിച്ചു തിന്നു.

ബാസിൽ ഫെററ്ഫ്ര മൊസ് ഒരു വാതിലിന്റെ പിന്നിൽ ഒളിച്ചിരുന്ന് അതെല്ലാം കണ്ടു. അവൻ സ്വന്തം കണ്ണുകളെ വിശ്വസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. തീറാ കഴിഞ്ഞു് സർപ്പങ്ങളിലൊന്ന് തലയുയർത്തി നോക്കിയപ്പോൾ ബാസിൽ ഒളിച്ചുനിൽക്കുന്നതു കണ്ടു. സർപ്പം ചാടിയെണീറ്റുകൊണ്ടു് വീളിച്ചു പറഞ്ഞു.

“കൂട്ടുകാരെ, മുറുത്തേക്കു പോകാം. കട്ടകത്തിലിടാൻ പാകത്തിന് മറ്റൊരാൾ അവിടെ നില്ക്കൂ.”

സർപ്പങ്ങൾ ചാടിയെണീറ്റു് വാതിലിനടുത്തേക്കു പോഞ്ഞു. എന്നാൽ അവർ വാതിലടിയിലെത്തിയപ്പോൾ ബാസിൽ വാൾ കൊണ്ടുവെട്ടി അവരുടെ തല താഴെയിട്ടു.

ഇത്തരത്തിൽ ബാസിൽ ആറു സർപ്പങ്ങളെ കൊന്നു. എന്നാൽ ഏഴാമത്തെ സർപ്പത്തെ മുറിവേല്പിക്കാൻ പോലും അവൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവൻ സർപ്പത്തിന്റെ കഴുത്തിലും തലയിലും വെട്ടി നോക്കി, ഹൃദയത്തിലേക്കു വാൾ കത്തിയിറക്കാൻ നോക്കി—പക്ഷേ ഫലമുണ്ടായില്ല. ഒടുവിൽ ബാസിൽ തന്റെ വടി എടുത്തു് ശക്തിയായി സർപ്പത്തിന്റെ തലയ്ക്കിട്ടു് ഒരടി കൊടുത്തു. സർപ്പത്തിനു തലചുറ്റി. അവൻ പിൻവാങ്ങിത്തുടങ്ങി. ഓരോ അടിവയ്ക്കുമ്പോഴും

അവന്റെ തല ചുവരിൽ ചെന്നു മുട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവൻ അനേകം മുറികളിലൂടെ കടന്ന് അവസാനത്തെ മുറിയിലെത്തി. ആ മുറിയുടെ തറയിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു രഹസ്യവാതിൽ തുറന്ന് പായയും ചിലന്തിവലയും കൊണ്ട് മൂടിയ ഒരു കോണിയിലൂടെ ഇറങ്ങിത്തുടങ്ങി. ബാസിവും പിന്നാലെ ചെന്നു. അവർ പന്ത്രണ്ട് ഇരുമ്പു വാതിലുകൾ കടന്ന് കോണിയുടെ അവസാനത്തെ പടിയിലെത്തി. പിൻവാങ്ങാൻ ഇടമില്ലാതെ സർപ്പം ഭയന്നു വിറച്ച് ജിത്തിയോടു ചേർന്നു നിന്നു.

ഏകദേശം ബാസിൽ ആ സർപ്പത്തെ ഉപദ്രവിച്ചില്ല. അവൻ വാതിലിനു പുറത്തു കടന്ന് വാതിൽ പുറത്തു നിന്ന് സാക്ഷ്യം വഹിച്ചു. ബാസിൽ കോണി കയറിത്തുടങ്ങി, കടന്നു വന്ന പന്ത്രണ്ടു വാതിലുകളും അവൻ പുറത്തുനിന്നു കടന്ന് സാക്ഷ്യം വഹിച്ചു. ഏകദേശം അവസാനത്തെ വാതിൽ പൂട്ടി അതിന്റെ താക്കോൽ തന്റെ പോക്കറ്റിലിടുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം ഒരു നല്ല കാര്യം ചെയ്തു എന്ന ചാരിതാർത്ഥ്യത്തോടെ അവൻ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

ആദ്യദശമിതനായി ഗുഹയിൽ മടങ്ങിയെത്തി ബാസിൽ അമ്മയെ വിളിച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

“അമ്മേ, ഞാൻ മനോഹരമായ ഒരു കൊട്ടാരം കണ്ടുപിടിച്ചു. ഇനി നമുക്ക് അങ്ങോട്ടു താമസം മാറ്റാം.”

അമ്മയ്ക്ക് ബഹുസന്തോഷമായി. അമ്മയും മകനും ഗുഹ വിട്ട് സർപ്പക്കൊട്ടാരത്തിൽ താമസം തുടങ്ങി.

ബാസിൽ അമ്മയോടു പറഞ്ഞു:

“ഈ കൊട്ടാരം മുഴുവൻ നമ്മുടേതാണ്. ഏകദേശം അവസാനത്തെ മുറിയുടെ വാതിൽ അമ്മ ഒരിക്കലും തുറക്കാൻ പാടില്ല. അവിടെ ഒരു സർപ്പം താമസിക്കുന്നുണ്ട്.”

“ഞാൻ അതു് ഒരിക്കലും തുറക്കുകയൊരിക്കലും ചെയ്യുകയൊക്കട്ടെ. “നിന്നെ തിന്നാൻ ശ്രമിച്ച സർപ്പമാണ് അതിനുള്ളിൽ കിടക്കുന്നത്. അതു കൊണ്ട് ഞാൻ ആ വാതിൽ എപ്പോഴും പൂട്ടിയിടാം.”

അമ്മ മകന്റെ കൈയിൽനിന്ന് താക്കോൽ വാങ്ങി ഒരു തുവാലയിൽ പൊതിഞ്ഞ് മറ്റൊരു കാരണത്താൽ ഒരു സ്ഥലത്തു് ഒളിച്ചുവെച്ചു.

മോലങ്ങളിൽ നിന്നു പൊഴിഞ്ഞു വീഴുന്നതുപോലെ സർപ്പം ഐശ്വര്യങ്ങളും അമ്മയുടേയും മകന്റെയും മേൽ ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അവർ താമസിച്ച കൊട്ടാരവും പുറത്തുള്ള ഉദ്യാനവും അതിമനോഹരമായിരുന്നു. കാട്ടിൽ വൃഗങ്ങൾക്കു യാതൊരു ക്ഷാമവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഇങ്ങനെ ഒന്നോ രണ്ടോ അല്ല അനേകം വർഷങ്ങൾ കടന്നു പോയി.

ഏകദേശം വസന്തം പെട്ടെന്നു് ഗ്രീഷ്മത്തിന്റെ ചൂടു കൊണ്ടുവരുന്നതുപോലെ കൊടുങ്കാറ്റു് ഭൂമിയിലേക്കു് പൊട്ടുന്നതെ ഇറങ്ങിവന്ന് സർപ്പവും നശിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കാറുണ്ടു്.

ഏഴു സർപ്പങ്ങളും മറ്റൊരു രാജ്യത്തുനിന്ന് വന്നവരായിരുന്നു. ഒട്ടോയാന്ത്സ എന്ന പേരുള്ള ഒരു ദുർമന്ത്രവാദിനിയാണ് അവരെ വളർത്തിയിരുന്നതു്. വേണ്ടിവന്നാൽ ഒറ്റ നോട്ടം കൊണ്ടു് ഭൂമി മുഴുവൻ ദഹിപ്പിക്കാൻ ഒട്ടോയാന്ത്സക്കു കഴിയും. ഒട്ടോയാന്ത്സ വളരെക്കാലം സർപ്പങ്ങൾ തിരിച്ചു വരുന്നതും കാത്തിരുന്നു. ഒടുവിൽ ആശങ്ക അവളെ പിടികൂടി. അവൾ സർപ്പങ്ങളെ തിരക്കി സർപ്പക്കൊട്ടാരത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു.

തന്റെ സുഹൃത്തുക്കൾക്കു അപകടം പിണങ്ങരുതെന്തു് മന്ത്രവാദിനി മാന്ത്രികമായി കറഞ്ഞു. പിന്നീടു് അവൾ കലിത്തുള്ളിക്കൊണ്ടു് ബാസിലിന്റെ അമ്മയുടെമേൽ ചാടിവിണ്ണ് ബലാല്ക്കാരമായി താക്കോൽ പിടിച്ചു പറിച്ച്. ബാസിലിന്റെ അമ്മയെ അവൾ സർപ്പം കിടന്നിരുന്ന ഇടത്തായി കൊണ്ടു ചെന്നിട്ടിട്ടു് സർപ്പത്തെ മോചിപ്പിച്ചു. പന്ത്രണ്ടു വാതിലുകളും അടച്ചു സാക്ഷ്യം വഹിച്ച് അവൾ സർപ്പത്തെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു് മുകളിൽ വന്നു.

മന്ത്രവാദിനിയും സർപ്പവും ഒരിടത്തിരുന്നു ബാസിലിനോടു് പകവീട്ടേണ്ടതെങ്ങിനെയെന്നു് ആലോചന തുടങ്ങി.

“നീ അവനെ ലഭ്യമാക്കിത്തന്നു് വിളിക്കണം,” മന്ത്രവാദിനി പറഞ്ഞു.

“അതു വേണ്ട. ഏകദേശം പേടിയാണ്,” സർപ്പം മറുപടി പറഞ്ഞു.

“അവൻ എന്നേക്കാൾ പതിന്മടങ്ങ് ശക്തിയുണ്ടു്. അവൻ തിരിച്ചുവരുന്നതിനു മുമ്പു് നമ്മൾ സ്ഥലം വിട്ടുനടക്കാം നല്ലതു്. അവൻ വന്നാൽ നമ്മെ വെറുതെ വിടുകയില്ല.”

“അങ്ങിനെയൊന്നെങ്കിൽ ഞാൻ ഒരു സ്കൂളം പ്രയോഗിക്കാം,” മന്ത്രവാദിനി പറഞ്ഞു. “അവനെ ഞാൻ രാപകൽ അലട്ടും. ഒടുവിൽ മരണമാണു് ഭേദമെന്നു് അവൻ തോന്നും.”

അവൾ സർപ്പത്തെ ഒരിടത്തു് ഒളിപ്പിച്ചു. പിന്നീടു് ബാസിലിന്റെ അമ്മയുടെ വേഷത്തിൽ അവനെ കാത്തിരുന്നു.

രണ്ടു പകലും രണ്ടു രാത്രിയും കഴിഞ്ഞു് ബാസിൽ കാട്ടിൽനിന്നു് മടങ്ങിയെത്തി. അവൻ വരുന്നതു കണ്ടയുടൻ മന്ത്രവാദിനി മുടിപ്പുതുച്ചു കിടന്നു് ഒരു രോഗിയെപ്പോലെ ഞരങ്ങിത്തുടങ്ങി.

“എന്റെ മോനെ, നീ ഒരിക്കലും മടങ്ങി വരില്ലെന്നു് ഞാൻ വിചാരി

ച്ചു. "അവൾ പറഞ്ഞു. "ഇവിടെ ഞാൻ സുഖമില്ലാതെ ഒറ്റയ്ക്ക് കിടന്നുതുടങ്ങിയിട്ട് നേരം കറേയായി. വേദനകൊണ്ട് ഞാൻ കിടന്നു പുളയുകയാണ്. പക്ഷേ സഹായിക്കാൻ ആരുമില്ല. പോയി കുറച്ചു പക്ഷിപ്പാൽ കൊണ്ടുവരൂ. ഒരു തുള്ളി പക്ഷിപ്പാൽകൊണ്ട് എന്റെ രോഗം മാറാം." "

ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ ബാസിൽ അത്യന്തം ദുഃഖിതനായി. കഴിയുന്നതും വേഗം താൻ പക്ഷിയുടെ പാലുമായി തിരിച്ചെത്താമെന്ന് ക്ലോയാന്ത്സയോടു പറഞ്ഞിട്ട് അവൻ ഒരു മൊത്തയുമെടുത്തുകൊണ്ട് അവിടുന്ന്നിറങ്ങി.

അവൻ കുന്നുകളും താഴ്വരകളും താണ്ടി വളരെ ദൂരെ എത്തി. ഒടുവിൽ പൊക്കമുള്ള മതിലുകളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ട ഒരു വീടിന്റെ മുമ്പിലെത്തിയപ്പോൾ അവൻ നടപ്പു നിർത്തി പടിവാതിലിൽ മുട്ടി. അപ്പോൾ അകത്തു നിന്ന് ഒരു പെൺകിടാവ് ഇങ്ങനെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

"നിങ്ങൾ ഒരു നല്ല മനുഷ്യനാണെങ്കിൽ അകത്തു വരൂ. ചീത്ത മനുഷ്യനാണെങ്കിൽ കടന്നു പോകൂ, അല്ലെങ്കിൽ എന്റെ പട്ടികൾ നിങ്ങളെ കടിച്ചു കീറും." "

"ഞാനൊരു നല്ല മനുഷ്യനാണ്," എന്ന് ബാസിൽ ഫെറാഫ്രൂ മൊസ് പറഞ്ഞയുടൻ ഗയിററു തുറക്കപ്പെട്ടു. ചന്തമുള്ള ഒരു വീട് അവൻ കണ്ടു. അതിന്റെ വാതിലുകളും ജനലുകളും തുറന്നു കിടന്നു.

"നമസ്കാരം," ബാസിൽ പറഞ്ഞു.

"നമസ്കാരം," പെൺകുട്ടി പ്രത്യഭിവാദ്യം ചെയ്തു. ആ പെൺകുട്ടി അതിസുന്ദരിയായിരുന്നു. അവളുടെ മുമ്പിൽ സൂര്യനും ചന്ദ്രനും നിഷ്പ്രഭങ്ങളാണെന്നു തോന്നി.

ബാസിൽ പറഞ്ഞു.

"ഞാൻ വളരെ ദൂരം നടന്നാണ് ഇവിടെ എത്തിയത്. ഇനി എനിക്കു് അതിൽക്കൂടുതൽ ദൂരം നടക്കാനുണ്ടു്. ഇന്ന് രാത്രി ഇവിടെ വിശ്രമിക്കാൻ ഒരു വ്യവസ്ഥ എന്ന് അനുവദിക്കൂ." "

"അങ്ങിനെയാകാം," പെൺകുട്ടി പറഞ്ഞു. അവൾ അവനെ ഒരു പരവതാനിയിൽ ഇരുത്തി സ്വാദുള്ള ഭക്ഷണപാനീയങ്ങൾ വിളമ്പി. അവൻ ഒരു മിച്ചിരുന്ന് വളരെ നേരം സംസാരിച്ചു. താൻ വീട്ടിൽനിന്ന് ഇത്ര അകലെ വന്നതെന്തിനാണെന്നു് ബാസിൽ പെൺകുട്ടിയോടു പറഞ്ഞു.

"പക്ഷിയുടെ പാൽ എവിടെ കിട്ടുമെന്ന് നിനക്കറിയാമോ?" അവൻ പെൺകുട്ടിയോടു ചോദിച്ചു.

"ഞാൻ അങ്ങിനെയൊരു സാധനത്തെപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടേയില്ല. പക്ഷേ നി

ങ്ങൾ ഒരു നല്ല മനുഷ്യനായതുകൊണ്ടു് ഞാൻ അതെപ്പറ്റി അന്വേഷിക്കാം. എന്റെ സഹോദരനായ ഉജ്ജ്വലസൂര്യനു് എല്ലാ കാര്യങ്ങളും അറിയാം." "

യാത്രകൊണ്ടു് ക്ഷീണിച്ചിരുന്ന ബാസിൽ ഫെറാഫ്രൂ മൊസിനു് കിടക്കാനുള്ള മുറി കാണിച്ചുകൊടുത്തിട്ട് ഇലാന കോസിൻസാന സഹോദരന്റെ അടുത്തേക്കു പോയി. പക്ഷിപ്പാൽ എവിടെ കിട്ടുമെന്ന് അവൾ സഹോദരനോടു ചോദിച്ചു.

"വളരെ ദൂരെയുള്ള ചെമ്പുമലകൾക്കപ്പുറത്തേ അതുള്ള," സൂര്യൻ അനിയത്തിയോടു പറഞ്ഞു. "അനേകം ആളുകൾ വേണം അവിടെ ഏത്താൻ. അവിടെ ചെന്നാൽത്തന്നെ പാലുള്ള പക്ഷിയെ പിടിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. അതു് ഒരു രാക്ഷസപ്പക്ഷിയാണ്. ആരെങ്കിലും ആ വഴി ചെന്നാൽ അതു് അവരെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി പക്ഷിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു തിന്നാൻ കൊടുക്കും." "

ബാസിൽ ഫെറാഫ്രൂ മൊസിനു് വരാൻ പോകുന്ന ആപത്തിനെപ്പറ്റി ഓർത്തു് സൂര്യന്റെ സഹോദരിയായ ഇലാന കോസിൻസാന ദുഃഖിതയായി. താൻ അവനെ സഹായിക്കാനാണു ശ്രമിക്കുന്നതെങ്കിലും അതു് അവന്റെ മരണത്തിനിടയാക്കുമെന്ന് അവൾ ഭയന്നു. പിറ്റേന്നു രാവിലെ ഇലാന ലായത്തിൽ നിന്ന് പന്ത്രണ്ടു ചിറകുകളുള്ള ഒരു കുതിരയെ പുറത്തേക്കിറക്കിക്കൊണ്ടു് ബാസിലിനോടു പറഞ്ഞു:

"നല്ല മനുഷ്യാ, ഇതാ, ഈ കുതിരയെ എടുത്തു കൊള്ള. ഇവൻ നിങ്ങളെ സഹായിക്കുകയും ആപത്തിൽ നിന്നു രക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യും. കാര്യം സാധിച്ചാലും ഇല്ലെങ്കിലും നിങ്ങൾ തിരിച്ചു് ഈ വഴി വരുമ്പോൾ എന്റെ വീട്ടിൽ കയറണം." "

സുന്ദരിയും ഉദാരമതിയുമായ ആ പെൺകുട്ടിയുടെ കാൽച്ചുവട്ടിൽ തന്റെ ഹൃദയം അർപ്പിക്കാൻ തയ്യാറായിരുന്ന ബാസിൽ ഫെറാഫ്രൂ മൊസ് അവളോടു് നന്ദി പറഞ്ഞിട്ടു് കുതിരപ്പുറത്തു കയറി യാത്ര പുറപ്പെട്ടു.

കുന്നുകൾ താണ്ടി
കഴികൾ താണ്ടി
കാടുകൾ താണ്ടി
മേടുകൾ താണ്ടി
അവൻ മുന്നോട്ടു പോയി.

ഒടുവിൽ ദൂരെ ചെമ്പുകൊണ്ടുണ്ടാക്കപ്പെട്ട ഒരു കോട്ടമതിൽ നില്പുന്നത് അവൻ കണ്ടു. അടുത്തു ചെല്ലുമ്പോഴും അതിന്റെ പൊക്കം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിര

ന്നു. അതൊരു കോട്ടമതിലല്ല ഒരു മഹാപർവ്വതത്തിന്റെ പാർശ്വമാണെന്ന് ബാസിയിൽ മനസ്സിലായി. ആ പർവ്വതത്തിന്റെ കൊടുമുടികൾ ആകാശം മുട്ടെ നിന്നിരുന്നു. ബാസിൽ മുകളിലേക്കു നോക്കി. അവിടെ കാർമ്മാലങ്ങൾ പോലുള്ള വലിയ കുറുത്ത ചിറകുകൾ വീരിച്ച് ഒരു പക്ഷി വട്ടം കുറങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അല്പ സമയം കഴിഞ്ഞു അത് അപ്രത്യക്ഷമായി.

ബാസിൽ കുതിരയെ മലമുകളിലേക്കു ഓടിച്ചു. കുതിര കൂട്ടിച്ച് പർവ്വതത്തിന്റെ കൊടുമുടിയിൽ ചെന്നു നിന്നു. ബാസിൽ ചുറ്റും നോക്കി. ചെമ്പു കമ്പികൾ കൊണ്ടു മെനഞ്ഞെടുത്ത അനേകം വലിയ പക്ഷികളുടെ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. രാക്ഷസപ്പക്ഷിയുടെ കണ്ണുങ്ങൾ വിശ്വസ്യ നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടു ആ കൂടുകളിലിരിക്കുന്നത് അവൻ കണ്ടു. പക്ഷിക്കണ്ണുങ്ങൾക്കു ഓരോന്നിനും ഒരു കാളയുടെ വലിപ്പമുണ്ടായിരുന്നു.

ബാസിൽ ഫെററ് ഫ്രൂ മൊസിൻ ഒരു പാറയുടെ വിടവിൽ ഒളിക്കാൻ കഴിച്ച് സമയം കിട്ടിയതേയുള്ളു, അപ്പോഴേക്കും തള്ളപ്പക്ഷി തിരിച്ചു വന്നു. അത് ഓരോകൂട്ടിലും പറന്നുചെന്നു കണ്ണുങ്ങൾക്കു പാലുകൊടുത്തു. ബാസിൽ ഒളിച്ചിരുന്ന വിടവിനടുത്തുള്ള കൂട്ടിൽ അതെത്തിയപ്പോൾ അവൻ മൊത്തു നീട്ടിപ്പിടിച്ചു. കുറച്ചു പാൽ അതിൽ വീണു. അവൻ അതുമായി കുതിരപ്പറത്തു ചാടിക്കയറി കുതിരയെ പറപ്പിച്ചു. പക്ഷി അവന്റെ പിന്നാലെ പറന്നുചെന്നെങ്കിലും അതിനു ഒരു ജോടി ചിറകുകളേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. കുതിരയ്ക്കു ആറു ജോടി ചിറകുകളുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുകൊണ്ടു പക്ഷിക്കു ബാസിയിന്റെ ഒപ്പമെത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

കുന്നുകൾ താണ്ടി
കഴികൾ താണ്ടി
കാടുകൾ താണ്ടി
മേടുകൾ താണ്ടി
ബാസിൽ മുന്നോട്ടു പോയി.

ഒടുവിൽ അവൻ ഇലാന കോസിൻസാനയുടെ വീട്ടിലെത്തി. ഇലാന അയാളെ സന്തോഷത്തോടെ സ്വീകരിക്കുകയും അന്നു രാത്രി അവിടെ താമസിച്ചു വിശ്രമിച്ചിട്ടു പോയാൽ മതിയെന്ന് പറയുകയും ചെയ്തു.

ബാസിൽ ഭക്ഷണം കഴിച്ച് ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു. എന്നാൽ വരാനിരിക്കുന്ന തെന്തെന്ന് അറിയാമായിരുന്ന ഇലാന പക്ഷിയുടെ പാലെടുത്തു മാറിയിട്ടു പകരം ആ മൊത്തയിൽ കുറച്ചു പശുവിൻപാൽ ഒഴിച്ചു വച്ചു.

പിറേന്നു രാവിലെ ബാസിൽ ഏഴുന്നേറു മൊത്ത കൈയിലെടുത്തു.

“സോദരി, നീ എന്നെ വളരെ സഹായിച്ചു,” അവൻ ഇലാനയോടു പറഞ്ഞു. “നിന്റെ ഔദാര്യം കൊണ്ടു ഞാൻ വേണ്ടത്ര വിശ്രമിച്ചു. എന്റെ പക്ഷിണം മാറി. ഇനി ഞാൻ പോകട്ടെ. എന്റെ അമ്മ എന്നെ കാത്തിരിക്കുകയാണ്.”

ഇലാന അതിനു ഇങ്ങിനെയാണു മറുപടി പറഞ്ഞതു.

“ധീരനായ യുവാവേ, പോകാൻ സമയമായെങ്കിൽ പോകൂ. നിങ്ങളുടെ യാത്ര സുഗമമായിരിക്കട്ടെ! എന്നാൽ എപ്പോഴെങ്കിലും തിരിച്ചു വന്നു എന്നെ സന്ദർശിക്കണം.”

ബാസിൽ ഇലാനയോടു യാത്രപറഞ്ഞിറങ്ങി. അവൻ തന്റെ കൊട്ടാരത്തിനടുത്തെത്തി. അവൻ വരുന്നതു കണ്ടുകൊണ്ട് ക്ലോയാന്ത്സ നിരാശകൊണ്ടു ഞെരിപിരികൊണ്ടു. അവൾ മുടിപ്പുതച്ചു കിടന്നു ഞരങ്ങുകയും മൂളുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

ബാസിൻ മുറിയിലെത്തിയ ഉടൻ അവൾ പറഞ്ഞു:

“നീ തിരിച്ചു വന്നതു എത്ര നന്നായി! ഞാൻ കാത്തിരുന്നു മടുത്തു! നീ പക്ഷിപ്പാൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടോ!”

“ഉണ്ടു,” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ബാസിൽ മൊത്ത നീട്ടി.

ക്ലോയാന്ത്സ പാൽ മുഴുവൻ ഒറ്റ വലിക്കു കടിച്ചുതീർത്തു.

“എന്റെ പൊന്നുമോനെ നിനക്കു നന്ദി, എന്നിക്കിപ്പോൾ വളരെ ആശ്വാസമായി,” എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു അവൾ ഉറങ്ങിയതുപോലെ കണ്ണടച്ചു കിടന്നു. എന്നാൽ അവൾ ഉറങ്ങുകയായിരുന്നില്ല. ബാസിൽ ഫെററ് ഫ്രൂ മൊസിനെ ഇനി എങ്ങോട്ടുചാലാണു അവൻ മടങ്ങി വരാതിരിക്കുന്നതെന്നാലോ ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടു അവൾ കിടന്നു. പെട്ടെന്നു അവൾ ഭയങ്കര വേദന കൊണ്ടു നാപോലെ വീണ്ടു ഞരങ്ങിത്തുടങ്ങി.

“എന്റെ പൊന്നുമോനെ! എന്നിക്കു വേദന സഹിക്കാൻമേല. ഒരു കാട്ടു പന്നിയുടെ ഇറച്ചി തിന്നാൽ ഇതു മാറുമെന്നു ഞാൻ സ്വപ്നം കണ്ടു.”

“ഞാൻ ഉടൻതന്നെ പോയി അതു കൊണ്ടുവരാം. അമ്മയുടെ അസുഖം എങ്ങിനെയെങ്കിലും മാറണമെന്ന ഒരു ഒരാഗ്രഹമേ എന്നിക്കുള്ള,” ബാസിൽ പറഞ്ഞു.

അവൻ വീണ്ടു കുതിരപ്പറത്തു കയറി അതിവേഗം സഞ്ചരിച്ചു. ഒടുവിൽ അവൻ ഇലാന കോസിൻസാനയുടെ വീട്ടിൽ എത്തിച്ചേർന്നു.

“ഞാൻ അകത്തു വന്നോട്ടെ, ഇലാനാ,” അവൻ ചോദിച്ചു.

“വത്ര, വത്ര,” അവൾ പറഞ്ഞു.

ബാസിൽ അകത്തു കടന്നിരുന്നു. അന്റെ യാത്രയുടെ ഉദ്ദേശം അവൻ അവളെ അറിയിച്ചു.

“എവിടെയാണ് കാട്ടുപന്നിയുള്ളതെന്ന് പറഞ്ഞു തരാമോ? അവൻ ചോദിച്ചു. “അമ്മയ്ക്ക് വീണ്ടും സുഖക്കേടാണ്. കാട്ടുപന്നിയുടെ മാംസം തിന്നാൻ അതു മേദമാകുമെന്ന് അമ്മ പറഞ്ഞു.”

“ഇവിടെ ഇരുന്ന് നിങ്ങൾ അല്പം വിശ്രമിക്കൂ,” ഇലാന പറഞ്ഞു. “ഇന്ന് വൈകിട്ട് ഞാൻ എന്റെ ജ്യേഷ്ഠനായ ഉജ്ജ്വലസൂര്യനെ കാണാൻ പോകുന്നുണ്ട്. അപ്പോൾ ഞാൻ ഇക്കാര്യം ചോദിക്കാം. ചേട്ടൻ തീർച്ചയായും അതിനായിരുന്നിരിക്കാം. ചേട്ടന്റെ വാസസ്ഥലത്തുനിന്ന് നോക്കിയാൽ കാണാൻ പാടില്ലാത്തതായി നോക്കില്ല.”

ബാസിൽ ഫെററ് ഫ്രൂ മൊസ് ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു. ഇലാന സഹോദരനായ ഉജ്ജ്വലസൂര്യനെ കാണാൻ പോയി.

“കാട്ടുപന്നികൾ എവിടെയാണുള്ളതെന്ന് അറിയാമോ?” അവൾ ചോദിച്ചു.

“വടക്കു വടക്കു് ഒരിടത്തു് പച്ചപ്പാടുകളുടേയും പുമരത്തോപ്പുകളുടേയും അപ്പുറത്തു് ഒരു ഘോര വനമുണ്ട്. അവിടെ കാണം,” സൂര്യൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

“അവയിലൊന്നിനെ പിടിക്കാൻ എന്താണു മാർഗ്ഗം?”

“ഒരു മാർഗ്ഗവുമില്ല, അനിയത്തി. സീഡർമരങ്ങൾ തിങ്ങിവളരുന്ന ആ കാട്ടിലേക്കു് സൂര്യശ്ശികൾക്കു പോലും കടക്കാൻ കഴിയുകയില്ല, പിന്നെ ഞാണെ മനുഷ്യൻ കടക്കും? ഞാൻതന്നെ അവയെ കാണുന്നത് നട്ടച്ചയ്ക്ക് അവ പുറത്തുവന്ന് ചതുപ്പിൻ കളിക്കാനിറങ്ങുമ്പോഴാണ്. അവയുടെ തേറുകൾക്കു നല്ല മുർച്ചയാണ്. അടുത്തു ചെല്ലുന്നവരെ അവ അറയ്ക്കു മുറിക്കും.”

ഇലാന ഈ വിവരം ബാസിലിനെ അറിയിച്ചു. എങ്ങോട്ടു പോകണമെന്നും എന്തപകടമാണ് തന്നെ കാത്തിരിക്കുന്നതെന്നും മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടു് ബാസിൽ കുതിരപ്പുറത്തു കയറി യാത്ര തിരിച്ചു. കന്നുകൾ അണ്ടി, കഴികൾ അണ്ടി, കാടുകൾ അണ്ടി, മേടുകൾ അണ്ടി, പച്ച പറക്കലും പുമരത്തോപ്പുകളും അണ്ടി കുതിര അന്ധകാര നിബിഡമായ ഒരു ഘോര വനത്തിനടുത്തുത്തി. ബാസിൽ വനത്തിനുള്ളിലേക്കു് കുതിരയെ പായിച്ചു. അവിടെ കുറാകുറുത്തായിരുന്നു. അവന്റെ പന്ത്രണ്ടു ചിറകുകളുള്ള കുതിര ആകാശത്തിലേക്കുയർന്നു. കാടിന്റെ അതിരിലുണ്ടായിരുന്ന ചതുപ്പു് ബാസിൽ കണ്ടു. നേരം ഉച്ച

യോടടുത്തിരുന്നു. കാട്ടുപന്നികൾ ഉറക്കെ മുക്രയിട്ടുകൊണ്ടു് ചതുപ്പിനടുത്തേക്കു് ഓടിപരുന്നതു് ബാസിലിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടു.

പ്രായമധികമാകാത്ത അടിച്ചുകൊഴുത്ത ഒരു കാട്ടുപന്നിയെ അവൻ കണ്ടു വെച്ചു. പെട്ടെന്ന് അങ്ങവന്ന് അതിനെ റാഞ്ചി കുതിരപ്പുറത്തു വെച്ചിട്ടു് അവൻ അതിവേഗം കുതിരയോടിച്ചു പോയി. എന്നാൽ മറ്റു കാട്ടുപന്നികൾ അതു കണ്ടു് അവന്റെ പിന്നാലെ പാഞ്ഞു. കുതിര വായുവേഗത്തിൽ പറന്നില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ അവ തേറുകൾകൊണ്ടു് അവനെ കഷണം കഷണമാക്കുമായിരുന്നു. കാട്ടുപന്നികളിൽനിന്നു് രക്ഷപ്പെട്ട സന്തോഷംകൊണ്ടു് കുതിര ഈത്തം ചവിട്ടി, ബാസിൽ ഒരു പാട്ടു മുളി.

തിരിച്ചുപോകുവഴി അവൻ മുമ്പത്തുപ്പോലെ ഇലാനയുടെ വീട്ടിൽ കയറി. അവൻ ആഹാരം കഴിച്ചിട്ടു് ഉറങ്ങാൻ കിടന്നപ്പോൾ ഇലാന കോസിൽ സാന്ന കാട്ടുപന്നിയെ ഏടുത്തു മാറിയിട്ടു് അജ്ഞാനത്തു് ഒരു സാധാരണ പന്നിക്കട്ടിയെ വെച്ചു. അതേപ്പറ്റി ഒന്നും സൂചിപ്പിക്കാതെ അവൾ പിറേറന്ന് ബാസിലിനെ യാത്രയാക്കി.

ക്ലോയാന്ത്സ ബാസിൽ ഫെററ് ഫ്രൂ മൊസ് വരുന്നതു കണ്ടു് പല്ലുകടിച്ചു. അതിന്റെ ശക്തിക്കൊണ്ടു് അവളുടെ വായിൽനിന്നു് തീപ്പെറ്റി ചിതറി. എങ്കിലും അവൾ രോഗം നടിച്ചു് കിടന്നു. ബാസിൽ അവളുടെ മുറിയിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവൾ പറഞ്ഞു:

“എന്റെ പൊന്നുമോനെ, നീ ഇപ്പോൾ തിരിച്ചുവന്നതു് എന്റെ അഗ്രം കൊണ്ടാണു്. അല്പം താമസിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ എന്നെ ജീവനോടെ കാണാൻ നിനക്കു കഴിയുമായിരുന്നില്ല വേഗം. കാട്ടുപന്നിയെ കൊന്നു് ഇറച്ചി എനിക്കു് തിന്നാൻ തരൂ.”

ബാസിൽ പന്നിക്കട്ടിയെ കൊന്നു് പൊരിച്ചു് ക്ലോയാന്ത്സയ്ക്കു തിന്നാൻ കൊടുത്തു. അവൾ ഒരു കഷണം ഇറച്ചി തിന്നിട്ടു പറഞ്ഞു:

“ഹാവു! ഏന്തൊരാശ്വാസം.”

എന്നാൽ ഇറച്ചി മുഴുവൻ തിന്നുകഴിഞ്ഞ ഉടനെ അവൾ മുമ്പത്തേക്കാൾ ഉറക്കെ ഞരങ്ങാനും മുളാനും തുടങ്ങി.

“എന്റെ മോനെ! എന്റെ പൊന്നുമോനെ! നീ എനിക്കുവേണ്ടി ഒരു പാട്ടു യാത്രചെയ്തു, പല അപകടങ്ങളും അണ്ണംചെയ്തു, എങ്കിലും എന്റെ സുഖക്കേടു് മാറണമെങ്കിൽ ഇനിയും നീ വീടുവിട്ടു് ഇറങ്ങിയേ പററൂ. എനിക്കു രോഗം മുമ്പത്തേക്കാൾ കലശലാണു്. നീ പോയി കുറച്ചു ജീവജലവും മരണ ജലവും കൊണ്ടുവന്നില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ തീർച്ചയായും ചത്തുപോകും.”

അവൻ വീണ്ടും യാത്രതിരിച്ചു. അസ്വസ്ഥതയും വിഷാദവും അവന്റെ ഏതെങ്കിലും ഗ്രസിച്ചു. അമ്മ ആവശ്യപ്പെട്ട സാധനം എവിടെ കിട്ടുമെന്ന് അവൻ അറിയില്ലായിരുന്നു. അവൻ ഇലാനയുടെ വീട്ടിലെത്തി ശോകനിർഭരമായ ശബ്ദത്തിൽ തന്റെ ദുർവിധിയെപ്പറ്റി അവളോടു പറഞ്ഞു.

“എന്റെ പൊന്നു സഹോദരി, എങ്ങോട്ടു പോകണമെന്നു് എനിക്കു നിശ്ചയില്ല. എന്തു ചെയ്യാം? എന്റെ അമ്മയുടെ രോഗം മാറുകയില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ഇപ്പോൾ ജീവജലവും മരണജലവും കൊണ്ടുചെല്ലാൻ അമ്മ കല്പിച്ചിരിക്കുകയാണു്. അതെവിടെ നിന്നു് എങ്ങിനെ കിട്ടുമെന്നു് നിനക്കറിയാമോ?”

“ഇവിടെ കിടന്നു് നിങ്ങൾ അല്പം വിശ്രമിക്കൂ,” ഇലാന പറഞ്ഞു. “കുരുപക്ഷേ ഇത്തവണയും എനിക്കു് നിങ്ങളെ സഹായിക്കാൻ കഴിഞ്ഞേക്കും.”

ഇലാന സന്ധ്യയാവാൻ കാത്തിരുന്നു. ഊരുചുറ്റൽ കഴിഞ്ഞു് സഹോദരൻ മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോഴേക്കും അവരും അവന്റെയടുത്തെത്തി.

“ചേട്ടാ! ആകാശത്തിനു മീതെ ഇരുന്നു് ചേട്ടനു് ഭൂമി മുഴുവൻ കാണാമല്ലോ! ജീവജലവും മരണജലവും എവിടെ കിട്ടുമെന്നു് എനിക്കു പറഞ്ഞു തരൂ.”

“അതു വളരെ ദുരെയാണു്, സഹോദരി,” സൂര്യൻ പറഞ്ഞു. “മുഖോന്മുഖ കരകൾക്കും മുഖോന്മുഖ കടലുകൾക്കുമപ്പുറം താമസിക്കുന്ന വയലമ്മയുടെ നാട്ടിലാണു് അതുളളതു്. എന്നാൽ അതു കൊണ്ടുവരാൻ അങ്ങോട്ടു പോയിട്ടുള്ളവരാരും ജീവനോടെ തിരിച്ചെത്തിയിട്ടില്ല. ഒരു ഭയങ്കര സർപ്പം അവിടെ കാവൽ നില്ക്കുന്നു്. അവിടെ ചെല്ലുന്നവരെല്ലാം ആ സർപ്പം കൊല്ലും. എത്രയോ കാലമായി ഞാൻ അവരുടെ എല്ലുകൾ ഉണക്കുന്നു!”

എങ്ങോട്ടാണു് താൻ പോകുന്നതെന്നും എന്താണു് തന്നെ കാത്തിരിക്കുന്നതെന്നും ബാസിൽ ഫെററ് ഫ്രൂ മൊസിൻ മനസ്സിലായി. എങ്കിലും അവൻ അല്പംപോലും ഭയം തോന്നിയില്ല. അവൻ അർപ്പുതടയിൽ തിരുകിയിരുന്ന വാളും വടിയും തൊട്ടുനോക്കിയിട്ടു് ഇലാനയോടു യാത്ര പറഞ്ഞു് കതിരപ്പറത്തു കയറി. അതൊരു ദീർഘയാത്രയായിരുന്നു. വയലുകളും കാടുകളും മുറിച്ചുകടന്നു് പൂഴുകളും കടലുകളും ചുറ്റി എങ്ങും നിലുറഞ്ഞ അവൻ കതിരയോടിച്ചു. അവൻ മുഖോന്മുഖ കടലുകളും മുഖോന്മുഖ കരകളും കടന്നു് അതിമനോഹരവും സമ്പൽസമൃദ്ധവുമായ ഒരു നാട്ടിലെത്തി. പ്രകൃതി സൗന്ദര്യത്തിന്റെ പര്യായമായിരുന്ന ആ നാട്ടിൽ ഉണങ്ങിയ ഒരു മരച്ചില്ലയോ വാടിയ ഒരു പൂൽനാമ്പോ കാണാനില്ലായിരുന്നു. എവിടെ നോക്കിയാലും പൂത്തുലഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന ചെടികളും കായ്കനികളെത്തിനില്ക്കുന്ന മരങ്ങളും മാത്രം.

ബാസിൽ ഫെററ് ഫ്രൂ മൊസ് ചുറ്റിനടന്നു് അവിടുത്തെ കാഴ്ചകൾ കണ്ടു. അവന്റെ ഏതെങ്കിലും കളിർത്തു. ഒടുവിൽ അവൻ രണ്ടു പാറകൾ നില്ക്കുന്ന ഒരിടത്തെത്തി. അവിടെ രണ്ടു് ഉറവകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു.

“ഇതായിരിക്കും ജീവജലവും മരണജലവും,” ബാസിൽ വിചാരിച്ചു. അവൻ ഒരു ചിത്രശലഭത്തെ പിടിച്ച് ക്ഷണങ്ങളായി മുറിച്ചിട്ടു് ആ ക്ഷണങ്ങൾ ഒരു ഉറവയിലെ ജലത്തിൽ മുക്കി. ഉടൻ തന്നെ അവയെല്ലാം യോജിച്ചു് വീണ്ടും ചിത്രശലഭമായിത്തീർന്നു. അവൻ അതിനെ മറ്റൊരു ഉറവയിൽ മുക്കി. ഉടൻ തന്നെ അതിനു ജീവൻ വീണ്ടു.

ബാസിൽ ഫെററ് ഫ്രൂ മൊസ് സന്തോഷംകൊണ്ടു് നൃത്തിച്ചാടി. അവൻ രണ്ടു തുകൽ സഞ്ചികളിൽ രണ്ടു് ഉറവകളിൽനിന്നും വെള്ളം സംഭരിച്ച് കതിരപ്പറത്തു വച്ചു കെട്ടിയിട്ടു് വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു. എന്നാൽ അവൻ ആ ദേശത്തിന്റെ അതിരിൽ എത്തിയപ്പോഴേക്കും ചുറ്റുമുള്ള മരങ്ങൾ കൊടുങ്കാറ്റു ടിച്ചിട്ടെന്നപോലെ ആടുകയും ഉലയുകയും ചെയ്തുതടങ്ങി. ആകാശം ഇരുണ്ടു മുടി. ഭാഷാകലനായി വാൽ നിമിഷത്തിട്ടിട്ടുകൊണ്ടു് പത്തു തലയുള്ള ഒരു സർപ്പം അവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

ബാസിൽ ഫെററ് ഫ്രൂ മൊസ് ഒരു കൈയിൽ വാളും മറ്റൊരു കൈയിൽ വടിയുമായി സർപ്പത്തെ നേരിടാൻ തയ്യാറായി നിന്നു. സർപ്പം അവന്റെ നേരെ ഒരു തല തിരിച്ചു. ഉടൻതന്നെ അവൻ ആ തലയ്ക്കിട്ടു് വടികൊണ്ടു് ഒന്നു കൊടുത്തു. അന്നന്തരം വാൾകൊണ്ടു് അതു് അരിഞ്ഞു വീഴ്ത്തി. രണ്ടാമത്തെ തലയ്ക്കും മൂന്നാമത്തെ തലയ്ക്കും അതുതന്നെ സംഭവിച്ചപ്പോൾ തന്റെ അന്ത്യമുതെന്നു് സർപ്പത്തിനു മനസ്സിലായി. അതു് ആകാശത്തിലേക്കു ചന്തിച്ചുയർന്നു. എന്നാൽ ബാസിൽ ഫെററ് ഫ്രൂ മൊസിന്റെ കതിര അതിലും മുകളിലെത്തി. അവൻ സർപ്പത്തിന്റെ പത്തുതലകളും അരിഞ്ഞു വീഴ്ത്തി.

ബാസിൽ പിന്നീടു് യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടുമില്ലാതെ യാത്ര തുടർന്നു. ഇലാനയുടെ വീട്ടിലെത്തി അവൻ വിശ്രമിക്കാൻ കിടന്നു. ഇലാന അവന്റെ തുകൽ സഞ്ചികൾ എടുത്തു മാറ്റിയിട്ടു് സാധാരണ ജലം നിറച്ച രണ്ടു് തുകൽ സഞ്ചികൾ അൽപ്പമാനത്തു വച്ചു. തന്നെ പല തവണ സഹായിച്ചിട്ടുള്ള ഇലാന ഇങ്ങനെയൊരു പ്രവൃത്തിചെയ്യുമെന്നു് ബാസിൽ സ്വപ്നത്തിൽപ്പോലും വിചാരിച്ചില്ല. സുഖമായി ഉറങ്ങി എഴുന്നേറ്റു് അവൻ പിറ്റേന്നു രാവിലെ വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു.

ബാസിൽ ഫെററ് ഫ്രൂ മൊസ് വരുന്നതുകണ്ടു് ഞ്ഞായാന്നു്സ പല്ലുകടിച്ചു.

അവൻ കൊണ്ടുവന്ന വെള്ളം അല്പം കുടിച്ചിട്ട് അവൾ വീണ്ടും ആലോചന തുടങ്ങി—എങ്ങിനെ ഇവനെ വകവരുത്തും?

അവൾ അവനെ അന്നു വിശ്രമിക്കാൻ അനുവദിച്ചു. പിറ്റേന്ന് അവനെ അടുത്തു വിളിച്ച് വാത്സല്യപൂർവ്വം ചുംബിച്ചുകൊണ്ട് തേന്തുന്ന സ്വരത്തിൽ അവൾ പറഞ്ഞു:

“മോനെ, ബാസിൽ ഫെററ്ഫ്ര മോസ്, നീ യാത്രചെയ്ത് വളരെ ക്ഷീണിച്ചെന്നു തോന്നുന്നു. നിനക്കു വേണ്ടത്ര ശക്തിയുണ്ടോ എന്ന് നമുക്കു നോക്കാം. ഈ കയർ നിനക്കു പൊട്ടിക്കാൻ പററുമോ എന്ന് നോക്കു മോനെ.”

ഒരു പട്ടു കയറടുത്തു് അവൾ ബാസിലിനെ വരിഞ്ഞുകെട്ടി. ബാസിൽ നിവർന്നു നിന്ന് നെഞ്ചു വിരിച്ചു പിടിച്ചപ്പോൾ കയർ കഷണങ്ങളായി മുറിഞ്ഞു.

“മോശമില്ല രണ്ടു കയറുകൾ പൊട്ടിക്കാമോ എന്ന് നോക്കു മോനെ,” എന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് മന്ത്രവാദിനി അവനെ രണ്ടു കയറുകൾകൊണ്ട് വരിഞ്ഞുകെട്ടി.

ബാസിൽ അതും പൊട്ടിച്ചു.

“നിനക്കു് ഇപ്പോഴും വേണ്ടുവോളം ശക്തിയുണ്ടു്. മൂന്നു കയറുകൾ പൊട്ടിക്കാമോ എന്ന് നമുക്കു പരീക്ഷിക്കാം.”

മന്ത്രവാദിനി മൂന്നു കയറുകൾ കൊണ്ട് ബാസിലിനെ ബന്ധിച്ചു.

ബാസിൽ അതു പൊട്ടിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ കയറുകൾ പൊട്ടിയില്ല. അവൻ പിന്നേയും ഞെളിയുകയും പിരിയുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നെങ്കിലും ഫലമുണ്ടായില്ല. എന്ന് മാത്രമല്ല കയറുകൾ അവന്റെ ദേഹത്തു് മുറിവുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു. അവൻ പഠിച്ച പണി പതിനേട്ടം നോക്കിയിട്ടും കയർ പൊട്ടിയില്ല. അതു് അസ്ഥിവരെ തുളച്ചു കയറി.

മന്ത്രവാദിനി സന്തോഷംകൊണ്ട് തുളച്ചിട്ടാടി.

“സർപ്പം എവിടെ?” അവൾ വിളിച്ചുചോദിച്ചു. “വേഗം വന്ന് ബാസിൽ ഫെററ്ഫ്ര മോസിന്റെ കഥ കഴിക്കൂ!”

സർപ്പം ചീറ്റിക്കൊണ്ട് ഒളിസ്ഥലത്തുനിന്ന് പുറത്തുവന്നു. അതു് ഒരു വാളെടുത്തു് ബാസിലിനെ വെട്ടി തുണ്ടും തുണ്ടാക്കി. അന്നന്തരം ആ കഷണങ്ങൾ രണ്ടു പഴയ ജീനിസബികളിൽ കെട്ടി കുതിർപ്പറത്തു വെച്ചിട്ട് സർപ്പം കുതിരയെ ചാട്ടുകൊണ്ടിട്ടു.

“വേഗം ഓടിക്കോ കുതിരേ! ജീവനോടെ അവനെ കൊണ്ടുവന്നതെവിടെ നിന്നാണോ അങ്ങോട്ട് അവന്റെ ശവം കൊണ്ടു പോയ്ക്കാ,” സർപ്പം പറ

ത്തു. കതിര കരിച്ചു പാഞ്ഞു. അതിന്റെ കളമ്പടിയോടു ഭൂമി കിടിലംകൊണ്ടു. അതു ഇലാന കോസിൻസാനയുടെ വീട്ടിലെത്തി. അവിടെയാണല്ലോ അതു ജനിച്ചു വളർന്നതു. കതിര മുൻവശത്തെ വാതിലിനടുത്തു ചെന്ന് നിന്നു.

ഇലാന കോസിൻസാന വാതില്ലേക്കു വന്നു. എന്നാൽ അവിടെ സവാരിപെണ്ണ ക്ഷീണിച്ച യാത്രക്കാരെ ആരേയും അവൾ കണ്ടില്ല. തന്റെ ചിറകുള്ള കതിര നരയും പതയും ഒലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് അവിടെ നില്ക്കുന്നതാണു് അവൾ കണ്ടതു്. കതിരയുടെ ദേഹത്തു് രക്തത്തിന്റെ പാടുകളുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ ഓടിചെന്നു് കതിരപ്പുറത്തുണ്ടായിരുന്ന സഞ്ചികം താഴെയിറക്കി തൂണു നോക്കി. തൽക്ഷണം അവൾ ഞെട്ടി പിന്മാറി.

“പാവം ബാസിൽ ഫെറാഫ്രൂ മൊസ്!” അവൾ പറഞ്ഞു. “അവർ നിങ്ങളോടു് ഇങ്ങനെ ചെയ്തുവല്ലോ!”

അവൾ പല കഷ്ണങ്ങളായിരുന്ന മൃതശരീരം കൂട്ടിച്ചേർത്തു് ഒന്നാക്കി വച്ചു.

അനന്തരം അവൾ കലവറയിൽ ചെന്നു് അവിടെ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന ജീവജലവും മരണജലവും നിറച്ച സഞ്ചികളും പക്ഷിപ്പാലും കാട്ടു പന്നിയുടെ മാംസവും എടുത്തുകൊണ്ടു വന്നു. ബാസിലിന്റെ മൃതശരീരത്തിൽ മാംസം അടർന്നു പോയിരുന്ന ഭാഗങ്ങളിൽ അവൾ കാട്ടുപന്നിയുടെ മാംസം മുറിച്ചു വച്ചു. അതു കഴിഞ്ഞു് മരണജലമെടുത്തു് അവൾ മൃതദേഹത്തിൽ തളിച്ചു. കഷ്ണങ്ങളെല്ലാം യോജിച്ചു. അവ മുറിച്ചുമാറപ്പെട്ടതിന്റെ പാടുകൾപോലും അവ ശേഷിച്ചില്ല. പിന്നീടു് അവൾ ആ ശരീരം ജീവജലംകൊണ്ടു് കുളിപ്പിച്ചു. പെട്ടെന്നു് ബാസിലിനു ജീവൻ വീണു.

“ഹോ! ഞാൻ ഒരുപാടു് ഉറങ്ങി,” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവൻ എണീറ്റിരുന്നു.

“ഞാൻ ഇവിടെ ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ നിങ്ങൾ ആ ഉറക്കത്തിൽനിന്നു് ഒരിക്കലും ഉണരുകില്ലായിരുന്നു,” ഇലാന പറഞ്ഞു. അവൾ പക്ഷിപ്പാൽ അവൻ കുടിക്കാൻ കൊടുത്തു.

അവൻ അതു കുടിച്ചു തുടങ്ങി. ഓരോ കവിൾ ഉറക്കമേവാഴും അവന്റെ ശക്തി വർദ്ധിച്ചുവന്നു. അതു മുഴുവൻ കുടിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ പൂർവ്വാധികം ശക്തനായിത്തീർന്നു.

അവൻ എണീറ്റു നിന്നു. സർപ്പം തന്നോടു് എന്താണു ചെയ്തെന്നു് അ

വൻ കാർമ്മ വന്നു. അവൻ വടിയുമെടുത്തുകൊണ്ട് പകരം വീട്ടാൻ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു പാഞ്ഞു.

അവൻ എങ്ങും തങ്ങാതെ കുതിരയോടിച്ചു കൊട്ടാരത്തിലെത്തി. അവിടെ മന്ത്രവാദിനിയും സർപ്പവും മേശയ്ക്കടുത്തിരുന്ന് ഭക്ഷണം കഴിക്കുകയായിരുന്നു. ബാസിചിന്റെ അമ്മ ഒരു വേലക്കാരിയെപ്പോലെ അവരെ പരിചരിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്നത് ബാസിൽ കണ്ടു.

ബാസിൽ ഫെററ്ഫ്രൂ മൊസിനെ കണ്ടയുടൻ മന്ത്രവാദിനിയും സർപ്പവും പേടിച്ച് വിറച്ചു. ബാസിൽ ഒരു കൈകൊണ്ട് മന്ത്രവാദിനിയേയും മറുകൈ കൊണ്ട് സർപ്പത്തേയും പിടിച്ച് മുററത്തക്കു് ഇഴച്ചുകൊണ്ടുപോയി. മുററത്തുവെച്ച് അവൻ അവരെ കയ്യിലൊന്നിച്ച് വെട്ടിനറുക്കി തീയിലിട്ടു ഓടിപ്പിട്ടു.

അവൻ കൊട്ടാരത്തിനുള്ളിൽ ചെന്നു് അമ്മയെ കെട്ടിപ്പിടിപ്പിച്ചു. നടന്ന സംഭവങ്ങളെല്ലാം അവൻ അമ്മയോടു പറഞ്ഞു. താമസിയാതെ അവൻ ഇലാന കോസിൻസാനയെ കല്യാണം കഴിച്ചു.

കല്യാണം കഴിഞ്ഞു് അതിഗംഭീരമായ ഒരു സദ്യയുണ്ടായിരുന്നു. പല ദിക്കുകളിൽ നിന്നും അതിഥികൾ എത്തിയിരുന്നു. ഉജ്ജ്വലസൂര്യൻ മേശയ്ക്കടുത്തിരുന്ന് വീപ്പു കണക്കിന് വീഞ്ഞു മോന്തിക്കൊണ്ട് എല്ലാവരെയും നോക്കി പുഞ്ചിരിച്ചു.

ബാസിൽ ഫെററ്ഫ്രൂ മൊസും ഇലാനയും അന്നേകകാലം ഒരുമിച്ചു സുഖമായി താമസിച്ചു. ഒരുപക്ഷേ അവർ ഇപ്പോഴും ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടാകും.

വിവർത്തനം: ഓമന

പുറമ്പാലിപ്പാശ നിമിത്തമാർന്ന കഥ

ഒരു അസൈർബൈജാൻ നാടോടിക്കഥ

ഞാൻ ആണുപ്പററിയാണു പറയേണ്ടതു്? എന്നിക്കറിയാം. മിസാർ എന്ന നഗരത്തിലെ നിവാസിയും അന്യനാടുകളിൽ സഞ്ചരിച്ചു് പലതരം സാധനങ്ങൾ കച്ചവടം ചെയ്തുവന്നയാളുമായ മമേദ് എന്ന വ്യാപാരിയെപ്പറ്റി.

വളരെ വിദൂരമായ ഒരു നാട്ടിലേക്കു തിരിക്കണമെന്നു് ഒരു ദിവസം മമേദ് തീരുമാനിച്ചു. അയാൾ പല വിധത്തിലുള്ള ഒട്ടേറെ സാധനങ്ങൾ വാങ്ങുകയും ഭൃത്യന്മാരെ കൂലിക്കൊടുക്കുകയും വീട്ടുകാരോടു് വിടവാങ്ങി ചുമട്ടുഗങ്ങളുമായി യാത്രതിരിക്കുകയും ചെയ്തു.

അയാൾ ഓരോ സ്ഥലങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചു് അവസാനം മുന്യ കേട്ടിട്ടേയില്ലാത്ത ഒരു നഗരത്തിലെത്തി.

തന്റെ ദീർഘയാത്ര കഴിഞ്ഞു് അവിടെ വിശ്രമിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടു് അയാൾ ഭൃത്യന്മാരുമായി സത്രത്തിൽ താമസിച്ചു.

ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു അപരിചിതൻ അയാളുടെ അടുക്കൽ വന്നു.

“ഹേ, വ്യാപാരി!” അയാൾ പറഞ്ഞു. “നിങ്ങൾ ദൂരദേശത്തുനിന്നു വ

നന്നുകൊണ്ടായിരിക്കും ഈ നഗരത്തിലെ ആചാരങ്ങൾ അറിയാൻവയ്യാത്തതു്.”

“എന്താണ് ഈ നഗരത്തിലെ ആചാരങ്ങൾ?” മമേട് ചോദിച്ചു.

“ഞാൻ പറയാം. ഇവിടെ വരുന്ന ഏതൊരു വ്യാപാരിയും ഇവിടുത്തെ ഷാസ്ത്രി ഉദാഹരണമെന്നു സമ്മാനം നൽകണം. പക്ഷെ ഷാ വ്യാപാരിയെ തന്റെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു ക്ഷണിച്ചു് അയാളുമായി പകിട കളിക്കും.”

മമേട് ഏതു ചെയ്യാനാണ്? ഇപ്പോഴും ഇല്ലെങ്കിലും ഷായെ പോയി കണ്ടേപറു. അതുകൊണ്ട് കൈവശമുള്ളതിൽപ്പൂർണ്ണവും ഏറ്റവും വിലക്കുടിയ ഏതാനും തുണിത്തരങ്ങൾ ഒരു സ്വർണ്ണത്തളികയിൽ വെച്ചു് അയാൾ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു തിരിച്ചു.

ഷാ സമ്മാനങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു് അയാൾ ഏതു നഗരത്തിൽ നിന്നു വരുന്നു, എന്തെല്ലാം ചരക്കുകൾ കച്ചവടംചെയ്യുന്നു, എവിടെല്ലാം പോയിരുന്നു തുടങ്ങിയ വിവരങ്ങൾ ചോദിക്കാൻ തുടങ്ങി. മമേട് ചോദ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം സത്യസന്ധമായ മറുപടി നൽകി. അയാൾക്ക് പറയാനുള്ളതു് മുഴുവൻ കേട്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഷാ പറഞ്ഞു:

“ഇന്നു രാത്രി എന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ വരൂ. നമുക്കു രണ്ടുപേർക്കും പകിട കളിക്കാം.”

രാത്രി മമേട് കൊട്ടാരത്തിൽ ചെന്നു. ഷാ പകിടകളുമായി കാത്തിരിപ്പുണ്ടു്

“അല്ലയോ വ്യാപാരി, എന്റെ ചട്ടങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നു കേൾക്കൂ,” ഷാ പറഞ്ഞു. “എനിക്കു് പണ്ഡിതനായ ഒരു പുച്ചയുണ്ടു്. കത്തിച്ചുവെച്ച ഏഴു വിളക്കുകൾ രാത്രി മുഴുവൻ—പ്രദോഷം മുതൽ പ്രഭാതം വരെ—താഴെ വീഴാതെ വാലിൽ നിർത്താൻ അതിനു കഴിയും. നമ്മൾ കളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമയം മുഴുവൻ അതിനു് വിളക്കുകൾ താഴെ വീഴാതെ നിർത്താൻ കഴിഞ്ഞാൽ നിങ്ങളുടെ എല്ലാ സ്വത്തും ചരക്കുകളും എന്റേതാകും. നിങ്ങളെ വരിഞ്ഞുകെട്ടി ഇരുട്ടായിലടയ്ക്കാൻ ഞാൻ കല്പിക്കും. പക്ഷേ പുച്ച ഒന്നനങ്ങുകപോലും ചെയ്താൽ എന്റെ വജനാവു് മുഴുവൻ നിങ്ങളുടേതാവും. നിങ്ങൾക്കു് എന്നെ എന്തുവേണമെങ്കിലും ചെയ്യാം.”

വ്യാപാരി ഏതു ചെയ്യാനാണ്? ഓടിക്കുറുപ്പോൻ സാധ്യമല്ല. പ്രതിഷേധിച്ചിട്ടു പ്രയോജനവുമില്ല. ഷായുടെ വ്യവസ്ഥകൾ സ്വീകരിക്കുകയോ നിർവ്വാഹമുള്ള. താൻ ഈ നഗരത്തിൽ വന്നതിനു് തന്നത്താൻ ശപിച്ചുകൊണ്ടു് അയാൾ അവിടെ ഇരുന്നു.

“കയ്യിലുള്ള സാധനങ്ങൾ മാത്രമല്ല ജീവൻവരെ നഷ്ടപ്പെടാൻ ഇവിടെ എളുപ്പമാണു്,” അയാൾ വിചാരിച്ചു.

ഷാ തന്റെ പണ്ഡിതനായ പുച്ചയെ വിളിച്ചു. പുച്ച വന്നു് വാലു ചുഴറി അയാളുടെ മുഖിലിരുന്നു.

“വിളക്കുകൾ കൊണ്ടുവരിൻ!” ഷാ കല്പിച്ചു.

ഉടൻ ഭൃത്യന്മാർ ഏഴു വിളക്കുകൾ കൊണ്ടുവന്നു് പുച്ചയുടെ വാലിന്മേൽ വെച്ചു.

ഷാ പകിടകളെടുത്തു. കളി തുടങ്ങി.

കരുക്കൾ നീക്കുമ്പോൾ വ്യാപാരി കൂടെക്കൂടെ പുച്ചയെ നോക്കും. പുച്ച അനങ്ങാതെ ഒരു പ്രതിമപോലെ ഇരിക്കുകയാണ്. യാതൊരു ഇളക്കവുമില്ല.

അങ്ങിനെ ഒരു പകലും രാത്രിയും കഴിഞ്ഞു. തുടർന്നു് രണ്ടു പകലും രണ്ടു രാത്രിയും കഴിഞ്ഞു. മമേട് ഷായുമായി പകിടകളി തുടർന്നു. പുച്ച അതേപടി ഇരിക്കുകയാണ്.

ഒടുവിൽ മമേടിനു് കൂടുതൽ താങ്ങാൻ വയ്യാനായി.

“എനിക്കിനി കളിക്കാൻ വയ്യ!” അയാൾ പറഞ്ഞു. “ഷാ, അങ്ങു് ജയിച്ചു!”

ഇതിനുവേണ്ടിയാണ് ഷാ കാത്തിരുന്നതു്. അയാൾ ഭൃത്യന്മാരെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

“ഈ വ്യാപാരിയുടെ കൈവശമുള്ള എല്ലാ ചരക്കുകളും സ്വർണ്ണവും എനിക്കു കൊണ്ടുത്തരിൻ. വ്യാപാരിയെ വരിഞ്ഞുകെട്ടി ഒരു ഇരുട്ടായിലടയ്ക്കിൻ.”

ഷായുടെ ഭൃത്യന്മാർ മമേടിനെ പിടികൂടുകയും ഷായുടെ ഉത്തരവിൻ പ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തു

ഇരുട്ടായിൽ കിടന്നുകൊണ്ടു് മമേട്, ഈ നഗരത്തിൽ നിൽക്കാതെ പോകാനുള്ള ബുദ്ധി തനിക്കില്ലാതെപോയതിൽ തന്നത്താൻ ശപിക്കുകയും ഷായേയും അയാളുടെ പണ്ഡിതനായ പുച്ചയേയും മനസ്സിൽ പ്രാകുകയും ചെയ്തു.

പക്ഷേ നമുക്കു് മമേടിനെ അവിടെ വിട്ടിട്ടു് അയാളുടെ ഭാര്യ സർനിയുററിന്റെ അടുത്തേക്കു പോകാം.

ഭർത്താവിന്റെ വരവും കാത്തു് സർനിയുറർ വീട്ടിൽ ശാന്തയായി കഴിഞ്ഞു പക്ഷേ അയാൾ വന്നില്ല. അയാൾ വരുന്ന യാതൊരു ലക്ഷണവും കണ്ടില്ല.

“അദ്ദേഹത്തിന് എന്തെങ്കിലും സംഭവിച്ചു കാണുമോ?” അവൾ ആലോചിച്ചു.

ഇങ്ങനെ വ്യാകുലപ്പെട്ടുകൊണ്ട് അവൾ വളരെ നാൾ കഴിഞ്ഞു. അങ്ങിനെയിരിക്കെ ഒരു ദിവസം മമേദിന്റെ ഭൃത്യൻ ചളിപ്പുരണ്ടു മുഖവും കീറിപ്പിരിഞ്ഞ വസ്ത്രവുമായി അവളുടെയടുക്കൽ ഓടിയെത്തി.

“യജമാനത്തി, യജമാനത്തി,” അയാൾ പറഞ്ഞു. “വളരെ ദൂരദേശത്തുള്ള ഒരു ഷാ യജമാനനെ തടവിലാക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാ ചരക്കുകളും എല്ലാ സ്വർണ്ണവും പിടിചെടുക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്. ഞാൻ മാത്രം ജീവനാകൊണ്ട് ഓടി രക്ഷപ്പെട്ടു. ഇനി നമ്മൾ എന്തു ചെയ്യാനാണ്?”

നടന്ന കാര്യങ്ങൾ മുഴുവൻ പറയാൻ സർനിയോർ ഭൃത്യനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അതിനുശേഷം കരയുകയും ചുണ്ടുകളിൽ പിടിച്ചു ഒരു വലിയ പെട്ടിയിൽ നിറയ്ക്കാൻ അവൾ ആജ്ഞാപിച്ചു. അനന്തരം കര വെളളിയും സ്വർണ്ണവും കയ്യിലെടുത്തു. നീണ്ട മുടി ഒരു പൊക്കമുള്ള റോമത്തെപ്പിടക്കിയിലാക്കി വരുപ്പാലത്തോടുകൂടി ധരിച്ച് അവൾ ഭർത്താവിനെ രക്ഷിക്കാനായി ചുമട്ടു ഗങ്ങളുമായി തിരിച്ചു.

വഴിക്കെട്ടും തട്ടുകയോ താമസം വരുത്തുകയോ ചെയ്യാതെ അവൾ യാത്ര ചെയ്ത് അവസാനം ഭർത്താവ് തടവറയിൽ കിടന്നു നരുകിക്കുന്ന നഗരത്തിലെത്തി.

തന്റെ ഭൃത്യന്മാരിൽ ചിലരോട് തനിക്കുവേണ്ടി സത്രത്തിൽ കാത്തിരിക്കാൻ ബാക്കിയുള്ളവരോട് ഷായുടെ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് തന്നെ അനുഗമിക്കാൻ അവൾ ആജ്ഞാപിച്ചു.

പിന്നീട് അവൾ കൊത്തുപണിചെയ്ത വലിയൊരു സ്വർണ്ണത്തളികയെടുത്ത് അതിൽ വിലപിടിപ്പിച്ച പലതരം സമ്മാനങ്ങൾ നിറത്തിവച്ചു. അതുമായി കൊട്ടാരത്തിലേക്കു തിരിച്ചു. ചുണ്ടുകളിൽ നിറച്ച പെട്ടിയും ചുമന്നുകൊണ്ട് ഭൃത്യന്മാർ പുറകെ നടന്നു.

കൊട്ടാരത്തിനടുത്തെത്തിയപ്പോൾ സർനിയോർ ഭൃത്യന്മാരോടു പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ ഷായുമായി പകിടകളിക്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾ ഓരോ ചുണ്ടലിയെ വീതം മുറിക്കുകയോ തുറന്നുവിടണം.”

ഭൃത്യന്മാർ പെട്ടിയുമായി വാതുക്കൽ നിന്നു. സർനിയോർ ഷായുടെ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു.

അവൾ ഷായോടു പറഞ്ഞു:

“അല്ലയോ രാജാധിരാജാ! അങ്ങ് ദീർഘായുസ്സായിരിക്കട്ടെ! അങ്ങയ്ക്കു

ഈ നാട്ടിലെ ആചാരമനുസരിച്ച് ഞാൻ അങ്ങയ്ക്ക് വിലപിടിപ്പിച്ച ഒരു സമ്മാനം കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്.”

അവൾ ഒരു പുരുഷനാണെന്നു ധരിച്ച് ഷാ സർനിയോറിനെ ഉപഹാരപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കുകയും അവളുടെ മുറിയിൽ ഏറ്റവും സ്വാദുള്ള വിഭവങ്ങൾ നിറത്തിവെക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനുശേഷം അവളെ പകിടകളിക്കാൻ ക്ഷണിച്ചു.

“അല്ലയോ രാജാധിരാജാ, എന്തെല്ലാമാണ് അങ്ങയുടെ വ്യവസ്ഥകൾ?” സർനിയോർ ചോദിച്ചു.

ഷാ പറഞ്ഞു:

“ഏന്റെ പണ്ഡിതനായ പുച്ചു ഇരുന്നിട്ടിരുന്നുനിന്ന് അനങ്ങുന്നതു വരെ നമ്മൾ കളിക്കും.”

“അങ്ങയുടെ പണ്ഡിതനായ പുച്ചു ഇരുന്നിട്ടിരുന്നുനിന്ന് അനങ്ങിയാലോ?” സർനിയോർ ചോദിച്ചു.

“അനങ്ങിയാൽ ഞാൻ കളിയിൽ തോറ്റെന്നു സമ്മതിക്കാം. നിങ്ങൾക്കു ഏതെങ്കിലും വേണമെങ്കിലും ചെയ്യാം.”

“ശരി,” സർനിയോർ പറഞ്ഞു. “അങ്ങയുടെ ഇഷ്ടംപോലെ.”

ഷാ തന്റെ പണ്ഡിതനായ പുച്ചയെ വിളിച്ചു. പുച്ചു ചുവക്കുറപ്പിക്കാതെ നടന്നുവന്ന് അയാളുടെ മുറിലുള്ള കുരിമ്പടത്തിൽ തിരഞ്ഞ ഗാംഭീര്യത്തോടെ ഇരുന്നു. ഷായുടെ ഭൃത്യന്മാർ ഏഴു വിളക്കുകളുമായി വന്ന് അവ പുച്ചയുടെ വാലിന്മേൽ വച്ചു.

ഷാ സർനിയോറുമായി പകിട കളിക്കാൻ തുടങ്ങി. കളിക്കുമ്പോൾ അയാൾ പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ചെറുപ്പക്കാരനായ ഈ വ്യാപാരി തോൽവി സമ്മതിക്കുന്നതും കാര്യം ഇരിക്കുകയാണുവാൻ.

ആ സമയത്തു സർനിയോറിന്റെ ഭൃത്യന്മാർ പെട്ടി തുറന്ന് ഒരു ചുണ്ടലിയെ ഷായുടെ മുറിയിലേക്കു വിട്ടു.

ചുണ്ടലിയെ കണ്ടപ്പോൾ പുച്ചയുടെ കണ്ണുകൾ തിളങ്ങാൻ തുടങ്ങി. അത് ഇരുന്നിട്ടിരുന്നുനിന്ന് അനങ്ങാൻ ഭാവിച്ചു. പക്ഷേ ഷായുടെ ശ്രക്ഷമായ നോട്ടം കണ്ടയടക്കെ അത് അടങ്ങി. അത് ഇരുന്നിട്ടിരുന്ന് ഉറച്ചുപോയതുപോലെ തോന്നി.

അല്പസമയം കഴിഞ്ഞു സർനിയോറിന്റെ ഭൃത്യന്മാർ ഏതാനും ചുണ്ടലികളെക്കൂടി മുറിയിലേക്കു തുറന്നുവിട്ടു. ചുണ്ടലികൾ തറയിലൂടെ അങ്ങോട്ടു മിങ്ങാട്ടും ഓടിനടക്കുകയും ഭിത്തികളോടു ചേർന്ന് പരക്കെ പാഞ്ഞു ഓടുകയും ചെയ്തു. ഇത്രയുമായപ്പോൾ പണ്ഡിതനായ പുച്ചയ്ക്ക് സഹിക്കാൻ കഴി

ഞ്ഞിപ്പു. അത് "ഔവു" എന്നു കരുണയ്ക്കൊണ്ടു് പെട്ടെന്നു് എടുത്തുപാടി. അതോടെ വിളക്കുകൾ ഏഴും തറയിൽ വീണു.

ഏക അട്ടഹസിപ്പിച്ചിട്ടും അയാളുടെ പണയിത്തനായ പുച്ചു അതു കേട്ടതായി ഭാവിച്ചില്ല.

അപ്പോൾ മാത്രമേ സർനിയോർ തന്റെ ഭൃത്യന്മാരെ വിളിച്ചുള്ളൂ. അവർ മുറിയിലേക്കു പാഞ്ഞുവന്നു് ഷായുടെ കൈകാലുകൾ വരിഞ്ഞു കെട്ടുകയും അയാളെ തോൽവാറുകൊണ്ടു് പ്രഹരിക്കാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. അയാൾ ഓയ്യാചി.

"ഞാൻ എന്റെ എല്ലാ തടവുകാരെയും മോചിപ്പിക്കാം," അയാൾ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. "അവരുടെയടുത്തുനിന്നും എടുത്തതെല്ലാം മടക്കിക്കൊടുക്കാം. എന്നെ വെറുത്തെവിട്ടാൽ മാത്രം മതി."

സർനിയോറിന്റെ ഭൃത്യന്മാർ പ്രഹരം നിർത്താതെ തുടർന്നു. ഷായ് ഉച്ചത്തിൽ നിലവിളിച്ചു അയാളുടെ ആളുകൾ ആ നിലവിളികൾ കേട്ടെങ്കിലും ആരും സഹായത്തിനെത്തിയില്ല. കാരണം, അയാളുടെ ക്രൂരതയും ആർത്തിയും കൊണ്ടു് എല്ലാവരും മടുത്തുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

സർനിയോർ തന്റെ ഭർത്താവിനേയും കൂടെയുള്ള എല്ലാവരെയും മോചിപ്പിക്കാൻ ആജ്ഞാപിക്കുകയും ഷായെ ഇരുട്ടറയിൽ അടയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

അതിനുശേഷം സർനിയോറും മമേദും സ്വന്തം നഗരമായ മിസാറിലേക്കു മടങ്ങുകയും അവിടെ സുഖിക്കുവാനും സമാധാനമായും സന്തോഷമായും ജീവിക്കുകയും ചെയ്തു. നിങ്ങളും അങ്ങിനെയാണു് ജീവിക്കേണ്ടതു്.

മാനത്തുനിന്നു് മൂന്നു് ആപ്പിൾപ്പഴങ്ങൾ വീണിട്ടുണ്ടു്. ഒന്നു് എനിക്കും രണ്ടാമത്തേതു് ഈ കഥ പറഞ്ഞയാൾക്കും മൂന്നാമത്തേതു് അതു കേട്ടയാൾക്കു മുളളതാണു്.

വിവർത്തനം: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

മടിയനായ ഷെയ്'ദ്യോ ഒരു അസർബൈജാൻ നാടോടിപ്പാട്ട്

പണ്ടു് പണ്ടു് ഒരിടത്തു് ഷെയ്'ദ്യോ എന്നു പേരുള്ള ഒരാളുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ ഒരു കഴിമടിയനും ഗുണംപിടിക്കാത്തവനുമായിരുന്നു.

അയാളുടെ ഭാര്യയും മക്കളും മിക്കസമയവും പട്ടിണിയായിരുന്നു. പുതിയ വസ്ത്രങ്ങൾ വാങ്ങുന്ന കാര്യം സ്വപ്നത്തിൽപ്പോലും ആലോചിക്കാൻ അവർ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല.

പണിയെടുക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കാത്തതിന്നു് ഭാര്യ ഷെയ്'ദ്യോയെ ശകാരിക്കുമ്പോൾ അയാൾ പറയും:

"നീ വിവർമിക്കേണ്ട! നമ്മൾ ഇപ്പോൾ പാവങ്ങളാണു്, പക്ഷേ അടുത്തുതന്നെ പണക്കാരാകും."

"എന്താണീ പറയുന്നതു്?" ഭാര്യ അതുതപ്പെട്ടു. "നിങ്ങൾ സമാസമയവും ഒരു ചെറുവിരൽപോലും അന്നക്കാതെ ഇവിടെ കിടക്കുമ്പോൾ അതെങ്ങിനെ നടക്കാനാണു്!"

പക്ഷേ ഷെയ്'ദ്യോ വീണ്ടും പറയും:

"നീ ക്ഷമിക്കു്! നമ്മൾ പണക്കാരാകുന്ന കാലം വരും!"

ഭാര്യ കാത്തിരുന്നു, കട്ടികൾ കാത്തിരുന്നു, പക്ഷേ ഒന്നും സംഭവിച്ചില്ല അവർ പഴയപടി ദരിദ്രരായി തുടർന്നു.

"കാത്തിരുന്നിട്ടു കാര്യമില്ല," ഭാര്യ പറഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ പോയാൽ നമ്മൾ പട്ടിണികിടന്നു ചത്തുപോകും."

തന്റെ ഭാരിദ്യം തീർക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗത്തെപ്പറ്റി ഒരു സിദ്ധന്റെ അടുത്തു

പോയി ഉപദേശം തേക്കാൻ ഷെയ്'ദ്യോ നിശ്ചയിച്ചു. യാത്രയ്ക്കുള്ള ഒരുക്കങ്ങളെല്ലാം ചെയ്ത് അയാൾ പുറപ്പെട്ടു.

ഷെയ്'ദ്യോ മൂന്നു പകലും മൂന്നു രാത്രിയും നടന്നു. അപ്പോൾ റോഡിൽ ശോഷിച്ച് എല്ലുന്തിയ ഒരു ചെന്നായ് നിൽക്കുന്നതു കണ്ടു.

“നല്ലവനായ മനുഷ്യം, നിങ്ങൾ എങ്ങോട്ടു പോകുന്നു?” ചെന്നായ് ചോദിച്ചു.

“പണക്കാരനാകാനുള്ള മാർഗ്ഗത്തെപ്പറ്റി ഒരു സിദ്ധനെ കണ്ട് ഉപദേശം വാങ്ങാൻ,” ഷെയ്'ദ്യോ പറഞ്ഞു.

അയാൾ പറഞ്ഞതു മുഴുവൻ കേട്ടശേഷം ചെന്നായ് ഷെയ്'ദ്യോയോടു പറഞ്ഞു

“അദ്ദേഹത്തെ കാണുമ്പോൾ ദയവുചെയ്ത് ഞാൻ എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതെന്നുകൂടി അദ്ദേഹത്തോടു ചോദിക്കണം. എന്നിക്ക് വയറിൽ ഒരു യേങ്കുവേദന തുടങ്ങിയിട്ട് ഇപ്പോൾ മൂന്നു വർഷമായി. രാവും പകലും ഒരു സ്വസ്ഥതയുമില്ല. എന്റെ വേദന എങ്ങിനെ മാറാമെന്നു് ഒരുപക്ഷേ സിദ്ധനു പറയാൻ കഴിയുമായിരിക്കും.”

“ശരി, ഞാൻ ചോദിക്കാം,” ഷെയ്'ദ്യോ പറഞ്ഞു.

അയാൾ യാത്ര തുടർന്നു.

മൂന്നു പകലും മൂന്നു രാത്രിയും നടന്നപ്പോൾ ഒരു ആപ്പിൾമരം റോഡരികിൽ നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു.

“നല്ലവനായ മനുഷ്യം, നിങ്ങൾ എങ്ങോട്ടു പോകുന്നു?” ആപ്പിൾമരം അയാളോടു ചോദിച്ചു.

“പണിയെടുക്കാതെ സുഖമായി കഴിയാനുള്ള മാർഗ്ഗത്തെപ്പറ്റി ഒരു സിദ്ധനെ കണ്ട് ഉപദേശം വാങ്ങാൻ.”

“ഞാൻ എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതെന്നുകൂടി ദയവായി സിദ്ധനോടു ചോദിക്കൂ,” ആപ്പിൾമരം പറഞ്ഞു. “ഞാൻ എല്ലാ വസ്തുക്കളിലും പൂക്കും, പക്ഷേ എന്റെ പൂക്കൾ വിരിയുന്നതുകൊണ്ടു അവ വാടിക്കരിഞ്ഞു വീണുപോകുന്നു ഞാൻ ഒരിക്കലും കായ്ക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങനെയുണ്ടാണെന്നു് സിദ്ധനോടു ചോദിക്കൂ.”

“ശരി, ചോദിക്കാം,” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഷെയ്'ദ്യോ വീണ്ടും യാത്ര തുടർന്നു.

വീണ്ടും മൂന്നു പകലും മൂന്നു രാത്രിയും നടന്നപ്പോൾ അയാൾ ഒരു ആഴമുള്ള തടാകത്തിന്റെ കരയിലെത്തി.

പെട്ടെന്ന് ഒരു വലിയ മീൻ വെള്ളത്തിൽനിന്ന് തല പൊക്കി.

“നല്ലവനായ മനുഷ്യം, നിങ്ങൾ എങ്ങോട്ടു പോകുന്നു?” മീൻ ചോദിച്ചു.

“ഒരു സിദ്ധനെ കണ്ട് ഉപദേശവും സഹായവും തേക്കാൻ.”

“ദയവുചെയ്ത് എന്നിക്കുവേണ്ടി കൂടി അദ്ദേഹത്തോടു് ഒരു കാര്യം ചോദിക്കണം എന്നിക്ക് തൊണ്ടയിൽ കലശലായ വേദന തുടങ്ങിയിട്ട് ഇപ്പോൾ ഏഴു വർഷമായി. ആ വേദന എങ്ങിനെ മാറാമെന്നു് സിദ്ധനോടു ചോദിക്കൂ.”

“ശരി, ചോദിക്കാം,” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഷെയ്'ദ്യോ വീണ്ടും യാത്ര തുടർന്നു.

അയാൾ മൂന്നു പകലും മൂന്നു രാത്രിയും നടന്ന് അവസാനം പനിനീർച്ചെടികൾ കൂട്ടുകൂടി നിൽക്കുന്ന ഒരു തോപ്പിലെത്തി. നോക്കിയപ്പോൾ ചെടികൾക്കിടയിൽ നിണ്ടു നരച്ച താടിയാടുകൂടി ഒരു വൃദ്ധൻ ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടു.

ഷെയ്'ദ്യോയെ കണ്ടയുടനെ വൃദ്ധൻ ചോദിച്ചു:

“ഷെയ്'ദ്യോ, നിനക്കെന്തു വേണം?”

ഷെയ്'ദ്യോ അതുതന്നെകൊണ്ടു ഞെട്ടി പുറകോട്ടുമാറി.

“എന്റെ പേരെങ്ങിനെ അറിഞ്ഞു?” അയാൾ ചോദിച്ചു. “ഒരുപക്ഷേ അങ്ങായിരിക്കുമോ ഞാൻ അന്വേഷിച്ചുവന്ന സിദ്ധൻ?”

“അതെ, ഞാനാണു്,” വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു. “എന്താണു വേണ്ടതെന്നു വേൾ പറയൂ.”

താൻ വന്നതെന്തിനാണെന്നും തനിക്കു വേണ്ടതെന്താണെന്നും ഷെയ്'ദ്യോ അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞു.

“എന്നോടു് വേറെ ഒന്നും ചോദിക്കാനില്ലേ?” സിദ്ധൻ ചോദിച്ചു.

“ഉണ്ടു്,” ഷെയ്'ദ്യോ പറഞ്ഞു. ചെന്നായയുടേയും ആപ്പിൾമരത്തിന്റേയും മീനിന്റേയും അപേക്ഷകൾ അയാൾ സിദ്ധനെ അറിയിച്ചു.

സിദ്ധൻ പറഞ്ഞു:

“ഒരു വലിയ രത്നം മീനിന്റെ തൊണ്ടയിൽ കുടുങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. ആ രത്നമെടുത്തുമാറിയാലുടനെ മീനിന്റെ വേദന മാറും. ആപ്പിൾമരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ വലിയൊരു ഭരണി നിറയെ വെള്ളം കഴിച്ചിട്ടുണ്ടു് ആ ഭരണി എടുത്തു താററിയാൽപ്പിന്നെ ആപ്പിൾമരത്തിലെ പൂക്കൾ വാടിക്കൊഴിയുകയില്ല മരം ഉടൻ കായ്ക്കുന്നതാണു്. ചെന്നായയുടെ വേദന മാറണമെങ്കിൽ അവൻ കാണുന്ന ആദ്യത്തെ മടിയനെ പിടിച്ച് വിഴുങ്ങിയാൽ മതി.”

“അപ്പോൾ എന്റെ അപേക്ഷയോ?” ഷെയ്'ദ്യോ ചോദിച്ചു.

“നിന്റെ ആഗ്രഹം സാധിച്ചുതന്നിരിക്കുന്നു. ഇനി പോകൂ!”

ഷെയ്'ദ്യോസ്സ് വലിയ സന്തോഷമായി. കൂടുതലൊന്നും ചോദിക്കാതെ അയാൾ വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു.

നടന്നുനടന്ന് തടാകത്തിനടുത്തെത്തിയപ്പോൾ മീൻ അയാളെ അക്ഷമയോടെ കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

“ഞാൻ എന്തു ചെയ്യണമെന്നാണ് സിദ്ധൻ ഉപദേശിച്ചത്?” അതു ചോദിച്ചു.

“നിന്റെ തൊണ്ടയിൽ ഒരു രത്നം കട്ടങ്ങിയിരിക്കുന്നുണ്ട്. അതെടുത്തുമാറിയാലുടൻ നിന്റെ വേദന മാറും.” ഇത്രയും പറഞ്ഞിട്ട് ഷെയ്'ദ്യോ പോകാൻ പോയി.

“നല്ലപനായ മനുഷ്യരേ, എന്നോട് ദയ കാണിക്കൂ,” മീൻ കരഞ്ഞുപറഞ്ഞു. “ആ രത്നം ഏന്റെ തൊണ്ടയിൽനിന്ന് എടുത്തുമാറൂ. ഏന്റെ വേദന മാറുകയും ചെയ്യും നിങ്ങൾക്കു് ആ രത്നം കിട്ടുകയും ചെയ്യും.”

“വേണ്ട വേണ്ട, ഞാൻ എന്തിനു മിനിക്കെടണം!” ഷെയ്'ദ്യോ പറഞ്ഞു. “ഒരു ചെറുവിരൽപോലും അനക്കാതെ ഞാൻ പണക്കാരനാകാൻ പോവുകയാണ്.”

ഇത്രയും പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അയാൾ യാത്ര തുടർന്നു.

അയാൾ ആപ്പിൾമരത്തിന്റെ അടുത്തെത്തി. അയാളെ കണ്ടമാത്രയിൽ അതിന്റെ കൊമ്പുകൾ ആടാനും ഇലകൾ ചലിക്കാനും തുടങ്ങി.

“എന്റെ രോഗം എങ്ങിനെ മാറാമെന്ന് സിദ്ധൻ പറഞ്ഞുതന്നോ?” ആപ്പിൾമരം ചോദിച്ചു.

“പറഞ്ഞുതന്നു,” ഷെയ്'ദ്യോ പറഞ്ഞു. “നിന്റെ വേരുകൾക്കടിയിൽ ഒരു വലിയ ഭരണി നിറയെ വെള്ളി കഴിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട്. അതെടുത്തു മാറിയാൽ നിന്റെ പൂക്കൾ വാടിക്കൊഴിയുകയില്ല. നീ കാത്തുനിൽക്കണം.”

ഇത്രയും പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഷെയ്'ദ്യോ പോകാൻ തുടങ്ങി.

ആപ്പിൾമരം കേൾക്കുന്നു:

“ഷെയ്'ദ്യോ, ദയവുചെയ്ത്ത് എന്റെ വേരുകൾക്കടിയിൽനിന്നും ആ വെള്ളി നിറച്ച ഭരണി കഴിച്ചെടുക്കൂ. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്കും ഗുണമുണ്ട്. ആ വെള്ളി നിങ്ങൾക്കു കിട്ടുമല്ലോ.”

“വേണ്ട വേണ്ട, എന്നിക്കു് അതിനുവേണ്ടി മിനിക്കൊൻ പറയില്ല. എന്തായാലും എന്നിക്കു് വേണ്ടതൊക്കെ കിട്ടുമെന്നാണ് സിദ്ധൻ പറഞ്ഞത്,” ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട് ഷെയ്'ദ്യോ യാത്ര തുടർന്നു.

നന്നേനടന്ന് അയാൾ ശോഷിച്ച ചെന്നായെ കണ്ടു. ഷെയ്'ദ്യോയെ കണ്ടപ്പോൾ അതിന്റെ ദേഹം അക്ഷമയോടെ വിറയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി.

“എന്റെ കാര്യത്തിൽ സിദ്ധന്റെ ഉപദേശമെന്താണ്?” അവൻ ചോദിച്ചു. “എനിക്കതു കേൾക്കാൻ യുതിയായി. വേഗം പറയൂ!”

“നീ ആദ്യം കാണുന്ന മടിയനെ പിടിച്ചു തിന്നാൽ മതി. നിനക്കു് അപ്പോൾത്തന്നെ സുഖമാകും,” ഷെയ്'ദ്യോ പറഞ്ഞു.

ചെന്നായ്ക്ക് ഷെയ്'ദ്യോയോടു നന്ദി പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അയാൾ വഴിയിൽ കണ്ടതും കേട്ടതുമായ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ചോദിക്കാൻ തുടങ്ങി. മീനിനേയും ആപ്പിൾമരത്തേയും കണ്ട കാര്യവും അവർ തന്നോടു ചെയ്യാൻ പറഞ്ഞ കാര്യവും ഷെയ്'ദ്യോ ചെന്നായോടു പറഞ്ഞു.

“പക്ഷേ ഞാൻ അവർക്കുവേണ്ടി മിനിക്കെട്ടില്ല,” അയാൾ പറഞ്ഞു. “കാരണം, ഞാൻ ഏതായാലും പണക്കാരനാകും.”

ചെന്നായ്ക്ക് അതു കേട്ടപ്പോൾ വലിയ സന്തോഷമായി.

“ഞാൻ ഒരു മടിയനെ അന്വേഷിച്ചുനടക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല,” അവൻ വിചാരിച്ചു. “കാരണം ആ മടിയൻതന്നെ എന്റെ അടുത്തു വന്നിരിക്കുകയാണ്. ഷെയ്'ദ്യോയേക്കാൾ മണ്ടനും മടിയനുമായ ഒരാൾ ലോകത്തില്ല.”

അവിടെവെച്ച് അപ്പോൾത്തന്നെ അവൻ ഷെയ്'ദ്യോയുടെ മേൽ ചാടിവീണു. അയാളെ അതേപടി അകത്താക്കി.

മടിയനായ ഷെയ്'ദ്യോയുടെ കഥ അങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞു.

മാനത്തുനിന്ന് മൂന്ന് ആപ്പിൾപ്പഴങ്ങൾ വീണിട്ടുണ്ട്. ഒന്ന് ഈ കഥ പറഞ്ഞയാൾക്കു് രണ്ടാമത്തേതു് അതു കേട്ടയാൾക്കു് മൂന്നാമത്തേതു് മറുതുള്ളവർക്കു്.

വിവർത്തനം: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

രാജാവിന്റെ അഭിനയം

ഒരു ആർമിയൻ നാടോടിപ്പാട്ട്

പണ്ടുപണ്ട് ഒരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു

ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹം സിംഹാസനത്തിലിരിക്കുമ്പോൾ ദൂരദേശത്തുള്ള മറ്റൊരു രാജാവിന്റെ ഒരു ദൂതൻ അവിടെ വന്നു. അയാൾ ഒന്നും പറയാതെ ചോക്കെടുത്തു സിംഹാസനത്തിനു ചുറ്റും ഒരു വട്ടം വരച്ചു. എന്നിട്ട് മിണ്ടാതെ മാറിനിന്നു.

രാജാവ് അമ്പരന്നു.

“എന്താണിതിനർത്ഥം?” അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

പക്ഷേ ദൂതൻ ഒരക്ഷരം മിണ്ടിയില്ല. രാജാവിന് ഉല്ലാസമായി. അദ്ദേഹം മന്ത്രിമാരെയും രാജസഭാംഗങ്ങളെയും വിളിച്ച് തന്റെ സിംഹാസനത്തിനു ചുറ്റുമുള്ള വരയുടെ അർത്ഥമെന്തായിരിക്കുമെന്നു ചോദിച്ചു.

മന്ത്രിമാരും രാജസഭാംഗങ്ങളും ആ വര സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി, പക്ഷേ ഒന്നും പറയാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല.

രാജാവിന് കലശലായ കോപം വന്നു.

“ലജ്ജാവഹം!” അദ്ദേഹം വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. “ലജ്ജാവഹം! സിംഹാ

സനത്തിനു ചുറ്റുമുള്ള ഈ വരയുടെ അർത്ഥം ഉൾക്കൊണ്ട് കഴിവുള്ള ഒരൊറ്റ യാത്രാപോലും എന്റെ രാജ്യത്തില്ലേ?”

വരയുടെ ഗുഹാർത്ഥം പറയാനായി രാജ്യത്തെ എല്ലാ ബുദ്ധിശാലികളെയും വിളിച്ചുകൂട്ടാൻ രാജാവ് കർശനമായി ഉത്തരവിട്ടു. ബുദ്ധിശാലികൾക്ക് അതു വിശദീകരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ അവരുടെ തല വിട്ടുമെന്നും ഉത്തരവിൽ പറഞ്ഞിരുന്നു.

ബുദ്ധിശാലികളെ തിരക്കി മന്ത്രിമാർ നാലുപാടും പാഞ്ഞു. അവർ നഗരം മുഴുവൻ തിരഞ്ഞു, ഗ്രാമങ്ങളെല്ലാം തിരഞ്ഞു, ഓരോ കതകിലും മുട്ടിവിളിച്ചു. അവസാനം അവർ ഒരു പെറിയ വീട്ടിലെത്തി. അകത്തു കടന്നപ്പോൾ ആളും അനക്കവുമില്ല. ഒരു തൊട്ടിൽ മാത്രം തന്നത്താൻ കിടന്നാടുന്നുണ്ട്.

“എന്താണിതിനർത്ഥം?” മന്ത്രിമാർ അതുതന്മുതൽ പരസ്പരം ചോദിച്ചു. “എന്തുകൊണ്ടാണ് ആ തൊട്ടിൽ ആടുന്നത്? ഇവിടെ ആരുമില്ലല്ലോ.” കുറച്ചനേരം അതുതന്മുതൽ അതു നോക്കിനിന്നശേഷം അവർ അടുത്ത മുറിയിലേക്കു കടന്നു. അതിലും ഒരു തൊട്ടിൽ ആടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അടുത്തതായി പ്ലതാനം.

മന്ത്രിമാരുടെ അതുതന്മുതൽ വർദ്ധിച്ചു. അവർ മേൽക്കൂരയിൽ കയറിനോക്കി, അവിടെ ഗോതമ്പ് ഉണക്കാനിട്ടിട്ടുണ്ട്. മുകളിൽ പക്ഷികൾ വട്ടമിട്ടു പറക്കുന്നു. അവയ്ക്ക് ഗോതമ്പു കൊത്തിത്തിന്നണമെന്നുണ്ട്, പക്ഷേ ഡൈര്യമില്ല. കാരണം ഇവനുകൊണ്ടുള്ള ഒരു പങ്കു മേൽക്കൂരയിൽ ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അത് അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ആടുന്നതുകൊണ്ട് പക്ഷികൾക്ക് അടുത്തു ചെല്ലാൻ ഭയമാണ്.

രാജദൂതന് പൂർവ്വാധികം അതുതന്മുതൽപ്പറായി.

“എന്തുകൊണ്ടാണ് ആ പങ്കു ആടുന്നത്?” അവർ പരസ്പരം ചോദിച്ചു. “കാറ്റു് അശേഷമില്ല. അടുത്തുള്ള മരങ്ങളിൽ ഒരു കൊമ്പോ ഇലയോ അണങ്ങുന്നില്ല.”

മേൽക്കൂരയിൽനിന്നു താഴെയിറങ്ങി അവർ വീണ്ടും വീടുകളിൽ പ്രവേശിച്ചു. അതിലെ മൂന്നാമത്തേതും അവസാനത്തേതുമായ മുറിയിൽ അവർ കടന്നു. അവിടെ ഒരു നെയ്തുകാരൻ തറയിൽ നെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

“എന്തതുതമാണ് നിങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ നടക്കുന്നത്?” രാജദൂതന് അയാളോടു ചോദിച്ചു. “എന്തുകൊണ്ടാണ് ഒഴിഞ്ഞ മുറികളിൽ തൊട്ടിലുകൾ തനിയെ ആടുന്നത്? എന്തുകൊണ്ടാണ് കാറ്റിപ്പെങ്കിലും ഇതാകൊണ്ടുള്ള പങ്കു മേൽക്കൂരയിൽ ആടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്?”

“അതിൽ അത്ഭുതമൊന്നുമില്ല,” നെയ്ത്തുകാരൻ പറഞ്ഞു. “അതൊക്കെ ഞാനാണു ചെയ്യുന്നത്.”

“നിങ്ങൾ ഞങ്ങളെ കളിയാക്കുകയാണോ?” മന്ത്രിമാർ ആക്രോശിച്ചു. “ഇവിടെയിരുന്ന നെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നിങ്ങൾക്ക് അതെങ്ങിനെ ചെയ്യാൻ കഴിയും?”

“അതിലും എളുപ്പമായി മറുപടിയില്ല,” നെയ്ത്തുകാരൻ പറഞ്ഞു. “എന്റെ തറയിൽ മൂന്നു ചരടുകൾ ലേടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരേണ്ണം ഒരു തൊട്ടിലിലും രണ്ടാമത്തേത് മറേറ തൊട്ടിലിലും മൂന്നാമത്തേത് പങ്കായിലും കെട്ടിയിരിക്കുകയാണ്, ഞാൻ നെയ്യുമ്പോൾ ചരടുകൾ ചലിക്കുന്നു. അതോടെ തൊട്ടിലുകളും മേൽക്കൂരയിലെ ഊറുകളും ആടുന്നു.”

സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ തറയിൽ മൂന്നു ചരടുകൾ ലേടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത് രാജദൂതന്മാർ കണ്ടു. രണ്ടെണ്ണം തൊട്ടിലുകളുമായും ഒരേണ്ണം പങ്കയുമായും ബന്ധിച്ചിരിക്കുകയാണ്.

“ഇത് വളരെ കേമമായിരിക്കുന്നു!” അവർ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. “നെയ്ത്തുകാരൻ ശരിക്കുമൊരു ബുദ്ധിശാലിതന്നെയാണ് നമുക്കു വേണ്ടത്. ഇയാളെയാണ് നെയ്ത്തുകാരന്മാർ, ഞങ്ങളോടൊപ്പം രാജാവിന്റെയടുത്തേക്കു വരൂ. ഒരു പക്ഷേ നിങ്ങൾക്ക് ഒരു പ്രശ്നത്തിന് ഉത്തരം കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞേക്കാം.”

“ആദ്യംതന്നെ അതെന്താണെന്നു് എന്നോടു പറയൂ,” നെയ്ത്തുകാരൻ പറഞ്ഞു.

മന്ത്രിമാർ പറഞ്ഞു:

“ഏതോ ഒരു നാട്ടിലെ രാജാവിന്റെ ദൂതൻ ഈയിടെ നമ്മുടെ രാജാവിന്റെയടുക്കൽ വന്നു. അയാൾ ഒരു ചോക്കെടുത്ത് സിംഹാസനത്തിനു ചുറ്റും ഒരു വട്ടം വരച്ചു. രാജാവിനോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിചരന്മാർക്കോ രാജസഭാംഗങ്ങൾക്കോ ആർക്കുംതന്നെ അതിന്റെ അർത്ഥമെന്താണെന്നു് ഉറപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് രാജകല്പനപ്രകാരം ഞങ്ങൾ ആ വരയുടെ അർത്ഥം വിശദീകരിക്കാൻ കഴിവുള്ള ഒരു ബുദ്ധിശാലിയെ അന്വേഷിച്ചു് ഈങ്ങിയിരിക്കുകയാണ്. നിങ്ങൾക്കതു കഴിയുമെങ്കിൽ രാജാവു് നിങ്ങൾക്കു് തക്കതായ പ്രതിഫലം തരും.”

രാജദൂതന്മാർ പറഞ്ഞതു് നെയ്ത്തുകാരൻ ശ്രദ്ധിച്ചുകേട്ടു. അയാൾ ചിന്തയിലാണു്. പിന്നീടു് കുട്ടികൾ സാധാരണ കളിക്കാൻപയോഗിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള രണ്ടു് എല്ലിൻമുട്ടികളെടുത്ത് പോക്കറ്റിലിട്ടു അടുത്തതായി മറുത്തേക്കിരുത്തി ഒരു കോഴിയെ പിടിച്ചു.

മന്ത്രിമാർ അമ്പരന്നു. അവരുടെ കണ്ണുകളിടഞ്ഞു.

“നിങ്ങൾക്കു് കോഴിയെ എന്തിനാണു്?” അവർ ചോദിച്ചു.

“എന്തിനാവശ്യം വരും,” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് നെയ്ത്തുകാരൻ കോഴിയെ ഒരു കൂടയിലിട്ടു.

ഇത്രയും കഴിഞ്ഞു് അവർ രാജകൊട്ടാരത്തിലേക്കു തിരിച്ചു.

നെയ്ത്തുകാരൻ കൊട്ടാരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു് രാജാവിനെ വന്ദിച്ചു. സിംഹാസനത്തിനു ചുറ്റുമുള്ള വര നോക്കി. പിന്നീടു് അതു വരച്ചയാളേയും നോക്കി. എന്നിട്ടു് ഒരു പുഞ്ചിരിയോടെ അയാളുടെ മുഖിലേക്കു് രണ്ടു് എല്ലിൻമുട്ടികൾ ഇട്ടു.

മറേറയാൾ ഒന്നും മിണ്ടാതെ പോക്കറ്റിൽനിന്നു് ഒരുപിടി ധാന്യമെടുത്തു് തറയിൽ വിതറി.

നെയ്ത്തുകാരൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. അയാൾ കൂടയിൽനിന്നു കോഴിയെ പുറത്തെടുത്തു്, വിതറിയിട്ട ധാന്യത്തിന്റെ മുമ്പിൽ നിർത്തി. കോഴി ആർത്തിയോടെ അവ കൊത്തിത്തിന്നാൻ തുടങ്ങി. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു മണി ധാന്യപോലും തറയിൽ ശേഷിച്ചില്ല.

അപരിചിതൻ ഒരുക്കരം മിണ്ടാതെ വേഗം സ്ഥലം വിട്ടു.

രാജാവും പരിചരന്മാരും അപരിചിതന്റേയും നെയ്ത്തുകാരന്റേയും പ്രവൃത്തികൾ അധികമായിക്കും അത്ഭുതത്തോടെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. രണ്ടുപേരുടേയും മനസ്സിലുള്ളതെന്താണെന്നു് ആർക്കും ഉറപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

“ആ അപരിചിതന്റെ പ്രവൃത്തികളുടെ അർത്ഥമെന്തായിരുന്നു?” രാജാവു് ചോദിച്ചു.

നെയ്ത്തുകാരൻ പറഞ്ഞു:

“തന്റെ നാട്ടിലെ രാജാവു് നമ്മുടെ നാട്ടിനെതിരായി യുദ്ധം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നുവെന്നും നാലുപാടുന്നിന്നും നമ്മെ വളയാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുവെന്നും അങ്ങയെ ധരിപ്പിക്കാനാണു് അയാളാഗ്രഹിച്ചതു്. അങ്ങു് യുദ്ധംചെയ്യുമോ കീഴടങ്ങുമോ എന്നു് അറിയാൻ അയാളാഗ്രഹിച്ചു. അങ്ങയുടെ സിംഹാസനത്തിനു ചുറ്റുമുള്ള വരയുടെ അർത്ഥം അതാണു്.”

“ശരിയാണു്,” രാജാവു പറഞ്ഞു. “ഇപ്പോൾ എന്നിക്കു മനസ്സിലായി. പക്ഷേ നിങ്ങൾ അയാളുടെ മുഖിലേക്കു് രണ്ടു് എല്ലിൻമുട്ടികൾ എറിഞ്ഞതിന്റെ ഉദ്ദേശം എനിക്കിപ്പോഴും മനസ്സിലാകുന്നില്ല.”

നെയ്ത്തുകാരൻ പറഞ്ഞു:

“നമുക്ക് അവരേക്കാൾ ശക്തിയുണ്ടെന്നും അവർക്കു നമ്മെ തോല്പിക്കാൻ സാധ്യമല്ലെന്നും അയാളെ അറിയിക്കാനാണ് ഞാൻ എല്ലിൻമുട്ടികൾ എറിയുന്നത്. എന്റെ പ്രവൃത്തിയുടെ അർത്ഥം, ലളിതമായി പറഞ്ഞാൽ, ഇതായിരുന്നു: “ഞങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് നിങ്ങൾ വെറും കുട്ടികളാണ്”, ഞങ്ങളോടു യുദ്ധത്തിനു വരുന്നതിനു പകരം വീട്ടിലിരുന്നു എല്ലിൻമുട്ടികളെറിഞ്ഞു കളിക്കുകയാണ് നല്ലത്.”

“അതു ശരി!” രാജാവു പറഞ്ഞു. “നിങ്ങൾ പറഞ്ഞപ്പോൾ എല്ലാം വ്യക്തമായി. പക്ഷേ ആ അപരിചിതൻ ഒരുപിടി ധാന്യമെടുത്ത് തറയിൽ വിതറിയതും നിങ്ങൾ കോഴിയെ കൂടയിൽനിന്നു പുറത്തു വിട്ടതും എന്തിനാണെന്നു എനിക്കെന്നിട്ടും മനസ്സിലാകുന്നില്ല.”

“അതും വിശദീകരിക്കാൻ പ്രയാസമില്ല,” നെയ്ത്തുകാരൻ പറഞ്ഞു. “തന്റെ രാജാവിന്റെ പട്ടാളം അസംഖ്യമാണെന്നു കാണിക്കാനാണ് അയാൾ ഒരുപിടി ധാന്യമെടുത്ത് തറയിൽ വിതറിയത്. അവർ നമുക്കെതിരായി യുദ്ധത്തിനു വന്നാൽ അവരുടെ ഒരൊറ്റ പോരാളിപോലും ജീവനോടെ രക്ഷപ്പെടുകയില്ലെന്നു കാണിക്കാനാണ് ഞാൻ ആ ധാന്യം മുഴുവൻ കൊത്തി അറിന്നാൻ കോഴിയെ ഇറക്കിവിട്ടത്.”

“നിങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശം അയാൾക്കു മനസ്സിലായോ?”

“മനസ്സിലായിക്കൊണ്ടും. കാരണം, അയാൾ വേഗം സ്ഥലം വിടുകയാണ് ഒല്ലാ ചെയ്തത്.”

രാജാവ് നെയ്ത്തുകാരൻ വിലപിടിച്ച് പല സമ്മാനങ്ങളും നല്കി. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

“നെയ്ത്തുകാരാ, നിങ്ങൾ എന്റെകൂടെ കൊട്ടാരത്തിൽ താമസിക്കൂ. ഞാൻ നിങ്ങളെ എന്റെ പ്രധാനമന്ത്രിയാക്കും..”

“വേണ്ട,” നെയ്ത്തുകാരൻ പറഞ്ഞു. “അങ്ങയുടെ മന്ത്രിയാകാൻ എനിക്ക് ആഗ്രഹമില്ല. എന്നിക്ക് എന്റെ കാര്യം നോക്കണം..”

ഇത്രയും പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അയാൾ അവിടം വിട്ടു.

വിവർത്തനം: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

അന്തിമ

ഒരു ആർമീനിയൻ നാടോടിക്കഥ

I

വസന്തത്തിൽ ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ വെച്ചു എന്ന രാജാവിന്റെ ഏകസന്താനമായ വച്ചുഗാൻ ബാൽക്കണിയിൽ നിൽക്കുകയായിരുന്നു. തോട്ടത്തിൽ പലതരം കിളികൾ പാടുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ ഏറ്റവും നന്നായി പാടിയത് രാക്കയിലാണ്. അത് പാടാൻ തുടങ്ങിയ ഉടനെ മനറല്ലാ പക്ഷികളും കൂജനം നിർത്തി അതിന്റെ പാട്ടു ശ്രദ്ധിച്ചു. ആ പാട്ടിന്റെ രഹസ്യം പഠിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഒരു പക്ഷി രാക്കയിലിന്റെ വിറയാർന്ന സ്വരവും വേറൊരെണ്ണം അതിന്റെ ശ്രുതിമാധുര്യവും മൂന്നാമതൊരെണ്ണം അതിന്റെ ചുളംവിളിയും അനുകരിച്ചു പിന്നീട് അവ മൂന്നും ചേർന്ന് തങ്ങൾ പഠിച്ച രാഗം ആവർത്തിച്ചു പാടി. പക്ഷേ വച്ചുഗാൻ അതൊന്നും ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. അയാളുടെ ഹൃദയം അസ്വസ്ഥമായിരുന്നു.

അയാളുടെ അമ്മ, അപ്പ'ഹൻ രാജ്ഞി, അടുത്തുവന്ന് പറഞ്ഞു:

“മകനെ, നീ വ്യസനിക്കുന്നുണ്ടെന്നു എനിക്കു കാണാൻ കഴിയും. അത് മറച്ചുവയ്ക്കാൻ ശ്രമിക്കാതെ നിന്റെ വ്യസനത്തിനുള്ള കാരണം പറയൂ.”

“അമ്മേ, ജീവിതസുഖങ്ങൾ ഞാൻ കാര്യമാക്കുന്നില്ല,” വച്ചുഗാൻ പറഞ്ഞു.

“വല്ല ഏകാന്തസ്ഥലത്തേക്കും, ഉദാഹരണത്തിന് അത്സികഗ്രാമത്തിലേക്കും, പോകാനാണ് ഞാൻ കൂടുതൽ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത്.”

“അങ്ങിനെയാണോ? അല്ലാതെ ബുദ്ധിമതിയായ നിന്റെ അനയിത് അത്സികിൽ താമസിക്കുന്നതുകൊണ്ടല്ലേ നീ അങ്ങോട്ടു പോകാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്?”

“അമ്മേ, അമ്മ അവളുടെ പേരു എങ്ങിനെ അറിഞ്ഞു?”

“നമ്മുടെ തോട്ടത്തിലെ രാക്ഷേരിലുകളാണ് എന്നോട് അവളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞത്. പൊന്നു വച്ചുഗാൻ, നീ അഫ്ഗാൻരാജാവിന്റെ മകനാണെന്ന കാര്യം മറക്കരുത്. ഒരു രാജകുമാരൻ വധുവായി സ്വീകരിക്കേണ്ടത് ഒരു രാജകുമാരിയേയോ പ്രളകുമാരിയേയോ ആണ്, അല്ലാതെ വെറുമാരു സാധാരണ കർഷകബാലികയെയല്ല. ജോർജ്ജിയയിലെ രാജാവിന് മൂന്നു പുത്രിമാരുണ്ട്. നിനക്ക് അവരിലൊരാളെ തിരഞ്ഞെടുക്കാം. ഗുഹാറിലെ ഇടപ്രളവിന് സുന്ദരിയായ ഒരു മകളുണ്ട്. അച്ഛന്റെ വമ്പിച്ച ഭൂസ്വത്തു മുഴുവൻ അവൾക്കു കിട്ടും. അത്രതന്നെ സുന്ദരിയാണ് സുനിക്കിലെ ഇടപ്രളവിന്റെ മകളും. അമ്മല്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ പട്ടാളത്തലവന്റെ മകൾ വർസെനിക്കുണ്ട്. രാജാവും ഞാനുമാണ് അവളെ വളർത്തിയത്. നിന്റെ സ്നേഹം അവൾക്ക് അർപ്പിക്കണമെന്നാണോ?”

“അമ്മേ, എനിക്ക് അനയിത്തിനെ മാത്രം മതി!”

ഇത്രയും പറഞ്ഞുകൊണ്ട് വച്ചുഗാൻ തോട്ടത്തിലേക്കോടി

II

വച്ചുഗാൻ ഇരുപതുവയസ്സ് കഴിഞ്ഞതേയുള്ളൂ. തീരെ ആരോഗ്യമില്ലാതെ വിളറിശോഷിച്ച ഒരു യുവാവായിരുന്നു അയാൾ.

“മകനെ, വച്ചുഗാൻ,” അച്ഛൻ അയാളോടു പറയും, “എന്റെ ആൾ മുഴുവൻ നിന്നിലാണ്. നീ വിവാഹം ചെയ്യണം. അതാണ് ജീവിതത്തിന്റെ നിയമം.”

പക്ഷേ രാജാവു പറഞ്ഞത് വച്ചുഗാൻ ചെവികൊണ്ടില്ല. അയാൾ അതിരാവിലെ നായാട്ടിന് മലയിലേക്കു പോകും. പാതിരാശ്ശേ തിരിച്ചുവരും. പല പ്രളകുമാരന്മാരും അയാളുടെ സ്നേഹം സമ്പാദിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ അയാൾ അവരിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞുമാറി. ധീരനും വിശ്വസ്തനുമായ വഗിനാക്ക് എന്ന ഭൃത്യനേയും സഞ്ചി എന്ന വിശ്വസ്തനായ വേട്ടപ്പട്ടിയേയും മാത്രമേ അ

യാൾ നായാട്ടിന് കൂടെ കൊണ്ടുപോയുള്ളൂ. നായാട്ടുസമയത്തു അവരെ കാണുന്ന ആർക്കും തന്നെ അവരിൽ രാജകുമാരനേതാണ്, ഭൃത്യനേതാണ് എന്നു തിരിച്ചുപറയാൻ സാധ്യമല്ലായിരുന്നു. കാരണം രണ്ടുപേരും ഒരുപോലെ ലളിതരായ നായാട്ടുവേഷമാണ് ധരിക്കാറ്. ഒരു തോളിൽ അമ്പും വീലും തൂങ്ങിക്കിഴുപ്പുണ്ടാവും. വീതികൂടിയ ഒരു കറാരി അർപ്പട്ടയിൽ തിരുകിയിട്ടുണ്ടാവും.

നാട്ടുവൃന്ദത്ത് ഇങ്ങനെ ചുറ്റിത്തിരിയുന്നതുകൊണ്ട് വച്ചുഗാൻ ഗുണമാണുണ്ടായത്. അയാൾക്ക് കൂടുതൽ ശക്തിയും ആരോഗ്യവും പരമ്പരയും വച്ചു.

ഒരു ദിവസം വച്ചുഗാൻ വഗിനാക്കും ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞ് അത്സിക എന്ന ഗ്രാമത്തിലെത്തി. വിശ്രമിക്കാനായി ഒരു അരുവിയുടെ കരയിലിരുന്നു. ആ സമയത്തു ഏതാനും ഗ്രാമീണബാലികമാർ വെള്ളമെടുക്കാൻ അരുവിയുടെ അടുത്തേക്കു വന്നു. ഓഹം തോന്നിയ വച്ചുഗാൻ കുടിക്കാൻ കുറച്ചു വെള്ളം ബാലികമാരോടു ചോദിച്ചു. അവരിൽ ഒരുവൾ ഒരു പാത്രത്തിൽ വെള്ളം നിറച്ച് അയാളുടെ നേരെ നീട്ടി. പക്ഷേ മറ്റൊരുവൾ അവളുടെ കയ്യിൽനിന്ന് പാത്രം പിടിച്ചുവാങ്ങി വെള്ളം ഒഴിച്ചുകളഞ്ഞു. അവൾ എന്നിട്ട് പാത്രത്തിൽ പിന്നെയും വെള്ളം നിറച്ചു. പക്ഷേ അതും ഒഴിച്ചുകളഞ്ഞു. വച്ചുഗാന്റെ തൊണ്ട ഓഹം കൊണ്ടു വരണ്ടു. എന്നാൽ ആ ബാലിക അയാളെ കളിയാക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. കാരണം അവൾ പാത്രത്തിൽ വെള്ളം നിറയ്ക്കുകയും അതൊഴിച്ചുകളയുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ആറാമത്തെ തവണ പാത്രത്തിൽ വെള്ളം നിറച്ചപ്പോൾമാത്രമാണ് അവളത്ത് വച്ചുഗാന്റെ നേരെ നീട്ടിയത്.

വച്ചുഗാൻ ആർത്തിയോടെ വെള്ളം കുടിച്ചു.

“നീ എന്നിക്ക് ആദ്യത്തെ തവണ വെള്ളം തരാതിരുന്നതെന്താണ്?” അയാൾ ബാലികയോടു ചോദിച്ചു. “നീ എന്നെ കളിയാക്കാനോ ദേഷ്യപ്പെടുത്താനോ നോക്കുകയായിരുന്നോ?”

“ഒരു അപരിചിതനെ കളിയാക്കുന്നത് ഞങ്ങളുടെ പതിവല്ല,” ബാലിക പറഞ്ഞു. “നിങ്ങൾ തളർന്ന് ദേഹമാകെ ചൂട് പിടിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. തണുത്ത വെള്ളം നിങ്ങൾക്ക് ദ്രോഹം ചെയ്യേനെ. ഞാൻ അതു നിങ്ങൾക്കു തരാൻ കറെ കാത്തത് അതുകൊണ്ടാണ്.”

ബാലികയുടെ മറുപടി വച്ചുഗാനെ അതുതപ്പെടുത്തി. അവളുടെ സന്ദർശം അയാളെ വശീകരിച്ചു.

“നിന്റെ പേരെന്താണ്?” അയാൾ ചോദിച്ചു.

“അനയിത്,” ബാലിക പറഞ്ഞു.

“അച്ഛനാണോ?”

“എന്റെ അച്ഛൻ ഈ ഗ്രാമത്തിലെ ആട്ടിയനാണ്”, അറാൻ എന്നാണ് പേര്. പക്ഷേ എന്തിനാണ് ചോദിച്ചത്?”

“ചോദിക്കുന്നത് പാപമാണോ?”

“പാപമല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളും പറയണം നിങ്ങൾ ആരാണെന്നും എവിടന്ന് വരുന്നുവെന്നും.”

“ഞാൻ കളവു പറയണോ നേരു പറയണോ?”

“ഏതാണ് കൂടുതൽ ഉചിതമെന്നു തോന്നുന്നുവോ അതുപോലെ ചെയ്യൂ.”

“തീർച്ചയായും നേരു പറയുന്നതുതന്നെ. നേരു പറഞ്ഞാൽ, ഞാനാരാണെന്ന് ഇപ്പോൾ പറയാൻ നിർവാഹമില്ല.” പക്ഷേ അത് അടുത്തുതന്നെ പറയാമെന്നു വാക്കു തരുന്നു.”

“ശരി. എന്നാൽ എന്റെ പാത്രം തിരിച്ചുതരൂ.”

രാജകുമാരനോടു് യാത്രപറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അനയിത് പാത്രവും വാങ്ങി അവിടന്ന് പോയി.

നായാട്ടുകാർ വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോൾ വിശ്വസ്തനായ വഗിനാക്കു് നടന്ന കാര്യങ്ങൾ മുഴുവൻ രാജ്ഞിയോടു പറഞ്ഞു അങ്ങിനെയാണ് വച്ചുഗാന്റെ അമ്മ അയാളുടെ രഹസ്യം അറിഞ്ഞത്.

III

വച്ചുഗാൻ അനയിത്തിനെ ഒഴിച്ചു് മറ്റാരെയും വിവാഹം ചെയ്യുകയില്ലെന്നു ശഠിച്ച അവാസാനും രാജാവും രാജ്ഞിയും മകന്റെ അഭീഷ്ടത്തിനു വഴങ്ങി. വിവാഹം ഉറപ്പിക്കാനായി അവർ വഗിനാക്കിനേയും രണ്ടു പ്രഭുക്കന്മാരേയും അത്സിക്കിലേക്കു് അയച്ചു.

ആട്ടിയനായ അറാൻ അവരെ സസന്തോഷം സ്വീകരിക്കുകയും അവർക്കിരിക്കാൻ ഒരു കമ്പളം വിരിക്കുകയും ചെയ്തു.

“എത്ര ഭംഗിയുള്ള കമ്പളം!” വഗിനാക്കു് പറഞ്ഞു, “ഇവിടുത്തെ ഗൃഹനായിക നെയ്യുതായിരിക്കും, അല്ലെ?”

“എനിക്കു് ഭാര്യയില്ല,” അറാൻ പറഞ്ഞു. “അവൾ പത്തു വർഷംമുമ്പു മരിച്ചു. എന്റെ മകൾ അനയിത് സ്വന്തം കൈകൊണ്ടു് നെയ്യുതാണ് ഈ കമ്പളം.”

“രാജകൊട്ടാരത്തിൽപോലും ഇത്ര സുന്ദരമായ ഒരു കമ്പളമില്ല. നിങ്ങളുടെ മകൾ ഇത്ര വിദഗ്ദ്ധയായ ഒരു നെയ്തു്കാരിയാണെന്നറിഞ്ഞതിൽ സ

ന്തോഷമുണ്ടു്,” പ്രഭുക്കന്മാർ പറഞ്ഞു. “അവളുടെ പ്രശസ്തി രാജാവിന്റെ ചെവിയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടി ഒരു വിവാഹനിർദ്ദേശവുമായിട്ടാണ് ഞങ്ങൾ വന്നിരിക്കുന്നതു്. അടുത്ത കിരീടാവകാശിയായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏകസന്താനത്തിനു് നിങ്ങളുടെ മകളെ വിവാഹംചെയ്യുകൊടുക്കണം എന്നാണ് അദ്ദേഹം അഭിലഷിക്കുന്നതു്.”

അറാൻ അവിശ്വാസത്തോടെ തല കലുക്കുകയോ സന്തോഷാധികൃത്താൽ പാടിയെഴുന്നേൽക്കുകയോ ചെയ്യുമെന്നായിരുന്നു പ്രഭുക്കന്മാരുടെ പ്രതീക്ഷ. പക്ഷേ ആ ആട്ടിയൻ ഇതുരണ്ടും ചെയ്യില്ല. അയാൾ തല കുനിച്ചിരുന്നുകൊണ്ടു് കമ്പളത്തിലൂടെ വിരലോടിച്ചതേയുള്ളു.

വഗിനാക്കു് പറഞ്ഞു:

“സഹോദരോ, അറാൻ, നിങ്ങൾ എന്തിനു വ്യസനിക്കുന്നു? ഞങ്ങൾ നിങ്ങളെ അറിയിച്ചതു് ഒരു സന്തോഷവർത്തമാനമാണു്, ദുഃഖ വർത്തമാനമല്ല. നിങ്ങളുടെ മകളെ ബലാൽക്കാരേണ കൊണ്ടുപോകണമെന്നു് ഞങ്ങൾക്കു് ആ ഗ്രഹമില്ല. അവളുടെ വിവാഹം നിങ്ങളുടെ അഭീഷ്ടത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും.”

“പ്രിയപ്പെട്ട അതിഥികളേ,” അറാൻ പറഞ്ഞു. “ഞാൻ എന്റെ മകളെ നിർബ്ബന്ധിക്കുകയില്ല. രാജകുമാരനെ വിവാഹംചെയ്യാൻ അവൾക്കു് സമ്മതമാണെങ്കിൽ എനിക്കു് എതിർപ്പില്ല.”

ആ സമയത്തു് അനയിത് ഒരു കൂട നിറയെ പഴുത്ത പഴങ്ങളുമായി പ്രവേശിച്ചു. അവൾ സന്ദർശകരെ വന്ദിച്ചശേഷം പഴങ്ങൾ ഒരു തട്ടത്തിലാക്കി അവരുടെ മുമ്പിൽ വച്ചു. പിന്നീടു് ഒരു വസ്ത്രത്തിൽ ചിത്രവേല ചെയ്യാനിരുന്നു. അവളുടെ വിരലുകളുടെ വേഗത കണ്ടു് അതുതാധീനരായ പ്രഭുക്കന്മാർ അവളെ അന്നെ നോക്കിയിരുന്നുപോയി.

“അനയിത്, നീ എന്തുകൊണ്ടാണു് ഓറസ്സീരുന്നു നെയ്യുന്നതു്?” വഗിനാക്കു് ചോദിച്ചു. “നിനക്കു് ധാരാളം ശിഷ്യകളുണ്ടെന്നു് കേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ.”

“ശരിയാണ്,” അനയിത് പറഞ്ഞു. “പക്ഷേ ഞാനവരെല്ലാവരെയും മുന്തിരി പറിക്കാൻ വിട്ടിരിക്കുകയാണ്.”

“നീ നിന്റെ ശിഷ്യകളെ എഴുത്തും വായനയും പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നും കേട്ടല്ലോ.”

“ശരിയാണ്,” അനയിത് വീണ്ടും പറഞ്ഞു. “ഇപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ ഇടയന്മാർപോലും പററും മേയ്ക്കാൻ പോകുമ്പോൾ വായിക്കുകയും പരസ്പരം വായിക്കാൻ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു് ഞങ്ങളുടെ വനങ്ങളിലെ ഏല്ലാ വൃക്ഷങ്ങളുടേയും തടികളിൽ എഴുതിനിറുപ്പിരിക്കുന്നതു കാണാം. കോട്ടമതിലുകളി

മേലും പാറപ്പുറത്തും മലഞ്ചെരിവുകളിനേലും കുതിക്കൊണ്ടു് ഏഴുതിവച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഒരാം ഒരു വാക്കെഴുതും, വേറെൊരാം വേറെൊന്നെഴുതും. അതങ്ങിനെ പോകുന്നു. ഞങ്ങളുടെ മലകളിലും മലയിടുക്കുകളിലും ഏവിയുടെയും ഏഴുതിനിറച്ചിരിക്കുന്നതു കാണാം..''

''ഞങ്ങൾ പഠിത്തത്തെ ഇത്രയേറെ വിലമതിക്കുന്നില്ല,'' വഗിനാക്കു് പറഞ്ഞു. ''പട്ടണത്തിലുള്ളവർ അലസരാണ് പക്ഷേ നീ ഞങ്ങളോടൊപ്പം വന്നു താമസിക്കുകയാണെങ്കിൽ എല്ലാവരേയും ശുശ്രൂഷിയാടെ പ്രവർത്തിക്കാൻ പഠിപ്പിക്കും. അനയിത്, ഒരു നിമിഷം തയ്യൽ നിർത്തൂ. ഇതാ ഇങ്ങോട്ടു നോക്കൂ. രാജാവു് എത്ര നല്ല സമ്മാനങ്ങളാണ് നിനക്കു് കൊടുത്തയച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് നോക്കൂ!''

വിലപിടിച്ച് പല തങ്ങളും പട്ടമേലകികളും വഗിനാക്കു് പുറത്തെടുത്തു. അനയിത് അവയെ അലക്ഷ്യമായിട്ടൊന്നു നോക്കി.

''രാജാവിനു് ഏനോടു് ഇത്രയേറെ ഭയം തോന്നാൻ കാരണമെന്താണ്?'' അവരും ചോദിച്ചു.

''രാജാവിന്റെ മകൻ വച്ചുഗാൻ ഒരു അനുവിടെത്തുവച്ചു നിന്നെ കാണുകയുണ്ടായി. നീ അദ്ദേഹത്തിനു് കടിക്കാൻ വെള്ളം കൊടുത്തു. അദ്ദേഹത്തിനു നിന്നെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. വച്ചുഗാനെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ നിന്നോടു് അഭ്യർത്ഥിക്കണമെന്ന രാജകല്പനയുമായിട്ടാണ് ഞങ്ങളിപ്പോൾ വന്നിരിക്കുന്നതു്. ഈ മോതിരവും മാലയും വളകളുമെല്ലാം നിനക്കാണ്..''

''അപ്പോൾ ഞാൻ കണ്ട നായാട്ടുകാരൻ രാജകുമാരനായിരുന്നോ?''

''അതെ..''

''അദ്ദേഹം നല്ലൊരു ചെറുപ്പക്കാരനാണ് പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിനു് ഏതെങ്കിലും തൊഴിൽ അറിയാമോ?''

''അനയിത്, അദ്ദേഹം രാജാവിന്റെ മകനാണ്. രാജാവിന്റെ പ്രജകൾ മുഴുവൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വശത്തിയിലാണ്. അദ്ദേഹത്തിനു പിന്നെ തൊഴിൽകൊണ്ടു് എന്തു കാര്യം?''

''ശരിയായിരിക്കാം. പക്ഷേ വിധി പല മറിയങ്ങളും പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇന്നു യജമാനനായിരിക്കുന്നയാൾ നാളെ ഭൃത്യനായെന്നു വരും. രാജാവായാലും രാജകുമാരനായാലും സാധാരണക്കാരനായാലും എല്ലാവരും ഏതെങ്കിലും തൊഴിൽ അറിഞ്ഞിരിക്കണം..''

അനയിത്തിന്റെ വാക്കുകൾ പ്രഭുക്കന്മാരെ അതുതപ്പെടുത്തിയെങ്കിലും ആട്ടിയനായ അറാൻ മകളോടു് സന്തോഷമാണു തോന്നിയതു്

''അപ്പോൾ രാജകുമാരനു് തൊഴിലൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടുന്ന ഒറ്റക്കാരണത്താൽ നീ അദ്ദേഹത്തെ വിവാഹംചെയ്യാൻ വിസമ്മതിക്കുകയാണോ?'' പ്രഭുക്കന്മാർ ചോദിച്ചു.

''അതെ. നിങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നതെല്ലാം തിരികെ കൊണ്ടുപോകൂ. എന്നിട്ടും രാജകുമാരനോടു് ഇഷ്ടമാണെങ്കിലും അനദ്ദേഹത്തോടു് മാപ്പു ചോദിക്കണുവെന്നു പറയണം. കാരണം തൊഴിലറിയാത്ത ഒരാളെ വിവാഹം ചെയ്യുകയില്ലെന്നു ഞാൻ ശുപഥം ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്..''

അനയിത് അവളുടെ തീരുമാനത്തിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കണമെന്നു കണ്ടതുകൊണ്ടു് രാജഭൃതന്മാർ അവളെ കൂടുതൽ നിർബന്ധിച്ചില്ല. കൊട്ടാരത്തിൽ തിരിച്ചെത്തി അവർ നടന്ന കാര്യങ്ങൾ മുഴുവൻ രാജാവിനെ അറിയിച്ചു.

അനയിത്തിന്റെ തീരുമാനമറിഞ്ഞപ്പോൾ രാജാവിനും രാജ്ഞിക്കും സന്തോഷമായി. വച്ചുഗാൻ ഇനി അവളെ വിവാഹംചെയ്യണമെന്നു ശരിക്കുകയില്ലല്ലോ. പക്ഷേ വച്ചുഗാൻ പറഞ്ഞതിതാണ്:

''അനയിത് പറഞ്ഞതു ശരിയാണ്. മറെറൊരാളെയുംപോലെ ഞാനും എന്തെങ്കിലും തൊഴിൽ പഠിച്ചു തീരൂ..''

രാജാവു് പ്രഭുക്കന്മാരുടെ സഭ വിളിച്ചുകൂട്ടി. ഒരു രാജകുമാരനു് ഏറ്റവും പഠറിയ കൈത്തൊഴിൽ കസവുപട്ട നെയ്യാലാണെന്നു് അവർ ഐകകണ്ഠ്യന തീരുമാനിച്ചു.

ഒരു വിദഗ്ദ്ധനായ കരകൗശലക്കാരനെ ഉടൻതന്നെ പേർഷ്യയിൽ നിന്നു വരുത്തി. ഒരു വർഷത്തിനകം വച്ചുഗാൻ നെയ്ത്തു പഠിച്ചു. നേർത്ത കസവു നൂൽകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം വിലപിടിച്ച് ഒരു കസവുവസ്ത്രംനെയ്തു് വഗിനാക്കിന്റെ കൈവശം അനയിത്തിനു് കൊടുത്തയച്ചു.

അതു വാങ്ങിക്കൊണ്ടു് അനയിത് പറഞ്ഞു:

''ഒരു ചൊല്ലുള്ളതുപോലെ, വിധിയുടെ പരീക്ഷണങ്ങളെ അദ്ദേഹം നിർഭയം നേരിടും. കാരണം, തൊഴിലറിയാവുന്ന ഒരാളിൽനിന്നും ദാരിദ്ര്യം ഓടിയകലും. രാജകുമാരനെ വിവാഹംചെയ്യാൻ എന്നിങ്ങ സമ്മതമാണെന്നു് അദ്ദേഹത്തോടു് പറയൂ. എന്റെ സമ്മാനമായി ഈ കസവളും അദ്ദേഹത്തിനു കൊടുക്കൂ..''

വിവാഹത്തിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ ഉടൻ ആരംഭിച്ചു. വിവാഹഘോഷങ്ങൾ ഏഴു് പകലും ഏഴു് രാത്രിയും നീണ്ടുനിന്നു.

IV

പക്ഷേ വിവാഹം കഴിഞ്ഞു അധികം താമസിയാതെ വച്ചുഗാൻ വിശ്വസ്തസ്സാഹിതനായ വഗിനാക്ക് അപ്രത്യക്ഷനായി. അവർ വളരെക്കാലം അയാളെ അന്വേഷിച്ചു. അവസാനം അയാളെ കണ്ടെത്തുമെന്നു എല്ലാ ആൾക്കും വെടിഞ്ഞു. ഇതിനിടയിൽ രാജാവും രാജ്ഞിയും വളരെ വയസ്സായതിനാലും നാടുകീഴടക്കിയും വച്ചുഗാൻ രാജാവായതും ചെയ്തു.

ഒരു ദിവസം അനയിത് ഭർത്താവിനോടു പറഞ്ഞു.

“പ്രഭോ, അങ്ങേയ്ക്ക് അങ്ങയുടെ രാജ്യത്തെക്കുറിച്ച് വളരെക്കുറച്ചു കാര്യങ്ങളെ അറിയാവൂ എന്നു ഞാൻ കാണുന്നു. ആളുകൾ അങ്ങയോടു സത്യം മുഴുവൻ പറയുന്നില്ല. എല്ലാം മംഗിയായി നടക്കുന്നുവെന്ന് അങ്ങയെ വിശ്വസിക്കാൻ അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഒരുപക്ഷേ മുഴുവനും അങ്ങിനെയല്ലെങ്കിലോ? അങ്ങു ഇടയ്ക്കിടെ ഒരു യാചകന്റെയോ വ്യാപാരിയുടെയോ വേഷത്തിൽ നാട്ടിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുന്നത് കൊള്ളാം.”

“നീ പറഞ്ഞത് ശരിയാണ്, അനയിത്,” വച്ചുഗാൻ പറഞ്ഞു. “നാട്ടുനൂറത്തു വേട്ടയാടാൻ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ എനിക്കു ജനങ്ങളെ ഇന്നത്തേതിലും നന്നായി അറിയാമായിരുന്നു. പക്ഷേ ഞാനിപ്പോൾ എങ്ങിനെ പോകും? എന്റെ അഭാവത്തിൽ ആരു രാജ്യം ഭരിക്കും?”

“ഞാൻ ഭരിച്ചുകൊള്ളാം,” അനയിത് പറഞ്ഞു. “അങ്ങു ഇവിടെയില്ലെന്ന കാര്യം ആരും അറിയേണ്ട.”

“എന്നാൽ അങ്ങിനെയൊക്കട്ടെ. ഞാൻ നാളെത്തന്നെ യാത്രതിരിക്കാം. ഇരുപതു ദിവസത്തിനകം മടങ്ങിവന്നില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ അപായപ്പെട്ടെന്നോ എനിക്കു എന്തെങ്കിലും ആപത്തു പിണഞ്ഞെന്നോ ധരിച്ചുകൊള്ളണം.”

V

അങ്ങിനെ ഒരു സാധാരണകൃഷിക്കാരന്റെ വേഷത്തിൽ രാജാവായ വച്ചുഗാൻ തന്റെ രാജ്യത്തിലൂടെ അലഞ്ഞുനടന്നു. അദ്ദേഹം പലതും കണ്ടു, പലതും കേട്ടു. കറെക്കുഴിഞ്ഞു അദ്ദേഹം പെറോഷ് എന്ന പട്ടണത്തിലെത്തി.

പട്ടണത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ വലിയൊരു മൈതാനവും കമ്പോളവുമുണ്ടു്. ചുറ്റിനും കൈവേലക്കാരുടേയും കച്ചവടക്കാരുടേയും കടകളാണു്.

ഒരു ദിവസം ആ മൈതാനത്തിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു കൂട്ടം ആളുകൾ വളരെ പ്രായംചെന്ന ഒരു വൃദ്ധന്റെ പുറകിൽ നടക്കുന്നത് വച്ചുഗാൻ കണ്ടു. വൃദ്ധൻ സാവധാനത്തിലാണ് നടന്നത്. ആളുകൾ അയാളുടെ മുസിപ്പുള്ള വഴി വെടിപ്പാക്കുകയും ചവിട്ടാൻ കാലുകൾക്കടിയിൽ ഇഷ്ടികൾ വയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

വൃദ്ധൻ ആരാണെന്ന് വച്ചുഗാൻ ഒരു വഴിപോക്കനോടു ചോദിച്ചു.

“നിങ്ങൾക്കറിഞ്ഞുകൂടുന്നോ!” അയാൾ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു. “അദ്ദേഹം പ്രധാനപുരോഹിതനാണ്. ഏതെങ്കിലും പ്രാണിയെ ചവട്ടിഞ്ഞരിക്കുമോ എന്നു യേന്ന് നിലത്തു കാൽകുത്തുകയില്ല. അത്രയ്ക്കു ധർമ്മിഷ്ടനാണ് അദ്ദേഹം.”

മൈതാനത്തു് ഒരു കമ്പളം വിരിക്കുകയും പ്രധാനപുരോഹിതൻ അതിൽ മുട്ടു കഞ്ഞി നിന്ന് വിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. വൃദ്ധൻ പറയുന്നതു കേൾക്കാനായി വച്ചുഗാൻ ആരക്കൂട്ടത്തിനിടയിലൂടെ തിരിഞ്ഞുളളി അയാളുടെ അടുത്തേക്കു ചെന്നു. സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയുള്ള പ്രധാനപുരോഹിതൻ വച്ചുഗാനെ കണ്ടയടുത്തു ആരം അന്നാട്ടുകാരനല്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കി.

“നിങ്ങൾ ആരാണ്? ജീവിതം പോക്കാൻ എന്തു ചെയ്യുന്നു?” അയാൾ ചോദിച്ചു.

“ഞാൻ വളരെ ദൂരെനിന്നു വരുന്ന ഒരു പണിക്കാരനാണ്,” വച്ചുഗാൻ പറഞ്ഞു. “പണിയന്വേഷിച്ച് പട്ടണത്തിൽ വന്നതാണ്.”

“കൊള്ളാം. എന്റെയടുടെ വരൂ. ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു പണി തരാം. നല്ല പ്രതിഫലവും തരാം.”

വച്ചുഗാൻ സമ്മതത്തോടെ തലയാട്ടി. പ്രധാനപുരോഹിതൻ തന്റെ സഹായികളോടു ഏതോ മന്ത്രിച്ചു. അവരും പുരോഹിതന്മാരായിരുന്നു. അവർ ഉടനെ പല വഴികൾ പോയി.

കറെക്കുഴിഞ്ഞു പലതരം സാമാനങ്ങൾ ചുമട്ടുകാരെക്കൊണ്ടു് എടുപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് അവർ മടങ്ങിവന്നു. പ്രധാനപുരോഹിതൻ ഏഴന്നേറു് മൈതാനത്തു നിന്നിറങ്ങി. വച്ചുഗാൻ നിശ്ശബ്ദം അയാളെ അനുഗമിച്ചു.

അവർ അങ്ങിനെ നടന്ന് പട്ടണവാതുക്കൽ എത്തി.

അവിടെവെച്ച് പ്രധാനപുരോഹിതൻ ജനങ്ങളെ അനുഗ്രഹിച്ചു. അവർ താമസിയാതെ പിരിഞ്ഞുപോയി. പുരോഹിതന്മാരും ചുമട്ടുകാരും വച്ചുഗാനും മാത്രം അവശേഷിച്ചു.

പട്ടണം വിട്ടു് കുറെ ചെന്നപ്പോൾ അവർ ഉയരംകൂടിയ ഒരു മതിലിനടുത്തുത്തി. അതിൽ ഒരു പടിവാതിലുണ്ടായിരുന്നു. പ്രധാനപുരോഹിതൻ വലിയൊരു താക്കോലെടുത്തു് പടിവാതിൽ തുറന്നു.

അകത്തു വലിയൊരു അങ്കണമാണ്. ചുറ്റും അറകളോടുകൂടിയ ഒരു ദേവാലയം അതിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഉയർന്നുനിൽക്കുന്നു. ചുമട്ടുകാർ ചുമട്ടുകൾ ഇറക്കിവെച്ചു. പ്രധാനപുരോഹിതൻ അവരെയും വച്ചുഗാനേയും ദേവാലയത്തിന്റെ മറ്റുവശത്തേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. ഒരു ഇരുമ്പുവാതിൽ തുറന്നിട്ട് അയാൾ പറഞ്ഞു:

“അകത്തു പോകിൻ, നിങ്ങൾക്ക് അവിടെ ജോലി തരും..”

സ്തബ്ധരായ അവർ നിശ്ശബ്ദം അകത്തു കയറി. ഭൂമിക്കടിയിലുള്ള ഒരു ഇരുട്ടറയായിരുന്നു അത്. പ്രധാനപുരോഹിതൻ അവരുടെ പിന്നിൽ വാതിലടച്ചു പൂട്ടി. തിരിച്ചുപോകാൻ മാർഗ്ഗമില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ട് അവർ മുന്നോട്ടു നടന്നു.

VI

അവർ വളരെ നേരം അങ്ങിനെ നടന്നു. പെട്ടെന്ന് ഭൂമി ഒരു അരണ്ട വെളിച്ചം കണ്ടു. അതിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി നടന്നു കരെ ചെന്നപ്പോൾ അവർ കല്ലുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ഗുഹയിലെത്തി. ഞരക്കങ്ങളും നിലവിളികളും അതിനകത്തുനിന്നു കേൾക്കാമായിരുന്നു. കൂടുതൽ കേൾക്കാനായി ചെവിയോർത്തുകൊണ്ട് ആവർ അതുതത്തോടെ ചുറ്റും നോക്കി. ആ സമയത്തു ഇരുട്ടിൽ നിഴൽപോലൊരു രൂപം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അടുത്തടുത്തു വന്നപ്പോൾ അതിനു ക്രമേണ ഒരു ആകൃതിയുണ്ടായി. വച്ചുഗാൻ അതിന്റെനേരെ ചെന്നു.

“നീ ആരാണ്? മനുഷ്യനോ പിശാചോ?” അദ്ദേഹം ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചുചോദിച്ചു. “മനുഷ്യനാണെങ്കിൽ, ഞങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഏവിടെയാണെന്നു പറയൂ..”

ആ പ്രേതരൂപം കറേളുടി അടുത്തു വന്നു അവരുടെ മുമ്പിൽ വിറച്ചുകൊണ്ടു നിന്നു. അതൊരു മനുഷ്യനായിരുന്നു. പക്ഷേ ഇത്ര ശോചനീയനായ ഒരു മനുഷ്യനെ സങ്കല്പിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. കഴിഞ്ഞ കണ്ണുകളോടും ഉന്തിയ കവിളുകളോടും കൂടിയ അയാളുടെ മുഖം ഒരു പ്രേതത്തിന്റേതുപോലെ ഇരുന്നിരുന്നു. ദേഹത്തിലെ ഏല്പുകൾ മുഴുവൻ പാറത്തു കാണാം. തേങ്ങിക്കൊണ്ട് അയാൾ വിക്കിവിക്കി പറഞ്ഞു:

“എന്റെയുടെ വത്ര. ഞാൻ ഏല്പാം കാണിച്ചുതരാം..”

അവർ അയാളുടെ പിറകെ ഒരു ഇടുങ്ങിയ ഇടനാഴിയിലൂടെ നടന്നു രണ്ടാമത്തെ ഗുഹയിലെത്തി. നഗ്നരായ അനേകംപേർ അവിടെക്കിടന്നു മരണവെ പ്രാളത്തോടെ പിടഞ്ഞുണ്ടു്. മുന്നാമത്തെ ഗുഹയിൽ കൂറൻ കട്ടകങ്ങളിൽ

ക്ഷണം പാകംചെയ്യുകയാണെന്നു തോന്നി. വച്ചുഗാൻ അവയിൽ ഒന്നിന്റെ ഗേഹം കണ്ടു. അത് നോക്കി ഉടൻ ഭൂമി പുറകോട്ടു ചാടി തൻ കണ്ടതിനെപ്പറ്റി മറ്റൊരാളോടും ഒരുക്ഷരവും മിണ്ടിയില്ല. പിന്നീടവർ മറ്റൊരു ഇടനാഴിയിലെത്തി അവിടെ അരണ്ട വെളിച്ചത്തിൽ മുതപ്രായമായ ആറുക്കണക്കിനുള്ള കൾ പണിയെടുക്കുകയാണു്. ചിലർ ചിത്രവേല ചെയ്യുന്നു, ചിലർ തുന്നുന്നു, മറുചിലർ നെയ്യുന്നു.

പ്രേതംപോലെ തോന്നിച്ച മനുഷ്യൻ പറഞ്ഞു:

“നിങ്ങളെ സൂത്രത്തിൽ ഈ ഇരുട്ടറയിൽ അകപ്പെടുത്തിയ ആ ദുഷ്ടനായ പുരോഹിതൻ ഞങ്ങളേയും അനേകപോലെ കരുക്കിൽപ്പെടുത്തി. ഞാനിവടെ ഏതു വർഷമായി കഴിയുന്നുവെന്നു് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. കാരണം ഇവിടെ പകലും രാത്രിയുമില്ല. ഈ അവസാനിക്കാത്ത സന്ധ്യ മാത്രമേയുള്ളൂ. എന്നോടൊപ്പം ഇവിടെ വന്ന സകലരും മരിച്ചുവെന്നുമാത്രം എനിക്കറിയാം. തൊഴിലറിയാവുന്നവരേയും അറിഞ്ഞുകൂടാത്തവരേയും പുരോഹിതൻ ഇതിനകത്തേക്കു് വശീകരിച്ചു കൊണ്ടുവരുന്നു. ആദ്യത്തെ കൂട്ടരെ അവർ പണിപ്പെടുത്തിച്ചു കൊല്ലുന്നു. മറ്റുള്ളവരെ കൊണ്ടുപോയി കശാപ്പുചെയ്തു് നിങ്ങളിപ്പോൾ കണ്ട ആ ഭയങ്കരകട്ടകങ്ങളിലിട്ടുവേവിക്കുന്നു. ആ പിശാചായ പ്രധാനപുരോഹിതൻ മറ്റൊരാളെ മറ്റൊരാളാ പുരോഹിതരും അയാളുടെ തുണയ്ക്കുണ്ടു്..”

തന്നോടു സംസാരിക്കുന്നയാളെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ അതു തന്റെ വിശ്വാസ്യസേവകനായ ഹരിനാക്കല്ലാതെ മറ്റൊരാളല്ലെന്നു് വച്ചുഗാൻ മനസ്സിലായി. പക്ഷേ തങ്ങളുടെ പുനസ്സമാഗമത്തിന്റെ ആദ്യദിനം വഗ്നിനാക്കിനെ ജീവിതത്തോടു ബന്ധിച്ചിട്ടുള്ള നേരിയ ഈ പൊട്ടിച്ചുകളഞ്ഞാലോ എന്നു ഭയന്നു് അദ്ദേഹം ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല.

VII

വഗ്നിനാക്കു് പൊയ്ക്കുഴിഞ്ഞു് വച്ചുഗാൻ തന്റെ കൂടെയുള്ളവരോടു് അവരെക്കൊണ്ടെന്നും അവർക്കു് എന്തെല്ലാം ജോലി അറിയാമെന്നും ചോദിച്ചു. ഒരാൾ ഒരു തയ്യൽക്കാരനാണെന്നു പറഞ്ഞു. മറ്റൊരാൾ നെയ്ത്തുകാരനാണെന്നു പറഞ്ഞു. മറ്റുള്ളവർക്കു് തൊഴിലൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ. എങ്കിലും അവർ തന്റെ സഹായികളാണെന്നു പറയാൻ വച്ചുഗാൻ തീരുമാനിച്ചു.

അമസിയാതെ അവർ കാൽപ്പെരുമാറും കേട്ടു. ഒരു സായുധസംഘവുമായി ഒരു പുരോഹിതൻ അവരുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ദുഷ്ടതയും ക്രൂര്യവും ആ പുരോഹിതന്റെ മുഖത്തു് എഴുതിവെച്ചിരുന്നു.

“നിങ്ങളാണോ പുതുതായി വന്നവർ?” പുരോഹിതൻ ചോദിച്ചു.

“അല്ലയോ ദയാപരനായ പുരോഹിതാ, അങ്ങയുടെ ഭൃത്യന്മാരായ ഞങ്ങളാണ് പുതുതായി വന്നവർ,” വച്ചുഗാൻ പറഞ്ഞു.

“നിങ്ങളിലാർക്കെല്ലാം ഞാഴിലറിയാം?”

“എല്ലാവർക്കും!” വച്ചുഗാൻ പറഞ്ഞു. “പൊന്നിനേക്കാൾ നൂറു മടങ്ങ് വിലപിടിപ്പുള്ള കസവുപട്ട് നെയ്യാൻ ഞങ്ങൾക്കറിയാം..”

“വാസ്തവമോ?”

“ആണോയെന്നു അങ്ങയ്ക്കുതന്നെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും..”

“ശരി, ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളാം. നിങ്ങൾക്ക് എന്തെല്ലാം പണിയായുധങ്ങളും സാമഗ്രികളും ആവശ്യമുണ്ടെന്നു പറയണം. എന്നിട്ട് പൊതുപണിശാലയിൽ പണി തുടങ്ങണം..”

“ഞങ്ങൾക്ക് അവിടെയിരുന്നു പണിയെടുക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ഞങ്ങൾ ഇവിടെയിരുന്നു പണിയെടുത്താലും, ഞങ്ങളുടെ ഭക്ഷണത്തിന്റെ കാര്യം, ഞങ്ങളാൽ മാത്രം കഴിക്കുകയില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കണം. ഞങ്ങളെ അത് നിർബന്ധിച്ചു തീർത്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഞങ്ങൾ മരിച്ചുപോകാനിടയുണ്ട്..”

“ശരി,” പുരോഹിതൻ പറഞ്ഞു. “നിങ്ങൾക്ക് റൊട്ടിയും പഴങ്ങളും തരാം. പക്ഷേ നിങ്ങൾ എന്നെ പറഞ്ഞു ധരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്ര വിലപിടിപ്പുള്ള നിങ്ങളുടെ പണി എന്നു ഞങ്ങളിങ്ങാൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ കശാപ്പുശാലയിലയയ്ക്കും. മരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് നിങ്ങളെ ഭോഗ്യം ചെയ്യും..”

പുരോഹിതൻ കറെ പഴങ്ങളും റൊട്ടിയും അവർക്ക് കൊടുത്തു. അവരത്ത് വഗിനാക്കും മറ്റു പലതുമായി പങ്കിട്ടു. വച്ചുഗാൻ പണി തുടങ്ങി. അദ്ദേഹം വളരെ വേഗം അതിമനോഹരമായ ഒരു കസവുവസ്ത്രം നെയ്തെടുത്തു. താൻ അകപ്പെട്ട ഭയങ്കര ഇരുട്ടറയിലെ എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളെയും വിവരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു സന്ദേശം അതിൽ തുന്നിച്ചേർത്തു. പക്ഷേ വളരെക്കുറച്ചുപേർക്കു മാത്രമേ അതു വായിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നുള്ളൂ.

വച്ചുഗാന്റെ കരകൗശലത്തിൽ പുരോഹിതൻ സതൃപ്തനായി.

വച്ചുഗാൻ പറഞ്ഞു:

“ഞങ്ങൾ നെയ്യുന്ന കസവുപട്ട് പൊന്നിനേക്കാൾ നൂറു മടങ്ങ് വിലപിടിപ്പുതന്നെ ഞാൻ അങ്ങയോടു നേരത്തെ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. വാസ്തവത്തിൽ അതിന്റേയും ഇരുട്ടി വിലയുണ്ട് ഇതിന്. കാരണം, ചിലരക്ഷകൾ ഇതിൽ തുന്നിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. നിർഭാഗ്യവശാൽ സാധാരണക്കാർക്ക് അവയുടെ വില

അറിഞ്ഞുകൂടാ. സർവ്വജ്ഞയായ അനയിത് രാജ്ഞിക്കു മാത്രമേ അവയുടെ അർത്ഥം മനസ്സിലാകൂ..”

ആർത്തിപൂജ പുരോഹിതൻ ഇതു കേട്ട് അത്ഭുതപ്പെട്ടു. കസവുവസ്ത്രം വീൽപാറും അതിന്റെ ആദായം മുഴുവൻ സ്വന്തമാക്കാനും അയാൾ തീരുമാനിച്ചു. അതുകൊണ്ട് പ്രധാനപുരോഹിതനെ കസവുവസ്ത്രം കാണിക്കുകയോ അയാളോടു അതേപ്പറ്റി ഒരുക്കരം മിണ്ടുകയോ ചെയ്യാതെ അയാൾ അതുമെടുത്ത് വച്ചുഗാന്റെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു.

VIII

അനയിത് രാജ്യഭാരം ഭംഗിയായി നടത്തി, എല്ലാവരും സന്തുഷ്ടരായിരുന്നു. രാജാവ് സ്ഥലത്തില്ലെന്ന കാര്യം ആരും സംശയിച്ചില്ല. എന്നാൽ രാജ്ഞിക്കു ഉൽക്കണ്ഠയായി. മടങ്ങിവരേണ്ട സമയം കഴിഞ്ഞു പത്തുദിവസമായിട്ടും വച്ചുഗാനെ കണ്ടില്ല. രാത്രി അനയിത് ദുസ്വപ്നങ്ങൾ കണ്ടു. പകൽ സമയത്തു വിചിത്രഭൂതദർശനങ്ങളുണ്ടായി. വച്ചുഗാന്റെ പട്ടി സഞ്ചി നിർത്താതെ കരയുകയും മോണ്ടുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കതിര, തീറ്റ തിന്നാതെ, തള്ളയെ നഷ്ടപ്പെട്ട കതിരക്കുട്ടിയെപ്പോലെ ദയനീയമായി ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ പൂവൻകോഴികളെപ്പോലെ കരഞ്ഞു. പൂവൻകോഴികൾ വാൻകോഴികളെപ്പോലെ നീട്ടിക്കൂവി. ആററിലെ വെള്ളം ഇരമ്പുകയോ പതഞ്ഞുതെറിക്കുകയോ ചെയ്യാതെ പതിഞ്ഞ ശബ്ദത്തിൽ ഓളം തല്ലിക്കൊണ്ടിരുന്നു പ്രകൃത്യാ നിർഭയയായിരുന്ന അനയിത്തിനു ജീതി നോന്നി. സ്വന്തം നിഴൽപോലും അവളെ ഭയപ്പെടുത്തി.

ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ വിലപിടിപ്പു ചരക്കുകളുമായി ഒരു വ്യാപാരി വന്നിട്ടുള്ള വിവരം അവളറിഞ്ഞു.

അയാളെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ അനയിത് കല്പിച്ചു.

ഹാജരായ മനുഷ്യന്റെ മുഖം ഭയങ്കരമായിരുന്നു. അയാൾ രാജ്ഞിയെ വരിച്ചശേഷം കസവുവസ്ത്രം വച്ച ഒരു വെള്ളിത്തട്ടം അവളുടെ നേരെ നീട്ടി. അനയിത് അതിന്റെ നേരെ നോക്കിയെങ്കിലും അതിലെ ചിത്രവേലകൾ ശ്രദ്ധിച്ചില്ല.

“ഈ കസവുവസ്ത്രത്തിൽ എന്താണു വില?” അവൾ ചോദിച്ചു.

“മഹാറാണി തിരുമനസ്സേ, കരകൗശലവും സാമഗ്രിയും മാത്രം കണക്കിലെടുത്താൽത്തന്നെ ഇത് സ്വർണ്ണത്തേക്കാൾ മനോ മടങ്ങ് വിലപിടിപ്പുതാ

൯. ഇതു ഇവിടെ കൊണ്ടുവരാനുള്ള എന്റെ അധ്വാനത്തിന്റേയും ഉത്സാഹത്തിന്റേയും വില അവിടുത്തെ തീരുമാനിച്ചാൽ മതി."

"എതുകൊണ്ടാണ് ഇതു ഇത്രയേറെ വിലപ്പെട്ടത്?"

"കരുണാനിധിയായ തിരുമനസ്സേ, വിലമതിക്കാനാവാത്ത ഒരു ശക്തി ഇതിനുണ്ട്. ഇതിലെ ചിത്രവേല നോക്കൂ. ഇതു വെറും രൂപങ്ങളല്ല, രക്ഷകളാണ്. ഈ കസവുവസ്ത്രം ധരിക്കുന്നയാൾ വിഷാദമോ ദുഃഖമോ അറിയുകയില്ല."

"വാസ്തവമോ?" അനയിത് ചോദിച്ചു. അവൾ കസവുവസ്ത്രം നിവർത്തി. അവൾ അതിൽ കണ്ടത് രക്ഷകളല്ല, വളരെ കൗശലമായി തുന്നിച്ചേർത്ത അക്ഷരങ്ങളാണ്. അനയിത് നിശ്ശബ്ദം ആ സന്ദേശം വായിച്ചു:

"എന്റെ നിരപഥയായ അനയിത്, ശരിക്കുമൊരു നരകത്തിൽ ഞാൻ തടവുകാരനായി കഴിയുകയാണ്. അതിന്റെ ദുഷ്കരമായ സൂക്ഷിപ്പുകാരിലൊരാളാണ് ഈ കസവുവസ്ത്രം കൊണ്ടുവരുന്നയാൾ. വഗ്നിനാട് എന്റെ കൂടെയുണ്ട്. പെറ്റോഷിന്റെ കിഴക്കേഭാഗത്തു് ഉയർന്ന മതിലുകളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ട ഒരു ദേവാലയത്തിന്റെ ഇരുട്ടുകളിൽ ഞങ്ങളെ അന്വേഷിക്കുക. നിന്റെ സഹായമില്ലാതെ ഞങ്ങൾ മരിച്ചുപോകും. വെച്ചുപോൾ."

ഉറക്കിടിലത്തോടെ അനയിത്, ചിത്രവേലയുടെ ഭംഗി ആസ്വദിക്കുകയാണെന്ന നാട്യത്തിൽ, ആ സന്ദേശം രണ്ടാമതും മൂന്നാമതും വായിച്ചു.

"നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതു് ശരിയാണ്," അവൾ പറഞ്ഞു. "ഈ രൂപങ്ങൾക്ക് മനസ്സിനെ ഉന്മേഷമാക്കാനുള്ള ശക്തിയുണ്ട്. ഇന്നു രാവിലെപോലും ഞാൻ വിഷാദം പുണ്യം ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. ഇപ്പോഴാകട്ടെ ഏനിക്കു് ഹൃദയലാലവത്സവം ഉല്ലാസവും ഭരാനുസ്മയം, നിങ്ങളുടെ കസവുവസ്ത്രം വാസ്തവത്തിൽ വിലമതിക്കാനാവാത്തതാണ്. അതിനുവേണ്ടി എന്റെ രാജ്യത്തിന്റെ പകുതി കൈവെടിയുന്നതിൽപോലും എനിക്കു് വേദമില്ല. പക്ഷേ ഒരു കലാശിലയും അതിന്റെ നിർമ്മാതാവിനേക്കാൾ മഹത്തരമല്ലെന്ന നിങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കണം."

"മഹാരാണി തിരുമനസ്സേ, ദൈവം അവിടുത്തെക്ക് ദീർഘായുസ്സു് നൽകട്ടെ. അവിടുന്ന് പറഞ്ഞതു് നേരാണ്."

"അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഈ കസവുവസ്ത്രം നെയ്യുയാളിനെ നിങ്ങൾ എ

മുൻമുഖം മുഖം കൊണ്ടുവരണം. നിങ്ങളോടൊപ്പം അയാൾക്കും തക്കതായ പ്രതിഫലം നൽകാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു.”

“ദയാപരയായ മഹാറാണിതിരുമനസ്സേ,” ആർത്തിപ്പൂണ്ടു പരോഹിതൻ പറഞ്ഞു. “അയാളാണെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ഞാൻ ഈ കസവുവസ്ത്രം ഇന്ത്യയിൽ വെച്ച് ഒരു ജൂതനിൽനിന്നു വാങ്ങിയതാണ്. അയാളതു വാങ്ങിയതും ഒരു അറബിയിൽനിന്നാണ്. ആ അറബിക്ക് അത് എവിടന്നു കിട്ടിയെന്ന് ആർക്കറിയാം!”

“പക്ഷേ പണിക്കും സാമഗ്രികൾക്കുമായി വളരെയേറെ പണച്ചെലവുവന്നെന്ന് നിങ്ങൾതന്നെയല്ലെ എന്നോട് കുറച്ചുമുറു പറഞ്ഞത്. അതിനർത്ഥം നിങ്ങൾ ഈ കസവുവസ്ത്രം വാങ്ങിയതല്ല പറഞ്ഞുചെയ്തിട്ടു എന്നാണ്.”

“ദയാപരയായ മഹാറാണിതിരുമനസ്സേ, ഇന്ത്യയിൽ വെച്ച് എന്നോട് പറഞ്ഞത് അങ്ങിനെയാണ്, ഞാൻ....”

“വായ് മുട്ട്!” അനയിത് ശ്രോധത്തോടെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. “നിങ്ങളാണെന്ന് എനിക്കറിയാം. ആരവിടെ? ഇയാളെ പിടിച്ച് ഇരുട്ടറയിലെ റിപ്പർ!”

IX

തന്റെ ആലയ നിറവേറിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പെരുമ്പാറ മുക്കി ആപൽ സൂചന നൽകാൻ അനയിത് കല്പനകൊടുത്തു. ഉൽക്കണ്ഠയോടെ പരസ്പരം മന്ത്രിച്ചുകൊണ്ട് നഗരവാസികൾ കൊട്ടാരത്തിനുമുമ്പിൽ തടിച്ചുകൂടി. സംഭവിച്ചതെന്താണെന്ന് ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു.

അടികൂടി ആയുധമണിഞ്ഞുകൊണ്ട് അനയിത് ബാൽക്കണിയിലേക്കു ഇറങ്ങിവന്നു.

“നഗരവാസികളേ, ഞാൻ പറയുന്നതു കേൾക്കൂ,” അവൾ പറഞ്ഞു. “നിങ്ങളുടെ രാജാവിന്റെ ജീവൻ അപകടത്തിലാണ്. അദ്ദേഹത്തെ സ്നേഹിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവനെ വിലമതിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരെല്ലാം എന്റെ പിന്നാലെ വരൂ! ഉച്ചയ്ക്കുമുമ്പ് നമുക്ക് പെരോഷിലെത്തണം.”

ഒരു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ എല്ലാവരും ആയുധം ധരിച്ചു. അനയിത് നല്ല പുറുപ്പുകുളള ഒരു കതിരയുടെ പുറത്തു കയറി. “മുന്നോട്ട്! എന്റെ പിന്നാലെ വരിൻ!” എന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് പെരോഷിന്റെനേരെ കതിരയെ കതിച്ചോടി. വഴിക്കെണ്ടും അവൾ നിന്നില്ല. പെരോഷിലെ പ്രധാന മൈത്ഥനത്തെയ്യപ്പോരമാത്രമാണ് അവൾ ആവി പറക്കുന്ന കതിരയുടെ ക

ടിഞ്ഞാൻ വലിച്ചത്. ആകാശത്തുനിന്ന് ഇറങ്ങിവന്ന ഒരു ദേവതയാണെന്നു കരുതി പെരോഷിലെ ജനങ്ങൾ അവളുടെ മുമ്പിൽ സാഷ്ടാംഗം നമസ്കരിച്ചു.

“ഈ പട്ടണത്തിന്റെ തലവൻ എവിടെ?” അനയിത് ആധികാരികസ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു.

“തീരുമനസ്സേ, അവിടുത്തെ ദാസനായ അന്നാൻ തലവൻ,” ഗവർണ്ണർ മുന്നോട്ടു നീങ്ങിനിന്നുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

“നിങ്ങൾക്കു തീരെ ശ്രദ്ധയില്ല. നിങ്ങളുടെ ദേവാലയത്തിൽ നടക്കുന്ന കാര്യമാണെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.”

“തീരുമനസ്സേ, എനിക്കു സത്യത്തിൽ അറിഞ്ഞുകൂടാ,” അയാൾ വന്ദിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

“ദേവാലയം എവിടെയാണെന്നു കിട്ടും അറിയാമോ?”

“തീരുമനസ്സേ, അവിടന്ന് നേരമ്പോക്കു പറയുകയാണ്,” എനിക്കു തീർച്ചയായും അറിയാം.”

“എന്നാൽ എന്നെ അങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുപോകൂ.”

പട്ടണത്തലവൻ അനയിത്തിനെ ദേവാലയത്തിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. നഗരവാസികൾ കൂട്ടത്തോടെ അവരെ പിന്തുടർന്നു.

തീർത്ഥാടകർ വന്നിരിക്കുകയാണെന്നു കരുതി പുരോഹിതന്മാർ പുറത്തെ ഇരമ്പുവാതിൽ തുറന്നു. അനയിത് തൽക്ഷണംതന്നെ അകത്തെ അകണത്തിലേക്കു കത്തിരയോടിച്ചുകയറി ദേവാലയത്തിന്റെ എല്ലാ വാതിലുകളും തുറക്കാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. നടന്നുനോക്കുന്നത് അപ്പോൾ മാത്രമാണ് പുരോഹിതന്മാർക്കു മനസ്സിലായത്. പ്രധാനപുരോഹിതൻ കത്തിരപ്പറത്തിരിക്കുന്ന രാജ്ഞിയുടെനേരെ പാഞ്ഞെത്തു. പക്ഷേ അനയിത്തിന്റെ സമർത്ഥനായ കതിര അയാളെ കളമ്പുകൊണ്ട് ചവുട്ടിക്കൊന്നു.

അപ്പോഴേക്കും അനയിത്തിന്റെ പോരാളികളെത്തി വേഗംതന്നെ ശേഷമുള്ള പുരോഹിതന്മാരുടെ കഥ കഴിച്ചു. ആളുകൾ യേശോടും അമ്പരപ്പോടും നോക്കിനിന്നു.

“അടുത്തു വരിൻ!” അനയിത് വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. “നിങ്ങളുടെ ദേവന്മാരുടെ പവിത്രസന്നിധിയിൽ എന്താണ് ഉളിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു നോക്കിൻ!”

ദേവാലയത്തിന്റെ കരകൾ വേഗം തല്പിപ്പൊളിച്ചു തുറന്നു. ഒരു ഭയങ്കര കാര്യമാണ് ജനങ്ങളുടെ കണ്ണിൽ പെട്ടത്.

പ്രേതങ്ങളെപ്പോലെ തോന്നിച്ച മനുഷ്യർ ഇരുട്ടുകളിൽനിന്ന് ഇഴഞ്ഞിറങ്ങി വരാൻ തുടങ്ങി. ചിലർ മരണത്തിന്റെ വക്കത്തെത്തിയിരുന്നു. അവർ

കുഴപ്പം എഴുന്നേറ്റുനിൽക്കാൻ ശേഷിയില്ലായിരുന്നു. പകൽ വെളിച്ചം തട്ടി കണ്ണുപൊന്നാൻ വയ്യാതെ മറ്റു ചിലർ കാലോടിഞ്ഞ ഉറപ്പുകളെപ്പോലെ വേച്ചു വെച്ചു നടന്നു. അവസാനം ഇറങ്ങിവന്നത് വച്ചുഗാൻ വഹിനാക്കുമാണ്. ശക്തിയായ വെളിച്ചം തങ്ങളെ അന്ധരാക്കുമോ എന്നു ഭയന്നു കണ്ണടച്ചുകൊണ്ടാണ് അവർ നടന്നത്.

പോരാളികൾ ഇരുട്ടുകളിലേക്കു പാഞ്ഞുകയറി മൃതശരീരങ്ങളും ദണ്ഡനായുധങ്ങളും പുറത്തെടുത്തു. ലജ്ജിതരായ നഗരവാസികൾ അവരെ സഹായിച്ചു.

വച്ചുഗാൻ വഹിനാക്കും ഒരു കൂടാരത്തിൽ അനയിത്തിനെ കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. അവരും അങ്ങോട്ടു ചെന്നു. ആ കൂടാരം അവർക്കു വേണ്ടി സ്വതസിദ്ധമായിരുന്നു. ആ ദമ്പതികൾ അടുത്തിരുന്ന് ദീർഘനേരം പരസ്പരം നോക്കി. വഹിനാക്കു കരഞ്ഞുകൊണ്ടു അനയിത്തിന്റെ കയ്യിൽ ചുണ്ടമർത്തി.

“നിരുപമയായ മഹാനാണിതിരുമനസ്സേ, ഇന്ന് അവിടുന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ ജീവൻ രക്ഷിച്ചത്!” അയാൾ പറഞ്ഞു.

“അങ്ങിനെയല്ല, വഹിനാക്ക,” വച്ചുഗാൻ അയാളോടു പറഞ്ഞു. “വളരെക്കാലം മുമ്പു നിന്റെ രാജാവിന്റെ മകൻ തൊഴിലറിയാമോ എന്നു അനയിത് ചോദിച്ചിട്ടില്ല. അന്നാണ് അവൾ നമ്മെ രക്ഷിച്ചത്. നീ ആ ചോദ്യം ഭക്തു് ചിരിച്ചത് ഓർമ്മിക്കുന്നില്ലേ?”

X

വച്ചുഗാൻ രാജാവിന്റെ വീരപരാക്രമത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വാർത്ത എല്ലാ നഗരങ്ങളിലും ഗ്രാമങ്ങളിലും പരന്നു. അന്യനാടുകളിൽപോലും ആ വാർത്ത എത്തി. എല്ലാവരും വച്ചുഗാനേയും അനയിത്തിനേയും പ്രശംസിച്ചു. ഗായകകവികൾ അവരെക്കുറിച്ച് പാട്ടുകളുണ്ടാക്കി. കപ്പും! ആ പാട്ടുകൾ നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും വച്ചുഗാനേയും അനയിത്തിനേയും കഥ കാഗ്യവശാൽ ശേഷിച്ചിട്ടുണ്ട്.

വിവർത്തനം: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

നാലാമത്തെ പാലം

ഒരു ജോർജ്ജിയൻ നാടോടിക്കഥ

ഈ കഥ നടന്നതായിരിക്കാം, അല്ലോ യിരിക്കാം. ഏതായാലും, പണ്ട് വളരെ ധനികനായ ഒരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നുവത്രെ ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹം തന്റെ നായാട്ടുകാരോടു പറഞ്ഞു:

“നിങ്ങൾ പോയി ആദ്യം കാണുന്ന മൃഗത്തെ കൊല്ലിൻ!”

നായാട്ടുകാർ കാട്ടിലേക്കു പോയി, വെളിസ്ഥലത്തു നിന്നിരുന്ന ഒരു പേടമാനാണ് അവർ കണ്ട ആദ്യത്തെ മൃഗം. രാജാവിന്റെ കല്പനപ്രകാരം അവർ അതിനെ വെടിവെക്കുവാൻ തുടങ്ങി. പിടിച്ചു. അപ്പോഴാണ് ഒരു കൊച്ചുബാലൻ അതിന്റെ മൂല കൂടിക്കൊണ്ടു നിൽക്കുന്നത് അവർ കണ്ടത്. അവരെ കണ്ടു കട്ടി മുലകുടി നിർത്തി പേടമാനിന്റെ കഴുത്തിൽ കൈചുറ്റിക്കൊണ്ടു അതിനെ ഉമ്മവെക്കാനും താലോലിക്കാനും തുടങ്ങി.

നായാട്ടുകാർ അത്ഭുതപ്പെട്ടു.

അവർ കട്ടിയേയും ഏടുത്തുകൊണ്ടു രാജാവിന്റെയടുക്കൽ ചെന്നു തങ്ങൾ കണ്ട കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞു.

നായാട്ടുകാർ കണ്ടെത്തിയ ബാലന്റെ പ്രായത്തിൽത്തന്നെയുള്ള ഒരു കൊച്ചുമോൻ രാജാവിനുണ്ടായിരുന്നു അതുകൊണ്ടു രാജാവു അവർക്ക് നേരിട്ടു പേരിട്ടു. കാട്ടിൽനിന്നു കണ്ടുകിട്ടിയ കട്ടിക്കു മൃഗകുമാരൻ എന്നാണ് പേരിട്ടത്.

മൃഗകുമാരനെ രാജകുമാരനോടൊപ്പം വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്നു. അവർ ഒരേ മുറിയിൽ കിടന്നുറങ്ങി, ഒരേ പോറ്റമ്മയുടെ മൂല കൂടിച്ചു.

ചില കട്ടികൾ വർഷംതോറും വളർന്നുവരുന്നു. എന്നാൽ ഇവർ രണ്ടുപേരും ദിവസംതോറും വളർന്നു, വയസ്സ് പന്ത്രണ്ടായത് അവർ അറിഞ്ഞതായില്ല. തന്റെ മക്കൾ രണ്ടുപേരും കൊട്ടാരത്തിൽ വളർന്നുവരുന്നതു കണ്ടു രാജാവു സന്തോഷിച്ചു.

ഒരു ദിവസം ബാലന്മാർ രണ്ടുപേരും കൂടി അന്യം വില്ലുമെടുത്തു പാടത്തു പോയി. രാജകുമാരൻ ഒരു അമ്പു എഴുതു. വെള്ളം ചുമന്നുകൊണ്ടുപോകുന്ന ഒരു വൃദ്ധയുടെ കടത്തിൽ അമ്പു ചെറുക്കുമ്പോൾ, അതിന്റെ പിടി അറുപോയി.

വൃദ്ധ തിരിഞ്ഞുനിന്നു പറഞ്ഞു:

“നീ ഏകസന്താനമാകയാൽ നിന്നെ ഞാൻ ശപിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും സുന്ദരിയായ യെലേനയോടു പ്രേമം തോന്നി നിന്റെ ഹൃദയം അപിക്കട്ടെ.”

അതു കേട്ടു മൃഗകുമാരൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടു.

“അവർ പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥമെന്താണ്?” അവൻ ചോദിച്ചു.

പക്ഷേ ആ നിമിഷംതൊട്ടു രാജകുമാരൻ സുന്ദരിയായ യെലേനയെപ്പറ്റി മാത്രമായി വിചാരം. കാരണം അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ വേരൂന്നിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന പ്രേമത്തിന്റെ വിത്തുകൾ അവൻ ഒരു സ്വൈരവും നൽകിയില്ല.

എന്താണു ചെയ്യുക? മൂന്നാഴ്ച കഴിഞ്ഞു. രാജകുമാരൻ അർദ്ധപ്രജ്ഞനായി നടക്കുകയാണ്. ഒരിക്കലും കാണാത്ത കന്യകയോടുള്ള പ്രേമം അവന്റെ ആ രോഗ്യത്തേയും ശേഷിയേയും കാർന്നുതിന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം മൃഗകുമാരൻ അവനോടു പറഞ്ഞു:

“സുന്ദരിയായ യെലേനയെ നിനക്കുവേണ്ടി കൊണ്ടുവന്നില്ലെങ്കിൽ നിന്റെ വളർത്തുമൃഗപോലാൻ മരിച്ചുപോകട്ടെ!”

അവൻ രാജാവിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു പറഞ്ഞു

“അച്ഛാ, എനിക്ക് ഇരുമ്പുകാലുകൾ ഇരുമ്പുകൊണ്ടുള്ള വില്ലും അമ്പുകളും കൊല്ലുന്നതൊക്കെ തീർപ്പിച്ചുതത്ര. കാരണം എനിക്ക് സുന്ദരിയായ യെലേനയെ അന്വേഷിച്ചു പുറപ്പെടണം.”

രാജാവു സമ്മതിച്ചു. ഇരുന്തുകൾ ഓരോ വരുന്ന വില്ലും അമ്പുകളും

ഒരു ജോടി ഇരുമ്പുകാലുകൾ. തൃഗകുമാരൻവേണ്ടി തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടു. അവനും രാജകുമാരനും കൂടി യാത്രതിരിച്ചു.

വളർത്തപ്പനോടു വിടവാങ്ങുമ്പോൾ തൃഗകുമാരൻ പറഞ്ഞു:

“അപ്പാ, പേടിക്കണ്ട. അപ്പൻ തൃഗകുമാരനെ വിശ്വസിക്കാം. ഞങ്ങൾ കേവേലം രണ്ടുകൊല്ലം കാത്തിരിക്കൂ. അപ്പൻ ഒരു കാര്യം ഓർക്കണം: ഞങ്ങൾ കാര്യം നേടിയെടുക്കുമെന്ന്. ഇല്ലെങ്കിൽ വരികയില്ല.”

അങ്ങിനെ രണ്ടു സഹോദരന്മാരും കൂടി പുറപ്പെട്ടു. അവർ നടന്നു നടന്ന് മരങ്ങൾ ഇടതൂർന്നിരിക്കുന്ന ഒരു വലിയ കാടിന്റെ വക്കത്തത്തി. അതിലൂടെ കടന്നു പോകുന്ന പാതയിലായി ഒരു പാറയുടെ പുറത്തു വളരെ പൊക്കത്തിൽ ഒരു കൂറൻ വീട്. അതിന്റെ മുമ്പിൽ മനോഹരമായ ഒരു ഉദ്യാനവും കണ്ടു. അത്ഭുതലകളും ഒമ്പതു തലകളുമുള്ള മനുഷ്യലക്ഷകളായ രാക്ഷസന്മാർ പാർക്കുന്ന വീടായിരുന്നു അത്.

രാജകുമാരൻ തൃഗകുമാരനോടു പറഞ്ഞു.

“സഹോദരാ, ഞാൻ തളർന്നു. നമുക്ക് ഇവിടെ കുറച്ചുനേരം വിശ്രമിക്കാം.”

“ശരി,” തൃഗകുമാരൻ സമ്മതിച്ചു.

രാജകുമാരൻ നില്ക്കുന്ന കണ്ണടച്ചു കിടന്നു.

“ഇവിടെ കിടന്ന് ഉറങ്ങിക്കൊള്ള,” തൃഗകുമാരൻ പറഞ്ഞു. “ഞാൻ അങ്ങനെയൊരു തോട്ടത്തിൽ പോയി അതിലെ സ്വാദേറിയ പഴങ്ങൾ കടന്നു പരിചരിക്കാൻ പോകാം.”

ഒരു സഹോദരൻ മറ്റൊരു സഹോദരനോടൊന്നിച്ച് പോകാൻ, ഒരപ്പൻ മകനോടൊന്നിച്ച് പോകാൻ തൃഗകുമാരൻ രാജകുമാരനോടു പെരുമാറിയത്.

അവൻ തോട്ടത്തിലെത്തി അതിലെ ഏറ്റവും നല്ല ആപ്പിൾമരം തിരഞ്ഞു പിടിച്ചു പഴങ്ങൾ പരിക്കാൻ തുടങ്ങി.

പെട്ടെന്നു് ഒമ്പതു തലയുള്ള ഒരു രാക്ഷസൻ ഓടിയടുത്തു.

“ഈ തോട്ടത്തിൽ കയറാൻ ആരാണു് ധൈര്യപ്പെട്ടത്?” അയാൾ അലറി. “ഇവിടെ എന്തെങ്കിലും ആകാശത്തിലൂടെ ഒരൊറ്റ പക്ഷിയും പറക്കുകയില്ല, നിലത്തു് ഒരൊറ്റ ഉറുമ്പും ഇഴയുകയില്ല.”

“ഞാൻ തൃഗകുമാരനാണ്!” ആ യുവാവ് ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

അതു കേട്ടമാത്രയിൽ രാക്ഷസൻ ഭയവും കോപവും കൊണ്ടു് പിറുപിറുത്തു കൊണ്ടു് പുറകോട്ടു വലിഞ്ഞു. കാരണം, തൃഗകുമാരൻ വന്നാൽപ്പിന്നെ രക്ഷയില്ലെന്നു് മറ്റൊരാൾ രാക്ഷസന്മാരെയുംപോലെ അയാൾക്കറിയാമായിരുന്നു.

യെന്നുപിറന്നു രാക്ഷസന്മാർ ഒളിക്കാനിടമന്വേഷിച്ചു് നാലുപാടും പാഞ്ഞു. പക്ഷേ തട്ടംപുറത്തു കയറി ഒളിച്ചിരുന്ന അത്ഭുതലയുള്ള ഒരു രാക്ഷസനെയൊഴികെ മറ്റൊരാളാവാൻ. തൃഗകുമാരൻ പിടികൂടി കൊന്നു.

ഈ സമയത്തല്ലാം രാജകുമാരൻ തണലത്തു് സുഖമായി ഉറങ്ങുകയായിരുന്നു.

വീട്ടിൽനിന്നു രാക്ഷസന്മാരെ മുഴുവൻ തുരത്തുകയെന്നു് ശേഷംകാലത്തു തൃഗകുമാരൻ മടങ്ങിവന്നു് തന്റെ സഹോദരനെ വിളിച്ചുണർത്തിയുള്ള ഇപ്പോൾ രാക്ഷസന്മാരുടെ വീടും എല്ലാ സ്വത്തുക്കളും അവരുടേതായിത്തീർന്നു.

സഹോദരന്മാർ തോട്ടത്തിലൂടെ ഉലാത്തുകയും പല വിധത്തിൽ നേരം പോക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോഴല്ലാം അത്ഭുതലയുള്ള രാക്ഷസനായ ബബലാൻജോമി പേടിച്ചുവിറച്ചു് തട്ടംപുറത്തു് ഇരിക്കുകയായിരുന്നു.

അവസാനം ധൈര്യം സംഭരിച്ചുകൊണ്ടു് അയാൾ, താൻ പതുങ്ങിയിരുന്നിരുന്ന മൂലയിൽനിന്നും ഇഴഞ്ഞു പുറത്തുവന്നു് തൃഗകുമാരനോടു് കേണപേക്ഷിച്ചു്

“എന്തെങ്കിലും ഒരു കാര്യം ഞാൻ നിങ്ങളെ ശല്യപ്പെടുത്തുകയില്ല. ഞങ്ങളുടെ സ്വത്തു് നിങ്ങൾക്കു് എടുക്കാം.”

തൃഗകുമാരൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. അത്ഭുതലയുള്ള രാക്ഷസൻ തുടർന്നു:

“നിങ്ങൾ എന്തിനാണ് വീടു വിട്ടു് ഇങ്ങനെ ഗ്രാമങ്ങൾ തോറും നഗരങ്ങൾ തോറും അലഞ്ഞുനടക്കുന്നത്?”

തൃഗകുമാരൻ പറഞ്ഞു:

“ഞങ്ങൾക്കു് ഒരു കാര്യം സാധിക്കാൻ. അതു സാധിക്കാൻ നീ സഹായിക്കുകയില്ലെങ്കിൽ മറ്റു രാക്ഷസന്മാരെ കൊന്നുപോലെ ഞാൻ നിന്നെയും കൊല്ലാം. ഞങ്ങൾ സന്ദർശനയായ യെലേനയെ അന്വേഷിച്ചു് ഇറങ്ങിയിരിക്കുകയാണ്. നീയും ഞങ്ങളോടൊപ്പം അവളെ അന്വേഷിക്കണം.”

പുറത്തു് ചുമന്നുകൊണ്ടു് നടക്കാവുന്ന ഒരു കൊച്ചു വീടു് ബബലാൻജോമി കണ്ടായിരുന്നു

അയാൾ പറഞ്ഞു.

“എന്റെ ഈ കൊച്ചുവീട്ടിൽ കയറിയിരുന്നോളു്. നമുക്കു് സുന്ദരിയായ യെലേനയെ അന്വേഷിച്ചുനോക്കാം. പക്ഷേ അവളെ സ്വന്തമാക്കാൻ എളുപ്പമല്ല. അതിനു് ആഗ്രഹിക്കുന്ന പലരുമുണ്ടു്.”

സഹോദരന്മാർ രണ്ടുപേരും രാക്ഷസന്റെ വീട്ടിൽ കടന്നിരുന്നു് അയാളുടെ പുറത്തു് സഞ്ചരിച്ചു.

അവരങ്ങിനെ കുറഞ്ഞത് മൂന്നു മാസമെങ്കിലും സഞ്ചരിച്ചു. അവസാനം അവർ ഒരു പുഴവക്കിലെത്തി.

“ഞാൻ ക്ഷീണിച്ചു,” രാജകുമാരൻ മൃഗകുമാരനോടു പറഞ്ഞു. “നമുക്കു വിശ്രമിക്കാം.”

ബംഗലാൻജൊമി അതിലേറെ തളർന്നിരുന്നു സഹോദരന്മാർ അയാളുടെ കൊച്ചുവീട്ടിൽനിന്നു പുറത്തു കടന്നു പുഴവക്കിൽ വിശ്രമിക്കാനിരുന്നു. കലശലായ ദാഹം തോന്നിയതിനാൽ അവർ പുഴയിലെ വെള്ളം കുടിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ വെള്ളത്തിൽ ഉപ്പുരസമായിരുന്നു.

“ഈ വെള്ളത്തിൽ ഉപ്പുരസം വന്നതെങ്ങിനെ?” മൃഗകുമാരൻ അത്ഭുതത്തോടെ ചോദിച്ചു.

“ഈ വെള്ളമല്ല, കണ്ണീരാണ്,” ബംഗലാൻജൊമി പറഞ്ഞു. “ഈ പുഴയുടെ കരെ മുകളിലായി അഞ്ചു തലയുള്ള ഒരു രാക്ഷസൻ പാർക്കുന്നുണ്ട്. അയാളും സുന്ദരിയായ യെലേനയെ പ്രേമിക്കുന്നു. പക്ഷേ അവൾ അയാളെ നിരസിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അവളോടുള്ള പ്രേമംകൊണ്ട് അയാൾ നീറിക്കത്തുന്നു, കണ്ണുനീർപ്പഴകൾ ഒഴുകുന്നു.”

അതിയായ അത്ഭുതത്തോടെയാണ് മൃഗകുമാരൻ ഇതു കേട്ടത്.

“സുന്ദരിയായ യെലേനയെ എന്റെ സഹോദരനുവേണ്ടി നേടിയില്ലെങ്കിൽ എന്റെ പേർ മൃഗകുമാരനെന്നല്ല,” അവൻ പറഞ്ഞു.

പുഴയുടെ മുകൾ ഭാഗത്തു താമസിക്കുന്ന രാക്ഷസനെ അവർ ചെന്നു കണ്ടു. മൃഗകുമാരൻ അയാളോടു പറഞ്ഞു:

“രാക്ഷസാ, നിനക്കു സുന്ദരിയായ യെലേനയോടു അത്ര കടുത്ത പ്രേമമുണ്ടോ?”

രാക്ഷസൻ കുറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അയാളുടെ കണ്ണീരൊഴുകി ഒരു പുഴയായി.

“എനിക്കവളെ ഒരു നോക്കു കാണാൻ കഴിഞ്ഞാൽ, പിന്നെ മരിച്ചാലും സങ്കടമില്ല,” അയാൾ പറഞ്ഞു.

“ശരി,” മൃഗകുമാരൻ പറഞ്ഞു. “ഞങ്ങൾ അവളെ വീട്ടിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ നിനക്കു അവളെ കാണാൻ കഴിയും. ഞാൻ വാക്കു തരുന്നു.”

അവർ പിന്നെയും യാത്ര തുടർന്നു.

മാസങ്ങൾ ചിലതു കടന്നുപോയി. അവർ എന്നിട്ടും യാത്ര തുടർന്നു. കണ്ണിൽപ്പെട്ട വന്യമൃഗങ്ങളെ വേട്ടയാടി അവർ വിശപ്പടക്കി. എങ്കിലും അ

വർക്കു തിന്നാനുള്ള വക കുറഞ്ഞുവന്നു. നടന്നുനടന്ന് അവർ അവസാനം ഒരു ചെറിയ തോപ്പിലെത്തി. സുന്ദരിയായ യെലേനയുടെ യാതൊരു ലക്ഷണവുമില്ല.

മൃഗകുമാരൻ പറഞ്ഞു:

“മൂരെ ഒരു ഗ്രാമമുണ്ട്. ഞാൻ അവിടെ പോയി ചോദിക്കാം. സുന്ദരിയായ യെലേനയെ തിരക്കേണ്ടതെവിടെയാണെന്ന് ഒരുപക്ഷേ ആ ഗ്രാമത്തിലെ ആർക്കെങ്കിലും അറിയാമായിരിക്കും.”

ബംഗലാൻജൊമിയേയും അയാളുടെ കൊച്ചു വീട്ടിനകത്തിരുന്നിരുന്ന രാജകുമാരനേയും അവിടെ വീട്ടിട്ട് മൃഗകുമാരൻ ഗ്രാമത്തിലേക്കു തിരിച്ചു. ഒരു വൃദ്ധ ഒരു കുടിലിനടുത്തു നിൽക്കുന്നതു കണ്ട് അവൻ പറഞ്ഞു:

“പത്രവാത്സല്യത്തിന്റെ പേരിൽ പറയൂ, അമ്മേ, സുന്ദരിയായ യെലേന എവിടെ കാണുമെന്ന് അറിയാമോ?”

വൃദ്ധയ്ക്ക് അതിയായ അത്ഭുതം തോന്നി. സുന്ദരിയായ യെലേനയെ കാണാൻ ഏതത്രത്താളം പ്രയാസമാണെന്ന് അവർക്കറിയാം. കുമാരന്റെ നിർവ്യാജമായ സംസാരം കേട്ട് അവർ അത്ഭുതപ്പെട്ടു.

“അവളെ കാണാൻ വളരെവളരെ പ്രയാസമാണ്, മകനെ,” അവർ പറഞ്ഞു. “നിനക്കു അവളെപ്പറ്റി അധികമൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടുന്നു തോന്നുന്നു. മഹാനായ വായുരാജാവ് അവളെ പ്രേമിക്കുന്നുണ്ട്. അവളെ വീട്ടിൽനിന്നു തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ അദ്ദേഹം സഭാ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അതു കൊണ്ടാണ് അവളെ ഒമ്പതു താഴിട്ടു പൂട്ടിവെച്ചിരിക്കുന്നത്. ഒരു സൂര്യകിരണം പോലും അവൾ കാണുന്നില്ല. അവളെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുമോ എന്നാണു അവളുടെ വീട്ടുകാരുടെ ഭയം.”

സുന്ദരിയായ യെലേന എവിടെ കാണുമെന്ന് വൃദ്ധ മൃഗകുമാരനോടു തുടർന്നു പറഞ്ഞു.

“അവളുടെ കോട്ട വലിയൊരു തോട്ടത്തിന്റെ പിൻഭാഗത്തു സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു,” അവർ പറഞ്ഞു. “ചുറ്റിനും ഉയരംകൂടിയ മതിലുണ്ട്. അമ്മയും സഹോദരന്മാരുമൊന്നിച്ച് സുന്ദരിയായ യെലേന പാർക്കുന്നത് അവിടെയാണ്.”

“പക്ഷേ അവിടെ എങ്ങിനെ എത്താം?” മൃഗകുമാരൻ ചോദിച്ചു. “എന്റെ സഹോദരൻ അവളെ വിവാഹംചെയ്യാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.”

“അതു എളുപ്പമല്ല,” വൃദ്ധ പറഞ്ഞു. “സുന്ദരിയായ യെലേനയ്ക്ക് പല വിവാഹാർത്ഥികളുമുണ്ട്. നിന്റെ സഹോദരനെ വിവാഹംചെയ്യാൻ അവളുടെ

വീട്ടുകാർ സമ്മതിക്കുകയില്ല. അവർ തന്റെ വിവാഹാർത്ഥികളെ മൂന്നു ജോലികൾ ഏല്പിക്കും. അവ നിറവേറ്റുന്നയാളെ വിവാഹം ചെയ്യാമെന്നു വാക്കുകൊടുക്കും. പക്ഷേ അതിൽ പരാജയപ്പെടുന്നവരെ അവളുടെ സഹോദരന്മാർ വധിക്കും..''

മൃഗകുമാരൻ പുഞ്ചിരിച്ചു. തനിക്കും തന്റെ സഹോദരനും നിറവേറ്റാൻ കഴിയാത്ത ഏതെങ്കിലും ജോലി സന്ദരിയായ യെലേനയ്ക്ക് ആലോചിക്കാൻ കഴിയുമോ?... തന്റെ സഹോദരനേയും ബബഖാൻജാമിയേയും വിട്ടുപോന്ന ഇടത്തേയ്ക്ക് അവൻ മടങ്ങി.

മൃഗകുമാരനും രാജകുമാരനും ഇരിക്കുന്ന കൊച്ചുവീടു് രാജസൻ മുതുകിലേറി. അവർ വീണ്ടും യാത്ര തുടർന്നു.

അവർ സന്ദരിയായ യെലേനയുടെ കോട്ടയിലെത്തി. ആദ്യം അകത്തുകടന്നത് മൃഗകുമാരനാണ്.

സന്ദരിയായ യെലേനയുടെ അമ്മ ഒരു മന്ത്രവാദിനിയാണെന്നു. അവർക്ക് ഒരാളെ കൊല്ലാനും ജീവിപ്പിക്കാനും കഴിയുമായിരുന്നു.

അവർ മൃഗകുമാരനെ നോക്കി. നല്ല പൊക്കവും കരുത്തുമുള്ള ആ സന്ദരപ്രപത്തിൽനിന്ന് അവർക്ക് കണ്ണെടുക്കാൻ തോന്നിയില്ല.

''നീ ആരാണ്? എന്തിനിവിടെ വന്നു?'' അവർ ചോദിച്ചു.

മൃഗകുമാരൻ പറഞ്ഞു:

''ഞാൻ വന്നിട്ടുള്ളത് ഗന്ത്രവായിട്ടല്ല, മിത്രമായിട്ടാണ്..''

''പക്ഷേ നിനക്ക് എന്താണ് വേണ്ടത്?''

''നിങ്ങളുടെ മകൾ സന്ദരിയായ യെലേനയെ എന്റെ സഹോദരപത്നിയായി എനിക്കു വേണം..''

യെലേനയ്ക്ക് മൂന്നു സഹോദരന്മാരുള്ളത്. ആ സമയത്തു് അവർ മൂന്നു പേരും നായാട്ടിനായി കാട്ടിൽ പോയിരിക്കുകയായിരുന്നു.

''നീ ഇവിടെ ഇരിക്ക'', സന്ദരിയായ യെലേനയുടെ അമ്മ പറഞ്ഞു. ''എന്റെ പുത്രന്മാർ തിരിച്ചുവരുന്നതുവരെ കാക്ക''. നീ അവരോടു സംസാരിച്ചതിനുശേഷം കാര്യങ്ങളെല്ലാം തീരുമാനിക്കാം..''

അങ്ങിനെ, സന്ദരിയായ യെലേനയുടെ സഹോദരന്മാർ മടങ്ങിവരുന്നതുകാത്തു് മൃഗകുമാരൻ തോട്ടത്തിൽ ഇരുന്നു.

ഈ സമയത്തു് മൃഗകുമാരനെ കാത്തു് ഇരുന്നിരുന്ന രാജകുമാരനും ബബഖാൻജാമിയും ഐന്നും, മഹാനായ വായുരാജാവു് അവനുമായി ഏറുമുട്ടി അ

വനെ വധിച്ചുകൊന്നു എന്ന്. അതുകൊണ്ടു് അവന്റെ സ്ഥിതിയെന്താണെന്നു പോയി മനാക്കാൻ അവർ തീരുമാനിച്ചു

നേരമിരുട്ടിത്തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് സന്ദരിയായ യെലേനയുടെ സഹോദരന്മാർ മടങ്ങിയെത്തിയത്. ഒരാൾ തോളിൽ ഒരു മാനിനെ അന്തേപടി ചുമന്നു കൊണ്ടാണ് വന്നത്. രണ്ടാമൻ ഒരു പെൺമറുനിയേയും മൂന്നാമൻ തീകത്തിക്കാൻ ഒരു മരവും അന്തേപടിയും ചുമന്നുകൊണ്ടു വന്നു.

ഒരു അപരിചിതന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം മണത്തറിഞ്ഞിട്ടു് അവർ അമ്മയോടു ചോദിച്ചു:

''അമ്മേ, ഇവിടെ ആരാണ് വന്നിരിക്കുന്നത്?''

''കട്ടികളെ, മിത്രമായി വന്നിരിക്കുന്ന ഒരാളാണ്. നിങ്ങൾ അവനെ ഉപദ്രവിക്കരുത്'', അമ്മ പറഞ്ഞു.

ഇതിനകം ബബഖാൻജാമി രാജകുമാരനെ കോട്ടയ്ക്കകത്തു് എത്തിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. എന്തു നടക്കാൻപോകുന്നുവെന്നു കാണാൻവേണ്ടി രാജകുമാരൻ അവിടെ കാത്തുനിന്നു.

സന്ദരിയായ യെലേനയുടെ സഹോദരന്മാർ മാനിന്റെ തോലുരിക്കാൻ തുടങ്ങി. മൃഗകുമാരനും സഹായിക്കാൻ കൂടി. അവർ ഒരു കാലിലെ തോൽ ഉരിച്ചുകുലയാണെന്തെന്നു സമയംകൊണ്ടു് മൃഗകുമാരൻ മിന്നൽ വേഗത്തിൽ മാനിന്റെ ദേഹത്തുനിന്നു മുഴുവൻ തോലുരിച്ചുമാറി. സഹോദരന്മാർ മൂന്നുപേരും അവനെ അത്ഭുതത്തോടെ നോക്കി.

അവർ ഭക്ഷണത്തിനിരുന്നു. മൃഗകുമാരൻ വലിയ വലിയ മാംസത്തുണ്ടു കളുട്ടത്തു് വിഴുങ്ങി. വീണ്ടും സഹോദരന്മാർ മൂവരും അവനെ അത്ഭുതത്തോടെ നോക്കി.

അത്താഴം കഴിഞ്ഞു് അവർ ഉറങ്ങാൻ പോയി. പിറോന്നു രാവിലെ സന്ദരിയായ യെലേന പറഞ്ഞു:

''ഞാൻ ഏല്പിക്കുന്ന മൂന്നു ജോലികൾ രാജകുമാരൻ നിറവേറ്റിയാൽ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ വിവാഹംചെയ്യാം. അതിൽ പരാജയപ്പെട്ടാൽ, ഞാൻ വിവാഹം ചെയ്യുകയില്ല..''

രാജകുമാരനെ അവളുടെ മുഖിൽ ഹാജരാക്കി. സന്ദരിയായ യെലേന അയാളോടു സംസാരിച്ചു. പക്ഷേ ആ സാധുയുവാവു് ഒരക്ഷരം മിണ്ടാതെ, അവിടെ നടക്കുന്നതെന്താണെന്നു മനസ്സിലാവാതെ, സ്തംഭിച്ചുനിന്നു. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ, സന്ദരിയായ യെലേനയുടെ അമ്മ അയാളെ മന്ത്രശക്തികൊണ്ടു് മയക്കിനിർത്തിയിരിക്കുകയായിരുന്നു.

“എന്റെ മുഖിൽനിന്നു പോകൂ!”

സുന്ദരിയായ യെലേന വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. അവൾ രാജകുമാരനെ മുറിയിൽ നിന്നും ഇറക്കിവിട്ടു.

രാജകുമാരൻ ഒരു ഉന്മത്തനെപ്പോലെ വേച്ചുവേച്ചു പുറത്തിറങ്ങി. തൃഗുകുമാരൻ അയാളുടെ അടുത്തേക്ക് ഓടിച്ചെന്നു പോയി.

“അവൾ എന്തു പറഞ്ഞു?”

“സഹോദരാ, എന്നിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ഞാൻ സ്വപ്നമുണർത്തിക്കേയായിരുന്നു,” രാജകുമാരൻ പറഞ്ഞു.

തൃഗുകുമാരൻ കോപം സഹിച്ചില്ല. അവൻ സുന്ദരിയായ യെലേനയുടെ അടുത്തു പോയി തന്റെ സഹോദരനെ രണ്ടാമത്തെത്തവണ ക്ഷമിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞു.

പക്ഷേ രണ്ടാമത്തെ തവണയും അവളുടെ മുഖിൽ രാജകുമാരൻ മനം പൂണ്ടു നിൽക്കുകയാണു ചെയ്തത്. ഒരു സ്വപ്നമുണർത്തുന്നതല്ലെന്നു അയാൾ സുന്ദരിയായ യെലേനയുടെ മുഖിൽനിന്നും ഇറങ്ങിപ്പോയത്.

നടന്ന കാര്യങ്ങൾ തൃഗുകുമാരൻ ബെബലാൻജൊമിയോടു പറഞ്ഞു. അവർ കൂടിയാലോചിച്ചു എന്തു ചെയ്യണമെന്നതിനെപ്പറ്റി ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്തി.

തൃഗുകുമാരൻ വീണ്ടും സുന്ദരിയായ യെലേനയെ സമീപിച്ചു രാജകുമാരനെ മുന്നാമതൊരിക്കൽക്കൂടി കാണണമെന്നു അപേക്ഷിച്ചു.

കൊത്തിവച്ച പ്രതിമപോലെയാണു രാജകുമാരൻ സുന്ദരിയായ യെലേനയുടെ മുഖിൽ നിന്നത്. കാരണം അവളുടെ അമ്മ അയാളെ വീണ്ടും മന്ത്രശക്തിയാൽ മയക്കിയിരുന്നു. പക്ഷേ ബെബലാൻജൊമി മന്ത്രശക്തി മാറ്റാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള ചില ഏഴുത്തോലുകളെടുത്തു, സുന്ദരിയായ യെലേന രാജകുമാരനോടു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മുറിയിലേക്കു എറിഞ്ഞു.

പെട്ടെന്നു ചുമരുകൾ ആടി. രാജകുമാരൻ പ്രജ്ഞ വന്നു. മന്ത്രശക്തി മാറ്റിക്കഴിഞ്ഞതിനാൽ സുന്ദരിയായ യെലേനയെ കണ്ടയുടൻ അയാൾ അവളുടെ അടുത്തേക്കു ഓടിച്ചെന്നു അവളുടെ കൈ പിടിച്ചു.

“നീ എന്താണു”, നീ എന്താണു”, അയാൾ പറഞ്ഞു.

തൃഗുകുമാരൻ ആറ്റൊടിച്ച്. സുന്ദരിയായ യെലേനയും വലിയ സന്തോഷമായി. കാരണം, താൻ വിവാഹം കഴിക്കാതിരിക്കാൻവേണ്ടി തന്റെ അമ്മ വിവാഹാർത്ഥനയുമായി വരുമ്പതു വരെ മന്ത്രശക്തിയാൽ മയക്കുന്നുണ്ടെന്നു അവ

വർക്കറിയാമായിരുന്നു. അവളും രാജകുമാരനും കൂടി സന്തോഷഭരിതരായി പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പുറത്തേക്കു വന്നു.

പിറ്റേന്നു രാവിലെ വധുവരന്മാർ തോട്ടത്തിൽ ഉലാത്താനിറങ്ങി. അവരങ്ങിനെ പോകുന്നതു കണ്ടു സന്തോഷിച്ചുകൊണ്ടു തൃഗുകുമാരൻ അടുത്തു നില്ക്കുകയായിരുന്നു. പെട്ടെന്നു മഹാനായ വായുരാജാവു ഒരു കൊടുങ്കാറ്റു പോലെ വന്നു രാജകുമാരനെ നിലത്തുനിറുത്തു; സുന്ദരിയായ യെലേനയെ പിടികൂടി ആകാശത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയി.

സഹോദരൻ നിലത്തു നിൽക്കുവാനായി കിടക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ തൃഗുകുമാരൻ ദുഃഖം സഹിച്ചില്ല. അവൻ സുന്ദരിയായ യെലേനയുടെ കാര്യം മറന്നു. താൻ കണ്ട വൃദ്ധ മഹാനായ വായുരാജാവിനെപ്പറ്റി തനിക്കു മുന്നറിയിപ്പു തന്ന കാര്യം അവൻ ഓർത്തു. പക്ഷേ, കഷ്ടം! ഓർത്തതു വൈകിപ്പോയി.

തൃഗുകുമാരൻ ഇരുന്ന് വാവിട്ടു കരഞ്ഞു. സുന്ദരിയായ യെലേനയുടെ അമ്മ വന്നു അവനോടു പറഞ്ഞു:

“നീ കരയണ്ട. നിന്റെ സഹോദരനെ ഞാൻ ജീവിപ്പിക്കാം. പക്ഷേ മഹാനായ വായുരാജാവു സുന്ദരിയായ യെലേനയെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയല്ലോ. അവളെ എങ്ങിനെ തിരികെ കൊണ്ടുവരാൻനോക്കുമെന്നു എന്നിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.”

അവർ ഒരു രൂപാലയെടുത്തു രാജകുമാരന്റെ മുഖം തുടച്ചു. അയാൾക്കു ഉടനെ ജീവൻ വന്നു. ഏഴുനേരം കണ്ണു തിരുമ്മിക്കൊണ്ടു അയാൾ പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ ഒരുപാടു നേരം ഉറങ്ങിപ്പോയി.”

പക്ഷേ ചുറ്റും നോക്കിയപ്പോൾ സുന്ദരിയായ യെലേനയെ കാണാഞ്ഞു അയാൾ തേങ്ങിക്കരയാൻ തുടങ്ങി. എന്തു ചെയ്യണമെന്നു അയാൾക്കു നിശ്ചയമില്ലായിരുന്നു.

തൃഗുകുമാരൻ ബെബലാൻജൊമിയുടെ അടുത്തു പോയി പറഞ്ഞു:

“മഹാനായ വായുരാജാവു വധുവിനെ തട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി. നമുക്കു എന്തു വില കൊടുത്തും അവളെ തിരിച്ചു കൊണ്ടുവരണം.”

രാക്ഷസൻ പറഞ്ഞു:

“നിങ്ങളെ സഹായിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ ബെബലാൻജൊമി നിന്ന നില്ലിൽ മരിച്ചുവീഴട്ടെ! എന്റെ വലത്തെ ചെവിയിൽ നോക്കൂ. അവിടെ ഒരു ജീനി കാണും. എന്റെ ഇടത്തെ ചെവിയിൽ നോക്കൂ. അവിടെ ഒരു കുടിഞ്ഞാണം ചാട്ടയും കാണും. അവ പുറത്തെടുത്തു എന്നെ കുടിഞ്ഞാണിട്ടു. നമുക്കു ഉടൻ പുറപ്പെടാം.”

രാജകുമാരനെ സുന്ദരിയായ യെലേനയുടെ വീട്ടിലിരുത്തിയിട്ട് മൃഗകുമാരൻ ബബഖാൻജോമിക്ക് കടിഞ്ഞാണിട്ടു. അയാളുടെ പുറത്തു ജീനി വച്ചു വെട്ടു വാറിട്ടു കെട്ടി അയാളുടെ വായിൽ വെട്ടു കടിവാളമിട്ടു.

“ഇനി എന്റെ പുറത്തു ചാടിക്കയറി ഇരിക്കൂ,” ബബഖാൻജോമി പറഞ്ഞു. “ചാട്ടുകൊണ്ട് എന്റെ മുൻ തവണ ശക്തിയായി അടിക്കണം. ആ അടിയേറ്റ് എന്റെ പുറത്തെ തൊലിയുടെ വെട്ടു തുണ്ടുകൾ ഉരിഞ്ഞുപോകണം. അതു കഴിഞ്ഞു മുറുകെ പിടിച്ചിരുത്തുവാൻ. പേടിക്കേണ്ട. ഞാൻ വായുവേഗത്തിലായിരിക്കും പറക്കുക!”

ബബഖാൻജോമി പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനുമുമ്പ് മൃഗകുമാരൻ സഹോദരനായ രാജകുമാരനോടു വീടവാങ്ങാൻ പോയി.

“ഇവിടെ ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കാത്തിരിക്കൂ,” അവൻ പറഞ്ഞു. “ഞങ്ങൾ സുന്ദരിയായ യെലേനയെ തേടി പോവുകയാണ്.”

അവൻ രാക്ഷസന്റെ പുറത്തു ചാടിക്കയറി ഇരുന്നു. പുറത്തെ തൊലിയുടെ വെട്ടു തുണ്ടുകൾ ഉരിഞ്ഞുപോകാൻ മൂന്നു പ്രാവശ്യം ചാട്ടു വീശി. രാക്ഷസൻ മോണ്ടുകയും ചുളംവിളിക്കുകയും ചെയ്തു. തറയിൽ ദേഹം ആഞ്ഞമർത്തിയിട്ട് മുകളിലോട്ടു കുതിച്ചു മോലങ്ങുക്കുപ്പറം കടന്നു. ആകാശത്തുകൂടി അവർ അങ്ങിനെ പറന്നുപറന്നു പോയി. ഒരുപാടും കണ്ടപ്പോൾ മാത്രമേ അവർ താഴെ ഇറങ്ങിയുള്ളൂ. പാടത്തു ഒരു വൃദ്ധ നില്ക്കുകയായിരുന്നു മഹാനായ വായുരാജാവ് പാർക്കുന്നതെവിടെയാണെന്നു അറിയാമോയെന്നു മൃഗകുമാരൻ അവരോടു ചോദിച്ചു.

വൃദ്ധ തേങ്ങിക്കരയാൻ നിലവിളിക്കാൻ തുടങ്ങി.

“കണ്ടേ, കണ്ടേ,” അവർ കരഞ്ഞുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. “നീ എന്തിനു ഇവിടെ വന്നു? നീ ഇവിടെ വരാൻ എങ്ങിനെ ഡൈറുപ്പെട്ടു? ഒരു അപരിചിതൻ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു മഹാനായ വായുരാജാവ് മണത്തറിയും. നീ ഇവിടെയുള്ള കാര്യം അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലാവും. അദ്ദേഹം നമ്മെ എല്ലാവരെയും കൊല്ലും. കുറച്ചു മുമ്പാണ് അദ്ദേഹം ഇവിടെ ഒരു യുവസുന്ദരിയെ കൊണ്ടുവന്നതു്. സൂര്യൻ കീഴിലുള്ള യാതൊന്നിനും അവളുടെ സൗന്ദര്യത്തോടു കിട പിടിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. വായുരാജാവ് എത്ര ശക്തിയായിട്ടാണ് വിശിയതെന്നോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മോങ്ങലും ചുളംവിളിയും മാത്രമേ കേൾക്കാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. ചുറ്റുമുള്ള സർപ്പതും നിലംപരിശായി.”

“ആ ഫെൺകുട്ടിയെത്തന്നെയാണ് ഞാൻ തിരക്കുന്നതു്,” മൃഗകുമാരൻ പറഞ്ഞു. “മഹാനായ വായുരാജാവിന്റെ പാർപ്പിടം എനിക്കു കാട്ടിത്തരണം.”

“അങ്ങിനെതന്നെ,” വൃദ്ധ സമ്മതിച്ചു. എങ്കിലും അവർ യെന്നുവിറയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ശ്വാസം വിടാൻതന്നെ വിഷമിച്ചു.

മൃഗകുമാരൻ താഴെയിറങ്ങി, ജീനിയും കടിഞ്ഞാണം ചാട്ടയും രാക്ഷസന്റെ ഇരുചെവികളിലും ഒളിച്ചുവച്ചശേഷം വൃദ്ധയുടെ പിറകെപോയി.

ബബഖാൻജോമി അവരുടെയടുത്തു പോയില്ല. അയാൾ അവിടെല്ലാം ചുറ്റിനടന്നു എല്ലാം പരിശോധിച്ചു, മനസ്സിൽ തോന്നിയതു ചെയ്തു, വായുരാജാവിന്റെ കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങളെയെല്ലാം പിടിച്ചുതിന്നുകപോലും ചെയ്തു.

വൃദ്ധ മൃഗകുമാരനെ മഹാനായ വായുരാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിന്റെയടുക്കൽ കൊണ്ടാക്കിയശേഷം പോയി.

അന്നു രാവിലെ വായുരാജാവ് നായാട്ടിനു പോയതിനാൽ സുന്ദരിയായ യെലേന കൊട്ടാരത്തിൽ ഒറ്റയ്ക്കിരുന്നു കരയുകയായിരുന്നു.

മൃഗകുമാരൻ അവളുടെ മുറിയുടെ വാതിലിനടുത്തു വന്നു. അതു ചവുട്ടിത്തുറന്നു അകത്തു കടന്നു.

“എങ്ങിനെ ഇവിടെ വന്നു?” സുന്ദരിയായ യെലേന ചോദിച്ചു. “എന്റെ സാധുവായ വരൻ എന്തു പറി?”

അവൾ മൃഗകുമാരനെ ആശ്ചര്യപ്പെടുകയും ചുംബിക്കുകയും ചെയ്തു. നടന്ന കാര്യങ്ങൾ മുഴുവൻ അവൻ അവളോടു പറഞ്ഞു.

“നിന്നെ ഇവിടുന്ന് കൊണ്ടുപോകാനാണ് ഞാൻ വന്നതു്,” അവൻ പറഞ്ഞു.

“അതൊരിക്കലും സാധ്യമല്ല!” സുന്ദരിയായ യെലേന പറഞ്ഞു. “മഹാനായ വായുരാജാവ്—അയാൾ തുലയട്ടെ!—നമ്മെ രണ്ടുപേരെയും കൊല്ലും!”

മഹാനായ വായുരാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കുള്ള വഴി കാട്ടിക്കൊടുത്ത വൃദ്ധയുടെ അടുക്കലേക്കു മൃഗകുമാരൻ പോയി. സുന്ദരിയായ യെലേനയെ അവിടന്ന് കൊണ്ടുപോകാൻ മഹാനായ വായുരാജാവിനെ നീക്കംചെയ്യാനുള്ള വഴിയെക്കുറിച്ച് അവരുടെ ഉപദേശം തേടി.

വൃദ്ധ പറഞ്ഞു:

“അടുത്ത രാവണ മഹാനായ വായുരാജാവ് നായാട്ടിനു പോകുമ്പോൾ വേഗം വീടിന്റെ ഒരു കോണു് പൂക്കൾകൊണ്ടു് അലങ്കരിക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം തിരിച്ചുവരുമ്പോൾ അത്രനേരം അദ്ദേഹത്തെ കാണാതിരുന്നതിൽ ദുഃഖം അഭിനയിക്കണമെന്നും ആദ്യംതന്നെ സുന്ദരിയായ യെലേനയോടു പോയിപ്പറയൂ.”

പിറ്റേന്നു രാവിലെ മഹാനായ വായുരാജാവ് കൊട്ടാരത്തിൽനിന്ന് ഈങ്ങിയ ഉടനെ സന്ദരിയായ യെലേന തോട്ടത്തിൽ പോയി കുറെ പുക്കും പനിക്കുകയും ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയെപ്പോലെ അവകൊണ്ടു് വീടിന്റെ ഒരു കോണം അലങ്കരിച്ചു് സമയം പോക്കുകയും ചെയ്തു.

രാജാവു് വൈകുന്നേരം മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ അവളെ കണ്ടു് അതിശയിച്ചു.

“നീ എന്താണു് ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയെപ്പോലെ പുക്കുകൊണ്ടു് കളിക്കുന്നതു്?” അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

“ഞാൻ വേറെ എന്തു ചെയ്യാനാണു്?” അവൾ പറഞ്ഞു. “അങ്ങു് ഇവിടെ ഇല്ലാത്തപ്പോൾ നേരം പോകാൻ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യേണ്ട. അങ്ങയുടെ ആത്മാവിനെ ഒളിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നതു് എവിടെയാണെന്നു് എന്നു കാണിച്ചുതന്നിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ ഇങ്ങനെ ഒറ്റയ്ക്കിരുന്നു മുഷിയുകയില്ലായിരുന്നു.”

“എന്റെ ആത്മാവു് നിനക്കെന്തിനാണു്, എന്റെ സന്ദരി?”

“അങ്ങെന്താണു് ഇങ്ങനെ ചോദിക്കുന്നതു്? അതു് എവിടെയാണെന്നു് അറിയാമായിരുന്നെങ്കിൽ എനിക്കു് ഒന്നുമില്ലെങ്കിലും അതിനെ ചുംബിച്ചു താലോലിച്ചുകൊണ്ടു് അങ്ങയുടെ തിരിച്ചുവരവും കാത്തു് ഇരിക്കാമായിരുന്നു. ഞാൻ അങ്ങയുടെ ഭാര്യയാണെന്നു് മറക്കരുതു്. അതെവിടെയാണെന്നു് ദേവു ചെയ്തു് എന്നോടു പറയൂ.”

“ശരി,” മഹാനായ വായുരാജാവു് പറഞ്ഞു. “നിനക്കു് അതറിയാൻ ആഗ്രഹമുള്ളതിനാൽ ഞാൻ പറയാം.”

അവളെ കൊട്ടാരത്തിന്റെ മേൽക്കൂരയിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയിട്ടു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു്

“ദൂരെ വെളിപ്രദേശത്തു് ഒരു മാൻ നിൽക്കുന്നതു കണ്ടോ? മൂന്നുപേർ അവൻ പുല്ലു വെട്ടിക്കൊടുക്കുന്നുണ്ടു്. പക്ഷേ അവൻ അതു മുഴുവൻ വേഗം തിന്നുന്നതുകൊണ്ടു് അവർ അവൻ ഒപ്പമെത്താൻ വിഷമിക്കുകയാണു്. ആ മാനിന്റെ തലയ്ക്കകത്തു് മൂന്നു കൊച്ചുപെട്ടികളുണ്ടു്. എന്റെ ആത്മാവിരിക്കുന്നതു് അവയ്ക്കുള്ളിലാണു്.”

“പക്ഷേ ആരെങ്കിലും ആ മാനിനെ കൊല്ലുകയില്ലേ?” സന്ദരിയായ യെലേന ചോദിച്ചു.

“ഇല്ല. കാരണം, എന്റെ അമ്പും വില്ലുംകൊണ്ടു മാത്രമേ അവനെ കൊല്ലാനാകൂ,” രാജാവു പറഞ്ഞു. “ആ പെട്ടികളിലൊരോന്നിലും ഓരോ കിളിയുണ്ടു്. അവയിൽ ഒരേണ്ണത്തിനെ കൊന്നാൽ ഞാൻ പാപമുതൽ മുട്ടുവരെ കല്ലായിത്തീരും. രണ്ടാമത്തേതിനെ കൊന്നാൽ ഞാൻ അരുവരെ കല്ലാകും.

മൂന്നാമത്തേതിനെ കൊന്നാൽ ഞാൻ മരിക്കും. എന്റെ ആത്മാവു് എവിടെയാണെന്നു് ഇപ്പോൾ മനസ്സിലായില്ലേ?”

പ്രഭാതമായി. മഹാനായ വായുരാജാവു് ഏതോ കാര്യംപ്രമാണിച്ചു് പുറത്തുപോയി. സന്ദരിയായ യെലേന അദ്ദേഹത്തിന്റെ വില്ലും അമ്പുകളുമെടുത്തു് മൃഗകുമാരനെ ഏല്പിക്കുകയും മഹാനായ വായുരാജാവിനെ എങ്ങിനെ കൊല്ലാൻ കഴിയുമെന്നു് അവൻ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

മൃഗകുമാരൻ ആട്ടാടിച്ച്, അവൻ അമ്പും വില്ലുമെടുത്തു് മാൻ മേഞ്ഞുകൊണ്ടു നിന്നിരുന്ന വെളിപ്രദേശത്തേക്കു പോയി. ഒരു അമ്പെയ്യു് മാനിനെ കൊന്നു. ഓടിച്ചെന്നു് അതിന്റെ തല വെട്ടിപ്പിളർന്നു് പെട്ടികൾ പുറത്തുടുത്തു

മാൻ ചത്തു വീണയുടനെ ഏതോ കഴപ്പും പിണഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു മഹാനായ വായുരാജാവിനു തോന്നി. അദ്ദേഹം ധൂതിയിൽ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

പക്ഷേ മൃഗകുമാരൻ ആദ്യത്തെ കിളിയുടെ കഴുത്തു തെരിച്ചു. ഉടൻ മഹാനായ വായുരാജാവിന്റെ കാലുകൾ കല്ലായിത്തീർന്നു. രണ്ടാമത്തെ കിളിയുടെ കഴുത്തു തെരിച്ചപ്പോൾ മഹാനായ വായുരാജാവിനു് ദേഹമാകെ ഒരു മരുവിപ്പു് അനുഭവപ്പെട്ടു. വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടാണു് അദ്ദേഹം പടിവരെ വലിഞ്ഞിഴഞ്ഞു വന്നതു്.

മഹാനായ വായുരാജാവു് സന്ദരിയായ യെലേനയോടു പറഞ്ഞു:

“സന്ദരിയായ യെലേനാ! നീ എന്നെ വഞ്ചിച്ചി!” ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം കോവണി കയറാൻ തുടങ്ങി. പക്ഷേ മൃഗകുമാരൻ മൂന്നാമത്തെ കിളിയെ കൈയ്ക്കുള്ളിലാക്കി.

“നിങ്ങൾ വരുത്തിവെച്ച ദ്രോഹത്തിനുള്ള പ്രതിഫലമാണിതു്!” എന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവൻ മൂന്നാമത്തെ കിളിയുടെ കഴുത്തു തെരിച്ചു

മഹാനായ വായുരാജാവു് നിലത്തേക്കു് മരിച്ചുവീണു. മൃഗകുമാരൻ സന്ദരിയായ യെലേനയുടെ അടുത്തു ചെന്നു് അവർക്കു് യാത്ര പുറപ്പെടാനുള്ള സമയമായെന്നു പറഞ്ഞു

“അങ്ങിനെയാവട്ടെ,” സന്ദരിയായ യെലേന പറഞ്ഞു. “പക്ഷേ ആദ്യംതന്നെ ഈ കൊട്ടാരത്തിന്റെ ഒമ്പതു മുറികളിലൂടെ കടന്നുപോകണം. പത്താമത്തെ മുറിയിൽ മഹാനായ വായുരാജാവിന്റെ കുതിരയെ കെട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്നതു കാണാം. അതിനു് വായുവിന്റെ വേഗമുണ്ടു്. ഞൊടിയിടയിൽ അതു നമ്മെ വീട്ടിലെത്തിക്കും.”

മൃഗകുമാരൻ മഹാനായ വായുരാജാവിന്റെ കുതിരയെ കണ്ടു. അവൻ ബ

ബഖാൻജൊമിയെ വിളിച്ച് അയാളുടെ പെവികൾക്കുള്ളിൽനിന്ന് കുതിര കോപ്പെല്ലാം പുറത്തെടുത്തു. അവൻ രാക്ഷസന്റെ പുറത്തിരുന്നു. സുന്ദരിയായ യെലേനയെ കുതിരപ്പുറത്തിരുത്തി. ഏണിട്ട് വീട്ടിലേക്കു പറന്നു.

ഇങ്ങനെയാണ് സുന്ദരിയായ യെലേനയും രാജകുമാരനും വീണ്ടും ഒന്നിച്ചത്. അവരുടെ വിവാഹം ആർഭാടമായി ആഘോഷിച്ചു. അതു സാധ്യമാക്കിയതിന് എല്ലാവരും തൃപ്തരായിട്ട് നന്ദിപറഞ്ഞു.

ഈ സമയമത്രയും രാജകുമാരന്റെ പിതാവും തൃപ്തരായി വളർത്തച്ഛനുമായ വൃദ്ധരാജാവ് തന്റെ മക്കൾ മരിച്ചുപോയെന്നു കരുതി തീവ്രദുഃഖത്തിലാണ്ടു കഴിയുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ രാജ്യത്തൊട്ടു ക്ഷോഭം പരത്തുകയും കല്ലികളേയും കരഞ്ഞുകരഞ്ഞു കാലം കഴിക്കുകയും ചെയ്തു.

വയസ്സുപറത്തിലെ സദ്യ കഴിഞ്ഞ് രാജകുമാരനും തൃപ്തരായി സുന്ദരിയായ യെലേനയും ബഖാൻജൊമിയുടെ പുറത്തുള്ള കൊച്ചുവീട്ടിൽ കയറി വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു.

സുന്ദരിയായ യെലേനയോടുള്ള പ്രേമം കാരണം കണ്ണുനീർപ്പഴ ഒഴുകിയ രാക്ഷസനെ കടന്നുപോകുമ്പോൾ തൃപ്തരായി പറഞ്ഞു:

“അല്ലയോ രാക്ഷസാ, നിനക്കു സുന്ദരിയായ യെലേനയെ കാണണമെന്നുണ്ടോ?”

“ഹാ! തൃപ്തരായി ഞാൻ അവളെ നോക്കാൻ ആരു സമ്മതിക്കും?” രാക്ഷസൻ പറഞ്ഞു.

“അവൾ ഇവിടെയുണ്ട്. വേണമെങ്കിൽ നോക്കിക്കൊളു,” തൃപ്തരായി പറഞ്ഞു.

രാക്ഷസൻ നോക്കി. സുന്ദരിയായ യെലേനയുടെ സൗന്ദര്യത്താൽ കണ്ണുകാണാതായിത്തീർന്ന അയാൾ ശോഷിച്ചശോഷിച്ച് അവരുടെ മുമ്പിൽ മരിച്ചുവീണു.

തൃപ്തരായി കൂടെയുള്ളവരും യാത്ര തുടർന്നു. ഒമ്പതു നിലയുള്ള രാക്ഷസന്മാരുടെ ഒഴിഞ്ഞ വീട്ടിൽ രാത്രി പെലവഴിച്ചശേഷം അവർ വീണ്ടും പുറപ്പെട്ടു.

അഞ്ചു മാസത്തെ യാത്ര ശേഷിച്ചപ്പോൾ അവർ ഒരു കാട്ടിനരികിൽ വിശ്രമിക്കാനിരുന്നു.

“രാത്രി പെട്ടെന്നു മൃഗ പ്രാപ്തം പറഞ്ഞുവന്നു” ഒരു മരക്കൊമ്പിൽ ഇരുന്നു. ഒരു പ്രാവ് പറഞ്ഞു:

“തന്റെ മകൻ സുന്ദരിയായ യെലേനയെയും കൊണ്ട് വരുന്നുവെന്നറിയുമ്പോൾ വൃദ്ധനായ രാജാവ് സമ്മാനമായി അയാൾക്കൊരു തോക്കു കൊടുത്തു.

യെലേനയും തോക്കിൽനിന്നു വെടിപൊട്ടി രാജകുമാരൻ കൊല്ലപ്പെട്ടു. പക്ഷേ ഇപ്പറയുന്നതു ആരെങ്കിലും കേട്ടു പുറത്തുപറഞ്ഞാൽ അയാൾ കല്ലായിത്തീർന്നു മരിക്കും.”

“അതു അങ്ങിനെതന്നെ സംഭവിക്കും!” മറ്റു രണ്ടു പ്രാവുകൾ ഏറ്റു പറഞ്ഞു.

രണ്ടാമത്തെ പ്രാവ് പറഞ്ഞു:

“തന്റെ മകൻ അടുത്തെത്തിയെന്നു അറിയുമ്പോൾ വൃദ്ധനായ രാജാവ്, മകൻ കൊടുക്കാൻ ഒരു കുതിരയുമായി അയാളെ കാണാൻ പുറപ്പെട്ടു. ആ കുതിര രാജകുമാരനെ പുറത്തുനിന്നു താഴ്ത്തിട്ട് കൊല്ലും.”

“അതു അങ്ങിനെതന്നെ സംഭവിക്കും!” മറ്റു രണ്ടു പ്രാവുകൾ ഏറ്റു പറഞ്ഞു. “പക്ഷേ ഇപ്പറയുന്നതു ആരെങ്കിലും കേട്ടു പുറത്തുപറഞ്ഞാൽ അയാൾ കല്ലായിത്തീർന്നു മരിക്കും,” അവ തുടർന്നുപറഞ്ഞു.

മൂന്നാമത്തെ പ്രാവ് പറഞ്ഞു:

“വയസ്സുപറന്നാൻ വീട്ടിലെത്തുമ്പോൾ ഗൊലൈഷപി എന്ന ഖേരരാക്ഷസൻ രാത്രി വന്ന് അവരെ രണ്ടുപേരെയും കഴുത്തുണക്കി കൊല്ലും. പക്ഷേ ഇപ്പറയുന്നതു ആരെങ്കിലും കേട്ടു പുറത്തുപറഞ്ഞാൽ അയാൾ കല്ലായിത്തീർന്നു മരിക്കും.”

ഇത്രയും പറഞ്ഞിട്ട് അവ പറഞ്ഞുപോയി.

തൃപ്തരായി അതെല്ലാം കേട്ടു, പക്ഷേ പുറത്തു പറഞ്ഞില്ല.

പ്രഭാതമായി. അവർ രാക്ഷസന്റെ കൊച്ചു വീട്ടിൽ കയറി യാത്ര തുടർന്നു.

മകൻ ജീവനോടെ സുഖമായി ഇരിപ്പുണ്ടെന്നും സുന്ദരിയായ യെലേനയോടൊപ്പം വീട്ടിലേക്കു വരുന്നുണ്ടെന്നും അറിഞ്ഞ വൃദ്ധനായ രാജാവ് സമ്മാനമായി അയാൾക്കൊരു തോക്കു കൊടുത്തു. പക്ഷേ രാജകുമാരന് അതു തൊടാൻപോലും കഴിയുന്നതിനുമുമ്പ് തൃപ്തരായി ഓടിച്ചപ്പോൾ അതു പിടിച്ചു വാങ്ങി ദൂരെയിറങ്ങി.

“എന്റെ അച്ഛൻ സമ്മാനമായി എനിക്കൊരു തോക്കു കൊടുത്തുവെച്ചിട്ട് തൃപ്തരായി എന്നു അതു തൊടാൻ സമ്മതിച്ചില്ല,” അങ്ങേയറ്റത്തെ നിരസ്യതയോടെ രാജകുമാരൻ സ്വയം പറഞ്ഞു.

അവർ വീണ്ടും യാത്ര തുടർന്നു. വൃദ്ധനായ രാജാവ് മകൻ ഒരു കുതിരയെ കൊടുത്തു. പക്ഷേ അതിനെ തൊടാൻ തൃപ്തരായി രാജകുമാരനെ അനുവദിച്ചില്ല. അവൻ അതിനെ തിരിച്ചയയ്ക്കുകയാണു ചെയ്തത്. ഇതു രാജകുമാരനെ കൂടുതൽ സങ്കടപ്പെടുത്തി.

അവർ വീട്ടിലെത്തി. വൃദ്ധനായ രാജാവ് അവരെ സ്നേഹപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചു. വിവാഹം ആഘോഷിക്കാൻ ഒരു സദ്യകൂടി നടത്തപ്പെട്ടു.

അതു കഴിഞ്ഞു തൃഗകുമാരൻ കൊട്ടാരത്തിൽനിന്ന പുറത്തിറങ്ങി ബബ ഖാൻജാമിയോടു പറഞ്ഞു:

“നിന്റെ വിശ്വസ്തസേവനത്തിനു നന്ദി. നീ പോയി ഇഷ്ടമുള്ളയിടത്തു സമാധാനമായി താമസിച്ചോ.”

രാക്ഷസൻ പോയി. പക്ഷേ തൃഗകുമാരൻ ആരും കാണാതെ മണവറയ്ക്കുന്ന ഈ കടന്ന് വാതുക്കൽ കാത്തുനിന്നു. വയുവരന്മാർ ഉറക്കമാണ്. പക്ഷേ തൃഗകുമാരൻ ഉണർന്നിരുന്നു. അവൻ വാളുതിപ്പിടിച്ചു തയ്യാറായി അവർക്കു കാവൽ നിന്നു. തന്റെ വളർത്തുസഹോദരന്റെ ജീവൻ തന്റെ കൈകളിലാണെന്നു അവനറിയാമായിരുന്നു.

കൃത്യം പാതിരാത്ത് ഗെലൈഷ്ചി എത്തി. അവൻ വയുവരന്മാർ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന മെത്തയുടെ അടുത്തേക്ക് പതുങ്ങിച്ചെന്നു. വാപൊളിച്ചുകൊണ്ട് അവരെ തെക്കിക്കൊല്ലാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴേയ്ക്കു തൃഗകുമാരൻ വാൾ വീശി ഒരു വെട്ടിനു് ആ രാക്ഷസനെ കൊന്നു. പിന്നീടു അവന്റെ ദേഹം തുണ്ടുതുണ്ടമായി വെട്ടിത്തുറക്കി മെത്തയുടെ കീഴിലിട്ടു.

നേരം പുലർന്നു. രാത്രി നടന്നതൊന്നും അറിയാതെ വയുവരന്മാർ ഉണർന്നെന്നീറു.

പക്ഷേ മണവറ വെടിപ്പാക്കാനെത്തിയ ടൂത്യന്മാർ മെത്തയുടെ കീഴിൽ മാംസത്തുണ്ടങ്ങൾ കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. രാജാവ് വളരെയേറെ കോപിച്ചു. ആരോ തന്നെ പരിഹസിച്ചുചെയ്തതാണെന്നു് അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചു.

അവർ അന്വേഷിപ്പറയും ആലോചിക്കുകയും അതു ചെയ്യാതാണെന്നു് തമ്മിൽത്തമ്മിൽ ചോദിക്കുകയും ചെയ്തു. കുറേ മുഴുവൻ തൃഗകുമാരന്റെറതാണെന്നു് അവർ തീരുമാനിച്ചു. കാരണം രാജാവു കൊടുത്തയച്ച തോക്കു് ടൂരെ യെറിയുകയും കുതിരയെ തിരിച്ചയയ്ക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു് അവൻ രാജകുമാരനെ അവഹേളിച്ചില്ലേ? മണവറയിൽ മാംസത്തുണ്ടങ്ങളിട്ടു് അവരെയെല്ലാം പരിഹാസപാത്രമാക്കിയതു് തൃഗകുമാരനല്ലാതെ മറ്റൊരാളാകാമെന്നു്?

തൃഗകുമാരൻ പറഞ്ഞു:

“നിങ്ങൾക്കു നന്മ വരണമെന്നു മാത്രമേ എനിക്കു് ഉദ്ദേശമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. നിങ്ങൾ സുഖമായി ജീവിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ മരിക്കണമെന്നു് നിങ്ങൾക്കു് ആഗ്രഹമുണ്ടോ?”

പക്ഷേ അവർക്കു് അവനോടു് കടുത്ത അമർഷമാണു തോന്നിയതു്. മാം

സത്തുണ്ടങ്ങൾ എങ്ങിനെ വന്നുവെന്നു പറയാൻ അവർ അവനോടു് ആവശ്യപ്പെട്ടു.

“ശരി,” തൃഗകുമാരൻ പറഞ്ഞു. “നിങ്ങൾ അറിയാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു ഞാൻ പറയാം. പക്ഷേ നിങ്ങൾക്കു സന്തുഷ്ടി കൈവരുത്താൻ വേണ്ടി വളരെ യേറെ പ്രയത്നിച്ചു ഒരാളിന്റെ മരണത്തിനു് നിങ്ങൾ ഇടവരുത്തിയെന്നു മനസ്സിലാവുമ്പോൾ നിങ്ങൾ ദുഃഖിക്കരുതെന്നു എനിക്കു പ്രാർത്ഥനയുള്ളു. ഇനി കേട്ടോളൂ. നമ്മൾ കാട്ടിനരിക്കിലുള്ള പാടത്തിൽ വിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ മൂന്നു് പ്രാവുകൾ രാത്രി പറന്നുവന്നു് ഒരു മരക്കൊമ്പിലിരുന്നു സംസാരിച്ചതു കേട്ടി. ആദ്യത്തെ പ്രാവു പറഞ്ഞു: ‘വയുവരന്മാർ അടുത്തതു്തന്നെ വൃദ്ധനായ രാജാവു് മകനു് ഒരു തോക്കു കൊടുത്തയയ്ക്കും. അതിൽനിന്നു വെട്ടി പൊട്ടി അയാൾ കൊല്ലപ്പെടും. പക്ഷേ ഇക്കാര്യം പുറത്തു പറയുന്നയാൾ കല്ലായിത്തീരും.’”

ഈ വാക്കുകൾ നാവിൽനിന്നു വീണമാത്രയിൽ തൃഗകുമാരൻ പാദംതൊട്ടു് മുട്ടവരെ കല്ലായി.

അവൻ മുമ്പു സംസാരിക്കാതിരുന്നതിന്റെ കാരണം ഇപ്പോഴാണ് അവർക്കു മനസ്സിലായതു്. അവനോടു് സംസാരിക്കാതിരിക്കാൻ അവർ കേണപേക്ഷിച്ചു. അവർ പറഞ്ഞു:

“തൃഗകുമാരാ, കൂടുതലൊന്നും പറയേണ്ട, കൂടുതലൊന്നും പറയേണ്ട!”

പക്ഷേ തൃഗകുമാരൻ പറഞ്ഞു.

“ഇല്ല, ഞാൻ പറഞ്ഞതുടങ്ങിയ സ്ഥിതിക്കു് മുഴുവനും പറയും. കേട്ടോളൂ... രണ്ടാമത്തെ പ്രാവു പറഞ്ഞു: ‘വൃദ്ധനായ രാജാവു് മകനു് ഒരു കുതിരയെ കൊടുത്തയയ്ക്കും. രാജകുമാരൻ അതിന്റെ പുറത്തുനിന്നു വീണു് കൊല്ലപ്പെടും. പക്ഷേ ഇക്കാര്യം പുറത്തുപറയുന്നയാൾ കല്ലായിത്തീരും.’”

തൃഗകുമാരൻ അവരെ കല്ലായി.

“നിർത്തൂ! കൂടുതലൊന്നും പറയരുതു്!” അവരെല്ലാവരും കേണപറഞ്ഞു.

“ഇല്ല,” തൃഗകുമാരൻ പറഞ്ഞു. “നിങ്ങൾ എന്നെ നേരത്തെ വിശ്വസിച്ചില്ലല്ലോ. ഇനി പറഞ്ഞിട്ടു കാര്യമില്ല. അതുകൊണ്ടു കേട്ടോളൂ. മൂന്നാമത്തെ പ്രാവു പറഞ്ഞു: ‘രാത്രി വയുവരന്മാർ മണവറയിൽ പോകുമ്പോൾ ഗെലൈഷ്ചി വന്നു് അവരെ കഴുത്തു തെക്കി കൊല്ലും....’”

കൂടുതൽ എന്തെങ്കിലും പറയാൻ കഴിയുമെന്ന് തൃഗകുമാരൻ പൂർണ്ണമായി കല്ലായിത്തീർന്നു.

വൃദ്ധരാജാവും രാജകുമാരനും വളരെയളവ് കർത്തവ്യം. പക്ഷേ അതുകൊണ്ട് ഫലമുണ്ടായില്ല.

സുന്ദരിയായ യെലേനയ്ക്ക് ഗർഭമുണ്ട്. പക്ഷേ അതുപോലും രാജകുമാരന് സന്തോഷമരുളിയില്ല.

“എന്തു വിലകൊടുത്തും എനിക്കു എന്റെ വിശ്വസ്തസ്സേഹിതനും സഹോദരനുമായ മൃഗകുമാരന്റെ ജീവൻ തിരിച്ചുകൊടുക്കണം!” രാജകുമാരൻ വിചാരിച്ചു.

അയാൾ ഇരുമ്പുകാലുകൾ ധരിച്ച് ഒരു ഇരുമ്പുവടിയുമെടുത്ത് ഊരുപുറം നിറങ്ങി. അയാൾ പലേടത്തും ചുറ്റിനടന്നു. കണ്ടുവരോടൊക്കെ തന്റെ വളർത്തുസഹോദരനെ എങ്ങിനെ ജീവിപ്പിക്കണമെന്നു അറിയാമോ എന്നു ചോദിച്ചു. ഒരു ദിവസം അയാൾ തളർന്നു ഒരു കാട്ടിനരികിൽ വിശ്രമിക്കാനിരുന്നു. പെട്ടെന്നു ആ കാട്ടിൽനിന്നു ഒരു വൃദ്ധൻ ഇറങ്ങിവന്നു. മറുതളവരോടു ചോദിച്ച കാര്യം രാജകുമാരൻ അയാളോട് ചോദിച്ചു.

വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു:

“വീട്ടിൽ പോകൂ. എന്തെന്നാൽ, നിന്റെ വളർത്തുസഹോദരനെ ജീവിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നത് നിന്റെ വീട്ടിൽത്തന്നെയാണ്.”

പക്ഷേ അപ്പുറത്തതിന്റെ അർത്ഥം, രാജകുമാരൻ മനസ്സിലാവാത്തതിനാൽ വൃദ്ധൻ വീണ്ടും പറഞ്ഞു:

“നിനക്കു സ്വർണ്ണമുടിയുള്ള ഒരു കണ്ണുമോൻ ജനിച്ച കാര്യം അറിഞ്ഞില്ലേ? നിന്റെ വളർത്തുസഹോദരനെ ജീവിപ്പിക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ നിന്റെ മകനെ ബലികൊടുത്തു തീരൂ. അവനെ തൊട്ടിലിൽവെച്ച് കൊല്ലുക. അവനെ വേലിച്ചിട്ട് ആ വെള്ളം നിന്റെ വളർത്തുസഹോദരന്റെ ദേഹത്തൊഴിക്കുക. അപ്പോൾ അവൻ ജീവിക്കും.”

വൃദ്ധന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ട് രാജകുമാരൻ വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു.

അയാൾ സ്വയം പറഞ്ഞു:

“കണ്ണുമോൻ എനിക്കു ഇനിയുമുണ്ടാകും. പക്ഷേ മൃഗകുമാരനെപ്പോലുള്ള ഒരു സ്നേഹിതനും സഹോദരനും വേറെയുണ്ടാവുകയില്ല.”

അയാൾ വീട്ടിൽ വന്നപ്പോൾ മകൻ തൊട്ടിലിൽ കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. അവിന്റെ സ്വർണ്ണമുടിയുള്ളതും വെട്ടിത്തളങ്ങി. അവൻ ആകാശത്തിലെ ചന്ദ്രബിംബത്തെപ്പോലെ ശോഭിച്ചു.

തന്നോടു ചെയ്യാൻ പറഞ്ഞ കാര്യം രാജകുമാരൻ സുന്ദരിയായ യെലേനയെ അറിയിച്ചു. അതു ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നു അവളും സമ്മതിച്ചു.

“കാരണം, മൃഗകുമാരനെ വീണ്ടും ജീവിപ്പിക്കാൻ നമ്മൾ വേണ്ടതെല്ലാം ചെയ്യണം,” അവൾ പറഞ്ഞു. “എന്തു വില കൊടുത്തും സ്നേഹിതനായോടു കൂറു പുലർത്തണം.”

വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞതുപോലെ അവർ ചെയ്തു. മൃഗകുമാരൻ അനങ്ങി, കണ്ണുതുറന്നു. അവൻ വീണ്ടും ജീവൻ കിട്ടി.

രാവിലെ സുന്ദരിയായ യെലേന മകന്റെ തൊട്ടിലിനടുത്തേക്കു പോയി. അവൾ ഒരമ്മയാണ്. സൗഹൃദത്തിനുവേണ്ടി അവൾ തന്റെ മകനെ ബലികൊടുത്തേങ്കിലും അവളുടെ ഹൃദയം അവനെ കാർത്തു പൊട്ടിക്കരുത്തു. പെട്ടെന്നു തൊട്ടിലിനകത്തു ഒരു അനക്കം കണ്ടു. തുണിയെടുത്തു മാററിയപ്പോഴുണ്ടു, അതാ അവളുടെ മകൻ ജീവനോടെ സുഖമായി കിടക്കുന്നു!

എല്ലാവരും ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു.

അവർ ഒരു പശുവിനേയും പതിനഞ്ചു ആടുകളേയും കശാപ്പുചെയ്തു. അവയെ അതേപടി കനലിൽ ചുട്ടെടുത്തു. പതിനാലു ദിവസം അവർ നിർത്താതെ രാപകൽ തിന്നു മദിച്ചു.

വിവർത്തനം: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

സിംഹവും മയലും

ഒരു ജോർജ്ജിയൻ നാടോടിക്കഥ

ഒരു കാട്ടിൽ പല മൃഗങ്ങളും ഒന്നിച്ചുകൂടുക പതിവായിരുന്നു. പക്ഷേ ഓരോ തവണയും സിംഹം വന്ന് അവരിൽ ആരുടെയെങ്കിലും മീതെ ചാടിപ്പിണ്ണം അവനെ അവിടെവെച്ചുതന്നെ അകത്താക്കും. അതു കാരണം ആ ദുഃഖിതരായ മൃഗങ്ങൾ സഭാ യോഗപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു.

ഒരു ദിവസം അവരെല്ലാവരും പതിവുപോലെ കാട്ടിൽ ഒന്നിച്ചുകൂടി. തങ്ങളെ സഭാ അലട്ടുന്ന മീതിയിൽനിന്നും എങ്ങിനെ വിടുതിക്കേണ്ടെന്നതിനെപ്പറ്റി അവർ ചർച്ച തുടങ്ങി. അവർ ഒന്നിച്ചു കൂടിയായാലോചിക്കുകയും പല വഴികളേയും പററി വളരെനേരം ചർച്ചചെയ്യുകയും ചെയ്തു. അവസാനം സിംഹത്തിന് ആജീവനാന്തം കപ്പംകൊടുക്കാനും അവർതന്നെ അതു് സിംഹത്തെ ഏല്പിക്കാനും പകരമായി തങ്ങളെ സഭാ അലട്ടുന്ന ആപൽയേത്തിൽനിന്നു തങ്ങളെ വിടുതി നൽകണമെന്ന് അപേക്ഷിക്കാനും അവർ തീരുമാനിച്ചു. ഇങ്ങനെ തീരുമാനിച്ചശേഷം അവർ വിവരം സിംഹത്തെ അറിയിച്ചു.

ഒരു നിമിഷംപോലും വൈകാതെ നിശ്ചിതസ്ഥയത്തു് കപ്പം തന്നെ ഏല്പിക്കണമെന്ന വ്യവസ്ഥയിൽ സിംഹം ആ നിർദ്ദേശത്തോടു യോജിച്ചു.

“ഇല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ എല്ലാവരേയും കൊല്ലും.” അവൻ പറഞ്ഞു. അന്നു മുതൽ മൃഗങ്ങൾ തങ്ങളിലൊരാളെ ഭക്ഷണത്തിനായി സിംഹത്തെ ഏല്പിച്ചുതുടങ്ങി.

ഒരു ദിവസം സിംഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ പോകാൻ മയലിന്റെ മറു വന്നു.

“ഇന്ന് എന്റെ മറുയാണ്”, അതേപ്പറ്റി വിഷമിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ല.” മയൽ പറഞ്ഞു. “യേവുചെയ്തു് ഒറ്റയ്ക്കു സിംഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ പോകാൻ എന്നു അനുവദിക്കണം. ഞാൻ അവനെ വകവരുത്താൻ ശ്രമിക്കാം. ചിലപ്പോൾ എന്നിക്കു മരണത്തിൽനിന്നു രക്ഷനേടാനും നിങ്ങളെ ഈ കെടുതിയിൽ നിന്നു മോചിപ്പിക്കാനും കഴിഞ്ഞേക്കാം.”

മൃഗങ്ങൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. മീരുവായ ഈ കോകണ്ണൻ മയലിന്റെ വീമ്പിളക്കൽ കേട്ടില്ലേ!

സിംഹം ഗുഹയിൽ കിടക്കുകയാണ്. അവനു കലശലായി വിശപ്പുണ്ടായിരുന്നു. തീ പറന്നു കണ്ണുകളോടെ, പല്ലു കടിച്ചുകൊണ്ടു്, അവൻ തന്റെ ഇരയുടെ വരവു കാത്തിരുന്നു... ഇറങ്ങിച്ചെന്നു് എല്ലാ മൃഗങ്ങളേയും വകവരുത്താൻ ആലോചിക്കുമ്പോഴാണ് മയൽ വന്നതു്. അവൻ വൈകിവന്നതു് മനപ്പൂർവ്വമാണു്.

മയലിനെ രൂക്ഷമായി നോക്കിക്കൊണ്ടു് സിംഹം പറഞ്ഞു:

“നീ ഇത്ര വൈകിവരാൻ എങ്ങിനെ ഡെരുപ്പെട്ടു!”

“തിരുമനസ്സേ,” മയൽ വിനീതമായി പറഞ്ഞു. “ഒരു മയലിനെ അങ്ങയുടെ ഭക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി കൊണ്ടുവരാൻ എന്നു നിയോഗിച്ചതാണു്. ഞാൻ അവനേയുംകൊണ്ടു് വരുമ്പോൾ വഴിക്കു് മറ്റൊരു സിംഹം ഞങ്ങളെ ആക്രമിച്ചു. അവൻ മറ്റേ മയലിനെ പിടിച്ച് ഒരു ആഴമുള്ള ഗുഹയിലേക്കു് വലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ടുപോയി.”

“എവിടെ അവൻ എന്നു കാണിച്ചുതാ!” സിംഹം അലറി.

മയൽ സിംഹത്തെ ഒരു കിണററിനടുത്തേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി.

“തിരുമനസ്സേ, അവൻ ഇതിനകത്തുണ്ടു്,” അവൻ പറഞ്ഞു. “എനിക്കു് ഒറ്റയ്ക്കു് അവനെ നോക്കാൻ യോഗ്യമാണു്. അങ്ങു് കൈപ്പത്തികൾകൊണ്ടു് എന്നെ എടുത്തുപൊക്കൂ. ഞാൻ അവനെ കാണിച്ചുതരാം.”

സിംഹം മയലിനെ കൈപ്പത്തികളിലെടുത്തു പൊക്കി. അവൻ കിണറിൽ നോക്കിയപ്പോൾ അടിയിൽ അവരുടെ പ്രതിബിംബം കണ്ടു: ഒരു സിംഹം ഒരു മയലിനെ കൈപ്പത്തികൾക്കുള്ളിലാക്കി അവരുടെനേരെ നോക്കുകയാണ്.

കുപിതനായ സിംഹം മയലിനെ ദൂരെ ഏറിഞ്ഞിട്ട് തന്റെ പ്രതിയോഗിയെ ശിക്ഷിക്കാനും തന്റെ ഇരയെ കൈക്കലാക്കാനും വേണ്ടി കിണറിലേക്ക് എടുത്തുചാടി. പക്ഷേ കിണറിന് വളരെയേറെ ആഴമുണ്ടായിരുന്നു. ആ ക്രൂരനായ സിംഹം മുങ്ങിച്ചത്തു.

ക്രൂരനായ ശത്രുവിൽനിന്നും വിടുതി ലഭിച്ചതിൽ മൃഗങ്ങൾ സന്തോഷിച്ചു. അവർ മയലിനോട് ഹൃദയംഗമമായി കൃതജ്ഞത പ്രകാശിപ്പിച്ചു.

വിവർത്തനം: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

കാടി വിവേകം പാടിപ്പറയ്ക്കാൻ ഒരു ജോർജ്ജിയൻ നാടോടിക്കഥ

ഒരിക്കൽ ഒരു കരടിയും ചെന്നായയും കുറുക്കനും കണ്ടുമുട്ടി. വളരെനേരം വിശന്നിരിക്കേണ്ടിവരുന്നതുകൊണ്ട് തങ്ങൾക്കു വയറിൽ കൊള്ളത്തു വീഴുന്നുവെന്ന് അവർ അന്യോന്യം ആവലാതിപ്പെട്ടു. അവർ തങ്ങളുടെ ദർവിധിയെ പഴിക്കുകയും അവസാനം സഹോദരന്മാരായി കഴിയാൻ തീരുമാനിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇന്നുമുതൽ എന്തു ആഹാരം കിട്ടിയാലും നമ്മൾ അതു പങ്കിട്ടെടുക്കും, അവർ പറഞ്ഞു. അങ്ങിനെ തീരുമാനിച്ചു അവർ സഹോദരബോധത്തോടെ ആശ്രയിക്കുകയും പരസ്പരം കൂറു പുലർത്തുമെന്നു ശപഥംചെയ്യുകയും ചെയ്തു. അവർ ഒരുമിച്ച് ഇരതേടാൻ ഇറങ്ങി.

അവർ നടന്ന് കുറെ ചെന്നപ്പോൾ ഒരു മാൻ പരുക്കേറു കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. അതിനെ അപ്പോർത്തന്നെ കൊന്നിട്ട് അവർ പുൽപ്പാത്തു് ഒരു മരത്തണലിൽ ഇരുന്ന് ഇര പങ്കിടാൻ തുടങ്ങി.

വിശന്നു പല്ലു തെരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ചെന്നായ്ക്കോട് കരടി പറഞ്ഞു്

“ചെന്നായേ, മാനിനെ പങ്കിടുന്നതു നീയാകട്ടെ.”

“ശരി,” ചെന്നായ് പറഞ്ഞു. “കരടി, അങ്ങ് ഞങ്ങളുടെ നാഥനും യജമാനനുമായതുകൊണ്ട് തല അങ്ങേക്കാണു്. ഉടൽ എനിക്കു്. കുറുക്കന്റെ കാലുകൾക്കു് നല്ല വേഗതയുള്ളതുകൊണ്ടു് കാലുകൾ അവനുളളതാണു്.”

പക്ഷേ ചെന്നായ് ഇതു പറഞ്ഞതീരും മുമ്പ് കരടി കൈപ്പത്തിവീശി

അവന്റെ തലയ്ക്ക് ആഞ്ഞുതാക്കി കൊടുത്തു. അതിന്റെ ശബ്ദം മലകളിൽ മാറ്റൊലിക്കൊണ്ടു. ചെന്നായ് വേദനകൊണ്ട് നിലവിളിച്ചു നിലത്തേക്കു വീണു. കുറുക്കന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞു കരടി പറഞ്ഞു:

“കുറുക്കോ, മാനിനെ നീ പങ്കിട്.”

സ്വരൂപക്കാരനായ കുറുക്കൻ ഏഴുനേരനിട്ട് കരടിയെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:

“കരടി, മാനിന്റെ തല അങ്ങേയ്ക്ക് അവകാശപ്പെട്ടതാണ്; കാരണം, അങ്ങാണം” ഞങ്ങളുടെ നാഥനും യജമാനനും. മാനിന്റെ ഉടലും അങ്ങേയ്ക്കുള്ളതാണ്; കാരണം, അങ്ങ് ഏപ്പോഴും ഒരുച്ചനെപ്പോലെയായാണ് ഞങ്ങളെ നോക്കി വരുന്നത്. മാനിന്റെ കാലുകളും അങ്ങേയ്ക്കാണ്. കാരണം, ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അങ്ങ് ഏപ്പോഴും മുന്നോട്ടുവരുന്നുണ്ട്.”

“കുറുക്കോ, നീ വലിയ ബുദ്ധിമാനാണല്ലോ,” കരടി പറഞ്ഞു. “ഇത്ര ബുദ്ധിയോടും വിവേകത്തോടും ഈ പങ്കിടാൻ നിന്നെ ആരാണു പഠിപ്പിച്ചതു?”

“പ്രഭോ, ഞാൻ ഏങ്ങിനെ വിവേകം പഠിക്കാതിരിക്കും,” കുറുക്കൻ പറഞ്ഞു. “അങ്ങ് ചെന്നായെ വിവേകം പഠിപ്പിച്ചതു ഞാൻ കണ്ടതല്ലെ.”

വിവർത്തനം: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

ഇതിന്റെ - നോക്കൂ ഇതിനെ

സ്വർണ്ണ എല്ലിൻമുട്ടി

ഒരു ബഷ്കർ നാടോടിക്കഥ

പണ്ടൊരിക്കൽ ഒരിക്കൽ ഒരു വൃദ്ധനും വൃദ്ധയുമുണ്ടായിരുന്നു. അവർക്ക് ഒരു മകനെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ആളുകൾ അവനെ അരാത്തീൻ-സക്കോ അഥവാ സ്വർണ്ണ എല്ലിൻമുട്ടി എന്നു വിളിച്ചുവന്നു. കാരണം അവൻ സ്വർണ്ണകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഒരു എല്ലിൻമുട്ടി ഉണ്ടായിരുന്നു. അരാത്തീൻ-സക്കോ മറ്റൊരാൾക്കൊളം നന്നായി എല്ലിൻമുട്ടി എറിഞ്ഞു കളിക്കുമായിരുന്നു. ആർക്കും അവനെ ആ കളിയിൽ തോല്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

ഒരു ദിവസം കുതിരകൾക്കു വെള്ളം കൊടുക്കാൻ വൃദ്ധൻ തടാകത്തിന്റെ അടുത്തേക്കു പോയി. അയാൾ കുതിരപ്പറ്റത്തെ വെള്ളത്തിനടുത്തേക്കു കൊണ്ടു പോയി പക്ഷേ തടാകത്തിനടുത്തുനിന്നും പുറകോട്ടു പോകാൻ ശാഠ്യം പിടിച്ചുകൊണ്ട് കുതിരകൾ കഞ്ചിരോമവും വാലുമാട്ടുകയും കളമ്പുകൾകൊണ്ട് നറുമാന്തുകയും പേടിച്ചു ചിന്തയ്ക്കുകയുമാണു ചെയ്തത്. ആരോ അവയെ വെള്ളം കുടിക്കാൻ അനുവദിക്കാതെ അവയുടെ കഞ്ചിരോമത്തിൽ പിടിച്ചുവലിക്കുകയും വായ് പുറകോട്ടു മാറുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നി.

“ഇതെന്തായിരിക്കും? ഞാൻ പോയി നോക്കട്ടെ,” വൃദ്ധൻ തന്നത്താൻ പറഞ്ഞു.

പക്ഷേ അയാൾ വെള്ളത്തിലേക്കു കനിയായ്ക്കു താമസം, ആരോ പെട്ടെ

നും അയാളുടെ അടിയിൽ കടന്നുപിടിച്ചു. വൃദ്ധൻ കത്തിമാറാൻ നോക്കി, പക്ഷേ കഴിഞ്ഞില്ല.

നോക്കിയപ്പോൾ വൃദ്ധനത്രവാദിനിയായ ഉബീറാണ് തന്റെ അടിക്കു പിടിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് അയാൾ കണ്ടു.

“ഉബീർ, എന്റെ അടിക്കു പിടിക്കല്ലേ, എന്നു വിട്ടു.” വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു. “എന്നെ വിട്ടാൽ നിനക്കു് ഒരു പറ്റം ആടുകളെ തരാം.”

“എനിക്കു നിങ്ങളുടെ ആടുകളെ വേണ്ട,” ഉബീർ പറഞ്ഞു.

“ഒരു പറ്റം കുതിരകളെ തരാം.”

“എനിക്കു നിങ്ങളുടെ കിഴുട്ടുകുതിരകളെ വേണ്ട.”

“പിന്നെന്താണു ഞാൻ തരേണ്ടതു്?”

“നിങ്ങളുടെ യുർത്തായിൽ നിങ്ങളുടെ് ഒരേണ്ണം മാത്രമായിട്ടെന്തുണ്ടോ അതെന്നിക്കു തരണം.”

തനിക്ക് ഒരേണ്ണം മാത്രമായിട്ടുള്ളതു് എന്താണെന്നു് പരിശ്രമത്തിനിടയിൽ വൃദ്ധൻ ആലോചിച്ചില്ല.

“ശരി, തന്നേക്കാം,” അയാൾ പറഞ്ഞു. “എന്നെ വിട്ടു.”

പിടി വിട്ടുകൊണ്ടു് ഉബീർ പറഞ്ഞു:

“നിങ്ങളെ എവിടെപ്പോയാലും ഞാൻ കണ്ടുപിടിക്കുമെന്നു് ഓർത്തുകൊള്ളുക. എന്റെ കണ്ണു വെട്ടിക്കാൻ ആർക്കും സാധ്യമല്ല.”

വൃദ്ധൻ വീട്ടിൽ വന്നു. അപ്പോൾ മാത്രമാണു് ഉബീർ തന്നോടു് ആവശ്യപ്പെട്ടതു് എന്താണെന്നു് അയാൾക്കു മനസ്സിലായതു്. തന്റെ മകനെ—തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട അരാത്തീൻ—സക്കായെ—ഉദ്ദേശിച്ചാണു് അവളതു പറഞ്ഞതു്. കാരണം അയാൾക്കു് ആകെ ഒരു മകനേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു.

വൃദ്ധൻ ധർമ്മസങ്കടത്തിലായി. പക്ഷേ അയാൾ ഭാര്യയോടോ മകനോടോ അതേപ്പറ്റി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല.

“നമുക്കു വേറെ മേച്ചിൽസ്ഥലത്തേക്കു മാറാം. ഇവിടെ ഭൂമി മോശമാണു്”—ഇത്രമാത്രമേ അയാൾ പറഞ്ഞുള്ളു.

അങ്ങിനെ അവർ പുതിയ താവളത്തിലേക്കു മാറി കൂടാരമടിച്ചു. പക്ഷേ പിറ്റേന്നു തന്നെ അരാത്തീൻ—സക്കായുടെ സ്വർണ്ണ എല്പിൻമുട്ടി കാണാത്തായി.

“എന്റെ സ്വർണ്ണ എല്പിൻമുട്ടി എവിടെ?” അവൻ ചോദിച്ചു.

* യുർത്ത—കുട്ടിയുള്ള കമ്പിളിത്തുണിയടിച്ച കൂടാരം.—എഡി.

വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു:

“നമ്മൾ അതു് പഴയ താവളത്തിൽ ഇട്ടേച്ചുപോന്നു കാണം. പക്ഷേ നീ അവിടെ പോകരുതു്. കാരണം ഉബീർ നിന്നെ പിടിക്കൂടം.”

തടാകത്തീരത്തു തനിക്കു സംഭവിച്ച കാര്യങ്ങളെല്ലാം അയാൾ അരാത്തീൻ—സക്കായോടു പറഞ്ഞു.

അപ്പൻ പറഞ്ഞതു ശ്രദ്ധിച്ചു കേട്ടശേഷം അരാത്തീൻ—സക്കാ പറഞ്ഞു:

“എനിക്കു് ഉബീറിനെ പേടിയില്ല! അവൻ എന്നെ ഒരിക്കലും പിടിക്കുകയില്ല. ഞാൻ അങ്ങോട്ടു പോവുകയാണു്. ഞാൻ ഏതു കുതിരയുടെ പുറത്തു പോകണമെന്നുമാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതി.”

മകനെ പിന്തിരിപ്പിക്കാൻ അപ്പൻ കഴിവതു ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ അരാത്തീൻ—സക്കാ തന്റെ നിശ്ചയത്തിൽ ഉറച്ചുനിന്നു. അവൻ ഉബീറിനെ പേടിയില്ല. അവൻ പോകുകതന്നെ ചെയ്യും. അവൻ തീരുമാനിച്ച കാര്യത്തിൽനിന്നു് അവനെ പിന്തിരിപ്പിക്കാൻ സാധ്യമല്ലായിരുന്നു.

അപ്പൻ പറഞ്ഞു:

“ശരി, എന്നാൽ നിന്റെ ഇഷ്ടപോലെ, കുതിരപ്പന്തത്തിന്റെ അടുത്തു പോയി നിന്റെ കൊറോക്കു്* വീശുകയും കുടിഞ്ഞാൺ കിലുക്കുകയും ചെയ്യു്. നിന്റെ അടുത്തേക്കു് ഓടിവരുന്ന കുതിര ഏതാണെന്നുവെച്ചാൽ അതിന്റെ പുറത്താണു് നീ പോകേണ്ടതു്.”

അരാത്തീൻ—സക്കാ കുതിരകൾ മേയുന്ന സ്ഥലത്തു പോയി കൊറോക്കു് വീശുകയും കുടിഞ്ഞാൺ കിലുക്കുകയും ചെയ്തു. ഉടൻതന്നെ പരുപരുത്ത തൊലിയോടുകൂടിയ ഒരു മെലിഞ്ഞ കുതിരക്കുട്ടി അവന്റെ അടുത്തേക്കു് ഓടിവന്നു.

അരാത്തീൻ—സക്കാ അവനെ വിരട്ടിയോടിച്ചശേഷം അപ്പന്റെയടുത്തു ചെന്നു ചോദിച്ചു:

“ഞാൻ ഏതു കുതിരയുടെ പുറത്താണു പോകേണ്ടതെന്നു പറയാമോ, അപ്പാ?”

“നീ കൊറോക്കു് വീശുകയും കുടിഞ്ഞാൺ കിലുക്കുകയും ചെയ്യുന്നമെന്നു പറഞ്ഞില്ലേ?” അപ്പൻ പറഞ്ഞു.

അരാത്തീൻ—സക്കാ വീണ്ടും കുതിരകൾ മേയുന്ന സ്ഥലത്തു പോയി കൊറോക്കു് വീശുകയും കുടിഞ്ഞാൺ കിലുക്കുകയും ചെയ്തു. നേരത്തേ ഓടിവന്ന അതേ കുതിരക്കുട്ടി വീണ്ടും അവന്റെ അടുത്തേക്കു് ഓടിവന്നു.

* കൊറോക്കു്—അറത്തു് കണ്ടുകയറോടുകൂടിയ, ഘനം കുറഞ്ഞ നീണ്ട വടി.—എഡി.

“ഞാൻ ഈ കുതിരക്കുട്ടിയുടെ പുറത്തു കയറി പോകണമെന്നു തോന്നുന്നു,” അരാത്തീൻ-സക്കാ പറഞ്ഞു.

അവൻ കുതിരക്കുട്ടിയുടെ കഴുത്തിൽ തൊട്ടു. അതുതന്നെ! രോമം കെട്ടിപ്പിണഞ്ഞു് അഴുക്കുപിടിച്ച് ഇരുന്നിരുന്ന അതിന്റെ തൊലി ഉഴറിപ്പോയി. അവൻ അതിനു് കടിഞ്ഞാണിട്ടു. കുതിരക്കുട്ടി ശക്തനും സുന്ദരനുമായിത്തീർന്നു. അവൻ അതിനെ വളപ്പിൽനിന്നു പുറത്തേക്കു കൊണ്ടുവന്നു. ഉടൻ ആ കുതിരക്കുട്ടി നല്ല ഉയരമുള്ള ഒരു ഒത്ത കുതിരയായിത്തീർന്നു. അവൻ അതിനു ജീനികെട്ടി. അതോടെ അതു് ആ പാറത്തിലെ ഏറ്റവും നല്ല, ഏറ്റവും സുന്ദരനായ കുതിരയായിത്തീർന്നു.

കുതിര അരാത്തീൻ-സക്കായോടു ചോദിച്ചു:

“അരാത്തീൻ-സക്കാ, നീ എവിടെ പോകുന്നു?”

“എന്റെ സ്വർണ്ണ എല്ലിൻമുട്ടി എട്ടക്കാൻ ഞങ്ങളുടെ പഴയ താവളത്തിൽ പോവുകയാണ്,” അരാത്തീൻ-സക്കാ പറഞ്ഞു.

“ഉബീർ നിന്നെയും കാത്തു് അവിടെ ഇരിപ്പുണ്ടു്,” കുതിര പറഞ്ഞു.

“എന്റെ പുറത്തുനിന്നു താഴെയിറങ്ങി എല്ലിൻമുട്ടി എടുത്തുകൊള്ളാൻ അവര പറയും. പക്ഷേ അവര പറയുന്നതു് ചെവിക്കൊള്ളരുതു്. കാരണം, നീ എന്റെ പുറത്തുനിന്നു താഴെ ഇറങ്ങിയാൽ അവര നിന്നെ പിടിച്ചു തിന്നും. ഒരു പതറിനേക്കാൾ വേഗത്തിൽ കുന്നിഞ്ഞു് നിന്റെ സ്വർണ്ണ എല്ലിൻമുട്ടി കയ്യിലെടുക്കുകയാണു വേണ്ടതു്.”

അരാത്തീൻ-സക്കാ കുതിരപ്പുറത്തേക്കു ചാടിക്കയറി പഴയ താവളത്തിലേക്കു് ഓടിച്ചുപോയി. നോക്കിയപ്പോൾ ഉബീർ തീക്ഷ്ണ കൈചൂടാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കണ്ടു.

അരാത്തീൻ-സക്കാ പറഞ്ഞു:

“അമ്മമ്മേ, എനിക്കു് എന്റെ സ്വർണ്ണ എല്ലിൻമുട്ടി തിരികെ തരൂ.”

“മകനേ, നിന്റെ എല്ലിൻമുട്ടി നിലത്തു കിടപ്പുണ്ടു്,” ഉബീർ പറഞ്ഞു.

“നീ കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നു താഴെയിറങ്ങി അതെടുത്തോ, നടുവേദനിക്കുന്നതു കാരണം എനിക്കു് എഴുന്നേൽക്കാൻ വയ്യ.”

അരാത്തീൻ-സക്കായുടെ കുതിര താഴോട്ടു കുന്നിഞ്ഞു അരാത്തീൻ-സക്കാ സ്വർണ്ണ എല്ലിൻമുട്ടി കയ്യിലെടുത്തു് കുതിച്ചോടിച്ചുപോയി. ഉബീർ കോപാട്ടുഹാസത്തോടെ ചാടി എഴുന്നേറ്റു. അവര ഒരു തവണ തുപ്പിയപ്പോൾ കറുത്ത ഒരു കൂറൻകുതിര അരളുടെ അരികിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. രണ്ടാമതു തുപ്പിയപ്പോൾ

കടിഞ്ഞാണുകൾ വന്നു. ഉബീർ ആ കുതിരയുടെ പുറത്തേക്കു ചാടിക്കയറി അരംത്തീൻ-സക്കായുടെ പുറകെ പാഞ്ഞുചെന്നു.

അവർ വായുവേഗത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചു—അരംത്തീൻ-സക്കോ ചെമ്പൻകുതിരയുടെ പുറത്തും ഉബീർ കുറുത്ത കൂറൻകുതിരയുടെ പുറത്തും. അവരും അവന്റെ വളരെയടുത്തത്തി. പിടികിട്ടാറായപ്പോൾ പെട്ടെന്നു അവളുടെ കുതിരയുടെ കാലിടറി. അതു് ഉറക്കെ മുക്രയിട്ടുകൊണ്ടു് മുടന്തിമുടന്തി ഓടി. അതു് പിന്നിലായി.

ഉബീർ കടിഞ്ഞാൺ വലിക്കുകയും കുതിരയുടെ പള്ളകളിൽ ഉടുറ്റി അമർത്തുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ അതിന്റെ വേഗത കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞു വന്നു. ഉബീറിനു് കലശലായ ക്ഷോഭം തോന്നി. കോപം സഹിക്കവയ്യാതെ അവനും ആ കുതിരയെ പിടിച്ചു തിന്നു. ഏന്നിട്ടു് വെറുംകാലിൽ അരംത്തീൻ-സക്കായുടെ പുറകെ ഓടി.

വേഗത കൂട്ടാൻവേണ്ടി പുറത്തും പള്ളയ്ക്കും തന്നത്താൻ മുഷിച്ചുരുട്ടി ഇടിച്ചുകൊണ്ടു് ഉബീർ ഓടിയോടി ചെമ്പൻകുതിരയുടെ ഒപ്പമെത്തി. അവനും അവന്റെ വലതുകാലിൽ കടിച്ചു. പക്ഷേ അവൻ മൂന്നു കാലുകളിൽ കതിച്ചോടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഉബീർ വീട്ടുകൊടുത്തില്ല. അവനും വീണ്ടും ചെമ്പന്റെ ഒപ്പമെത്തി അവന്റെ ഇടതുകാലിൽ കടിച്ചു. ശേഷിച്ചു ശക്തി മുഴുവൻ സംഭരിച്ചു് കുതിര അരംത്തീൻ-സക്കായേയും വഹിച്ചുകൊണ്ടു് മുന്നോട്ടു കുതിച്ചു. പക്ഷേ അവന്റെ ശക്തി തീരാറായിരുന്നു. ഒരു തടാകത്തിന്റെ കരയിലേക്കു് കതിച്ചെത്തിക്കൊണ്ടു് അവൻ പറഞ്ഞു:

“എനിക്കിനി ഓടാൻ വയ്യ. ഉബീർ കാണാതെ ഞാൻ ഈ തടാകത്തിൽ ഒളിച്ചിരുന്നുകൊള്ളാം. നീ ഓടിപ്പോയി അക്കാണുന്ന ഓക്കമരത്തിൽ കയറിയിരിക്കണം. എന്റെ കാലുകൾ സുഖപ്പെടുമ്പോൾ ഞാൻ നിന്നെ വീണ്ടും കൊണ്ടുപോകാം.”

ഇത്രയും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് കുതിര തടാകത്തിനകത്തേക്കു ചാടി. അരംത്തീൻ-സക്കോ വേഗം ഓക്കമരത്തിൽ കയറി തലപ്പത്തു് കൊമ്പുകൾക്കിടയിൽ ഒളിച്ചിരുന്നു.

ഉബീർ ഓടിയെത്തി. അരംത്തീൻ-സക്കോ ഓക്കമരത്തിൽ കയറിയിരിക്കുന്നതു കണ്ടു് അവനും പറഞ്ഞു:

“എനിക്കു നിന്നെ കിട്ടിപ്പോയി! ഞാൻ നിന്നെ വലിച്ചിറക്കിവിടിച്ചു തിന്നാം!”

അവനും ഒരു തവണ തുപ്പിയപ്പോൾ ഒരു കോടാലി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഒരു പ

ല്പ് പിഴയെടുത്തിട്ട് അവരും അതിൽ കോടാലിയുടെ വായ്പ തേച്ചു മുർച്ചപ്പെട്ടത്തി എത്തിട്ട് ഓക്കമരം വെട്ടാൻ തുടങ്ങി. മരപ്പുളകൾ നാലുപാടും ചിതറി. ഒച്ചകേട്ട് ഒരു കുറുക്കൻ ഓടിവന്നു.

“അമ്മേമ്മേ, എന്തിനാണ് ഓക്കമരം വെട്ടുന്നത്?” കുറുക്കൻ ചോദിച്ചു.

“അതിൽ ഇരിക്കുന്നത് ആരാണെന്നു കണ്ടില്ലേ?” ഉബീർ ചോദിച്ചു.

“ഞാൻ ഓക്കമരം വെട്ടിയിട്ട് അരാത്തീൻ-സക്കായെ പിടിച്ചുതിന്നും.”

കുറുക്കൻ മുക്കളിലോട്ടു നോക്കിയപ്പോൾ മരത്തിന്റെ തലപ്പത്തു് സുമുഖനായ ഒരു ബാലൻ ഇരിക്കുന്നത് കണ്ടു. അവൻ കുമ്മാരനോട് ഒരു തോന്നി. അവൻ പറഞ്ഞു:

“ഉബീർ, നിങ്ങളുടെ വയസ്സായി. ഇങ്ങനെ പാടപെടാൻ പാടില്ല, ഈ മരം ഞാൻ വെട്ടിത്തരാം.”

“വേണ്ടവേണ്ട!” ഉബീർ പറഞ്ഞു. “ഇതു ഞാൻതന്നെ വെട്ടിക്കൊള്ളാം. എന്നിട്ടു ഞാൻ അരാത്തീൻ-സക്കായെ തിന്നും.”

പക്ഷേ കുറുക്കൻ വിട്ടുകൊടുത്തില്ല. അവൻ പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ ഓക്കമരം വെട്ടിയിടാം, നിങ്ങൾ അരാത്തീൻ-സക്കായെ തിന്നോളൂ.”

ഉബീർ കുറുക്കന്റെ കയ്യിൽ കോടാലി കൊടുത്തിട്ട് ഓക്കമരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ കിടന്നു, തൽക്ഷണം ഉറങ്ങുകയും ചെയ്തു. അവൻ ഉറക്കത്തിൽ കൂർക്കം പലിച്ചു അവളുടെ മുക്കിൽനിന്നും വാശിയിൽനിന്നും തീപ്പെറ്റികളും പുകച്ചുതളകളും ഉയർന്നു. ഉബീർ ഉറങ്ങുന്ന സമയത്തു് കുറുക്കൻ കോടാലിയും ചാണക്കല്ലായി ഉപയോഗിച്ച അവളുടെ പല്ലും തടാകത്തിലേക്കു് ഏറിഞ്ഞു. മരപ്പുളകളെല്ലാം പെറുക്കിയെടുത്തു്. ഉബീർ കോടാലിക്കൊണ്ടു മരത്തിൽ വെട്ടിമുറിച്ച ഭാഗങ്ങളിൽ ചേർത്തുവെച്ചു കുറുക്കൻ ആ ഭാഗങ്ങളിൽ തുപ്പുകയും നക്കുകയും ചെയ്തു. ഉടനെ പുളകൾ മരത്തിൽ ഒട്ടിച്ചേർന്നിരുന്നു. മരം വീണ്ടും പഴയ പടിയാായി.

കുറുക്കൻ അരാത്തീൻ-സക്കായോടു വിടവാങ്ങിക്കൊണ്ടു ഓടിപ്പോയി.

ഉബീർ ഉണർന്നു് ഓക്കമരത്തിൽ നോക്കി. അവൻ പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ എന്താണു കാണുന്നത്! ഞാൻ തൊട്ടിട്ടില്ലെന്ന മട്ടിൽ ഓക്കമരം മുഴുവനോടെ അതേപടി നില്ക്കുകയാണല്ലോ!”

അവരും കുറുക്കനെ പ്രാകാരം മനസ്സിൽ തോന്നിയ ചീത്ത മുഴുവൻ വിളിക്കാറും തുടങ്ങി. അവരും ഒരു തവണ തുപ്പിയപ്പോൾ ഒരു കോടാലി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ഒരു പല്ലുകൂടി പറിചെടുത്തു് അവരും അതിന്മേൽ കോടാലി മുർച്ചപ്പെട്ടു.

അന്തർ തുടങ്ങി. ഇടയ്ക്കിടെ അവരും അരാത്തീൻ-സക്കായെ നോക്കിക്കൊണ്ടു് പാതയും:

“ഞാൻ ഓക്കമരം വെട്ടിയിട്ട് നിന്നെ പിടിച്ചുതിന്നും.”

കോടാലിക്കു മുർച്ച വെച്ചപ്പോൾ ഉബീർ വീണ്ടും ഓക്കമരം വെട്ടാൻ തുടങ്ങി. പുളകൾ നാലുപാടും ചിതറി. മരം കലുങ്ങിവിറച്ചു. ഒരൊറ്റ വെട്ടുകൂടി മതി, അതു താഴെ വീഴും!

പെട്ടെന്ന് വേറൊരു കുറുക്കൻ ഓടിവന്നു.

“അമ്മേമ്മേ, എന്താണു ചെയ്യുന്നത്? അവൻ ഉബീറിനോടു ചോദിച്ചു.

“ഓക്കമരം വെട്ടുകയാണ്.”

“എന്തിനാണ്?”

“എന്നിടം ഇതിന്റെ മുക്കളിലിരിക്കുന്ന അരാത്തീൻ-സക്കായെ പിടിച്ചു തിന്നണം.”

കുറുക്കൻ പറഞ്ഞു:

“അമ്മേമ്മേ ഇത്രയധികം പാടപെടരുതു്. ഞാൻ വെട്ടിത്തരാം ഓക്കമരം.”

“വേണ്ടവേണ്ട,” ഉബീർ മുറുമുറുത്തു. “ഞാൻ തന്നെ ചെയ്തോളാം. അരാത്തീൻ-സക്കായെ എനിക്കുതന്നെ തിന്നണം.”

“അങ്ങിനെതന്നെ ആയിക്കോളൂ,” കുറുക്കൻ പറഞ്ഞു. “ഞാൻ ഓക്കമരം വെട്ടുകയാത്രയേയുള്ളൂ.”

“വേണ്ട!” ഉബീർ പറഞ്ഞു. “ഞാൻ നിനക്കു് കോടാലി തരികയില്ല. എന്നെ സഹായിക്കുമെന്നും പറഞ്ഞു് വേറൊരു കുറുക്കൻ ഇവിടെ വന്നിരുന്നു. അവൻ എന്നെ പറിക്കുകയാണു ചെയ്തതു്.”

“ആ കുറുക്കന്റെ നിറമെന്തായിരുന്നു?” കുറുക്കൻ ചോദിച്ചു.

“ചുവപ്പു്.”

“അമ്മേമ്മേ, ചുവന്ന കുറുക്കന്മാരെ ഒരിക്കലും വിശ്വസിക്കരുതു്,” കുറുക്കൻ പറഞ്ഞു. “ചുവന്ന കുറുക്കന്മാരെല്ലാം കള്ളന്മാരാണ്. കുറുത്ത കുറുക്കന്മാരായ ഞങ്ങളെ മാത്രമേ വിശ്വസിക്കാവൂ.”

ഉബീർ നോക്കിയപ്പോൾ, ശരിയാണ്, ഈ കുറുക്കൻ കുറുത്തതാണ്. അതുകൊണ്ടു് കുറുക്കനെ കോടാലി ഏല്പിച്ചിട്ട് അവരും കിടന്നു. ഉടൻതന്നെ കൂർക്കംപലിച്ചു തുടങ്ങി. അവളുടെ വായിൽനിന്നും മുക്കിൽനിന്നും പുകയും തീപ്പെറ്റികളും പാറി.

കുറുത്ത കുറുക്കൻ ഉബീറിന്റെ കോടാലിയും പല്ലും തടാകത്തിലേക്കുറിഞ്ഞു. പുളകൾ വീണ്ടും മരത്തിൽ ചേർത്തുവെച്ചു. അവയിൽ തുപ്പുകയും നക്കുകയും

യും ചെയ്തു. അതുതന്നെ! അവ മരത്തോടു ഒട്ടിയീരുന്നു. മരം വീണ്ടും ഒന്നായി. അരാത്തീൻ-സക്കായോടു യാത്രപറഞ്ഞിട്ട് കുറുക്കൻ ഓടിപ്പോയി.

കുറുക്കുഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഉബീർ ഉറക്കമുണർന്നു. ഓക്കമരത്തിലേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടു് അവൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

“എന്തു? എന്തൊരുത്തരും!... ഓക്കമരം വീണ്ടും ഒന്നായിരിക്കുന്നു!”

ഉബീർ തുപ്പിയപ്പോൾ ഒരു കോടാലി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അവൻ വായിൽ നിന്നു മൂന്നാമത്തെ പല്ലു് പറിപ്പെടുത്തിട്ട് കോടാലി മുർച്ചപ്പെടുത്താൻ തുടങ്ങി. നല്ല മുർച്ചയായപ്പോൾ വീണ്ടും ഓക്കമരം വെട്ടാൻ തുടങ്ങി. മരം വെട്ടുമ്പോൾ അവൻ അരാത്തീൻ-സക്കായേയും കുറുക്കനേയും പ്രാകുകയും മനസ്സിൽ തോന്നിയ ഏറ്റവും ചീത്ത വാക്കുകൾ വിളിക്കുകയും ചെയ്തു.

അവസാനം ഓക്കമരം പകുതി വെട്ടിക്കഴിഞ്ഞു. അരാത്തീൻ-സക്കാ താഴോട്ടു നോക്കി വിചാരിച്ചു:

“ഇത്തവണ ഉബീർ എന്തെ പറിക്കും..”

പെട്ടെന്നു് ഒരു വെളുത്ത കുറുക്കൻ ഓക്കമരത്തിന്റെ അടുത്തേക്കു് ഓടിവന്നിട്ട് ഉബീറിനോടു പറഞ്ഞു:

“അമ്മേ, ഓക്കമരം വെട്ടാൻ ഞാൻ സഹായിക്കാം..”

“നിനക്കു് ജീവൻ വേണമെങ്കിൽ ഉടൻ സ്ഥലം വിട്ടോ!” ഉബീർ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. “രണ്ടു പ്രാവശ്യമായി കുറുക്കന്മാർ എന്നെ പറിച്ചിട്ട് ഓടിപ്പോകുന്നു..”

“അമ്മേ, അവരുടെ നിറമെന്തായിരുന്നു?” കുറുക്കൻ ചോദിച്ചു.

“ഒന്നു ചുവപ്പും മറ്റൊരു കറുപ്പും..” ഉബീർ പറഞ്ഞു.

“അമ്മേ, ചുവന്ന കുറുക്കന്മാരേയും കറുത്ത കുറുക്കന്മാരേയും ഒരിക്കലും വിശ്വസിച്ചിട്ടുടാ..” കുറുക്കൻ പറഞ്ഞു. “അവർ ഭയങ്കര കള്ളന്മാരാണ്. വെളുത്ത കുറുക്കന്മാരായ ഞങ്ങളെ മാത്രമേ വിശ്വസിക്കാവൂ. ഞാൻ നിങ്ങളെ പറിക്കുകയില്ല. സഹായിക്കാം..”

കുറുക്കൻ പറഞ്ഞതു് ഉബീർ വിശ്വസിച്ചു. കോടാലി ഏല്പിച്ചിട്ട് അവൻ കിടന്നുറങ്ങി. കോടാലിയും ചാണക്കല്ലായി ഉബീർ ഉപയോഗിച്ച പല്ലും തടാകത്തിലേക്കെറിഞ്ഞശേഷം കുറുക്കൻ വേഗം പുളകൾ പെറുക്കിയെടുത്തു് മരത്തിൽ ചേർത്തുവച്ചു. അവൻ അവയിൽ തുപ്പുകയും നക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ അവ മരത്തിൽ ഒട്ടിപ്പിടിച്ചിരുന്നു.

കുറുക്കൻ അരാത്തീൻ-സക്കായോടു പറഞ്ഞു:

“അരാത്തീൻ-സക്കാ, ഞാൻ നിന്നെ മൂന്നു തവണ സഹായിച്ചു. ഉബീർ

പിടിച്ചറിയാതിരിക്കാൻവേണ്ടി ഞാൻ എന്റെ ദേഹത്തു് കരിയും പിന്നിട്ടു് വെളുത്ത കളിമണ്ണും പുരട്ടി. കൂടുതലായി നിന്നെ സഹായിക്കാൻ എന്നിക്കു സാധ്യമല്ല..”

അവനോടു യാത്രപറഞ്ഞുകൊണ്ടു് കുറുക്കൻ ഓടിപ്പോയി.

താമസിയാതെ ഉബീർ ഉറക്കമുണർന്നു.

“ഞാൻ എന്താണ് ഇക്കാരണത്തു്!” അവൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. “ഞാൻ ഈ മരം തൊട്ടിട്ടേയില്ലെന്നു തോന്നുമല്ലോ..”

അവൻ തുപ്പിയപ്പോൾ ഒരു കോടാലി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അവസാനത്തെ പല്ലു പറിപ്പെടുത്തുകൊണ്ടു് അവൻ കോടാലി മുർച്ചപ്പെടുത്താൻ തുടങ്ങി. കോടാലി മുർച്ച വച്ചപ്പോൾ അവൻ ഓക്കമരം വെട്ടിത്തുടങ്ങി. ആ സമയത്തെല്ലാം അവൻ പിറുപിറുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു:

“ഞാൻ ഇനി ആരുടെ സഹായവും സ്വീകരിക്കുകയില്ല. ഞാൻതന്നെ പറട്ടിക്കോളാം..”

പുളകൾ നാലുപാടും ചീതറി. ഓക്കമരം ആടുകയും കിറുകിറശബ്ദം പുറപ്പെടുവിക്കുകയും ചെയ്തു. അതു് ഏതു നിമിഷവും താഴെ വീഴുമെന്നായി.

അരാത്തീൻ-സക്കാ മുകളിൽ ഇരിക്കുകയാണ്. ഇത്തവണ ഉബീർ തന്നെ പിടിക്കുമെന്ന് അവൻ മനസ്സിലായി. “ഞാൻ എന്താണ് ചെയ്യുക?” അവൻ വിചാരിച്ചു.

പെട്ടെന്നു് ഒരു വലിയ കാക്ക പറന്നുവന്നു് മരത്തിന്റെ തലപ്പത്തു് ഇരുന്നു.

“കാക്കേ, എന്റെ പൊന്നുസ്നേഹിതാ, ഞാൻ പറയുന്നതു കേൾക്കൂ..” അരാത്തീൻ-സക്കാ പറഞ്ഞു. “നീ എല്ലായിടത്തും പറക്കരുണ്ടു്. എല്ലായിടത്തും പോകരുണ്ടു്. നീ ഭയവു ചെയ്തു് ഞങ്ങളുടെ പുതിയ താവളത്തിലേക്കു പറന്നു ചെന്നു് അക്കലാക് എന്നും അക്തിർനാക് എന്നും പേരുള്ള എന്റെ രണ്ടു പട്ടികളെ കണ്ടുപിടിച്ച് അവരോടു് വേഗം ഇവിടെ വരാൻ പറയൂ. കാരണം, എന്നിക്കു് അവരുടെ സഹായം കൂടിയേ കഴിയൂ..”

“ഞാൻ പോവുകയില്ല!” കാക്ക പറഞ്ഞു. “ഉബീർ നിന്നെ പിടിക്കുമെന്നു ഞാൻ ആശിക്കുന്നു. അപ്പോൾ എന്നിക്കു ഒരു വീതം കിട്ടുമല്ലോ..”

ഒരു മരക്കൊമ്പിൽ സുഖമായി ഇരുന്നു കൊണ്ടു് അവൻ അതിനുവേണ്ടി കാത്തു.

അരാത്തീൻ-സക്കാ സഹായത്തിനുവേണ്ടി നാലുപാടും നോക്കി. പെട്ടെന്നു് ഒരു കയൽ പറന്നുവന്നു.

അരഞ്ഞീൻ-സക്കാ പറഞ്ഞു:

“കയിലേ, പൊന്നുചങ്ങാതി, ഞാൻ പറയുന്നതു കേൾക്കൂ! നീ എല്ലായിടത്തും പറക്കാറുണ്ട്, എല്ലായിടത്തും പോകാറുണ്ട്. നീ ദയവു ചെയ്ത് ഞങ്ങളുടെ പുതിയ താവളത്തിലേക്കു പറന്നുചെന്ന് അക്കലാക് എന്നും അക്തിർനാക് എന്നും പേരുള്ള എന്റെ രണ്ടു പട്ടികളെ കണ്ടുപിടിച്ചു അവരോടു് വേഗം ഇവിടെ വരാൻ പറയൂ. എനിക്കു അവരുടെ സഹായം കൂടിയേ കഴിയൂ.”

“ഞാൻ പോവുകയില്ല!” കയിൽ പറഞ്ഞു. “ഉബീർ നിന്നെ പിടിക്കുമെന്നു ഞാൻ ആശിക്കുന്നു. അപ്പോൾ എനിക്കും ചെറിയൊരു വീരം കിട്ടുമല്ലോ.”

അരഞ്ഞീൻ-സക്കായുടെ മനസ്സിടിഞ്ഞു. അവൻ വളരെ ദുഃഖിച്ചു.

“എന്റെ അവസാനം അടുത്തു,” അവൻ വിചാരിച്ചു.

പെട്ടെന്ന് ഒരു കരുവിക്കൂട്ടം അവന്റെ തലയ്ക്കു തൊട്ടു മീതേക്കൂടി പറന്നു.

അരഞ്ഞീൻ-സക്കാ പറഞ്ഞു:

“കരുവികളേ, എന്റെ പൊന്നുചങ്ങാതികളേ, ഞാൻ പറയുന്നതു കേൾക്കൂ! ദയവു ചെയ്ത് ഞങ്ങളുടെ പുതിയ താവളത്തിലേക്കു പറന്നുചെന്ന് അക്കലാക് എന്നും അക്തിർനാക് എന്നും പേരുള്ള എന്റെ രണ്ടു പട്ടികളെ കണ്ടുപിടിച്ചു, പക്ഷമന്ത്രവാദിനിയായ ഉബീർ അവരുടെ യജമാനനെ പിടിച്ചുതന്നാൻ ശ്രമിക്കണമെന്നു പറയൂ.”

“ഞങ്ങൾ അവരെ കണ്ടുപിടിക്കാം! ഞങ്ങൾ അവരെ കണ്ടുപിടിക്കാം! ഞങ്ങൾ അവരോടു പറയാം! ഞങ്ങൾ അവരോടു പറയാം!” എന്നിങ്ങനെ ചിലച്ചുകൊണ്ട് കരുവികൾ അരഞ്ഞീൻ-സക്കായുടെ താവളത്തിന്റെനേരെ അതിവേഗം പറന്നു.

താവളത്തിൽ എത്തിയപ്പോൾ അരഞ്ഞീൻ-സക്കായുടെ രണ്ടു പട്ടികൾ ഗാഢനീദ്രയിലാണിരിക്കുന്നതാണ് അവർ കണ്ടതു് ആ പട്ടികൾ തങ്ങളുടെ യജമാനനെ തിരക്കി ഓടിനടക്കുകയായിരുന്നു. അതുകാരണം അവർ നളർന്നു, വെട്ടിയിട്ട മറുപോലെ കിടന്നുറങ്ങുകയാണ്. പട്ടികളെ ഉണർത്താനുള്ള ശ്രമത്തിൽ കരുവികൾ അവരുടെ ചെവികളിൽ കൊത്തുകയും നിർത്താതെ ഉറക്കെ ചിലയ്ക്കുകയും ചിറകിട്ടിക്കുകയും ചെയ്തു.

“എണീക്കു, അക്കലാക്! എണീക്കു, അക്തിർനാക്!” അവർ ചിലച്ചു. “വേഗം തടാകതീരത്തു നിൽക്കുന്ന വലിയ ഓക്കമരത്തിന്റെ അടുത്തക്കൂടി ഓടിച്ചെന്നു നിങ്ങളുടെ യജമാനനെ രക്ഷിക്കിൻ! ഉബീർ അവനെ പിടിച്ചു തിന്നാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്.”

അക്കലാക്കും അക്തിർനാക്കും ചാടിയെഴുന്നേറ്റു തടാകത്തിന്റെ നേരെ പറഞ്ഞു. കരുവികൾ റോഡിന്റെ മീതേക്കൂടി പറന്നു. പട്ടികൾ പൊടിപടലം ഉയർത്തിക്കൊണ്ട് അവരെ പിന്തുടർന്നു.

പൊടിപടലം കണ്ട് ഉബീർ അരഞ്ഞീൻ-സക്കായോടു പറഞ്ഞു:

“നോക്കൂ, അരഞ്ഞീൻ-സക്കാ, നോക്കൂ! റോഡിൽ പൊടിപടലം കാണുന്നതെന്താണ്?”

“അതുകൊണ്ട് എനിക്കു ഗുണവും നിനക്കു ദോഷവുമാണ് ഉണ്ടാകാൻ പോകുന്നത്,” അരഞ്ഞീൻ-സക്കാ പറഞ്ഞു.

പട്ടികൾ ഓടിവരുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു ഉബീർ ചോദിച്ചു:

“അരഞ്ഞീൻ-സക്കാ, നീ അതു കേട്ടോ? എന്താണ് ആ ഇടിമുഴക്കം?”

“അതുകൊണ്ട് എനിക്കു ഗുണവും നിനക്കു ദോഷവുമാണ് ഉണ്ടാകാൻ പോകുന്നത്,” അരഞ്ഞീൻ-സക്കാ പറഞ്ഞു.

അപ്പോഴേക്കും അക്കലാക്കും അക്തിർനാക്കും ഓടിയെത്തി. അവർ ഉബീറിന്റെ നേരെ പറഞ്ഞുചെന്ന് അവളെ കുടിക്കുകയും മാന്ത്രികയും ചെയ്തു.

ഉബീർ പേടിച്ച് കോടാലി തടാകത്തിലേക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞു. പുറകെ നോക്കിപ്പോലും എടുത്തുപാടി.

പട്ടികൾ അരഞ്ഞീൻ-സക്കായോടു പറഞ്ഞു:

“ഞങ്ങൾ ഉബീറിന്റെ പിന്നാലെ എടുത്തുപാടാൻ പോവുകയാണ്. യജമാനൻ, ഇവിടെയിരുന്ന് വെള്ളം നോക്കണം. ഞങ്ങൾ ഉബീറിനെ കൊല്ലുകയാണെങ്കിൽ തടാകത്തിലെ വെള്ളം കുറുപ്പാകും. ഉബീർ ഞങ്ങളെ കൊല്ലുകയാണെങ്കിൽ അതു് ചുവപ്പാകും.”

ഇത്രയും പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവർ തടാകത്തിലേക്കു എടുത്തുപാടി.

വെള്ളം കലങ്ങിമറിയാൻ തുടങ്ങി.

അരഞ്ഞീൻ-സക്കാ നോക്കിയപ്പോൾ അതു് ചുവപ്പായിത്തുടങ്ങുന്നതു കണ്ടു.

“ഉബീർ എന്റെ പട്ടികളെ കൊന്നു!” അവൻ സ്വയം പറഞ്ഞു അവൻ വീണ്ടും നോക്കി. അതുതം! വെള്ളം ഇപ്പോൾ കുറുപ്പാണ്! അരഞ്ഞീൻ-സക്കാ അത്ഭുതം സന്തോഷിച്ചു. ആഘാദത്തോടെ പൊട്ടി ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ മരത്തിൽനിന്നു താഴെയിറങ്ങി. അക്കലാക്കും അക്തിർനാക്കും വെള്ളത്തിൽനിന്നു കയറി ദേഹം കടഞ്ഞു.

“തടാകത്തിലെ വെള്ളം ആദ്യം ചുവപ്പായതു് എന്തുകൊണ്ടാണ്?” അരഞ്ഞീൻ-സക്കാ ചോദിച്ചു.

അക്തിർനാക് പറഞ്ഞു:

“കാരണം, ഉബീർ ഞങ്ങളെ കീഴടക്കാൻ തുടങ്ങി. അവൻ ഏന്റെ ഒരു ചെവി കടിച്ച്ക്കൊണ്ടുപോലും ചെല്ല. എങ്കിലും വേഗംതന്നെ ഞങ്ങൾ അവളെ വകവരുത്തി.”

പട്ടികളുടെ പുറകെ ചെമ്പൻ കുതിരയും തടാകത്തിൽനിന്നു കയറിവന്നു.

“അരാത്തീൻ—സക്കോ, വരൂ.” അവൻ പറഞ്ഞു. “എന്റെ പുറത്തു് ചാടിക്കയറി ഇരുന്നോളൂ. ഞാൻ നിന്നെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടാക്കും.”

അങ്ങിനെ അരാത്തീൻ—സക്കോ സുഖമായും ഭദ്രമായും താവളത്തിലെത്തി. അവന്റെ അച്ഛനും അമ്മയും വലിയ സന്തോഷമായി. ബന്ധുചിത്രാദികളെ ഏല്പാവരേയും വിളിച്ച് അവർ വലിയൊരു വിരുന്നു നടത്തി. സ്വേത ദിവസം മുഴുവൻ അവർ തിന്നും കുടിച്ചും ആസ്വാദിച്ചു.

വിവർത്തനം: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

സർക്കിൻ ഖാന്റെ വിദ്വേഷം

ഒരു കൽമിക്ക് നാടോടിക്കഥ

പണ്ടുപണ്ട് ത“സർക്കിൻ ഖാന്റെ രാജ്യത്തു് സുരുഖനും ബലവാനും ധീരനുമായ ഒരു വില്ലാളിയുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം അയാൾ കാട്ടുകോഴികളെ പേട്ടയാടാൻവേണ്ടി ഒരു തടാകത്തിന്റെ കരയിലേക്കു പോയി. അവിടെ അയാൾ മഞ്ഞത്തലയുള്ള മൂന്നു് അരയന്നങ്ങളെ കണ്ടു. വില്ലാളി ഉടൻ തറപറിക്കിടന്നു് കുററിച്ചെടികൾക്കിടയിൽ ഒളിച്ചിരുന്നു.

മഞ്ഞത്തലയുള്ള മൂന്നു് അരയന്നങ്ങൾ തടാകതീരത്തേക്കു പറന്നുവന്നു് രൂവലകൾ അഴിച്ചുമാറി. അപ്പോൾ അവർ മൂന്നു യുവസുന്ദരികളായി മാറി. അവർ ഉടനെ കുളിക്കാൻ വെള്ളത്തിലേക്കിറങ്ങി.

വില്ലാളി ഇഴഞ്ഞുചെന്നു് ഒരു അരയന്നത്തിന്റെ രൂവലകൾ കയ്യിലാക്കി വീണ്ടും കുററിച്ചെടികൾക്കിടയിൽ ഒളിച്ചിരുന്നു.

അരയന്നപ്പെൺകിടാങ്ങൾ കുളി കഴിഞ്ഞു് വെള്ളത്തിൽനിന്നു കയറിവന്നു. രണ്ടുപേർ ഉടനെ അവരുടെ രൂവലകളണിഞ്ഞു. പക്ഷേ മൂന്നാമത്തവളുടെ രൂവലകൾ കണ്ടില്ല. രണ്ടു് അരയന്നങ്ങൾ മുക്കളിലോട്ടു പറന്നു് തങ്ങളുടെ സഹോദരിയുടെ രൂവലകൾ തിരഞ്ഞു. പക്ഷേ ഒരിക്കലും കണ്ടില്ല.

“സഹോദരി, ഇതു് വിധിവിഹിതമാണു്!” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവർ പറന്നുപോയി.

അരയന്നപ്പെൺകിടാവു് ഒറ്റയ്ക്കായി. സങ്കടം സഹിക്കവെയ്യാതെ പൊട്ടി

ക്കരഞ്ഞുകൊണ്ട് അവരും തുവലുകൾ അന്വേഷിച്ച് അവിടെല്ലാം ഓടിക്കുന്നു.

“എന്റെ തുവലുകൾ കണ്ടുപിടിച്ച് തിരികെ എല്ലിക്കുന്നയാൾ ഒരു ദിനം നാണക്കിന് ഞാനയാളെ ധനികനാക്കാം,” അവരും പറഞ്ഞു. “വിരൂപിയാണെങ്കിൽ ഞാനയാളെ സന്ദർശനാക്കാം. അയാൾ ചോദിക്കുന്നതെന്തും ഞാൻ കൊടുക്കാം.... അതെ, അയാളുടെ ഏതാഗ്രഹവും ഞാൻ സാധിച്ചുകൊടുക്കാം.”

ഇതു പറയുമ്പോൾ അവരും ഭയനീയമായി തേങ്ങിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ട് തടാകതീരത്തുകൂടി അങ്ങോട്ടു മിങ്ങോട്ടും ഓടിക്കുകയായിരുന്നു.

ആ സമയത്തു വില്ലാളി കുറിച്ചെഴുതിയ കളിപ്പാട്ടിന്റെ പുറത്തേക്കു വന്നുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:

“അരയന്നപ്പെൺകിടാവേ, സങ്കടപ്പെടാതെ. അടുത്തു വരൂ. നിന്റെ തുവലുകൾ എന്റെ പക്കലുണ്ട്.”

തന്റെ തുവലുകൾ സന്ദർശനയെ വില്ലാളിയുടെ കയ്യിലിരിക്കുന്നത് കണ്ട് അരയന്നപ്പെൺകിടാവ് സന്തോഷിച്ചു. അവരും ലജ്ജയോടെ അയാളുടെ അടുത്തേക്കു നടന്നുചെന്നു.

“സഹോദരാ,” അവരും പറഞ്ഞു. “നിങ്ങൾ എന്റെ തുവലുകൾ കണ്ടു പിടിച്ചതു് ഉപകാരമായി. ഒരു ഉപകാരംകൂടി ചെയ്യണം. ആ തുവലുകൾ എനിക്കു തിരിച്ചു തരൂ. പകരം നിങ്ങൾക്കു് എന്തു വേണമെങ്കിലും ചോദിക്കാം. നിങ്ങളുടെ ഏതാഗ്രഹവും ഞാൻ സാധിച്ചുതരാം.”

“എനിക്ക് പ്രിയങ്കരയായ നിന്നെ മാത്രം മതി,” വില്ലാളി പറഞ്ഞു. “നീ എന്റെ ഭാര്യയാകാമോ?”

അരയന്നപ്പെൺകിടാവ് വില്ലാളിയെ നോക്കി. നല്ല ഉയരമുള്ള ഒരു യുവ സുന്ദരിയാണ് അയാൾ എന്ന് അവരും കണ്ടു.

“ഭാര്യയാകാം,” അവരും മൃദലായി പറഞ്ഞു.

വില്ലാളി അവളെ കൈയ്യുപിടിച്ച് അയാൾ താമസിക്കുന്ന നാടോടിത്താവളത്തിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അവിടെവെച്ച് അവളെ വിവാഹം ചെയ്തു. വീടായിട്ട് അവർക്കു് വില്ലാളിയുടെ ദരിദ്രകുടുംബം മാത്രമേയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. എങ്കിലും അവർ പരസ്പരം അങ്ങേയറ്റം സ്നേഹത്തിൽ കഴിഞ്ഞു. നിമിഷനേരത്തേക്കുപോലും വിട്ടുപിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നത് അവർക്കു സങ്കടകരമായിരുന്നു.

കുറച്ച കാലം കഴിഞ്ഞു. തന്റെ വില്ലാളി അസാധാരണത്തേജസ്സുള്ള ഒരു അതിസുന്ദരിയെ വിവാഹം ചെയ്തിരിക്കുന്ന വിവരം ത്സർക്കിൻ ഖാന്റെ ചെവിയിലെത്തി. താൻ കേട്ടതു വാസ്തവമാണോ എന്നറിയാൻ വേണ്ടി ഖാൻത

ന്നെ വില്ലാളിയുടെ കൂടാരത്തിൽ പോയി അയാളുടെ ഭാര്യയെക്കുറിച്ച് താൻ കേട്ടതു് അല്പംപോലും അതിശയോക്തിയല്ലെന്ന് ഖാൻ മനസ്സിലായി ഇത്രയും സൗന്ദര്യമുള്ള ഒരു സ്ത്രീയെ അയാൾ കണ്ടിട്ടേയില്ല. സൂര്യപുത്രിയെപ്പോലെ സുന്ദരിയാണവൾ. അവളെ എത്ര നോക്കിയാലും മതിവരില്ല. തന്റെ രാജ്യത്തുള്ള ഞൊറു സ്ത്രീപോലും അവളോടു കിടപിടിക്കുകയില്ല.

അരയന്നപ്പെൺകിടാവിന്റെ സൗന്ദര്യം കൺകുളർക്കു കണ്ടശേഷം ത്സർക്കിൻ ഖാൻ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു മടങ്ങി. ഉടൻതന്നെ തന്റെ മന്ത്രിമാരെയും ഉപദേശക്കാരെയും വിളിച്ചുകൂട്ടി. അവരെ വിവേകമുള്ളവരായി സല്ലരിച്ചശേഷം അയാൾ പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ ജീവൻ തുല്യം സ്നേഹിക്കുന്ന അല്ലയോ മന്ത്രിമാരേ, ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ഉപദേശം തേടുകയാണ്.”

“അല്ലയോ ഖാൻ, അങ്ങേയ്ക്കു് അത്ര ലഭിക്കുന്നതാണ്!” മന്ത്രിമാർ പരസ്പരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

ത്സർക്കിൻ ഖാൻ പറഞ്ഞു:

“എന്റെ വില്ലാളികളിൽ ഒരുവൻ ഈ ഭൂമിയെന്തു് ഒരിക്കലും കാണാത്തത്ര സൗന്ദര്യമുള്ള ഒരു ഭാര്യയുണ്ട്. അവളോടു് കിടപിടിക്കാൻ ആരുമില്ല. അവളെപ്പോലെ ഒരുവളെ കാണാൻ സാധ്യമല്ല. അവൾ സർവ്വരേയും വെല്ലുന്നു!”

വില്ലാളിയുടെ യുവപത്നിയുടെ പ്രൗഢമായ പൈതൃകമാറ്റത്തെയും ശബ്ദമാധുര്യത്തെയും അഴകറ്റ നടത്തയേയും അവളുടെ കണ്ണുകളെയും പിന്നിയിട്ടു നീണ്ട മുടിയേയ്ക്കുമെല്ലാം കുറിച്ചു ത്സർക്കിൻ ഖാൻ വിവരിച്ചുകേൾപ്പിച്ചു.

“സൂര്യരശ്മികളെപ്പോലെ അനിതരസാധാരണമായ സൗന്ദര്യമുള്ള ഈ സ്ത്രീ കേവലം ഒരു വില്ലാളിയുടെ ഭാര്യയാണ്,” അയാൾ അവസാനം പറഞ്ഞു. “എന്നെ ഉപദേശിക്കൂ. എനിക്ക് അവളെ എങ്ങിനെ സ്വന്തമാക്കാണൊക്കുമെന്നു പറഞ്ഞുതരൂ.”

മന്ത്രിമാരിൽ ചിലർ ആലോചിച്ചശേഷം പറഞ്ഞു:

“അവളെ വീട്ടിൽനിന്നു തട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു് കൊട്ടാരത്തിൽ രഹസ്യമായി സൂക്ഷിക്കൂ.”

മറുതള്ളവർ ഗാഢമായി ആലോചിച്ചശേഷം പറഞ്ഞു:

“വില്ലാളിയെ വധിച്ചിട്ട് അവളെ വിവാഹം ചെയ്യൂ.”

വേറെ ചിലർ പറഞ്ഞു:

“വില്ലാളിയെ വധിക്കേണ്ട. അയാളെ നാടുകടത്തിയാൽ മതി. അപ്പോൾ

അങ്ങേയ്ക്ക് പ്രയാസമൊന്നുമില്ലാതെ അയാളുടെ ഭാര്യയെ കൊണ്ടുവരാൻ കഴിയും."

മറ്റൊരാളുടെ സംസാരിച്ചുതീർന്നപ്പോൾ ഖാന്റെ വലതുവശത്തു് ഇരുന്ന് നിൽക്കുന്ന പ്രധാനമന്ത്രി എഴുന്നേറ്റു.

"ഈ ഉപദേശങ്ങളെന്തും ബുദ്ധിപൂർവ്വമല്ല," അയാൾ പറഞ്ഞു. "ഒരു സ്ത്രീയെ അറുപതു രൂപയിൽനിന്നു തട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു് ഖാന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ ദാസ്യമായി സൂക്ഷിക്കുന്നത് അവിവേകമായിരിക്കും. കാരണം, ആളുകൾ എന്തൊക്കെ ലും അതെയും വില്ലാളിയെ വധിച്ചു് ധീരവയെ വിവാഹംചെയ്യുന്നത് അപകടകരമാണ്. കാരണം, ആളുകൾ കലാപം നടത്തിയെന്നു വരും. അവസാനിക്കാത്ത വൈഷമ്യങ്ങളായിരിക്കും അതുകൊണ്ടുണ്ടാവുക. വില്ലാളിയെ നാടുകടത്തുന്നത് ബുദ്ധിശൂന്യമായിരിക്കും. കാരണം, അയാൾ ദാസ്യമായി മടങ്ങിവന്നു് ഭാര്യയെ കൊണ്ടുപോകും. നാം പ്രയാസപ്പെടുന്നത് കൗശലപരമാണ്."

"എന്താണ് നിങ്ങളുടെ ഉപദേശം?" ത്സർക്കിൻ ഖാൻ ചോദിച്ചു. പ്രധാനമന്ത്രി പറഞ്ഞു:

"സൂര്യൻ അസ്തമിക്കുന്ന നാട്ടിൽ വീതിയേറിയ ഒരു നദിയുടെ ചെങ്കുത്തായ കരയിൽ ഒരു പെൺകുട്ടിയും കുട്ടികളുമുണ്ടെന്നു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഭൂമിയിലെ മറ്റൊരു മൃഗത്തേക്കാളും ക്രൂരവും ശര്യവും ആ കുട്ടിവാണത്രെ. അല്പയോ ഖാൻ, ആ കുട്ടിയുടെ പാൽ കുറച്ചു കൊണ്ടുവരാൻ അങ്ങ് വില്ലാളിയോട് കല്പിക്കണം. അയാൾ മടങ്ങിവരികയില്ല. കുട്ടിവാ അയാളെ പിടിച്ചിട്ടു മെന്തെ തീർച്ചയാണു്. അപ്പോൾ അയാളുടെ സുന്ദരിയായ ഭാര്യയെ അങ്ങേയ്ക്ക് എളുപ്പത്തിൽ സ്വന്തമാക്കാൻ കഴിയും. വില്ലാളിയെ ഈ ശത്രുത്തിനു് അയയ്ക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാവില്ല. തന്റെ ഖാന്റെ ആജ്ഞയെ ധിക്കരിക്കാൻ അയാൾ യൈര്യപ്പെടുകയില്ല."

പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ കൗശലപൂർവ്വമായ ഈ പദ്ധതിയെ ത്സർക്കിൻ ഖാൻ ഉപദേശിക്കളം അനുകൂലിച്ചു.

"ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ ഒരു പദ്ധതിയാണിതു്," അവർ പറഞ്ഞു.

ത്സർക്കിൻ ഖാൻ തന്റെ മന്ത്രിയുടെ ഉപദേശപ്രകാരം പ്രവർത്തിച്ചു. ഇങ്ങനെയോരോ നടിച്ച് കിടന്നുകൊണ്ടു് അയാൾ വില്ലാളിയെ കണ്ടു.

വില്ലാളി വന്നു. ഉറക്കത്തോടെയും നെടുവീർപ്പിടകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു് ഖാൻ അയാളോടു പറഞ്ഞു.

"എനിക്കു് ഗുരുതരവും മാരകവുമായ ഒരു രോഗം പിടിപെട്ടിരിക്കുകയാ

ണെന്നു നിനക്കുതന്നെ കാണാമല്ലോ. എന്റെ ഈ രോഗം മാറ്റാനുള്ള ഔഷധം സൂര്യൻ അസ്തമിക്കുന്ന നാട്ടിലുണ്ടു്. അവിടെ, വിശാലമായ ഒരു നദിയുടെ ചെങ്കുത്തായ കരയിൽ ഒരു കുറുൻ പെൺകുട്ടിയും അതിന്റെ കുട്ടികളുമായി താമസിക്കുന്നുണ്ടു്. ആ കുട്ടിയുടെ പാൽ കുടിച്ചാൽ മാത്രമേ എനിക്കു് ആരോഗ്യവും ശക്തിയും വീണ്ടെടുക്കാൻ കഴിയൂ. നീ ഉടൻ പോയി ആ പാൽ കുറച്ചു കൊണ്ടുവരണം."

ത്സർക്കിൻ ഖാൻ കൂടുതൽ ഉച്ചത്തിൽ മോങ്ങുകയും വേദനകൊണ്ടെന്നവണ്ണം ഞെരിപിരിക്കെള്ളുകയും ചെയ്തു.

വില്ലാളി കൂടാരത്തിൽ മടങ്ങിവന്നു് ഒരു ദീർഘയാത്രയ്ക്കു തയ്യാറെടുത്തു. അയാൾ ഏറ്റവും നല്ല വസ്ത്രങ്ങളും ഏറ്റവും നല്ല ആയുധങ്ങളും ധരിച്ചു.

"എവിടെ പോകുന്നു?" ഭാര്യ ചോദിച്ചു.

"ഖാൻ രോഗം കലശലാണു്. സൂര്യൻ അസ്തമിക്കുന്ന നാട്ടിൽ വിശാലമായൊരു നദിയുടെ കരയിൽ പാർക്കുന്ന പെൺകുട്ടിയുടെ പാൽ കുടിച്ചാൽ മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രോഗം മാറ്റാൻ കഴിയൂ. അങ്ങോട്ടു് ഉടൻ തിരികാൻ അദ്ദേഹം എന്നോട് കല്പിച്ചിരിക്കുകയാണു്. എനിക്കു പോകാനിഷ്ടമില്ല. പക്ഷേ ആജ്ഞ ധിക്കരിക്കാൻ സാധ്യമല്ലല്ലോ."

ത്സർക്കിൻ ഖാൻ തന്റെ ഭർത്താവിനെ കുട്ടിവാപ്പാലിനുവേണ്ടി അയയ്ക്കുന്നതിന്റെ പിന്നിൽ എന്തൊ ഗുഹ്യോദ്ദേശമുണ്ടെന്നും ഏതൊ ദുഷ്ടബുദ്ധി അയാളുടെ മനസ്സിലുണ്ടെന്നും വില്ലാളിയുടെ ഭാര്യയ്ക്കു മനസ്സിലായി. മൗനമുള്ളതന്റെ രൂപാല ഭർത്താവിനു കൊടുത്തിട്ടു് അവൾ പറഞ്ഞു:

"ഈ രൂപാല എപ്പോഴും കയ്യിൽ കാണണം. ഇതു് അങ്ങയെ മരണത്തിൽ നിന്നു രക്ഷിക്കും. കുട്ടിവാ അങ്ങയുടെ നേരെ ചാടാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ ഇതു വലിച്ചെടുത്തു് വീശണം. അവൾ ഉടനെ വണക്കവും ഇണക്കവുമുള്ളവളായിത്തീരും. അങ്ങയെ പാൽ കുറക്കാൻ സമ്മതിക്കും. അവൾക്കു് ഏതെങ്കിലും എന്റെ കൂടെ താമസിച്ചിട്ടുണ്ടു്."

വില്ലാളി മഞ്ഞപ്പക്കുള്ള രൂപാല എടുത്തു. കുതിരയ്ക്കു ജീനി കെട്ടി. തന്റെ യുവപത്നിയോടു യാത്രപറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അയാൾ സൂര്യൻ അസ്തമിക്കുന്ന നാട്ടിലേക്കു കുതിരയെ കതിച്ചോടിപ്പോയി.

മേഘങ്ങൾക്കു കീഴെ, നാടോടിക്കൂടാരങ്ങളുടെ മീതേക്കൂടി, കുന്നുകളും താഴ്വരകളും ലവണജലതടാകങ്ങളും മണൽച്ചുഴികളും പിന്നിട്ടുകൊണ്ടു്, അയാൾ കതിച്ചുപോന്നു. ഖാന്റെ കല്പന നിറവേറി ഭാര്യയുടെ അടുത്തു മടങ്ങിയെത്താനുള്ള തിടക്കത്തിൽ അയാൾ പകൽസമയത്തു് ഭക്ഷണം കഴിക്കാ

നോ രാത്രി ഉറങ്ങാനോ നിന്നില്ല. ഭിന്നരാത്രങ്ങൾ എണ്ണാൻപോലും അയാൾ മറന്നു.

അങ്ങിനെ ദീർഘനാൾ സഞ്ചരിച്ചശേഷം അയാൾ അവസാനം കടൽ പോലെ വിശാലമായ ഒരു നദിയുടെ ചെങ്കുത്തായ കരയിലെത്തി. കൂറൻ കടുവയും കുട്ടികളും പാർക്കുന്നതവിടെയാണ്.

വില്ലാളി അവിടെ എത്തുന്നതിന് ഒരു ദിവസംമുമ്പുതന്നെ കടുവാ അയാളെ കണ്ടിരിക്കുന്നു. ചെവി പൊട്ടമാറ് ഉച്ചത്തിൽ ഗർജ്ജിച്ചുകൊണ്ട്, അയാളെ തുണ്ടുതുണ്ടുമായി പിടിച്ചിപ്പിന്റാൻ അവൻ മുന്നോട്ടു കരിച്ചു. പക്ഷേ വില്ലാളി മിന്നൽവേഗത്തിൽ ഭാര്യ കൊടുത്ത മഞ്ഞപ്പൂക്കളുള്ള തൂവാല വലിച്ചെടുത്തു വീശി. കടുവാ നിന്നിടത്തു് അങ്ങാതെ നിന്നു. ഗർജ്ജനം നിർത്തി.

“വില്ലാളിവീര, നിനക്കു് ആ തൂവാല എവിടുന്നു കിട്ടിയെന്നു പറയൂ,” അവൻ പറഞ്ഞു.

“എന്റെ ഭാര്യ തന്നെയാണ്,” വില്ലാളി പറഞ്ഞു.

“നീ ഇവിടെ വന്നതു് എന്തിനാണ്?” കടുവാ അടുത്തതായി ചോദിച്ചു.

“എന്റെ ഖാൻ കലശലായ രോഗമാണ്,” വില്ലാളി പറഞ്ഞു. “നീന്റെ പാൽ കുറച്ചു് കൊണ്ടുചെല്ലാൻ അദ്ദേഹം എന്നോടു് ആജ്ഞാപിച്ചു.”

“അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ വേഗം കതിരപ്പറത്തുനിന്നു് ഇറങ്ങിവരൂ,” കടുവാ പറഞ്ഞു. “പാൽ കുറക്കാൻ ഞാൻ സമ്മതിക്കാം. നീന്റെ ബൊർത്താഗൊ* നിറച്ചു് പാൽ കുറന്നെടുത്തുകൊള്ള.”

വില്ലാളി താഴെയിറങ്ങി കടുവയുടെ പാൽ കുറന്നു. ബൊർത്താഗൊ നിറഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ അതു് ജീനിയോടു ചേർത്തു് അമർത്തിക്കെട്ടി. അയാൾ കടുവയോടു് നന്ദിപറയുകയും അവൾക്കു് ആയുരാരോഗ്യങ്ങൾ നേരുകയും ചെയ്തു.

“നിനക്കും ആയുരാരോഗ്യങ്ങൾ നേരുന്ന,” കടുവാ പറഞ്ഞു. “ഭാര്യയുടെ അടുത്തേക്കു ചെല്ലൂ. നീന്റെ ഖാന്റെ രോഗം മാറൂ. ഭാഗ്യദേവത നിന്നെ എപ്പോഴും കടാക്ഷിക്കട്ടെ.”

ഇത്രയും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് കടുവാ കുട്ടികളുടെ അടുത്തേക്കു് മടങ്ങിപ്പോയി. വില്ലാളി കതിരപ്പറത്തു പാടിക്കയറി വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു.

വീട്ടിലെത്തിയ ഉടനെ അയാൾ ബൊർത്താഗൊയുമായി ഖാനെ കണ്ടു.

“സർക്കിൻ ഖാൻ എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും? പാൽ ലേഗം രുചിച്ചുനോക്കിയിട്ടു് അയാൾ പറഞ്ഞു:

* ബൊർത്താഗൊ—തുകൾകൊണ്ടുള്ള ഒരു പരന്ന പാത്രം.—ഏഡി.

“എന്റെ രോഗമെല്ലാം മാറി.”

വില്ലാളിയോടു് പൊയ്ക്കൊള്ളാൻ പറഞ്ഞിട്ടു് അയാൾ ഉടനെ വീണ്ടും മന്ത്രിമാരെ വിളിച്ചു.

“എന്റെ പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ ഉപദേശം ബുദ്ധിപൂർവ്വമായിരുന്നു,” അയാൾ പറഞ്ഞു. “പക്ഷേ അതുകൊണ്ടു് പ്രയോജനമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. കടുവാ വില്ലാളിയെ പിടിച്ചിറങ്ങേണ്ടതായിരുന്നു. പക്ഷേ അയാൾ സുരക്ഷിതമായി മടങ്ങിവന്നിരിക്കുന്നു അയാൾ ഒരിക്കലും മടങ്ങിവരാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം പറ്റത്തക്കതല്ലാത്തതാണ് അയാളെ അയയ്ക്കാവുന്നതു്?”

മന്ത്രിമാർ വീണ്ടും ആലോചന തുടങ്ങി. പക്ഷേ എത്ര തലപുകഞ്ഞാലോചിച്ചിട്ടും അവർ ഒരു പോംവഴി കണ്ടില്ല. ബുദ്ധിപൂർവ്വമായി ഒരു വാക്കു പോലും അവർ പറഞ്ഞില്ല.

അപ്പോൾ ഖാന്റെ ഇടതുവശത്തു് ഇരുന്നിരുന്ന പ്രധാനമന്ത്രി ഏഴുന്നേറു പറഞ്ഞു

“വില്ലാളി കൊല്ലപ്പെടുമെന്നു കരുതി നാം അയാളെ ഒരിടത്തേക്കു് അയച്ചു പക്ഷേ അതു സംഭവിച്ചില്ല. അയാളെ ഒഴിവാക്കാനുള്ള രാഷ്ട്രാന്ത മാർഗ്ഗവും നമുക്കു് അറിഞ്ഞുകൂടുന്നാണ് അതിനർത്ഥം. ഇനി നമുക്കു ചെയ്യാൻ ഒന്നേയുള്ളവെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്: നാട്ടിലുള്ള ഏറ്റവും കൊള്ളത്താത്ത തെമ്മാടികളേയും റൗഡികളേയും വിളിച്ചുകൂട്ടി മുക്കറും മദ്യവും വിഭവസമൃദ്ധമായ ഭക്ഷണവും കൊടുക്കുക. വില്ലാളിയെ കൊലപ്പെടുത്താനും അങ്ങിനെ ഖാൻ എന്നെന്നേക്കുമായി അയാളെ ഒഴിവാക്കിയിട്ടാനും എന്തെങ്കിലും മാർഗ്ഗം അവർക്കറിയാമോ എന്നു കണ്ടുപിടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുക.”

“പ്രധാനമന്ത്രി പറഞ്ഞതു വാസ്തവമാണ്. അതാണ് നാം ചെയ്യേണ്ടതു്,” എല്ലാവരും യോജിച്ചു.

നിശ്ചിതദിവസം ത്സർക്കിൻ ഖാനും മന്ത്രിമാരും സർവ്വവിധ പോക്കികളേയും തെമ്മാടികളേയും മോഷ്ടാക്കളേയും തട്ടിപ്പുകാരെയും കൊട്ടാരത്തിലേക്കു ഹവസ്വമായി ക്ഷണിച്ചു. അവർക്കു മുക്കറും മദ്യവും വിഭവസമൃദ്ധമായ ഭക്ഷണവും കൊടുത്തു. ഖാൻ തന്റെ വില്ലാളിയെ ഒഴിവാക്കിയിട്ടാൻ അവരിൽ ആരെങ്കിലും വിചാരിച്ചാൽ കഴിയുമോ എന്നറിയാനുള്ള ശ്രമം തുടങ്ങി.

“ഖാനെ സഹായിക്കാൻ നിങ്ങൾക്കൊർക്കും കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ, ഒരുപക്ഷേ വില്ലാളിയെ ഹവസ്വമായി വകവരുത്താൻ തയ്യാറുള്ള ആരെങ്കിലും നിങ്ങൾക്കറിയാമായിരിക്കുമോ?” അവർ ചോദിച്ചു.

ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചുകൊണ്ടു് ത്സർക്കിൻ ഖാനും മന്ത്രിമാരും ആ സങ്കര

സമൂഹത്തിനിടയിലൂടെ അങ്ങോട്ടുചിത്തോടും നടക്കാൻ തുടങ്ങി. ആ തെമ്മാടികൾക്കും പോക്കിരിക്കുൾക്കും മറുപടിയായി പറയാനുള്ളതെന്താണെന്നു കേൾക്കാൻ അവർ കാത്തു. പക്ഷേ മറുപടിയൊന്നുമുണ്ടായില്ല. തെമ്മാടികളും പോക്കിരിക്കളും വാ പൂട്ടിയിരുന്നു. അവർ തിന്നുകൊണ്ടിരുന്ന മാംസം അവരുടെ വാ നിറച്ചിരിക്കുകയാണെന്നു തോന്നി. മന്ത്രിമാർ ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചു. വീണ്ടും ആ തെമ്മാടികളും പോക്കിരിക്കളും മൗനം പൂണ്ടു. പെട്ടെന്ന് അവരിലൊരാൾ—സൂത്രശാലിയായ ഒരു ഒറ്റക്കണ്ണൻ—ഇരുന്നിടത്തുനിന്നു ചാടിയെണീറ്റു. മേലുകി തുറന്നുകൊണ്ട് അയാൾ മുഷി ചുരുട്ടി നെഞ്ചത്തിടിച്ച് വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:

“എന്തു ചെയ്യണമെന്നു” എന്നിരിക്കറിയാം!”

തംസർക്കിൻ ഖാൻ സന്തോഷമായി. അയാൾ ഉറക്കെ പറഞ്ഞു:

“എന്തു ചെയ്യണമെന്നു പറയൂ!”

ഒറ്റക്കണ്ണൻ പറഞ്ഞു.

“ആർക്കുമറിഞ്ഞുകൂടാത്ത സ്ഥലത്തു പോയി ആർക്കുമറിഞ്ഞുകൂടാത്ത സാധനം കൊണ്ടുവരാൻ അങ്ങു വില്ലാളിയോടു കല്പിക്കണം. ആകൃതിയോ രൂപമോ ഇടമോ ഇല്ലാത്ത സാധനം തേടി അയാൾ പോകും. അതു കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ട് അയാൾ തിരിച്ചുവരാൻ ധൈര്യപ്പെടുകയില്ല.”

ഒറ്റക്കണ്ണന്റെ നിർദ്ദേശം തംസർക്കിൻ ഖാനേയും മന്ത്രിമാരേയും അതിവേഗം സമ്മതിച്ചു. വിചാരിച്ച സമ്മാനങ്ങൾ നൽകിക്കൊണ്ട് അവർ അയാളെ പറഞ്ഞയച്ചു.

പുതിയ കല്പനയുള്ള ഒഴികഴിവെന്ന നിലയ്ക്ക് തംസർക്കിൻ ഖാൻ വീണ്ടും കലശലായ രോഗം നടിച്ച് കിടന്നു. വില്ലാളിയെ വിളിച്ചുവരുത്തി, വളരെ യേറെ മോങ്ങുകയും ഞരങ്ങുകയും ചെയ്യുകൊണ്ട് അയാൾ പറഞ്ഞു:

“എനിക്കു വീണ്ടും രോഗം കലശലായിരിക്കുകയാണ്. നീ ആർക്കുമറിഞ്ഞുകൂടാത്ത സ്ഥലത്തു പോയി ആർക്കുമറിഞ്ഞുകൂടാത്ത സാധനം കൊണ്ടുവന്നാൽ മാത്രമേ എന്റെ രോഗം സുഖപ്പെട്ടു. നിനക്കു മാത്രമേ അതു സാധിക്കൂ. നീ ഉടൻ പോയി ആകൃതിയോ രൂപമോ ഇടമോ ഇല്ലാത്ത സാധനം കൊണ്ടുവരൂ.”

“പക്ഷേ ഞാൻ എവിടെയാണ് പോകേണ്ടത്? എന്താണ് കൊണ്ടുവരേണ്ടത്?” വില്ലാളി ചോദിച്ചു.

“എന്നിരിക്കുന്നതുകൂടാ,” തംസർക്കിൻ ഖാൻ പറഞ്ഞു. “നിന്നെക്കൊണ്ടേ അതു സാധിക്കൂ എന്നുമാത്രം എന്നിരിക്കിയാം. നീ അതു കൊണ്ടുവന്നില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ മരിച്ചുപോകും.”

അയാൾ കൂടുതൽ ഉച്ചത്തിൽ മോങ്ങാനും വേദനകൊണ്ടെന്നുവണ്ണം തെരിപിരിക്കാൻ തുടങ്ങി.

വില്ലാളി കൂടാരത്തിലേക്കു മടങ്ങി. എന്തു ചെയ്യണമെന്നായിരുന്നു അയാളുടെ ആലോചന. മൂന്നു പകുലും രാത്രിയും അയാൾ ആലോചിച്ചു. പകൽസമയത്തു അയാൾ ഒരു കുന്നിൻറെ മുകളിൽ പോയി ഇരിക്കും. രാത്രി അയാൾക്കു ഉറക്കം വന്നില്ല. കട്ടിയുള്ള കമ്പിളിമെത്തയിൽ തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും കിടന്നു തേയുളള. അയാൾ ദീർഘനേരം, തലപുകഞ്ഞ് ആലോചിച്ചു. പക്ഷേ പോവഴിയൊന്നും കണ്ടില്ല. എങ്കിലും ഭാര്യയ്ക്കു മനോവൈഷമ്യമുണ്ടാകുമോയെന്നു കേൾക്കുവാൻ അയാൾ അലോട്ടു അതേപ്പറ്റി ഒരുക്കുരവും മിണ്ടിയില്ല.

മൂന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വില്ലാളി കതിരയ്ക്കു ജീനികെട്ടി.

“ഒരുപക്ഷേ ഞാൻ എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാത്ത പോവുകയാണെങ്കിൽ ഖാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന സ്ഥലത്തു എത്തുമായിരിക്കും,” അയാൾ സ്വയം പറഞ്ഞു. കതിരപ്പറത്തു ചാടിക്കയറിക്കൊണ്ട് അയാൾ യാത്രപറയാനായി ഭാര്യയെ വിളിച്ചു.

“എവിടെ പോകുന്നു?” അവൾ ചോദിച്ചു.

“ഖാൻ വീണ്ടും രോഗം കലശലാണ്,” വില്ലാളി പറഞ്ഞു. “ആർക്കുമറിഞ്ഞുകൂടാത്ത സ്ഥലത്തു പോയി ആർക്കുമറിഞ്ഞുകൂടാത്ത സാധനം കൊണ്ടുവരാൻ അദ്ദേഹം എന്നോടു കല്പിച്ചിരിക്കുകയാണ്.”

അതു കേട്ടപ്പോൾ വില്ലാളിയുടെ ഭാര്യ പറഞ്ഞു:

“അങ്ങു കതിരപ്പറത്തു പോയാൽ അവിടെ എത്തുകയില്ല. നടന്നുപോയാൽ മതി, ഈ ഉണ്ടന്തൽ എടുത്തോളൂ. മൂന്നു ചവട്ട വച്ചശേഷം അതു താഴോട്ടിടണം. അതു ഉരുണ്ടുപോകുന്ന വഴി പോകണം. ഈ സാർണ്ണിച്ചിപ്പം എടുത്തോളൂ എന്നും രാവിലെ ഇതുകൊണ്ടു വേണം തല ചികാൻ.”

വില്ലാളി തന്റെ യുവപത്നിയോടു വിടവാങ്ങി. മൂന്നു ചവട്ട വച്ചശേഷം ഉണ്ടന്തൽ താഴോട്ടിട്ടു. അതു അതിവേഗം ഉരുണ്ടുപോകാൻ തുടങ്ങി. വില്ലാളി പുറകേ പോയി.

അയാൾ അതിന്റെ പുറകെ ചതുപ്പനിലങ്ങളും മണൽച്ചുഴികളും ഉയരമുള്ള കുന്നുകളും ആഴമുള്ള ഇടുക്കുകളും മേച്ചിൽത്താവളങ്ങളും ഇടതൂർന്നു നിൽക്കുന്ന മരനിറക്കാടുകളും കടന്നു മുന്നോട്ടു നടന്നു അയാൾ പകൽസമയം ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ നിന്നില്ല, രാത്രി ഉറങ്ങിയില്ല. എത്ര ദിവസങ്ങളും ആഴ്ചകളും മാസങ്ങളും കടന്നുപോയെന്നു അയാൾക്കു തിട്ടമില്ലാതായി. അവസാനം ഉണ്ടന്തൽ ഇരുളടഞ്ഞ ഒരു കൊടുംകാട്ടിലേക്കു ഉരുണ്ടുപോയി. വില്ലാളി കാട്ടിലേക്കു

കയറി അതിനെ പിന്തുടർന്നു. വിശ്രമവും ഉറക്കവുമില്ലാതെ അനേകം രാപകലുകൾ അയാൾ നടന്നു. ഉണ്ടെന്താ ഉണ്ടെന്തൊക്കെയോയെന്നു. ഒടുവിൽ അത് കമ്പിളിത്തുണിയടിച്ച ചെറിയൊരു കൂടാരത്തിന്റെ മുമ്പിലെത്തി അപ്പോൾത്തന്നെ അപ്രത്യക്ഷമാവുകയും ചെയ്തു. അത് വായുവിൽ അലിഞ്ഞുപോയതു പോലെ തോന്നി.

“ഇനി എന്താണു ചെയ്യുക?” വില്ലാളി സ്വയം ചോദിച്ചു. “അകത്തു കയറുകതന്നെ.”

കട്ടിയുള്ള കമ്പിളിത്തുണികൊണ്ടുള്ള മറ പൊക്കി അയാൾ കൂടാരത്തിനകത്തു കടന്നു. അവിടെ അതിസുന്ദരിയായ ഒരു ചെറിയ സ്ത്രീയെ കണ്ടു.

“നിങ്ങൾ ആരാണു? എവിടന്നു വരുന്നു? എങ്ങോട്ടു പോകുന്നു?” അവർ ചോദിച്ചു.

“ഞാൻ ഖാന്റെ വില്ലാളിയാണു,” അയാൾ പറഞ്ഞു. “ആർക്കുമറിഞ്ഞുകൂടാത്ത സാധനം അന്വേഷിച്ച് ആർക്കുമറിഞ്ഞുകൂടാത്ത സ്ഥലത്തേക്കു പോവുകയാണു.”

ചെറിയ സ്ത്രീ കൂടുതലൊന്നും ചോദിച്ചില്ല. അവൾ അയാളുടെ മുമ്പിൽ ആഹാരം കൊണ്ടുവരുകയും അതു കഴിഞ്ഞു അയാൾക്കു ഉറങ്ങാനുള്ള സൗകര്യമുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. കിടന്നപ്പോൾ വില്ലാളി ഉറങ്ങിപ്പോയി.

രാവിലെ എഴുന്നേറ്റു കയ്യും മുഖവും കഴുകി അയാൾ സ്വർണ്ണച്ചീപ്പെടുത്തു മുടി ചീകാൻ തുടങ്ങി. ആ ചെറിയ കൂടാരത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥയായ ചെറിയ സ്ത്രീ അതു കണ്ടു ചോദിച്ചു:

“നിങ്ങൾക്കു ഈ സ്വർണ്ണച്ചീപ്പു എവിടന്നു കിട്ടി?”

“എന്റെ ഭാര്യ തന്നതാണു,” വില്ലാളി പറഞ്ഞു.

ചെറിയ സ്ത്രീക്കു വലിയ സന്തോഷമായി.

“അപ്പോൾ നിങ്ങൾ എന്റെ ചാർച്ചക്കാരുണാണു,” അവൾ പറഞ്ഞു. “കാരണം നിങ്ങളുടെ ഭാര്യ എന്റെ അനുജത്തിയാണു. ഇക്കാര്യം ഇന്നലെ പറയാതിരുന്നതെന്തു?”

അചിന്താമായ പലതരം ഭക്ഷണവിഭവങ്ങളും പാനീയങ്ങളും അയാളുടെ മുമ്പിൽ വച്ചുകൊണ്ടു അവൾ പറഞ്ഞു:

“ശ്ലേശകരമായ ഈ ദീർഘയാത്ര കഴിഞ്ഞു നിങ്ങളുടെ തളർന്ന കാലുകൾക്കു വിശ്രമം കൊടുക്കൂ. എന്റെകൂടെ മൂന്നു ദിവസം കൂടി താമസിക്കൂ.”

വില്ലാളി സസന്തോഷം സമ്മതിച്ചു. അയാൾ മൂന്നു ദിവസംകൂടി ചെറിയ സ്ത്രീയുടെ കൂടാരത്തിൽ പാർത്തു.

വില്ലാളി വേണ്ടത്ര വിശ്രമിച്ചുകഴിഞ്ഞശേഷം മൂന്നാംദിവസം ചെറിയ സ്ത്രീ പറഞ്ഞു:

“എവിടെ എന്തിനു പോകുന്നുവെന്നു എന്നോടു ഇനി പറയൂ.”

വില്ലാളി പറഞ്ഞു:

“എന്റെ ഖാൻ കലശലായ രോഗം പിടിപെട്ടു കിടക്കുകയാണു. ആർക്കുമറിഞ്ഞുകൂടാത്ത സ്ഥലത്തു പോയി ആർക്കുമറിഞ്ഞുകൂടാത്ത സാധനം കൊണ്ടുവരണമെന്നു അദ്ദേഹം എന്നോടു ആജ്ഞാപിച്ചിരിക്കുന്നു. അതെന്നാണെന്നു എന്നിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. നിന്റെ അനുജത്തിയായ എന്റെ ഭാര്യ എന്നിക്കു ഒരു ഉണ്ടെന്താ തന്നു അതിന്റെ പുറകേ പോകാൻ പറഞ്ഞു. അതു എന്നെ ഇവിടെക്കൊണ്ടെത്തിച്ചു. പക്ഷേ ഇനി എങ്ങോട്ടു പോകണമെന്നു എന്നിക്കു അറിഞ്ഞുകൂടാ. ആ ഉണ്ടെന്താ അപ്രത്യക്ഷമായി.”

ഇതു കേട്ടു ആ ചെറിയ കൂടാരത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥയായ ചെറിയ സ്ത്രീ വില്ലാളിക്കു പട്ടുന്തലിന്റെ ഒരു ഉണ്ട കൊടുത്തിട്ടു പറഞ്ഞു:

“ഈ ഉണ്ടെന്തലിനെ പിന്തുടരുക. അതു നിങ്ങളെ എന്റെ ചേച്ചിയുടെ അടുത്തുണ്ടാക്കും. ആകൃതിയും രൂപവും ഇടവുമില്ലാത്ത സാധനം എവിടെച്ചെന്നു കണ്ടുപിടിക്കാമെന്നു ഒരുപക്ഷേ ചേച്ചി പറഞ്ഞുതന്നതായിരിക്കും.”

അങ്ങിനെ വില്ലാളി വീണ്ടും ആ ഉണ്ടെന്തലിന്റെ പുറകേ പോയി. വിശ്രമിക്കാൻ നിൽക്കാതെ അയാൾ അനേകം പകലുകളും രാത്രികളും നടന്നു. ഇരുൾ മുടിയ കൊടുക്കാടിനെ പിന്നിട്ടുകൊണ്ടു അയാൾ ഒരു പുൽപ്രദേശത്തുകൂടി മിപ്പതു പകലുപ്രദേശത്തും നടന്നു. അവസാനം ആദ്യത്തെപ്പോലെതന്നെ ഇരുൾ മുടിയ മറന്നൊരു കൊടുങ്കാട്ടിലെത്തി.

ഉണ്ടെന്താ മരങ്ങളുടേയും കുറ്റിച്ചെടികളുടേയും ഇടയിലൂടെ വളഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. മരക്കമ്പുകൾ തട്ടി വില്ലാളിയുടെ കൈകളും ദേഹവും പോറി. അവ അയാളുടെ മുഖത്തിടിച്ചു. പക്ഷേ അയാൾ ഒരിടത്തും നിൽക്കാതെ നടപ്പു തുടർന്നു.

അവസാനം ഉണ്ടെന്താ, കാടിന്റെ നടുവിൽ നിന്നിരുന്ന, കമ്പിളിത്തുണികൊണ്ടുള്ള തീരെച്ചെറിയ ഒരു കൂടാരത്തിന്റെ വാതുക്കലേക്കു ഉണ്ടെന്താലുകയും അപ്പോൾത്തന്നെ അപ്രത്യക്ഷമാവുകയും ചെയ്തു.

അതിസുന്ദരിയായ ഒരു തീരെച്ചെറിയ സ്ത്രീ കൂടാരത്തിൽനിന്നു ഇറങ്ങിവന്നു.

“നിങ്ങൾ ആരാണു? എവിടന്നു വരുന്നു? എങ്ങോട്ടു പോകുന്നു?” അവർ വില്ലാളിയോടു ചോദിച്ചു.

“ഞാൻ ഒരു വഴിപോക്കനാണ്.” വില്ലാളി പറഞ്ഞു. “വളരെ അകലെ നിന്നാണ് വരുന്നത്. വളരെ ദൂരം പോകാനുണ്ട്.”

ആ തീരച്ചെറിയ കൂടാരത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനായ തീരച്ചെറിയ സ്ത്രീ കൂടുതലൊന്നും ചോദിച്ചില്ല. അവൾ അയാളെ അകത്തേക്കു ക്ഷണിക്കുകയും ഭക്ഷണം നൽകി ഉറങ്ങാനുള്ള സൗകര്യമുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

വില്ലാളി രാവിലെ എഴുന്നേറ്റ് കയ്യും മുഖവും കഴുകി സ്വർണ്ണച്ചീപ്പെടുത്തു മുടി ചീകാൻ തുടങ്ങി. അതു കണ്ട് ആ തീരച്ചെറിയ കൂടാരത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനായ തീരച്ചെറിയ സ്ത്രീ ചോദിച്ചു:

“നിങ്ങൾക്ക് ഈ സ്വർണ്ണച്ചീപ്പ് എവിടുന്നു കിട്ടി?”

“എന്റെ ഭാര്യ തന്നതാണ്.” വില്ലാളി പറഞ്ഞു.

തീരച്ചെറിയ സ്ത്രീയുടെ മുഖം പ്രസന്നമായി. അവൾ പറഞ്ഞു:

“അപ്പോൾ നിങ്ങൾ എന്റെ ചാർച്ചക്കാരനാണ്. നിങ്ങളുടെ ഭാര്യ എന്റെ ഏറ്റവും ഇളയ സഹോദരിയാണ്. ഇക്കാര്യം നേരത്തേതന്നെ പറയാഞ്ഞതെന്തു?”

അവൾ വീട്ടിലുള്ള സർച്ചയും—ഏറ്റവും നല്ല ഭക്ഷണവിഭവങ്ങളും പാനീയങ്ങളും—കൊണ്ടുവന്ന് വില്ലാളിയെ സൽക്കരിക്കാൻ തുടങ്ങി.

അയാൾ വയർന്നിറയെ ഭക്ഷണം കഴിച്ചശേഷം അവൾ പറഞ്ഞു:

“നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ തളർന്ന കാലുകൾക്ക് ദീർഘമായ വിശ്രമം കൊടുക്കണം. എന്റെകൂടെ കുറച്ചു ദിവസം താമസിക്കൂ.”

അങ്ങിനെ വില്ലാളി ആ തീരച്ചെറിയ സ്ത്രീയുടെ കൂടാരത്തിൽ മൂന്നു പകലും രാത്രിയും കഴിച്ചുകൂട്ടി. നാലാംദിവസം, അയാൾ എങ്ങോട്ട് എന്തിനു പോകുന്നുവെന്ന് അവൾ ചോദിച്ചു.

“ഒന്നും ഉളിച്ചുവെണ്ണണം,” അവൾ പറഞ്ഞു.

എങ്ങോട്ട് പോകുന്നുവെന്നും എന്തിനു പോകുന്നുവെന്നുമുള്ള കാര്യങ്ങളെല്ലാം വില്ലാളി തീരച്ചെറിയ സ്ത്രീയോടു പറഞ്ഞു. അവൾ അതു കേട്ട് തല കലുക്കിയശേഷം പറഞ്ഞു:

“നിങ്ങൾ പോകേണ്ടയിടം എവിടെയാണെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ഞാൻ എന്റെ സഹായികളോടു ചോദിക്കാം.”

അവൾ തന്റെ സ്വർണ്ണക്കുഴലെടുത്തു കൂടാരത്തിനു പുറത്തേക്കിറങ്ങി ഉറക്കെ ഊതി.

നൂറോട്ടു ശോകസ്വരങ്ങളും അറുപത്തിരണ്ട് ആറ്റാദസ്വരങ്ങളും മുഴങ്ങി. ഉടനെ പൂർവ്വദേശത്തും കാട്ടിലുമുള്ള വന്യമൃഗങ്ങളും ആകാശത്തെ പറവകളും

ശ്രമിക്കതിയിൽനിന്നു പുഴക്കരമെന്നുവേണ്ട ജീവജാലം മുഴുവനും പാഞ്ഞു. പറന്നു. ഊഞ്ഞും ചാടിയും അവിടെ എത്തി. അവർ വന്ന്, തീരച്ചെറിയ കൂടാരത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനായ തീരച്ചെറിയ സ്ത്രീയുടെ ചുറ്റും വട്ടത്തിൽ നിന്നു.

തീരച്ചെറിയ സ്ത്രീ പറഞ്ഞു:

“എല്ലായിടത്തും പോവുകയും പാഞ്ഞും പറന്നും വളരെ ദൂരം എത്തുകയും എല്ലാം അറിയുകയും എല്ലാം കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അല്ലയോ പക്ഷിമൃഗാദികളേ, ആകൃതിയും രൂപവും ഇടവുമില്ലാത്ത സാധനം എവിടെയാണെന്ന് നിങ്ങളിൽ ആർക്കെങ്കിലും അറിയാമോ? അറിയാവുന്നയാൾ മുന്നോട്ടു വന്ന് ‘ഏനിക്കറിയാം’ എന്നു പറയണം. അറിഞ്ഞുകൂടാത്തവർ ‘ഞങ്ങൾക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ’ എന്നു പറയണം. അതു കഴിഞ്ഞു എല്ലാവർക്കും തിരിച്ചുപോകാം.”

“ഞങ്ങൾക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് പക്ഷികൾ പറന്നു പോയി.

“ഞങ്ങൾക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് മൃഗങ്ങൾ പൂർവ്വദേശങ്ങളിലേക്കും കാടുകളിലേക്കും ഓടിപ്പോയി.

“ഞങ്ങൾക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് പുഴക്കര പ്രാണികളും ഊഞ്ഞുപോയി.

അപ്പോൾ തീരച്ചെറിയ സ്ത്രീ കുഴലെടുത്തു ഒന്നുകൂടി ഊതി. നൂറോട്ടു ശോകസ്വരങ്ങളും അറുപത്തിരണ്ട് ആറ്റാദസ്വരങ്ങളും മുഴങ്ങി. ഉടനെ മത്സ്യങ്ങൾ, ആമകൾ, തവളകൾ, പാമ്പുകൾ, ഞണ്ടുകൾ, കൊഞ്ചുകൾ, തുടങ്ങിയ എല്ലാ ജലജന്തുക്കളും അവളുടെ ചുറ്റും കൂടി.

തീരച്ചെറിയ കൂടാരത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനായ തീരച്ചെറിയ സ്ത്രീ പറഞ്ഞു:

“എല്ലായിടത്തും പോവുകയും വിദൂരജലാശങ്ങളിൽ നീന്തിനടക്കുകയും എല്ലാം അറിയുകയും എല്ലാം കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പാമ്പുകളേ, മത്സ്യങ്ങളേ, എന്നോടു പറയൂ: ആകൃതിയും രൂപവും ഇടവുമില്ലാത്ത സാധനം എവിടെക്കാണുമെന്ന് നിങ്ങളിലാർക്കെങ്കിലും അറിയാമോ? അറിയാവുന്നയാൾ മുന്നോട്ടു വന്ന് ‘എനിക്കറിയാം’ എന്നു പറയണം. അറിഞ്ഞുകൂടാത്തവർ ‘ഞങ്ങൾക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ’ എന്നു പറയണം. അതു കഴിഞ്ഞു എല്ലാവർക്കും മടങ്ങിപ്പോകാം.”

“ഞങ്ങൾക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ! ഞങ്ങൾക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ! ഞങ്ങൾക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ!” എന്നുവിളിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് മത്സ്യങ്ങളും ആമകളും പാമ്പുകളും തവളകളും ഞണ്ടുകളും കൊഞ്ചുകളുമെല്ലാം അവരുടെ തടാകങ്ങളിലേക്കും നദികളിലേക്കും പതുപ്പനിലങ്ങളിലേക്കും മടങ്ങിപ്പോയി.

ഒരു വലിയ ഞണ്ടു മാത്രം പോയില്ല. അവൻ ആദ്യം വെള്ളത്തിനടുത്തെക്കം ഇഴഞ്ഞുപോയി, ഉടനെ കൂടാരത്തിലേക്കു തിരിച്ചുവന്നു, പീണ്ടും വെള്ളത്തിനടുത്തെക്കം ഇഴഞ്ഞുപോയി.

ഞണ്ടു സംശയിച്ചു നിൽക്കുന്നതു കണ്ടു തീരെച്ചെറിയ കൂടാരത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനായ തീരെച്ചെറിയ സ്ത്രീ പറഞ്ഞു:

“നീ ഞണ്ടുകളുടെ രാജാവാണ്, അല്ലേ?”

“അതെ,” ഞണ്ടു പറഞ്ഞു.

“നിനക്കു അറിയാവുന്നതെന്താണ്? നീ കേട്ടതെന്താണ്? പറയാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതെന്താണ്? അതു വാസ്തവമാണെങ്കിലും അല്ലെങ്കിലും തുറന്നു പറയൂ.”

ഞണ്ടു പറഞ്ഞു:

“എനിക്കറിയാമോ ഇല്ലയോ എന്നു തീർച്ചയില്ല.”

“അതെങ്ങിനെയുമാവട്ടെ, നിനക്കു പറയാനുള്ളതു പറയണം,” തീരെച്ചെറിയ കൂടാരത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനായ തീരെച്ചെറിയ സ്ത്രീ നിർബന്ധമായി പറഞ്ഞു.

“എന്നാൽ ശരി,” ഞണ്ടു പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. “ആകൃതിയും രൂപവും ഇടവുമില്ലാത്ത സാധനം തേടുന്നയാൾക്കു തെക്കോട്ടു പോകണം. ഒരു മാസത്തെ യാത്രയ്ക്കുശേഷം അയാൾ വലിയൊരു കടലിനടുത്തെത്തും. ആ കടൽ കടക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ അയാൾ പടിഞ്ഞാറോട്ടു പോകണം. ഒരു മാസം കൂടി യാത്രചെയ്തുകഴിയുമ്പോൾ ഒരു കടത്തിനടുത്തെത്തും. അതു കടന്നു കടലിന്റെ മറുകര എത്തുമ്പോൾ വിശാലമായ ഒരു റോഡു കാണും. ആ റോഡു തെക്കോട്ടു പോകുന്നു അതിലൂടെ ഒരു മാസം നടക്കുമ്പോൾ കിഴക്കുവശത്തായി ഇടുമിറന്നു നിൽക്കുന്ന വലിയൊരു കാട്ടു കാണം, റോഡിൽനിന്നു കാട്ടിലേക്കു രണ്ടു ചക്രപ്പാലുകളുള്ള ഒരു വഴി പോകുന്നു. വഴി അവിടെ അവസാനിക്കുന്നു. അതിനപ്പുറമുള്ളതെന്താണെന്നു എനിക്കു അറിഞ്ഞുകൂടാ.”

ഇത്രയും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ഞണ്ടു തടാകത്തിലേക്കു ഇഴഞ്ഞുപോയി.

“വില്ലാളിവിരാ, ഞണ്ടുകളുടെ രാജാവു പറഞ്ഞതു കേട്ടില്ലേ?” തീരെച്ചെറിയ സ്ത്രീ ചോദിച്ചു.

“കേട്ടു,” വില്ലാളി മറുപടി പറഞ്ഞു.

“എന്നാൽ പുറപ്പെട്ടു, ഒരുപക്ഷേ നിങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നത് കണ്ടെത്തിയെന്നുവരും. മറ്റൊരുകാരെ അന്വേഷിപ്പാൻ യാത്രാനുമാനം അറിഞ്ഞുകൂടാ, ഇനി മുതൽ നിങ്ങളുടെ കാര്യം നിങ്ങൾതന്നെ നോക്കിക്കൊള്ളണം.”

അവൾ വില്ലാളിക്കു ക്ഷണം നൽകുകയും യാത്രയ്ക്കുവേണ്ടാൻ സഹായിക്കുകയും ചെയ്തു. അവളോടു യാത്രപറഞ്ഞുകൊണ്ടു അയാൾ തിരിച്ചു.

നിമിഷനേരത്തെ വിശ്രമംപോലും ഇല്ലാതെ അയാൾ അനേകദിവസങ്ങൾ പാഞ്ഞു. കടലിനടുത്തു എത്താൻ ഒരു മാസം മുഴുവൻ ഏതാനും കടലിലേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ അതു കടക്കാൻ സാധ്യമല്ലെന്നു മനസ്സിലായി. അയാൾ അതു കണ്ടു കടൽക്കരയിലൂടെ പടിഞ്ഞാറോട്ടു നടന്നു. അങ്ങിനെ ഒരു മാസം നടന്നപ്പോൾ കടത്തു കാണുകയും അതു കടന്നു മറുകരയിലുള്ള വിശാലമായ റോഡിൽ എത്തുകയും ചെയ്തു. ആ റോഡിലൂടെ അയാൾ ഒരു മാസംകൂടി നടന്നു. അവസാനം കിഴക്കു ഭാഗത്തായി ഇടുമിറന്നു നിൽക്കുന്ന ഒരു കൊടുങ്കാട്ടു കണ്ടു അയാൾ ഇടുമിറന്നു ഒരു നിമിഷംപോലും നിൽക്കാതെ അങ്ങോട്ടു നടന്നു. ഒടുവിൽ അയാൾ രണ്ടു ചക്രപ്പാലുകളുള്ള വിശാലമായ ഒരു വഴിയിലെത്തി. റോഡിൽ നിന്നു തിരിഞ്ഞു ആ വഴിയിലൂടെ നടന്നു. മൂന്നു പകലും രാത്രിയും കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവസാനം കാട്ടിലെത്തി.

കാട്ടിലേക്കു കടന്നപ്പോൾ വഴി മരങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ വളഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു പോകുന്നത് അയാൾ കണ്ടു. അതിലൂടെ നടന്നുനടന്നു അയാൾ അഗമ്യമായ ഒരു കുറിക്കാട്ടിലെത്തി. വഴി അവിടെ പെട്ടെന്നു അവസാനിക്കുകയും ചെയ്തു. വില്ലാളി കുറിക്കാട്ടിലൂടെ നടന്നുതുടങ്ങി. ഇരുണ്ട ഉയരംകൂടിയ മരങ്ങൾ വാലമരങ്ങൾകൊണ്ടു ആകാശം മറച്ചു. ഒരു സൂര്യകിരണമോ ഒരു തരി വെളിച്ചമോ അവയ്ക്കിടയിലൂടെ വന്നില്ല. മുന്നോട്ടോ ഇടത്തോട്ടോ വലത്തോട്ടോ എങ്ങും പാത വഴിയും കണ്ടില്ല. വില്ലാളി നടപ്പുനിർത്തി സ്വയം പറഞ്ഞു

“ഇനി എന്താണ് ചെയ്യുക? ഞാൻ ഒരുപാടു ദൂരം വന്നുകഴിഞ്ഞു. ഇനി പുറകോട്ടു പോകാൻ സാധ്യമല്ല.”

ചുറ്റും നോക്കിയപ്പോൾ അയാൾ പെട്ടെന്നു തറയിൽ ഒരു ഗുഹ കണ്ടു. അയാൾ ആ ഗുഹയിലൂടെ താഴോട്ടിറങ്ങി. ഒരു തുരങ്കത്തിലെത്തിയിരിക്കുകയാണെന്നു മനസ്സിലായി. അയാൾ അതിലൂടെ തപ്പിത്തടഞ്ഞു മുന്നോട്ടു നടന്നു. നന്നായെന്നു അവസാനം ഭൂമിക്കടിയിൽ കഴിച്ചുണ്ടാക്കിയ ഒരു കുടിലിലെത്തി. അയാൾ കുടിലിനുള്ളിൽ കയറി ചുറ്റും നോക്കി. ആരുമില്ല. ചെവിയോർത്തു യാതൊരു ശബ്ദവും കേൾക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും ആരോ അവിടെ പതിവായി വരാറുണ്ടെന്നു അയാൾക്കു മനസ്സിലായി.

“ഇവിടെ താമസിക്കുന്നത് ആരാണെന്നു എനിക്കറിയാൻ വയ്യ,” വില്ലാളി വിചാരിച്ചു. “എങ്കിലും എനിക്കു കഴുപ്പുമൊന്നും വരാതെ സൂക്ഷിക്കണം.”

ചുരുക്കിൽ ഒരു പൊതു കണ്ണ് അയാൾ അതിൽ ഇഴഞ്ഞുകയറി. തൻ്റെ
ണ്മ ഉറങ്ങുകയും ചെയ്തു.

അയാൾ ഉറക്കത്തിൽ വണ്ടിച്ചക്രങ്ങളുടെ ശബ്ദം കേട്ടു. ശബ്ദം അത്യുച്ച
ത്തിലായിരുന്നതുകൊണ്ട് അതു സാധാരണ വണ്ടിയല്ലെന്ന് അയാൾക്കു മ
നസ്സിലായി.

അയാൾ കഴിയുന്നത്ര ഭഗ്രമായി ഒളിച്ചിരുന്നു. ഒരു ചുണ്ടലിയെപ്പോലെ
പതുങ്ങിക്കിടന്നുകൊണ്ട് അയാൾ ആലോചിച്ചു:

“ഇനി എന്താണാവോ സംഭവിക്കുക!”

അദ്ദേഹം വണ്ടി കടിയിൻ്റെ വാതുക്കൽ വന്നു നിൽക്കുന്ന ശബ്ദമാണ് കേ
ട്ടത്. പിന്നീട് ആജ്ഞാബാഹുവായ ഒരു യുവകീമൻ പ്രവേശിച്ചു. മോടിയു
ള്ള വസ്ത്രങ്ങളാണ് അയാൾ ധരിച്ചിരുന്നത്. വിലപിടിച്ച് ആയുധങ്ങൾ അര
പ്പട്ടയിൽ തൂങ്ങിക്കിടപ്പുണ്ട്. കീമൻ ആയുധങ്ങളെ ചിത്തിയിൽ തൂക്കിയി
ട്ടു. പിന്നീട് വസ്ത്രങ്ങളെ ചിത്തിയിൽ തൂക്കിയിട്ടു. അതു
കഴിഞ്ഞ് ചന്ദ്രം പടിഞ്ഞിരുന്നതുകൊണ്ട് അയാൾ പറഞ്ഞു:

“വാ, മുർസാ, എനിക്കു വിശക്കുന്നു!”

ഇത്രയും പറഞ്ഞതീരുന്നമുമ്പ് മഞ്ഞപ്പകുത്തുള്ള ഒരു തൂണി അയാളുടെ മ
മ്പിൽ ചുരുൾ നിവർന്നു. സ്വാദേറിയ വിഭവങ്ങളും പാനീയങ്ങളും വിശിഷ്ട
ഫലങ്ങളും—വായു താമിഷം മനസ്സിന് ഉന്മേഷവും പകരുന്ന സർവ്വതും—
അതിൽ വന്നുനിന്നു.

വയർനിറയെ ഭക്ഷണം കഴിച്ചശേഷം കീമൻ പറഞ്ഞു:

“വാ, മുർസാ, എടുത്തുകൊണ്ടുപോ!”

ഉടൻതന്നെ മഞ്ഞപ്പകുത്തുള്ള തൂണിയും പിഞ്ഞാണികളും പാത്ര
ങ്ങളുമെല്ലാം അപ്രത്യക്ഷമായി. അവ വായുവിൽ ലയിച്ചുപോയതുപോലെ
തോന്നി.

കീമൻ വസ്ത്രങ്ങളും ആയുധങ്ങളും ധരിച്ച് കടിയിൻ പുറത്തേക്കു പോയി.
വണ്ടിച്ചക്രങ്ങൾ അകന്നുപോകുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു. കീമൻ പോയെന്നർത്ഥം.

വില്ലാളി ഒളിച്ചിരുന്നിടത്തുനിന്നും ഇറങ്ങിവന്ന് ചുറ്റും നോക്കി. പക്ഷേ
ആരേയും കണ്ടില്ല. അതുതാഡീനനായി അവിടെ നിന്നുകൊണ്ട് അയാൾ ആ
ലോചിച്ചു:

“ഇവിടെ വണ്ടിയോടിച്ചു വന്ന കീമൻ ആരാണു്? ആ സ്വാദേറിയ വിഭ
വങ്ങൾ അയാൾക്കു വിളമ്പിയതു് ആരാണു്? അയാൾ ബാക്കിവെച്ച ഭക്ഷണം

എവിടെപ്പോയി? അയാൾ ചെല്ലുതുപോലെ ഞാൻ. ഒരു പരീക്ഷിച്ചുനോക്കാം.”

വില്ലാളി തന്റെ ആയുധങ്ങൾ അഴിച്ചു. ഭീമൻ ഉപയോഗിച്ച അതേ കൊളുത്തിൽ തൂക്കിയിട്ടു. വസ്ത്രങ്ങൾ ഊരി ഭീമൻ ഉപയോഗിച്ച മനോ കൊളുത്തിൽ തൂക്കിയിട്ടു. അതിനുശേഷം കമ്പിളിപ്പായിൽ ചന്ദ്രം പടിഞ്ഞു. ഇരുന്നുകൊണ്ടു് അയാൾ പറഞ്ഞു:

“വാ, മുർസാ, എനിക്കു വിശക്കുന്നു!”

ഉടൻതന്നെ മഞ്ഞപ്പകളോടുകൂടിയ ഒരു തൂണി അയാളുടെ മുമ്പിൽ ചുരുൾ നിറവുകയും വാസ്തു രൂപിയും മനസ്സിന് ഉന്മേഷവും പകരുന്ന സ്വാഭാദരിയ വിഭവങ്ങളും പാനീയങ്ങളും അതിന്മേൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

വില്ലാളി ഭക്ഷണം കഴിച്ചു. അയാൾ പറഞ്ഞു:

“മുർസാ, നീ എവിടെയാണ്? വന്നിരുന്നത് വയർനിറയെ ആഹാരം കഴിക്കൂ.”

ഇതു പറഞ്ഞയടന്ന മുർസാ വന്നു് ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഭക്ഷണം കഴിച്ചശേഷം അയാൾ പറഞ്ഞു്

“കറച്ചുമുപ്പ് ഇവിടെ വന്നിരുന്ന ഭീമൻ ഞാൻ മുപ്പതു വർഷമായി ഭക്ഷണം വിളമ്പുകയാണ്. ഒരിക്കൽപ്പോലും അദ്ദേഹം എന്നെ ഭക്ഷണത്തിനു ക്ഷണിച്ചിട്ടില്ല. നിങ്ങൾ അങ്ങനെയല്ല. ഞാൻ ഒരിക്കലേ നിങ്ങൾക്കു വിളമ്പിത്തന്നിട്ടുള്ളൂ. എങ്കിലും നിങ്ങൾ എന്റെ കാര്യം ഓർത്തു, നിങ്ങളോടൊത്തു് ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ ക്ഷണിച്ചു. നിങ്ങളുടെ കഴിയുന്നതാണ് എനിക്കു് കൂടുതൽ നല്ലതു്. എന്നെക്കൂടി കൊണ്ടുപോകൂ.”

“എനിക്കതിനു സന്തോഷമേയുള്ളു.” വില്ലാളി പറഞ്ഞു. “അറിയാതെ യാണെങ്കിലും നിന്നെ തിരക്കിയാണ് ഞാൻ വന്നതെന്ന് ഇപ്പോൾ എനിക്കു മനസ്സിലായി. എന്നിട്ടിതാ ഇപ്പോൾ അപ്രതീക്ഷിതമായി നിന്നെ കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നു.”

“ഇന്നതൊട്ടു് ഞാൻ നിങ്ങളുടെതായിരിക്കും. നിങ്ങൾ പോകുന്നിടത്തെല്ലാം ഞാനും കൂടെക്കാണും.” മുർസാ പറഞ്ഞു.

“ശരി, അങ്ങനെയൊവട്ടെ.” വില്ലാളി സമ്മതിച്ചു.

ഭൂമിക്കടിയിലുള്ള കുടിയിൽനിന്നു് അവർ ഒന്നിച്ചു പുറത്തിറങ്ങി തുരങ്കത്തിലൂടെ നടന്നു. മുർസാ ഏപ്പോഴും വില്ലാളിയുടെ തൊട്ടടുത്തുതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൻ അദൃശ്യനായിരുന്നുവെന്നു മാത്രം.

അവർ അങ്ങിനെ ഏതു ദൂരം നടന്നുവെന്ന് ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. പെട്ടെന്ന് ചക്രങ്ങളുടെ ഉച്ചത്തിലുള്ള ശബ്ദം കേട്ടു.

മുർസാ വില്ലാളിയോടു പറഞ്ഞു:

“എന്റെ പഴയ യജമാനൻ നെററിയിൽ വെള്ളത്തു നക്ഷത്രക്കലയുള്ള എട്ടു കുറുത്ത കുതിരകളെ പൂട്ടിയ വണ്ടി ഓടിച്ചു വരികയാണ്. അദ്ദേഹത്തിനു വിശക്കുന്നുണ്ടാവും. അദ്ദേഹം ഭക്ഷണം വിളമ്പാൻ എണ്ണ, വിളിക്കും. പക്ഷേ വിളി കേൾക്കാൻ ആരും കാണുകയില്ല.”

അവർ പിന്നെയും യാത്ര തുടർന്നു. രാത്രി വളരെ വൈകിയിട്ട് അവർ എക്കാരവും വിജനവുമായൊരു തോണിച്ച ഒരു സ്ഥലത്തെത്തി. ഇരുണ്ട മങ്ങിയ ഒരു കൂടാരം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ കമ്പിളിത്തൂണി കീറിപ്പറിഞ്ഞു. ചാരം വീണു. ഇരുന്നിരുന്നു.

വില്ലാളി കൂടാരത്തിനകത്തു കടന്നപ്പോൾ ഒരു മുനി പ്രണാമം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. ധ്യാനത്തിൽ മുഴുകിയിരുന്നതിനാൽ വില്ലാളി വന്ന കാര്യം മുനി ശ്രദ്ധിച്ചതേയില്ല.

“അല്ലയോ അഭിവന്ദ്യനായ മുനിശ്രേഷ്ഠ,” വില്ലാളി പറഞ്ഞു. “എനിക്കു് അങ്ങയോടു് ഒരുപേക്ഷയുണ്ടു്. ഈ രാത്രി അങ്ങയുടെ കൂടാരത്തിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടാൻ എന്നെ അനുവദിക്കുക.”

മുനി തന്റെ പ്രാർത്ഥന ഇടയ്ക്കു നിർത്തിയിട്ട് പറഞ്ഞു:

“ഈ ഭാഗത്തു് ആരും ഇതിനുമുമ്പു വന്നിട്ടില്ല. നിങ്ങൾ എവിടുന്നു വരുന്നു? എങ്ങോട്ടു പോകുന്നു?”

“എന്റെ ഖാന്റെ ആജ്ഞയനുസരിച്ചു് ഭൂമേശങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചശേഷം ഞാൻ മടങ്ങിപ്പോവുകയാണ്.” വില്ലാളി പറഞ്ഞു.

മുനി പറഞ്ഞു:

“നിങ്ങൾ രാത്രി ഇവിടെ ചെലവഴിക്കുന്നതിൽ എനിക്കു സന്തോഷമേയുള്ളു. പക്ഷേ നിങ്ങൾക്കു തരാൻ എന്റെ കയ്യിൽ ആഹാരമൊന്നുമില്ല. മാംസക്കറിയോ ചായയോ യാതൊന്നുമില്ല. എന്റെ കൂടാരത്തിൽ ഒരു പാത്രമോ മകാലിപ്പലകയോ പോലുമില്ല.”

“എനിക്കു യാതൊന്നും വേണ്ട,” വില്ലാളി പറഞ്ഞു. “രാത്രി കിടക്കാൻ ഒരിടം മാത്രം മതി.”

“എന്നാൽ ശരി, ഇവിടെ കഴിക്കേണ്ടതാകട്ടെ,” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് മുനി വീണ്ടും പ്രാർത്ഥന തുടങ്ങി. പക്ഷേ ഉറങ്ങാൻ പോകുന്നതിനുമുമ്പു് അദ്ദേഹം ഭക്ഷണം കഴിക്കാനിരുന്നു. പാറകളുടെ ഇടുക്കിൽനിന്നും കാട്ടിൽനിന്നും ശേഖരിച്ച ചില പഴങ്ങളും ഉണക്കമുന്തിരിയുമായിരുന്നു വിഭവങ്ങൾ.

ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ മുനി വില്ലാളിയോടു പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ തിന്നുന്നതു് എന്താണെന്നു കണ്ടില്ലേ? ഇത്ര തൃപ്തമായ ആഹാരം നിങ്ങൾക്കു തരാൻ ഞാൻ മടിക്കുന്നു. അതുതന്നെ വേണ്ടത്രയില്ല. പഴങ്ങൾ ശേഖരിക്കാൻ എനിക്കു് കുറച്ചേ സമയമുള്ളു. എനിക്കു പ്രാർത്ഥനയിൽ മുഴുകിയിരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.”

പക്ഷേ അതു കേട്ടു് വില്ലാളി കലുങ്ങിയില്ല.

“അങ്ങു് അങ്ങയുടെ ഭക്ഷണം കഴിച്ചോളൂ,” അയാൾ പറഞ്ഞു. “ഞാൻ എന്റെ ഭക്ഷണം കഴിച്ചോളാം.” എന്നിട്ടു് അയാൾ ഉറക്കെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

“വായ, മുർസാ, എനിക്കു വിശക്കുന്നു!”

അയാൾ പറയാത്ത താമസം, പലതരം വിഭവങ്ങളും കമീസു* നിറച്ച ഭരണികളുമായി മഞ്ഞപ്പക്കളോടുകൂടിയ ഒരു തൂണി ചുരുൾ നിവർന്നു. വാസ്തുരചിയും മനസ്സിനു് ഉന്മേഷവും പകരുന്ന സർവ്വതും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. സദ്യയുണ്ണാൻ ഇരിക്കുമ്പോൾ വില്ലാളി മുനിയോടു പറഞ്ഞു.

“അഭിവന്ദ്യനായ മുനിശ്രേഷ്ഠ, അങ്ങുകടി വന്നിരുന്നു എന്റെ ഭക്ഷണം തുച്ഛമെന്നോക്കാത്തതെന്താണ്?”

മുനി അതുതന്നെത്തോടെ വില്ലാളിയുടെ അടുത്തിരുന്നു് ഭക്ഷണം കഴിക്കാനും കഴിക്കുന്ന ഭക്ഷണത്തെ സ്തുതിക്കാനും തുടങ്ങി. വില്ലാളി മുർസായേയും സദ്യയിൽ പങ്കുചേരാൻ ക്ഷണിച്ചു.

എല്ലാവർക്കും വയർ നിറഞ്ഞപ്പോൾ അവർ എഴുന്നേറ്റു. വില്ലാളി പറഞ്ഞു:

“ഇതെടുത്തു മാറൂ, മുർസാ!”

ഉടൻതന്നെ മഞ്ഞപ്പക്കളോടുകൂടിയ വസ്ത്രവും അതിന്മേലുണ്ടായിരുന്ന സർവ്വതും അപ്രത്യക്ഷമായി.

താൻ കഴിച്ച സ്വാദേറിയ ഭക്ഷണത്തിൽ സതുഷ്ടി പുണ്ട മുനി മുർസായെ വച്ചുമാറാൻ വില്ലാളിയോടു് അപേക്ഷിച്ചു.

“അല്ലയോ വില്ലാളിവീര, മാന്ത്രികതൂണിയുള്ള നിങ്ങളുടെ മുർസായെ ദയവായി എനിക്കു തരൂ,” അദ്ദേഹം യാചിച്ചു. “പകരം ഞാൻ നല്ലൊരു സാധനം തരാം.”

“അതു സാധ്യമല്ല,” വില്ലാളി പറഞ്ഞു. “മുർസായെ ഞാൻ ഒന്നിനുവേണ്ടിയും വച്ചുമാറുകയില്ല. അവനെ എനിക്കാവശ്യമുണ്ടു്.”

പക്ഷേ മുനി വിട്ടുകൊടുത്തില്ല. രാത്രി മുഴുവൻ അദ്ദേഹം വില്ലാളിയോടു് യാചിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

* കമീസു്—പുളിപ്പിച്ച കുതിരപ്പാൽക്കൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു പാനീയം.—എഡി.

“വില്ലാളിവീരാ,” അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. “നിങ്ങളുടെ മുർസായേക്കാൾ അതിശയകരമായ ഒരു സാധനം ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു പകരം തരാം.”

“അതെന്താണ്?” വില്ലാളി ചോദിച്ചു.

“ഞാൻ കാണിച്ചുതരാം,” മുനി പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം നീളമുള്ള ഒരു പട്ട തുവാല എടുത്ത് തന്നോടൊപ്പം പുറത്തു വരാൻ വില്ലാളിയോടു പറഞ്ഞു. വില്ലാളി അപ്രകാരം ചെയ്തു. തുവാല വീശിക്കൊണ്ട് മുനി പറഞ്ഞു:

“കൊട്ടാരം വരട്ടെ!”

ആ നിമിഷത്തിൽ അതിമനോഹരമായ ഒരു കൊട്ടാരം അവരുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അതിന്റെ മേൽക്കൂര ആകാശത്തോളം ഉയർന്നു നിന്നിരുന്നു. അതിന്റെ ഭംഗി അന്യാദൃശമായിരുന്നു. പുറത്തു് സ്വർണ്ണവും വെള്ളിയും കൊണ്ടുള്ള കൊത്തുപണികളിൽ പവിഴങ്ങളും മുത്തുകളും അമൂല്യരത്നങ്ങളും പതിച്ചിരിക്കുന്നു. കണ്ണുഞ്ചികുന്ന അലങ്കാരവിതാനങ്ങളാണ് അകത്തു്. ഏറ്റവും പ്രതാപവാന്മാരായ ഖാന്മാരുടെ കൊട്ടാരങ്ങളിൽപ്പോലും ഇതുപോലുള്ള ആർഭാടമോ ആഡംബരമോ കാണാൻ സാധ്യമല്ല.

മുനി വില്ലാളിയോടു പറഞ്ഞു:

“വില്ലാളിവീരാ, നിങ്ങൾ ചെറുപ്പമാണ്. നിങ്ങൾക്ക് കൊട്ടാരത്തിന്റെ ആവശ്യം വരും. എന്നിക്കാണങ്കിൽ വാസ്തു രചിയുള്ള ഏതെങ്കിലും മാത്രം മതി. അതുകൊണ്ട് ഏന്റെ ഈ മാന്ത്രികതുവാല എടുത്തിട്ട് മഞ്ഞപ്പുക്കളോടുകൂടിയ തൂണിയുള്ള മുർസായെ എന്നിക്കു തരൂ.”

പക്ഷേ മുനി എത്ര യാചിച്ചിട്ടും വില്ലാളി വഴങ്ങിയില്ല.

“ഇല്ല, ഇല്ല,” അയാൾ പറഞ്ഞു. “എനിക്കു ഏന്റെ മുർസായെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ സാധ്യമല്ല.”

പക്ഷേ മുർസാ അയാളുടെ ചെവിയിൽ മന്ത്രിച്ചു:

“അദ്ദേഹവുമായി വച്ചുമാറിക്കൊള്ളൂ. കൊട്ടാരം നിങ്ങൾക്കു കിട്ടും. ഞാനും നിങ്ങളുടെ കൂടെ കാണും, കണ്ടോളൂ.”

മുർസാ പറഞ്ഞതനുസരിച്ച് വില്ലാളി മുനിയുമായി വച്ചുമാറാൻ സമ്മതിച്ചു.

മാന്ത്രികതുവാല വീശിയിട്ട് മുനി പറഞ്ഞു: “കൊട്ടാരം മറയട്ടെ!” തൽക്ഷണം കൊട്ടാരം അപ്രത്യക്ഷമായി.

വില്ലാളി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽനിന്നു തുവാല വാങ്ങിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു:

“ഇപ്പോൾ മുർസാ അങ്ങയുടേതാണ്.”

മുനിയോടു വിടവാങ്ങിക്കൊണ്ടു് അയാൾ യാത്ര തുടർന്നു.

അയാൾ ഒരു മലയിടുക്കിലെത്തി അതിനപ്പുറം കടന്നു. അയാൾ വിചാരി

!

“ഞാൻ ആലോചനയില്ലാതെ പ്രവർത്തിച്ചു. അങ്ങിനെ വച്ചുമാറ്റേണ്ടാതെ. ഇപ്പോൾ എന്നിക്കു് ഈ മനോഹരമായ കൊട്ടാരമുണ്ടു്, പക്ഷേ മുർസായില്ല. അവൻ എവിടെയാണാവോ? ഇപ്പോൾ എന്തു ചെയ്യുകയായിരിക്കും?”

പെട്ടെന്ന് മുർസാ ഇങ്ങനെ പറയുന്നത് അയാൾ കേട്ടു:

“വില്ലാളിവീരാ, സങ്കടപ്പെടേണ്ട. ഞാൻ നിങ്ങളുടെ അടുത്തുതന്നെ ഉണ്ടു്. ഞാൻ ഒരിക്കലും നിങ്ങളെ വിട്ടുപിരിയുകയില്ല!”

“അപ്പോൾ മുനിയുടെ കാര്യമോ?” വില്ലാളി ചോദിച്ചു.

“അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥനയുമായി കഴിയട്ടെ,” മുർസാ പറഞ്ഞു. “ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭൃത്യനാവുകയില്ല.”

വില്ലാളിക്കു വലിയ സന്തോഷമായി. അയാൾ യാത്ര തുടർന്നു. ചിലപ്പോൾ അയാൾ നടക്കും, ചിലപ്പോൾ ഓടും. യുവതിയും സുന്ദരിയുമായ തന്റെ ഭാര്യയുടെയടുക്കൽ തിരിച്ചെത്താൻ അത്രകണ്ടു് ധൃതിയായിരുന്നു അയാൾക്ക്. വഴികെങ്ങും നിൽക്കാതെ, എത്ര രാപ്പകലുകൾ കടന്നുപോകുന്നുവെന്നു നോക്കാതെ, അയാൾ നടന്നുകൊണ്ടേയിരുന്നു. അങ്ങിനെ അവസാനം കടൽക്കരയിലെത്തി

“ഞാൻ ഈ കടൽ ചുറ്റി പോവുകയാണെങ്കിൽ ഒരു മാസംകൂടി യാത്ര ചെയ്യേണ്ടിവരും,” അയാൾ വിചാരിച്ചു. “ഒരുപക്ഷേ വല്ല തോണിക്കാരെയും കാണാനാക്കുമായിരിക്കും.”

കടൽത്തീരത്തുകൂടി നടന്നപ്പോൾ അന്താ വലിയൊരു കപ്പൽ നങ്കൂരമടിച്ചു കിടക്കുന്നു. കപ്പലിൽ നിരവധി ഭടന്മാരുണ്ടു്. അവരെല്ലാവരും കടൽ കടക്കാൻ കാത്തു നിൽക്കുകയാണ്. വില്ലാളി അവരുടെ അടുത്തു ചെന്നു് പറഞ്ഞു:

“ധീരഭടന്മാരേ, ഞാൻ വളരെവളരെ ദൂരംനിന്നു വരികയാണ്. എന്നിക്കു് ഒരു ഉപകാരം ചെയ്യണം. എന്നെക്കൂടി മറുകര എത്തിക്കണം.”

ഭടന്മാരുടെ തലവൻ പറഞ്ഞു:

“അങ്ങിനെയാവട്ടെ. കയറിക്കൊള്ളൂ.”

വില്ലാളി കപ്പലിൽ കയറി ഭടന്മാരുമൊന്നിച്ചു് യാത്രയായി. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഭടന്മാർക്കു വിശന്നു. അവർ ഭക്ഷണം കഴിക്കാനി

യ്ക്കുന്നു

“വില്ലാളി പറഞ്ഞു:

“നിങ്ങൾ എനിക്കുകൂടി വല്ലതും തിന്നാൻ തരീല്ലേ?”

“ഇതു നല്ല കാര്യം!” ഭടന്മാർ പറഞ്ഞു. “നിങ്ങളെ കപ്പലിൽ കയറ്റിയതും പോരാ, തീറ്റകയും ഭവനമെന്നാണോ? അതുകൊണ്ട് ഞങ്ങൾക്കെന്താണൊരു മെച്ചം? ഞങ്ങൾക്ക് ഭാരോത്തരങ്ങൾ കിട്ടുന്ന ഭക്ഷണത്തിന്റെ അളവു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അത് മറ്റൊരുകിലുമായി പങ്കിടാൻ നിവൃത്തിയില്ല.”

വില്ലാളി പറഞ്ഞു:

“നിങ്ങൾക്ക് കണക്കുവച്ചാണ് ഭക്ഷണം തരുന്നത്. എന്നാൽ എനിക്കു അങ്ങിനെയല്ല. ഞാൻ വിചാരിച്ചാൽ നിങ്ങളെ എല്ലാവരെയും ഊട്ടാൻ കഴിയും. അത്രയും പേർക്കുള്ള ഭക്ഷണം മിച്ചം വരികയും ചെയ്യും.”

ഭടന്മാർ കോപിച്ച്.

“നിങ്ങൾ വീമ്പടിക്കുകയാണ്! കള്ളം പറയുകയാണ്!” അവർ കോപത്തോടെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. അവർ പോയി അവരുടെ തലവനോടു് കാര്യങ്ങളെല്ലാം പറഞ്ഞു.

തലവൻ ഉടനെ വില്ലാളിയെ വിളിച്ചുവരുത്തി. അയാൾ പറഞ്ഞു

“എന്റെ ഭടന്മാർക്കെല്ലാം ഉടൻ ഭക്ഷണം നൽകാൻ കഴിയുമെന്നു നിങ്ങൾ വീമ്പടിച്ചതായി കേട്ടല്ലോ.”

“ഞാൻ പറഞ്ഞത് നേരാണ്,” വില്ലാളി പറഞ്ഞു.

“എന്നാൽ കാണട്ടെ. നിങ്ങൾ സത്യസന്ധനും നേരുപറയുന്നവനുമാണെന്ന് അപ്പോൾ ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കാം. പക്ഷേ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞത് വാസ്തവമല്ലെന്നു തെളിഞ്ഞാൽ യാതൊരു ഭക്ഷണവും പ്രതീക്ഷിക്കരുത്. ഞങ്ങൾ കാളയോളം വലിപ്പമുള്ള ഒരു കല്പ് കഴുത്തിൽകെട്ടി നിങ്ങളെ കടലിലെറിയിക്കും.”

“സമ്മതിച്ചു,” വില്ലാളി പറഞ്ഞു. “ഞാൻ പറഞ്ഞത് നേരമാണെന്നു തെളിയിക്കാം. എല്ലാവരും രണ്ടു വരിയായി ഇരിക്കിൻ. ഇടത്ത് കറ സ്ഥലമിടണമെന്നുമാത്രം.”

ഭടന്മാർ വില്ലാളി പറഞ്ഞതുപോലെ ചെയ്തു. അവർ മുഖത്തോടു മുഖമായി രണ്ടു വരിയായി ഇരുന്നു. അവർ വളരെപ്പേർ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് വരികൾ കപ്പലിന്റെ ഒരറ്റം മുതൽ മറ്റേ അറ്റം വരെ നീണ്ടുകിടന്നു.

“വാ, മുർസാ,” വില്ലാളി പറഞ്ഞു. “ഈ ഭടന്മാർക്കു വിശക്കുന്നു. അവർക്ക് വയർനിറയെ ഭക്ഷണം കൊടുക്കൂ!”

ആ നിമിഷത്തിൽത്തന്നെ കപ്പലിന്റെ ഒരറ്റം മുതൽ മറ്റേ അറ്റം വരെ രണ്ടു വരികൾക്കിടയിലുള്ള സ്ഥലത്തു് മഞ്ഞപ്പുകളോടുകൂടിയ ഒരു തുണി പുരയ്ക്കിയിരുന്നു. പലതരം വിഭവങ്ങളും പാനീയങ്ങളും പഴങ്ങളും അതിന്മേൽ നിറന്നു. വാസ്തു രുചിയും മനസ്സിന് ഉന്മേഷവും പകരുന്ന സർവ്വതും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഭടന്മാർ വയർനിറയെ ഭക്ഷണം കഴിച്ചു. പക്ഷേ അത്രയും പേർക്ക് പിറന്നതും നൽകാവുന്ന ഭക്ഷണം മിച്ചം വന്നു.

“മതിയായോ?” വില്ലാളി ചോദിച്ചു.

“മതിയായി!” ഭടന്മാർ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

“കൊള്ളാം!” വില്ലാളി പറഞ്ഞു. “വാ, മുർസാ, ഇതൊക്കെ എടുത്തു ചാറ്റ!”

ആ നിമിഷത്തിൽത്തന്നെ തുണിയും പിഞ്ഞാണികളും രേണികളും കോട്ടുകളുമെല്ലാം അപ്രത്യക്ഷമായി.

ഭടന്മാർ അതുതരംകൊണ്ട് വാപൊളിച്ചു.

“ഇത്ര അതുതരകരമായ ഒന്ന് ഞങ്ങൾ കണ്ടിട്ടേയില്ല!” അവർ പറഞ്ഞു. മുർസായേയും മാന്ത്രികതയുണ്ടിയേയും എങ്ങിനെ കൈക്കലാക്കാമെന്ന് അവർ കൂടിയാലോചിച്ചു.

“അവനെ ഞങ്ങൾക്കു വിൽക്കൂ,” അവർ പറഞ്ഞു.

“സാധ്യമല്ല,” വില്ലാളി പറഞ്ഞു. “അവൻ വില്പനയുള്ളതല്ല.”

അവർ കഴിയുന്നത്ര യാചിച്ചുനോക്കി, ധാരാളം സ്വർണ്ണം കൊടുക്കാമെന്നു പറഞ്ഞു; നോക്കി, പക്ഷേ വില്ലാളിയെക്കൊണ്ട് സമ്മതിപ്പിക്കാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല.

“അവനെ വിൽക്കാൻ ഇഷ്ടമില്ലെങ്കിൽ നമുക്ക് വച്ചുമാറ്റാം,” അവർ പറഞ്ഞു. “ഇത്രതന്നെ അതുതരകരമായ ഒന്ന് ഞങ്ങൾ പകരം തരാം.”

“നിങ്ങൾക്ക് എന്തു തരാൻ കഴിയും?” വില്ലാളി ചോദിച്ചു. “എന്റെ മുർസായേക്കാൾ വിലപ്പെട്ടതായി എനിക്കു യാതൊന്നുമില്ല. എനിക്കു മുർസായെ മറെറത്തിനേക്കാളും ആവശ്യമാണ്.”

ഭടന്മാർ ഒരു സ്വർണ്ണവടി പുറത്തെടുത്തു. അതിന്റെ ഒരറ്റം നേർത്തതും മറ്റേ അറ്റം തടിച്ചതുമായിരുന്നു. വടി വില്ലാളിയെ കാണിച്ചുകൊണ്ട് അവർ പറഞ്ഞു:

“ഞങ്ങൾ ഈ വടി നിങ്ങൾക്കു തരാം. ഇതൊരു മന്ത്രവടിയാണ്. തടിച്ച അറകൊണ്ട് നിലത്തടിച്ചാൽ വെട്ടിത്തീളത്തുന്ന പടച്ചുട്ടയും ഉരുക്കുകൊണ്ടുള്ള

വരും ധരിച്ച എണ്ണമറ്റ കതിരപ്പടയാളികൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. നേർത്ത അനം കൊണ്ട് നിലത്തടിച്ചാൽ അമ്പും വില്ലുമായി എണ്ണമറ്റ വില്ലാളികൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.''

മന്ത്രവടി കണ്ട് മുർസാ വില്ലാളിയുടെ ചെവിയിൽ മന്ത്രിച്ചു:

“വില്ലാളിവിരോ, നിങ്ങളും വച്ചുമാറ്റം വടി നിങ്ങളുടേതാവും. ഞാനും കൂടെ കാണും.”

അവന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടു വില്ലാളി മുർസായെ കൊടുത്തു പകരം സ്വർണ്ണവടി വാങ്ങി.

താമസിയാതെ അവർ മറ്റുകൾ എത്തി കപ്പലിൽനിന്ന് ഇറങ്ങി. ടേന്റാർ ഒരു വഴിക്കും വില്ലാളി മറ്റൊരു വഴിക്കും പോയി.

നടന്നുപോകുമ്പോൾ അയാൾ വിചാരിച്ചു:

“എന്റെ മുർസാ ഇപ്പോൾ എവിടെയായിരിക്കും?”

പക്ഷേ മുർസാ മറുപടി പറഞ്ഞതുമില്ല, വന്നതുമില്ല.

ഒരു പക്ഷെ രാത്രിയുംകൂടി നടന്നശേഷം വില്ലാളി വീണ്ടും പറഞ്ഞു:

“മുർസാ, പ്രിയസ്നേഹിതാ, നീ എവിടെയാണു?”

പക്ഷേ മുർസാ മറുപടി പറഞ്ഞതുമില്ല, വന്നതുമില്ല.

വില്ലാളി യാത്ര തുടർന്നു. രണ്ടു പക്ഷെ രാത്രിയുംകൂടി നടന്നശേഷം അയാൾ വീണ്ടും തന്റെ സ്നേഹിതനെ വിളിച്ചു:

“മുർസാ, നീ എവിടെയാണു? പറയൂ!”

പക്ഷേ മുർസാ മറുപടി പറഞ്ഞതുമില്ല, വന്നതുമില്ല.

വില്ലാളിക്കു സങ്കടം സഹിച്ചില്ല.

“അവൻ എന്നെ പററിച്ച്,” അയാൾ വിചാരിച്ചു. “ഞാൻ ആ ടേന്റാർ അമായി വച്ചുമാറ്റാൻ പാടില്ലായിരുന്നു.”

അഞ്ചാംദിവസം രാത്രിയായി. വില്ലാളി സ്വയം പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ അവസാനമായി ഒന്നുകൂടി അവനെ വിളിക്കാം.”

അയാൾ ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

“മുർസാ, പറയൂ! നീ എവിടെയാണു?”

പെട്ടെന്നു, അതുതന്നെമെന്നു പറയട്ടെ, അയാൾ മുർസായുടെ ശബ്ദം കേട്ടു:

“വില്ലാളിവിരോ, സങ്കടപ്പെടേണ്ട. നിങ്ങളുടെ മുർസാ അടുത്തുതന്നെയുണ്ടു്. ഇന്നുച്ചയ്ക്കു് ഞാൻ വന്നു.”

വില്ലാളിക്കു് വലിയ സന്തോഷമായി. അയാൾ നിലത്തിരുന്നു കൊണ്ടു പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ വിശന്നു ചാകാറായി. നമുക്കു വേഗം ഭക്ഷണം കഴിക്കാം!”

ഉടൻതന്നെ പലതരം ഭക്ഷണവിഭവങ്ങളുമായി മഞ്ഞപ്പുകളോടുകൂടിയ തൂണി ചുരുൾ നിവർന്നു. വില്ലാളിയും മുർസായും വയർന്നിറയെ ഭക്ഷണം കഴിച്ചു. പിന്നെയും നടപ്പു തുടർന്നു. പക്ഷെവന്നോ രാത്രിയെന്നോ ഇല്ലാതെ അവർ വളരെ ദിവസങ്ങൾ നടന്നു. അവസാനം അവർ പാതിരാത്രി തുസർക്കിൻ ഖാന്റെ രാജ്യത്തെത്തി.

വില്ലാളി തന്റെ കൂടാരത്തിലേക്കു കയറിയിട്ടു് ഭാര്യയെ ഉണർത്തി.

“എണീക്ക!” അയാൾ പറഞ്ഞു. “ഞാൻ വന്നു.”

ഭാര്യയ്ക്കു് വലിയ സന്തോഷമായി. അവൾ വേഗം എഴുന്നേറ്റു് തീകുത്തിച്ചു.

“അങ്ങേക്കു് സുഖംതന്നെയാണല്ലോ?” അവൾ ചോദിച്ചു.

ഈ നീണ്ട ദിവസങ്ങളത്രയും എങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞുവെന്നും എന്തെല്ലാം നടന്നുവെന്നും അവർ അന്യോന്യം പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു.

“ഖാൻ എങ്ങിനെ? അദ്ദേഹത്തിനു് ഇപ്പോഴും അസുഖമാണോ?” വില്ലാളി ചോദിച്ചു.

“അങ്ങു പോയ ദിവസംതന്നെ ഖാൻ ഒരു അസുഖവുമില്ലായിരുന്നു,” അവൾ പറഞ്ഞു. “അദ്ദേഹം ഇതിനിടയിൽ മൂന്നു തവണ എന്നെ വന്നു കണ്ടു് എന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയാക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ ഓരോ തവണയും ഞാൻ പറഞ്ഞു: ‘ഞാൻ പുനർവിവാഹത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. എന്റെ ഭർത്താവു് അങ്ങു് ആവശ്യപ്പെട്ട ഭരഷധം തേടി പോയിരിക്കുകയാണു്. അദ്ദേഹം ഇപ്പോഴും ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടാവുമെന്നാണു് എന്റെ വിശ്വാസം. ഞാൻ എങ്ങിനെ അങ്ങയെ വിവാഹം ചെയ്യും?’ പക്ഷേ ഖാൻ ഉരുവിട്ടു കൊണ്ടിരുന്നു: ‘ഇല്ല. നിന്റെ ഭർത്താവു മരിച്ചുപോയി. വളരെക്കാലം മുമ്പുതന്നെ മരിച്ചുപോയി.’ അപ്പോൾ ഞാൻ പറഞ്ഞു: ‘അങ്ങു പറയുന്നതു് ഞാൻ വിശ്വസിക്കണമെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്ധികൾ കാണിച്ചുതരൂ. ഞാൻ എത്ര മറുപടി തരണമെന്നു് അവ കാണുമ്പോൾ എനിക്കു മനസ്സിലാകും.’ അതു കേട്ടപ്പോൾ ഖാൻ വളരെ കോപിച്ചു. എന്റെ വകയായിട്ടുള്ള സർവ്വസാധനങ്ങളും പററങ്ങളും മാറ്റാൻ അദ്ദേഹം കല്പിച്ചു. ഇപ്പോൾ നമുക്കു് നമ്മുടെ ഈ ഒഴിഞ്ഞ കൂടാരം മാത്രമേയുള്ളു.”

ഭാര്യ പറഞ്ഞതു കേട്ടപ്പോൾ വില്ലാളി അത്യന്തം ക്ഷോഭിച്ചു.

“നമുക്കു് ഖാന്റെ അടുത്തു പോകാം!” അയാൾ പറഞ്ഞു. “അദ്ദേഹം കാട്ടിയ വഞ്ചനയ്ക്കും അന്യായത്തിനും ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ ശിക്ഷിക്കുന്നുണ്ടു്.”

അവർ ഖാന്റെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു തിരിച്ചു. കൊട്ടാരത്തിൽനിന്നു് അല്പം ദൂരെ ഏത്തിയപ്പോൾ വില്ലാളി നിന്നു. മാത്രിക്കത്തുവാല വീശിക്കൊണ്ടു് വില്ലാളി പറഞ്ഞു:

“ഇവിടെ ഒരു കൊട്ടാരം വരട്ടെ!”

ഉടൻതന്നെ ഗംഭീരമായ ഒരു കൊട്ടാരം മാനം മുട്ടമാറു് ഉയർന്നുവന്നു. സമ്പൽസമൃദ്ധവും മനോഹരവുമായ അതിനു സമീപം ഖാന്റെ കൊട്ടാരം ഒരു ചെറുപ്പരപ്പോലെ തോന്നി.

വില്ലാളിയും ഭാര്യയും കൊട്ടാരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. വില്ലാളി പറഞ്ഞു:

“വാ, മുർസാ! ഞങ്ങൾക്കു വിശക്കുന്നു. ഭക്ഷണം വിളമ്പ!”

അവർ വയർന്നിറയെ ഭക്ഷണം കഴിച്ചു. അതു കഴിഞ്ഞു് വില്ലാളി കൊട്ടാരത്തിൽനിന്നു് ഇറങ്ങി സ്വർണ്ണവടിയുടെ നേർത്ത അറ്റംകൊണ്ടു് നിലത്തടിച്ചു. അത്ഭുതം ഏറ്റുമാറ വില്ലാളികൾ അന്യം വില്ലുമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അവർ വില്ലാളിയുടെ ആജ്ഞയും പ്രതീക്ഷിച്ചു് കൊട്ടാരകവാടങ്ങളിൽ കാവൽ നിന്നു.

വില്ലാളി പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ മെത്തയിൽനിന്നു് ഉണർന്നെഴുന്നേൽക്കുന്നതുവരെ ആരെയും കടത്തിവിടരുതു്.”

രാവിലെ ഖാന്റെ ഭൃത്യന്മാർ ഗംഭീരമായ ഒരു കൂററുകൊട്ടാരം ഖാന്റെ തിന്റെ തൊട്ടടുത്തു് ഉയർന്നുനിൽക്കുന്നതു കണ്ടു. അതെങ്ങിനെ വന്നുവെന്നു് അവർ അതുതപ്പെട്ടു.

“ഇതു് എന്തതുതമാണു്?” അവർ ചോദിച്ചു. “മഹാനായ ബുർഖാൻ ദൈവം രാത്രി സ്ഥാപിച്ചതാണോ ഈ കൊട്ടാരം? അതോ ചെങ്കുത്താൻ പണിതതാണോ?”

അവർ ഓടിച്ചെന്നു് ത്സർക്കിൻ ഖാനോടു് വിവരം പറഞ്ഞു.

ത്സർക്കിൻ ഖാൻ പുറത്തു വന്നു് കൊട്ടാരത്തിന്റെ നേരെ നോക്കി. അതുതംകൊണ്ടു് അയാളുടെ പ്രജനെ നശിച്ചെന്നുതന്നെ പറയാം.

“എന്താണിതു്?” അയാൾ ചോദിച്ചു. “എനിക്കു് ഓർമ്മവെച്ചുകാലം മുതൽ ജീവിതത്തിൽ ഇങ്ങനെയൊരു കൊട്ടാരം കണ്ടിട്ടില്ല. അതേപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടുപോലുമില്ല. ഇതു് ആരു പണിതു്? ആരാണു് അതിൽ താമസിക്കുന്നതു്? പോയി അയാളെ ഏന്റെ അടുത്തു കൊണ്ടുവരി!”

ഖാന്റെ ഭൃത്യന്മാർ അയാളുടെ ആജ്ഞ നിറവേറാൻ പോയി.

വില്ലാളിയുടെ കൊട്ടാരത്തിന്റെ വാതുക്കൽ രൂക്ഷമായ മുഖവേരത്തോടുകൂടി

യ രണ്ടു് ആജ്ഞാബാഹുക്കൾ കാവൽ നിൽക്കുന്നതു കണ്ടു് അവർ ചോദിച്ചു:

“ആരുടെ കൊട്ടാരമാണിതു്? ആരാണു് ഇവിടെ താമസിക്കുന്നതു്? കാവൽ നിൽക്കുന്ന നിങ്ങൾ ആരാണു്? നിങ്ങൾ മാനത്തുനിന്നു പൊട്ടിവിറന്നതോ നിലത്തുനിന്നു പൊങ്ങിവന്നതോ? ഉടൻ മറുപടി പറയിൻ!”

പക്ഷേ കാവൽക്കാർ ജീവണസ്വരത്തിൽ തിരിച്ചു ചോദിച്ചു:

“ഇത്രയേറെ ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കുന്ന നിങ്ങൾ ആരാണു്?”

“പ്രബലനായ ത്സർക്കിൻ ഖാന്റെ ഭൃത്യന്മാരാണു് ഞങ്ങൾ. നിങ്ങളിൽ നിന്നു കാര്യങ്ങൾ മുഴുവൻ മനസ്സിലാക്കി അറിയിക്കാൻ അദ്ദേഹം കല്പിച്ചിരിക്കുകയാണു്.”

“ആരാണീ ത്സർക്കിൻ ഖാൻ?” കാവൽക്കാർ ചോദിച്ചു. “അങ്ങിനെ ധാരാളെപ്പറ്റി ഞങ്ങൾ കേട്ടിട്ടേയില്ല, ഞങ്ങൾക്കു കേൾക്കുകയും വേണ്ട. ഞങ്ങൾക്കു് ഞങ്ങളുടെ ഖാനുണ്ടു്. അദ്ദേഹം കൊട്ടാരത്തിനകത്തു് ഉറങ്ങുകയാണു്. നല്ല പോക്കുണ്ടെങ്കിൽ വേഗം സ്ഥലം വിട്ടൊ!”

ഭൃത്യന്മാർ യെന്നുവിരണ്ടു. അവർ ഓടിച്ചെന്നു് ത്സർക്കിൻ ഖാനോടു് തങ്ങൾ കണ്ടതും കേട്ടതുമായ കാര്യങ്ങൾ മുഴുവൻ പറഞ്ഞു. ത്സർക്കിൻ ഖാൻ രുചരൂപായ കോപം വന്നു. അയാൾ അവരെ ഉറക്കെ ശകാരിച്ചു.

“ഞാൻ നിങ്ങളെ അയച്ചതു് കാവൽക്കാരുോടു സംസാരിക്കാനല്ല, അവരുടെ യജമാനനെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവരാനാണു്,” അയാൾ പറഞ്ഞു.

ആ രണ്ടു ഭൃത്യന്മാർക്കും കുറിയമായ ശിക്ഷ നൽകാൻ കല്പിച്ചുകൊണ്ടു് അയാൾ കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും നല്ല രണ്ടു ഭടന്മാരെ വിളിച്ചുവരുത്തി. രണ്ടുപേരും ആ ജ്ഞാബാഹുക്കളായിരുന്നു.

“അക്കൊണ്ടു കൊട്ടാരത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനെ പിടിച്ചുവലിച്ചുകൊണ്ടു് വരിൻ!” അയാൾ പറഞ്ഞു.

ഖാന്റെ രണ്ടു ഭടന്മാർ കൊട്ടാരത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വന്നു് കരകു തുറക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. കാവൽക്കാർ അവരെ തള്ളിമാററി.

“ആരാണു് നിങ്ങൾ? ജീവനിൽ കൊതിയുണ്ടെങ്കിൽ മാറിനിൽക്കിൻ!” അവർ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

ത്സർക്കിൻ ഖാന്റെ ഭടന്മാർ പറഞ്ഞു:

“ഞങ്ങളെ അയച്ചതു് നിങ്ങളോടു സംസാരിക്കാനല്ല, ഈ കൊട്ടാരത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനെ പിടിച്ചു് ഞങ്ങളുടെ ഖാന്റെ മുമ്പിൽ ഹാജരാക്കാനാണു്.” അവർ വീണ്ടും കൊട്ടാരത്തിനകത്തു കടക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

പക്ഷേ കാവൽക്കാർ അവരെ പിടിച്ചു് പൊതിരെ പ്രഹരിച്ചു.

“നിങ്ങളുടെ ഖാൻ ഞങ്ങൾക്കു പുല്ലാണു!” അവർ പറഞ്ഞു. “ഞങ്ങൾക്കു” അയാളെ അറിഞ്ഞുകൂടാ, അറിയുകയും വേണ്ട.”

ഖാന്റെ ഭടന്മാരെ കണക്കിനു പ്രഹരിച്ചശേഷം കാവൽക്കാർ അവരെ ആട്ടിപ്പറയിച്ചു.

മുടന്തിക്കൊണ്ടും ഞരങ്ങിക്കൊണ്ടും ഭടന്മാർ ഒരു പ്രകാരത്തിൽ ത്സർക്കിൻ ഖാന്റെ മുനിലെത്തി.

“കാവൽക്കാർ ഞങ്ങളെ കൊട്ടാരത്തിനകത്തേക്കു കടത്തിവിട്ടില്ല,” അവർ പറഞ്ഞു. “ഞങ്ങൾക്കു അവരോടു പിടിച്ചുനിൽക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവരുടെ പകുതി ശക്തിയേ ഞങ്ങൾക്കുള്ള.”

ഇതു കേട്ട് ത്സർക്കിൻ ഖാൻ മന്ത്രിമാരെ വിളിച്ചുവരുത്തി ഉപദേശം ചോദിച്ചു.

“നമ്മൾ എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതെന്നു പറയൂ,” അയാൾ പറഞ്ഞു. “ഒരു പ്രബലനായ ശത്രു അക്കാണുന്ന കൊട്ടാരത്തിൽ സ്ഥാനമുറപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണു.”

മന്ത്രിമാർ പറഞ്ഞു:

“അങ്ങയുടെ സൈന്യത്തെ അയാൾക്കെതിരായി അയയ്ക്കൂ.”

സൈന്യത്തെ ഉടൻ ശേഖരിച്ച് തന്റെ മുനിൽ ഹാജരാക്കാൻ ത്സർക്കിൻ ഖാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു.

“കുതിരപ്പാത്തിരിക്കാൻ കഴിവുള്ള സകലരും ഇവിടെ വരുട്ടെ!” അയാൾ പറഞ്ഞു. “എത്രയും നേരത്തേ വരുന്നോ അത്രയും നന്നു!”

ത്സർക്കിൻ ഖാന്റെ സൈന്യാധിപന്മാർ സൈന്യത്തെ ശേഖരിച്ച് അയാളുടെ മുനിൽ ഹാജരാക്കി. മുപ്പത്തിമൂന്നു സേനാവിഭാഗങ്ങൾ വില്ലാളിയുടെ കൊട്ടാരം വളഞ്ഞു. മുപ്പത്തിമൂന്നു വരികളിലായി അവർ നിന്നു. ത്സർക്കിൻ ഖാന്റെ കല്പനപ്രകാരം തലാഷകന്മാർ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

“മുകളിൽ സൂര്യൻ പ്രകാശിക്കുന്ന ഈ വേളയിൽ പുറത്തിറങ്ങിവന്നു ഞങ്ങളുമായി ശക്തി പരീക്ഷിച്ചു നോക്കുക!”

ഈ ബല്ലുവിളി കേട്ടു വില്ലാളി ജനൽ തുറന്നു പുറത്തേക്കു ഏത്തിനോക്കി.

“നിങ്ങൾ ആരാണു? എന്തിനിവിടെ കൂടിയിരിക്കുന്നു?” അയാൾ വിളിച്ചുചോദിച്ചു.

ഭടന്മാർ പറഞ്ഞു:

“ഞങ്ങൾ പ്രബലനായ ത്സർക്കിൻ ഖാന്റെ സൈന്യമാണു.”

വില്ലാളി പറഞ്ഞു

“ഞാൻ ത്സർഖിൻ ഖാന്റെ ശത്രുവുമല്ല, മിത്രവുമല്ല. ഞാൻ എന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ കഴിയുന്നു. അദ്ദേഹവുമായി യുദ്ധം ചെയ്യണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ ത്സർഖിൻ ഖാൻ യുദ്ധം ചെയ്യണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ അദ്ദേഹം അന്ധാര്യം തുറന്നു പറയട്ടെ. ഞാൻ യുദ്ധത്തിനു തയ്യാറാണു!”

“ഞാൻ യുദ്ധം ചെയ്യാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു!” ത്സർക്കിൻ ഖാൻ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു

അതു കേട്ടപ്പോൾ വില്ലാളി കൊട്ടാരത്തിൽനിന്നു ഇറങ്ങിവന്നു സർണ്ണവടിയുടെ തടിച്ച അറം നിലത്തടിച്ചു. ആ നിമിഷത്തിൽത്തന്നെ കുതിരപ്പാത്തിക്കാർ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു എണ്ണാനോ ഒറ്റ നോട്ടത്തിൽ അളക്കാനോ കഴിയാത്തവണ്ണം അത്ര വളരെപ്പേരുമായിരുന്നു അവർ. ഓരോരുത്തരും തിളങ്ങുന്ന പടച്ചു അണിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്, ഒരു വാൾ പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. പട്ടാളക്കാർ വാളുയർത്തി കൊണ്ടു വിളിച്ചുചോദിച്ചു.

“പ്രഭോ, അങ്ങയുടെ ആജ്ഞയെന്താണു?”

“ത്സർക്കിൻ ഖാന്റെ സൈന്യവുമായി യുദ്ധം ചെയ്യിൻ!” വില്ലാളി പറഞ്ഞു

പട്ടാളക്കാർ മുന്നോട്ടു നീങ്ങി ത്സർക്കിൻ ഖാന്റെ സൈന്യത്തോടുത്തു.

പിന്നീടു വില്ലാളി സർണ്ണവടിയുടെ നേർത്ത അറം നിലത്തടിച്ചു. എണ്ണമറ്റ വില്ലാളികൾ അമ്പം വില്ലുമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. വില്ലുകൾ ഉയർത്തി “ഓണ്ടു” അവർ ചോദിച്ചു.

“പ്രഭോ, അങ്ങയുടെ ആജ്ഞയെന്താണു?”

“ത്സർക്കിൻ ഖാന്റെ സൈന്യവുമായി യുദ്ധം ചെയ്യാൻ ഞാൻ ആജ്ഞാപിക്കുന്നു!” വില്ലാളി പറഞ്ഞു.

വില്ലാളികൾ മുന്നോട്ടു നീങ്ങി കുതിരപ്പാട്ടാളത്തിൽ പിന്തുണ നൽകി

ആക്രമണത്തിന്റെ മുനിൽ ത്സർക്കിൻ ഖാന്റെ സൈന്യം ചാഞ്ചാടുകയും പിൻവാങ്ങുകയും ചെയ്തു. വില്ലാളിയുടെ പട്ടാളം ശത്രുസേനയെ അരിഞ്ഞു വീഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു മുന്നേറി. യുദ്ധം രാവിലെ തുടങ്ങിയതാണു. വൈകുന്നേരം മായപ്പോഴേക്കു പൊരുതാൻ ശത്രുക്കളൊരുമിപ്പെന്നായി. വില്ലാളിയുടെ ഭടന്മാർ ത്സർക്കിൻ ഖാനെത്തന്നെ പിടികൂടാൻ ഭാവിച്ചു. പക്ഷേ അയാൾ കുതിരപ്പാട്ടുറത്തുനിന്നു ചാടിയിറങ്ങി സർവ്വശക്തിയുമെടുത്തു വില്ലാളിയുടെ കൊട്ടാരത്തിൻ്റെനേരെ പാഞ്ഞു.

“കരുണ കാട്ടി! കരുണ കാട്ടി! എന്നെ കൊല്ലരുത്!” അയാൾ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

വില്ലാളി തന്റെ പട്ടാളക്കാരുടെ പരഞ്ഞു:

“അയാളെ കൊല്ലരുത്. ജീവനോടെ എന്റെ മുസിൽ കൊണ്ടുവരിൻ. എനിക്ക് അയാളോടു സംസാരിക്കണം..”

ടേനാർ ത്സർക്കിൻ ഖാനെ കൈകാലുകൾ പിടിച്ചു വലിച്ചിട്ടു വില്ലാളിയുടെ മുസിൽ കൊണ്ടുവന്നു. ത്സർക്കിൻ ഖാൻ അയാളുടെ മുസിൽ സാഷംഗം നമസ്സുരിച്ചു. ഭയംകൊണ്ട് അയാൾ ആളെ തിരിച്ചറിഞ്ഞില്ല. തന്നോടു കരുണ കാട്ടണമെന്നും തന്നെ കൊല്ലരുതെന്നും അയാൾ യാചിച്ചു.

വില്ലാളി പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

“ഭയപ്പെടേണം,” അയാൾ പറഞ്ഞു. “ഞാൻ നിങ്ങളെ കൊല്ലുകയില്ല. നിങ്ങൾ യുദ്ധം ചെയ്യാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. ഞാൻ യുദ്ധംചെയ്തു. ഇപ്പോൾ ഞാൻ നിങ്ങളെ ഭക്ഷണത്തിനു ക്ഷണിക്കുകയാണ്. വാ, മുർസാ, ഞങ്ങൾക്കു വിശക്കുന്നു. ഭക്ഷണം താ!”

ഉടൻതന്നെ മഞ്ഞപ്പക്കളോടുകൂടിയ തുണി ചുരുൾ നിവർന്നു. വിശിഷ്ടവിഭവങ്ങളും പാനീയങ്ങളും മുസിൽ നിന്നു. വിഭവങ്ങൾ മാറിമാറി കൊടുത്തുകൊണ്ട് വില്ലാളി ഖാനെ സൽക്കരിക്കാൻ തുടങ്ങി.

വില്ലാളി പറഞ്ഞു:

“യാവനയുടേതും സുന്ദരനും ബലവാനും ധീരരിൽ ധീരനുമായ ഒരു വില്ലാളി നിങ്ങളുടെ രാജ്യത്തുണ്ടെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഏവിടെ അയാൾ? എനിക്ക് അയാളെ കാണണം..”

“അതു സാദ്ധ്യമല്ല,” ത്സർക്കിൻ ഖാൻ പറഞ്ഞു.

“സാദ്ധ്യമല്ലെന്നോ? എന്തുകൊണ്ട്?” വില്ലാളി ചോദിച്ചു.

“കാരണം അയാൾ മരിച്ചു..”

“വാസ്തവമോ? പക്ഷേ അയാൾ സുഖമായി ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടെന്നാണല്ലോ ഞാൻ കേട്ടത്..”

“അയാൾ ആർക്കുമറിഞ്ഞുകൂടാത്ത സാധനം തേടി ആർക്കുമറിഞ്ഞുകൂടാത്ത സ്ഥലത്തു പോയിരിക്കുകയാണ്,” ത്സർക്കിൻ ഖാൻ വിശദീകരിച്ചു. “അയാൾ പണ്ടേ തിരിച്ചുവരേണ്ടതായിരുന്നു. വരാത്തതു കൊണ്ട് അയാൾ മരിച്ചുകാണണം..”

“പക്ഷേ ആർക്കുമറിഞ്ഞുകൂടാത്ത സ്ഥലത്തേക്ക് അയാളെ അയച്ചത് ആരാണ്? എന്തിനാണ്?” വില്ലാളി ചോദിച്ചു.

“ആരും അയച്ചുതല്ല. അയാൾ സ്വമേധയാ പോയതാണ്. എന്തിനാണെന്നു അറിഞ്ഞുകൂടാ,” ത്സർക്കിൻ ഖാൻ പറഞ്ഞു.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ വില്ലാളിക്ക് കലശലായ കോപം വന്നു.

“നിങ്ങളെ കൊല്ലുകയില്ലെന്നാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞത്. പക്ഷേ ഇത്ര നാണംകെട്ട ഒരു നന്മയൻ മരിക്കേണ്ടവനാണ്,” അയാൾ പറഞ്ഞു. “നിങ്ങളാണ് വില്ലാളിയെ അയച്ചത്. അയാളുടെ ഭാര്യയെ നിങ്ങൾക്കു തട്ടിയെടുക്കാൻ വേണ്ടി. ആദ്യം നിങ്ങൾ രോഗം നടിച്ചു അയാളോടു കടുവാപ്പാൽ കൊണ്ടു വരാൻ പറഞ്ഞു. അതു കൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ നിങ്ങൾ അയാളോടു ആർക്കുമറിഞ്ഞുകൂടാത്ത സ്ഥലത്തു പോയി ആർക്കുമറിഞ്ഞുകൂടാത്ത സാധനം തിരക്കാൻ പറഞ്ഞു. നിങ്ങൾ എന്നെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കൂ. ഭയംകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്കു കച്ച നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽ ഞാനാണ് ആ വില്ലാളിയെന്നു നിങ്ങൾക്കു കാണാൻ കഴിയും... ഞാൻ വളരെവളരെ മൂന്നു ആർക്കുമറിഞ്ഞുകൂടാത്ത സ്ഥലത്തു പോയി. ആകൃതിയോ രൂപമോ ഇടമോ ഇല്ലാത്ത സാധനം കൂടെ കൊണ്ടുവന്നു. ഞാനിതാ ജീവനോടെ സുഖമായി ഇരിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ കരുതും ഫലിച്ചില്ല. ഇപ്പോൾ ഞാൻ നിങ്ങളെ കൊല്ലേണ്ടതു് ന്യായം മാത്രമാണ്..”

ത്സർക്കിൻ ഖാൻ പേടിച്ചുവിറച്ചു വില്ലാളിയുടെ കാൽക്കൽ പീണു. വില്ലാളിയുടെ മുസിൽ മുട്ടുകുത്തി ഇഴഞ്ഞുകൊണ്ട് അയാൾ തന്നെ കൊല്ലരുതെന്നു യാചിച്ചു.

ഖാനെ കാൽകൊണ്ട് തട്ടിമാറിക്കൊണ്ട് വില്ലാളി പറഞ്ഞു:

“നിങ്ങൾ ദണ്ഡുവർത്തികൾ പലതും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ഞാൻ നിങ്ങളെ കൊല്ലുന്നില്ല. പക്ഷേ നിങ്ങളുടെ സാന്നിദ്ധ്യം ഞാൻ വച്ചുപൊറുക്കുകയില്ല. ഉടൻ സ്ഥലം വിടണം. ഈ രാജ്യത്തുനിന്നു മൂന്നു ഏവിടെങ്കിലും പൊയ്ക്കാ. നിങ്ങളെ മേലിൽ ആരും കണ്ടുപോകരുത്..”

“നിങ്ങളുടെ യോദ്ധാക്കുടിയണിയിൽനിന്നു നന്ദി!” ത്സർക്കിൻ ഖാൻ പറഞ്ഞു.

അയാൾ കടംബസമേതം നാടുവിട്ടു. അതിനുശേഷം അയാളെ കണ്ടുവരാൻ മില്ല.

ധീരനായ വില്ലാളിയാകട്ടെ, ഭാര്യയുമൊത്തു പഴയ നാടോടിക്കൂടാരത്തിൽത്തന്നെ പാർത്തു. അവർ ശേഷിച്ച കാലം മുഴുവൻ പരസ്പരം സ്നേഹിച്ച് സുഖമായി കഴിഞ്ഞു.

വിവർത്തനം: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

രത്നം ഒരു തുർക്കിന്റെ നാടോടിക്കഥ

ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ വൃദ്ധനായ ഒരു വിധവയുണ്ടായിരുന്നു. അവർക്ക് ഒരു മകനെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. മിറാലി എന്നായിരുന്നു അവന്റെ പേര്. അവർ വളരെ സാധുക്കളായിരുന്നു. വൃദ്ധ അട്ടിൻറോമം ചീകി വൃത്തിയാക്കിയും തുണി അലക്കിക്കൊടുത്തും തനിക്കും തന്റെ മകനും ഭക്ഷണത്തിനുള്ള വക ഉണ്ടാക്കി വന്നു.

മിറാലി വളർന്നു വലുതായപ്പോൾ അമ്മ അവനോടു പറഞ്ഞു:

“മകനേ, എന്നിക്ക് ഇനി ജോലി ചെയ്യാനുള്ള ശേഷിയില്ല. നീ എന്തെങ്കിലും ജോലി കണ്ടുപിടിച്ച് കാലക്ഷേപം കഴിക്കണം.”

“അങ്ങിനെയാവട്ടെ,” മിറാലി പറഞ്ഞു. അവൻ ഉപജീവനം തേടി ഇറങ്ങി പലേടത്തും പോയെങ്കിലും ജോലിയൊന്നും കിട്ടിയില്ല.

കുറെ ദിവസം കഴിഞ്ഞു അവൻ ഒരു ബായുടെ വീട്ടിൽ ചെന്നു.

“ബായ്, നിങ്ങൾക്ക് പണിക്കാരനെ ആവശ്യമുണ്ടോ?” മിറാലി ചോദിച്ചു.

“ആവശ്യമുണ്ട്,” ബായ് പറഞ്ഞു.

അയാൾ മിറാലിയെ അപ്പോൾത്തന്നെ വേലയ്ക്കുടുത്തു.

* ബായ്—പഴയ തുർക്കി മേനിയായിരുന്നു എന്നർത്ഥം.—എഡി.

ഒരു ദിവസം കഴിഞ്ഞു. ബായ് പുതിയ പണിക്കാരനോടു യാത്രൊന്നും ചെയ്യാൻ പറഞ്ഞില്ല. രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞു. എന്നിട്ടും ബായ് അവൻ യാത്രൊന്നും നിർദ്ദേശവും കൊടുത്തില്ല. മൂന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞു. ബായ് അവനെ ഗൗനിക്കുന്നപോലുമില്ലെന്നു തോന്നി. മിറാലിക്ക് ഇതെല്ലാം വളരെ വിചിത്രമായിത്തോന്നി. ബായ് തന്നെ വേലയ്ക്കുടുത്തത് എന്തിനാണെന്ന് അവൻ അതുതപ്പൊൾ തുടങ്ങി.

അവൻ അതുകൊണ്ട് അയാളുടെയടുക്കൽ ചെന്നു ചോദിച്ചു:

“യജമാനനേ, എന്നിക്കു ചെയ്യാൻ ജോലി എന്തെങ്കിലുമുണ്ടോ?”

“ഉണ്ട്,” ബായ് പറഞ്ഞു. “നാളെ നീ എന്റെകൂടെ വരണം.”

പിറ്റേ ദിവസം ഒരു കാളയെ കശാപ്പുചെയ്ത് തൊലിയുരിക്കാൻ ബായ് മിറാലിയോടു പറഞ്ഞു. അതു ചെയ്തുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ നാലു വലിയ ചാക്കുകൾ കൊണ്ടുവരാനും രണ്ട് ഒട്ടകങ്ങളെ യാത്രയ്ക്കൊണ്ടുവരാനും പറഞ്ഞു.

കാളയുടെ തോലും ചാക്കുകളും ഒരു ഒട്ടകത്തിന്റെ പുറത്തു വച്ചു. ബായ് മറ്റേ ഒട്ടകത്തിന്റെ പുറത്തു കയറി. അവർ യാത്ര പുറപ്പെട്ടു.

അകലെയുള്ള ഒരു മലയുടെ അടിവാരത്തിലെത്തിയപ്പോൾ ബായ് ഒട്ടകങ്ങളെ നിർത്തി. ചാക്കുകളും കാളത്തോലും താഴെയിറക്കാൻ മിറാലിയോടു പറഞ്ഞു. മിറാലി അപ്രകാരം ചെയ്തു. കാളയുടെ തോൽ അകംപുറം തിരിച്ച് വിരിക്കാനും അതിന്മേൽ കിടക്കാനും ബായ് അവനോടു പറഞ്ഞു. അങ്ങനെ നാണെന്ന് മിറാലിക്ക് മനസ്സിലായില്ല. പക്ഷേ യജമാനനെ ധിക്കരിക്കാൻ അവൻ ഭയമായിരുന്നു. അയാൾ പറഞ്ഞതുപോലെ അവൻ പ്രവർത്തിച്ചു.

ബായ് അകത്തു മിറാലിയെയും വച്ച് തോൽ ചുരുട്ടി ഒരു ഭാഗ്യമാക്കി അമർത്തിക്കെട്ടി. എന്നിട്ട് ഒരു പാറയുടെ പിന്നിൽ ഒളിച്ചിരുന്നു.

കുറെ കഴിഞ്ഞു രണ്ടു വലിയ കഴുകന്മാർ പറന്നുവന്നു. പച്ചമാംസത്തിന്റെ മണമുള്ള തോൽ കൊക്കുകൂലിക്കാക്കൊണ്ടു അവ അതുനായി വളരെ ഉയരമുള്ള ഒരു മലയുടെ മുകളിലേക്കു പറന്നുപോയി.

അവിടെവെച്ച് കഴുകന്മാർ തോൽ അളളുകയും കൊത്തുകയും പല വഴിക്കും വലിക്കുകയും ചെയ്തു. തോൽ വിണ്ടുകീറി. മിറാലി ഉരുണ്ടു പുറത്തുവന്നു. അവനെ കണ്ടു ഭയന്ന് കഴുകന്മാർ തോലുംകൊണ്ടു പറന്നുപോയി.

മിറാലി ഏഴുന്നേറു നിന്നു ചുറ്റും നോക്കി.

ബായ് താഴെനിന്ന് അവനെ കണ്ടു. അയാൾ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

“നീ എന്തിനാണ് അവിടെ നിൽക്കുന്നത്? നിന്റെ കാൽക്കൽ കിടക്കുന്ന നിറമുള്ള കല്ലുകൾ താഴോട്ട് എറിഞ്ഞു താ!”

മിറാലി നോക്കിയപ്പോൾ നിരവധി രത്നങ്ങൾ പുറം ചിതറിക്കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. വരും, മാണിക്യം, മരതകം, ഇന്ദ്രനീലം, വൈഡൂര്യം തുടങ്ങി പലതുമുണ്ട്. വലിപ്പമുള്ള ആ മനോഹരരത്നങ്ങൾ സൂര്യപ്രകാശത്തിൽ വെട്ടിത്തിളങ്ങി.

മിറാലി രത്നങ്ങൾ പെറുക്കി ബായുടെനേരെ ഏറിഞ്ഞുകൊടുത്തു. വീഴുന്നതുവീഴുന്നതു് അയാൾ വേഗം പെറുക്കി ചാക്കിലിട്ടു. അങ്ങിനെ രണ്ടു ചാക്കുകൾ നിറച്ചു.

മിറാലി ഏറിഞ്ഞുകൊടുത്തുകൊണ്ടേയിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് അവന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു സംശയമുദിച്ചു. അതോടെ അവൻ ദേഹമാകെ ഒരു കിരുകിരപ്പ് അനുഭവപ്പെട്ടു.

“യജമാനനേ, ഞാൻ ഇവിടുന്നു് ഏങ്ങിനെ ഇറങ്ങിവരും?” അവൻ ബായോടു വിളിച്ചുപോയി.

“കല്പകൾ കറേക്കൂടി ഏറിഞ്ഞു താ,” ബായ് വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. “മലയിൽനിന്നു് ഇറങ്ങിവരേണ്ടതു് ഏങ്ങിനെയാണെന്നു് ഞാൻ പിന്നീടു് പറഞ്ഞുതരാം.”

മിറാലി അയാളെ വിശ്വസിച്ചു. അവൻ രത്നങ്ങൾ ഏറിഞ്ഞുകൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

ചാക്കുകളെല്ലാം നിറഞ്ഞപ്പോൾ ബായ് അവ പൊക്കി ഒട്ടകങ്ങളുടെ പുറത്തു വച്ചു.

“മകനേ,” അയാൾ ചൊടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് മിറാലിയോടു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. “എന്റെ പണിക്കാർക്കു കൊടുക്കുന്ന ജോലി എന്താണെന്നു് നിനക്കിപ്പോൾ മനസ്സിലായല്ലോ, അവർ എത്രപേർ മലയുടെ മുകളിലുണ്ടെന്നു നോക്കൂ!”

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ബായ് ഒട്ടകപ്പുറത്തു കയറി പോയി.

മിറാലി മലമുകളിൽ ഒറ്റയ്ക്കായി. താഴോട്ടിറങ്ങാൻ വല്ല വഴിയുമുണ്ടോ എന്നു് അവൻ നോക്കി. പക്ഷേ ചുറ്റും പടുകുഴികളും കിത്തനെയുള്ള പാറകളുമാണു്. മനുഷ്യരുടെ അസ്ഥികൾ അവിടെല്ലാം ചിതറിക്കിടപ്പുണ്ടു്. മിറാലിയെപ്പോലെ ബായുടെ പണിക്കാരായിരുന്നവരുടെ അസ്ഥികളാണവ.

മിറാലിക്കു് മയങ്കരമായ മീതി തോന്നി.

പെട്ടെന്ന് തലയ്ക്കു മുകളിൽ ചിറകടീശബ്ദം കേട്ടു. തല തിരിക്കാൻ കഴിയുന്നതിനുമുമ്പ് ഒരു കൂറ്റൻ കഴകൻ അവന്റെ മേൽ വന്നിരുന്നു. അതു് മിറാലിയെ കൊത്തിക്കിറാൻ ഭാവിച്ചു. പക്ഷേ മിറാലി മനസ്സാന്നിധ്യം വെടി

പറഞ്ഞില്ല. അവൻ കൈ രണ്ടുംകൊണ്ടു് കഴകന്റെ കാലുകളിൽ മുറക്കിപ്പിടിച്ചു കഴകൻ കരഞ്ഞുകൊണ്ടു് പറന്നുയർന്നു. മിറാലിയെ കടഞ്ഞുതാഴെയിടാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടു് അതു് വട്ടത്തിൽ പറന്നു. അവസാനം തളർന്നു് നിലത്തേക്കു വീണു. മിറാലി പിടിവിട്ടപ്പോൾ അതു് പറന്നുപോയി.

അങ്ങിനെ ഒരു യജമാനനെത്തിൽനിന്നു് മിറാലി രക്ഷപ്പെട്ടു.

അവൻ കമ്പോളത്തിൽ പോയി വീണ്ടും ജോലി അന്വേഷിച്ചുതുടങ്ങി. പെട്ടെന്ന് തന്റെ പഴയ യജമാനനായ ബായ് നടന്നുവരുന്നതു് കണ്ടു.

“ബായ്, പണിക്കാരനെ ആവശ്യമുണ്ടോ?” മിറാലി അയാളോടു ചോദിച്ചു.

തന്റെ പണിക്കാരിലാരെങ്കിലും ജീവനോടെ ഇരിക്കാനിടയുണ്ടെന്ന കാര്യം ബായ് ആലോചിച്ചതേയില്ല. ഇതേവരെ അങ്ങിനെയൊന്നു സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു് മിറാലി മറെറൊരാളാണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചു് അയാൾ അവനെ വേലയ്ക്കുടുത്തു് വീട്ടിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി.

താമസിയാതെ ഒരു കാളയെ കശാപ്പുചെയ്തു് തോലിയുരിക്കാനും അതു് ചെയ്തുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ രണ്ടു് ഒട്ടകങ്ങളെ തയ്യാറാക്കാനും നാലു ചാക്കുകൾ കൊണ്ടുവരാനും ബായ് മിറാലിയോടു പറഞ്ഞു.

അവർ അതേ മലയുടെ അടിവാരത്തിലെത്തി. മുമ്പത്തെപ്പോലെ മിറാലിയോടു് കാളയുടെ തോലിന്റെ മീതെ കിടക്കാനും അതുകൊണ്ടു് ദേഹം മൂടാനും ബായ് പറഞ്ഞു.

“ഏങ്ങിനെ ചെയ്യണമെന്നു കാണിച്ചുതരു. ഏനിക്കു് മുഴുവനും മനസ്സിലായില്ല,” മിറാലി പറഞ്ഞു.

“മനസ്സിലാക്കാൻ എന്തിരിക്കുന്നു? ഇങ്ങനെയാണു ചെയ്യേണ്ടതു്,” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ബായ് അകംപുറം തിരിച്ചിട്ടിരുന്ന തോലിന്റെ മീതെ നിവർന്നു കിടന്നു.

മിറാലി ഉടനെ ബായിയെ അകത്തു വച്ചു് തോൽ ചുരുട്ടി ഒരു ഭാഗ്യമാക്കി മുറക്കിക്കെട്ടി. അതുകഴിഞ്ഞു് അവൻ മാറി നിന്നു.

“നിൽക്കു്, നിൽക്കു്,” ബായ് വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. “നീ ഏന്താണു് ഇതു് ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്?”

പക്ഷേ ആ നിമിഷത്തിൽ രണ്ടു കഴകന്മാർ പറന്നുവന്നു് കാളയുടെ തോലും കൊത്തിയെടുത്തുകൊണ്ടു് മലയുടെ മുകളിലേക്കു പറന്നുപോയി. അവിടെ വച്ചു് അവ കൊക്കും നഖവുമുപയോഗിച്ചു് തോൽ വലിച്ചുകീറാൻ തുടങ്ങി.

ബായിയെ കണ്ടയുടൻ പറന്നുപോവുകയും ചെയ്തു. ബായ് തപ്പിപ്പിടഞ്ഞു എഴുന്നേറ്റു.

“വേഗമാകട്ടെ, ബായ്. സമയം കളയേണ്ട. ഞാൻ എറിഞ്ഞുതന്നതുപോലെ രത്നങ്ങൾ എനിക്കു എറിഞ്ഞുതന്നു,” മിറാലി താഴെനിന്ന് വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

അപ്പോഴേ ബായ് അവനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞുള്ള. ഭയവും കോപവും കൊണ്ട് അയാളുടെ ദേഹം വിറച്ചു.

“നീ എങ്ങിനെയാണ് മലയിൽനിന്ന് ഇറങ്ങിയത്? വേഗം പറ!” അയാൾ മിറാലിയോടു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

“രത്നങ്ങൾ കഴിയുന്നത്ര എറിഞ്ഞുതന്നു. എനിക്കു മതിയാവുമ്പോൾ മലയിൽനിന്ന് ഇറങ്ങേണ്ടതെങ്ങിനെയെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞുതന്നു,” മിറാലി പറഞ്ഞു.

ബായ് രത്നങ്ങൾ എറിഞ്ഞുകൊടുത്തു. വീഴുന്നതുവീഴുന്നതു് മിറാലി തൽക്ഷണം ചാക്കിലാക്കി. ചാക്കുകൾ നിറഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ അവ പൊക്കി ഒട്ടകങ്ങളുടെ പുറത്തു വച്ചു.

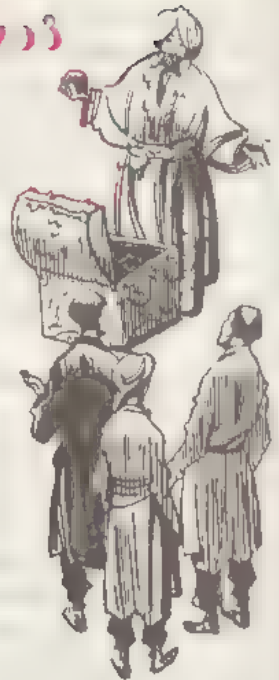
“ബായ്, നിങ്ങൾ ചുറ്റും നോക്കൂ,” അവൻ അയാളോടു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. “നിങ്ങൾ മരണത്തിന്റെ വായിലേക്കു തള്ളിവീട്ടുവരുടെ അസ്ഥികൾ അലിപ്പെട്ടു ചിതാക്കിപ്പോയുണ്ട്. മലയിൽനിന്ന് ഇറങ്ങേണ്ട വിധം അവരോടു ചോദിക്കാത്തതെന്തു്? ഞാൻ വീട്ടിൽ പോവുകയാണ്.”

ഒട്ടകങ്ങളെ പുറകോട്ടു തിരിച്ചു മിറാലി അമ്മയുടെ വീട്ടിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു.

ഭീഷണികളും യാചനകളും വിളിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് ബായ് മലയുടെ മുകളിൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ഓടിനടന്നു. പക്ഷേ അതുകൊണ്ട് എന്തു പ്രയോജനം? അയാളുടെ വിളികൾ കേൾക്കാൻ ആരുണ്ട്?!

വിവർത്തനം: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

ബുദ്ധിമാന്ദ്യമായ നോക്കുവാൻ ഒരു ഉസ്ബെക്ക് നാടോടിക്കഥ

ഒരിക്കൽ ഒരിടത്തു് ഒരു ദരിദ്രൻ മൂന്നു പുത്രന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ പലപ്പോഴും അവരോടു പറയും:

“കുട്ടികളേ, നമുക്ക് ആട്ടിൻപറമ്പുമില്ല, സ്വർണ്ണവുമില്ല. നമുക്ക് യാതൊന്നുമില്ല. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ മറ്റൊരു തരത്തിലുള്ള ധനം സമ്പാദിക്കാനാണ് ശ്രമിക്കേണ്ടതു്. നിങ്ങൾ കൂടുതൽ അറിയും വിവരവും സമ്പാദിക്കണം. യാതൊന്നും നിങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടാതിരിക്കരുതു്. വലിയ ആട്ടിൻപറമ്പുക്കുളപകരം നിങ്ങൾക്കു് കൂർമ്മബുദ്ധിയുണ്ടാകും. സ്വർണ്ണത്തിനു പകരം നിങ്ങൾക്കു് സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയുണ്ടാകും. ഇത്തരം സമ്പാദ്യമുള്ളപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു് ഒരിക്കലും ദുഃഖിക്കേണ്ടിവരികയില്ല. മററുള്ളവരെപ്പോലെതന്നെ സുഖമായി കഴിയാൻ സാധിക്കും.”

കാലം കരെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വൃദ്ധൻ മരിച്ചു. സഹോദരന്മാർ കൂടിയാലോചിച്ചു. അവർ പറഞ്ഞു:

“നമുക്കു് ഇവിടെ ചെയ്യാനൊന്നുമില്ല. ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞു് ലോകം കാണാം. വേണ്ടിവന്നാൽ ആട്ടിയന്മാരായോ കൃഷിപ്പണിക്കാരായോ ജോലി നോക്കാമല്ലോ. ഏവിടെയാണെങ്കിലും നമ്മൾ പട്ടിണി കിടക്കുകയില്ല.”

അവർ യാത്രയ്ക്കുള്ള ഒരുക്കങ്ങളെല്ലാം ചെയ്ത് പുറപ്പെട്ടു.

അവർ വിജനമായ താഴ്വരകളും ഉയരമുള്ള മലകളും കടന്നു. അങ്ങിനെ നാല്പതു നീണ്ട ദിവസം നടന്നു.

ഇതിനകം അവർ കരുതിവെച്ചിരുന്ന ഭക്ഷണം മുഴുവൻ തിന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു, അവർ നടന്നു തളർന്നു. കാൽ വേദനിച്ചു. എനിട്ടും വഴി അവസാനിക്കുന്ന മട്ടില്ല. കുറച്ചുനേരം വിശ്രമിച്ചശേഷം അവർ വീണ്ടും നടപ്പു തുടർന്നു.

അവസാനം ദൂരെ മരങ്ങളും ഗോപുരങ്ങളും വീടുകളും കാണാറായി. ഒരു വലിയ പട്ടണമായിരുന്നു അത്.

സഹോദരന്മാർക്ക് വലിയ സന്തോഷമായി. അവർ നടപ്പിന്റെ വേഗത കൂട്ടി.

“കുച്ചപ്പാടെല്ലാം തീർന്നു, നല്ലതു വരാനിരിക്കുന്നേയുള്ളു,” അവർ പറഞ്ഞു.

പട്ടണമടുക്കാരായപ്പോൾ മുത്ത സഹോദരൻ പെട്ടെന്നു നിന്നു. നിലത്തു നോക്കിക്കൊണ്ട് അയാൾ പറഞ്ഞു:

“കുറച്ചുമുമ്പ് വലിയൊരു ഒട്ടകം ഈ വഴി കടന്നുപോയി.”

കുറച്ചു ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ രണ്ടാമത്തെ സഹോദരൻ നിന്നിട്ട് റോഡിന്റെ ഇരുവശവും നോക്കിയശേഷം പറഞ്ഞു:

“ഒട്ടകത്തിന്റെ ഒരു കണ്ണിനു കാഴ്ചയില്ലായിരുന്നു.”

അവർ പിന്നെയും നടന്നു. അപ്പോൾ ഇളയ സഹോദരൻ പറഞ്ഞു:

“ഒരു സ്ത്രീയും കണ്ടതും ഒട്ടകത്തിന്റെ പുറത്തു് സഞ്ചരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.”

“ശരിയാണ്,” മറ്റു രണ്ടു സഹോദരന്മാർ പറഞ്ഞു. അവർ മൂന്നുപേരും പിന്നെയും മുന്നോട്ടു നടന്നു.

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞു് ഒരാൾ കുതിരപ്പുറത്തു് അവരുടെ ഒപ്പമെത്തി. മുത്ത സഹോദരൻ അയാളെ നോക്കി ചോദിച്ചു:

“കുതിരസവാരിക്കാരോ, കാണാത്തപോയ ഏതോ നോക്കുകയല്ലേ നിങ്ങൾ?”

സവാരിക്കാരൻ കുതിരയെ കടിഞ്ഞാൺ പിടിച്ചു നിർത്തി.

“അതെ,” അയാൾ പറഞ്ഞു.

“ഒരു ഒട്ടകമാണോ കാണാതെ പോയതു്?” മുത്ത സഹോദരൻ ചോദിച്ചു.

“അതെ.”

“ഒരു വലിയ ഒട്ടകമാണോ?”

“അതെ.”

“അതിന്റെ ഇടത്തെ കണ്ണിനു കാഴ്ചയില്ല, അല്ലേ?” രണ്ടാമത്തെ സഹോദരൻ ചോദിച്ചു.

“ശരിയാണ്.”

“ഒരു സ്ത്രീയും കണ്ടതും അതിന്റെ പുറത്തു് സഞ്ചരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു, അല്ലേ?” ഇളയ സഹോദരൻ ചോദിച്ചു.

സവാരിക്കാരൻ സഹോദരന്മാരെ സംശയത്തോടെ നോക്കി. അയാൾ പറഞ്ഞു.

“അപ്പോൾ നിങ്ങളാണ് എന്റെ ഒട്ടകത്തെ ഏടുത്തതു്, അല്ലേ? തുറന്നു പറയിൻ! എന്തു ചെയ്തു അതിനെ?”

“ഞങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ഒട്ടകത്തെ കണ്ടതുപോലുമില്ല,” സഹോദരന്മാർ പറഞ്ഞു.

“അതിനെപ്പറ്റി ഇത്ര വളരെ കാര്യങ്ങൾ നിങ്ങൾ പിന്നെ എങ്ങിനെ അറിഞ്ഞു?”

“ഞങ്ങൾക്ക് ഞങ്ങളുടെ കണ്ണുകൾ ഉപയോഗിക്കേണ്ടതെങ്ങിനെയെന്നും കാര്യങ്ങൾ അനുമാനിക്കേണ്ടതെങ്ങിനെയെന്നും അറിയാം,” സഹോദരന്മാർ പറഞ്ഞു. “സമയം കളയാതെ വേഗം ആ വഴിക്കു പോയാൽ നിങ്ങൾക്കു നിങ്ങളുടെ ഒട്ടകത്തെ കണ്ടുകിട്ടും.”

“ഇല്ല,” ഒട്ടകത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ പറഞ്ഞു. “ഞാൻ ആ വഴിക്കു പോവുകയില്ല. എന്റെ ഒട്ടകം നിങ്ങളുടെ കയ്യിലുണ്ട്. അതു തിരിച്ചുതരണം.”

“ഞങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ഒട്ടകത്തെ കണ്ടിട്ടുപോലുമില്ല,” സഹോദരന്മാർ പറഞ്ഞു.

പക്ഷേ സവാരിക്കാരൻ അവർ പറഞ്ഞതു ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. അയാൾ വാളുരി വീശിക്കൊണ്ട് സഹോദരന്മാരോടു മുമ്പേ നടക്കാൻ പറഞ്ഞു. അങ്ങിനെ നടത്തി അയാൾ അവരെ നേരെ ആ നാട്ടിലെ അധിപനായ പാദുഷായുടെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. സഹോദരന്മാരെ കാവൽക്കാരെ ഏല്പിച്ചിട്ട് അയാൾ നേരെ പാദുഷായുടെ അടുത്തുചെന്നു.

“ഞാൻ എന്റെ ആട്ടിൻപറങ്ങളെ മലയിലേക്കു കൊണ്ടുപോവുകയായിരുന്നു,” അയാൾ പറഞ്ഞു. “ഭാര്യയും കൊച്ചുകുറും ഒരു കണ്ണിനു കാഴ്ചയില്ലാത്ത ഒരു വലിയ ഒട്ടകത്തിന്റെ പുറത്തു കയറി എന്റെ പിറകെ വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവർ എങ്ങിനെയോ പിന്നിലായി. അവർക്കു വഴി ഞെറി. ഞാൻ അവരെ അന്വേഷിച്ചു പോകുമ്പോൾ കാൽനടയായി പോകുന്ന മൂന്നുപേരെ

വഴിക്കു കണ്ടു അവർ എന്റെ ഒട്ടകത്തെ മോഷ്ടിച്ചുവെന്നു എനിക്കു തീർച്ചയാണു്, എന്റെ ഭാര്യയേയും മകനേയും അവർ വധിച്ചുകാണും എന്നാണു് എന്റെ ഭയം.”

“അങ്ങിനെ തോന്നാൻ കാരണമെന്താണു്?” അയാൾ സംസാരിച്ചതീർന്നപ്പോൾ പാദുഷാ ചോദിച്ചു.

“ഞാൻ ഒരുക്ഷരംപോലും അങ്ങോട്ടു പറയാതെത്തന്നെ ഒട്ടകം വലുതായിരുന്നെന്നും അതിന്റെ ഒരു കണ്ണിനു കാഴ്ചയില്ലായിരുന്നെന്നും കഞ്ഞിനെയുംകൊണ്ടു് ഒരു സ്ത്രീ അതിന്റെ പുറത്തു സഞ്ചരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും അവർ പറഞ്ഞു.”

പാദുഷാ ഒരു നിമിഷം ആലോചിച്ചു.

“നിങ്ങൾ പറയുന്നതുപോലെ, അങ്ങോട്ടൊന്നും പറയാതെത്തന്നെ അവർക്കു് നിങ്ങളുടെ ഒട്ടകത്തെ ഇത്ര സൂക്ഷ്മമായി വിവരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ തീർച്ചയായും അവർ അതിനെ മോഷ്ടിച്ചിരിക്കണം.” അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. “പോയി ആ കള്ളന്മാരെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവരൂ.”

ഒട്ടകത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ പോയി താമസിയാതെ മൂന്നു സഹോദരന്മാരായി മടങ്ങിവന്നു.

“പറയിൻ, കള്ളന്മാരേ!” പാദുഷാ ഭീഷണമായി പറഞ്ഞു. “പറയിൻ! ഈ മനുഷ്യന്റെ ഒട്ടകത്തെ നിങ്ങൾ എന്തു ചെയ്തു?”

“ഞങ്ങൾ കള്ളന്മാരല്ല, അയാളുടെ ഒട്ടകത്തെ കണ്ടിട്ടമില്ല,” സഹോദരന്മാർ പറഞ്ഞു.

പാദുഷാ പറഞ്ഞു:

“ഒട്ടകത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ ഒന്നും പറയാതെത്തന്നെ നിങ്ങൾ അയാളോടു് അതിനെ വിവരിച്ചല്ലോ. നിങ്ങൾ അതിനെ മോഷ്ടിച്ചില്ലെന്നു പറയാൻ എങ്ങിനെ ധൈര്യപ്പെട്ടു?”

“അല്ലയോ പാദുഷാ! അതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനൊന്നുമില്ല.” സഹോദരന്മാർ പറഞ്ഞു. “സകലരും ശ്രദ്ധിക്കാൻ ഞങ്ങൾ കട്ടിക്കാലം മുതലേ ശീലിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വളരെ സമയം ചെലവഴിച്ചു് ഞങ്ങൾ കാര്യങ്ങൾ നിരീക്ഷിക്കാനും മനസ്സിരുത്തി ചിന്തിക്കാനും പഠിച്ചു. അതുകൊണ്ടാണു് ഒട്ടകത്തെ കാണാതെത്തന്നെ അതിനെ വിവരിക്കാൻ ഞങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞതു്.”

പാദുഷാ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

“കാണാത്ത ഒന്നിനെപ്പറ്റി ഇത്രയേറെ കാര്യങ്ങൾ അറിയാൻ സാധ്യമാണോ?” അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

“അതെ,” സഹോദരന്മാർ പറഞ്ഞു.

“ശരി, നിങ്ങൾ പറയുന്നതു നേരത്തോ എന്നു നോക്കാം.”

പാദുഷാ മന്ത്രിയെ വിളിച്ചു് ചെവിയിലെത്തോ മന്ത്രിച്ചു.

മന്ത്രി ഉടൻതന്നെ കൊട്ടാരത്തിൽനിന്നു് ഇറങ്ങിപ്പോയി. പക്ഷേ വേഗംതന്നെ തിരിച്ചുവന്നു. കൂടെ വലിയൊരു പെട്ടി ഒരു പലകത്തട്ടിൽ ചുമന്നുകൊണ്ടു് രണ്ടു ഭൃത്യന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. പെട്ടി സൂക്ഷിച്ചു് പാദുഷാ കാണത്തക്കവണ്ണം വാതുക്കൽ ഒരിടത്തു് ഇറക്കിവെച്ചിട്ടു് അവർ മാറിനിന്നു സഹോദരന്മാർ അവർ ചെയ്യുന്നതെല്ലാം ദൂരെനിന്നു ശ്രദ്ധിക്കുകയായിരുന്നു. പെട്ടി എവിടുന്നു കൊണ്ടുവന്നു, അതു് ചുമന്നുകൊണ്ടുവന്ന രീതി, നിലത്തിറക്കിവെച്ച വിധം, ഇതെല്ലാം അവർ ശ്രദ്ധിച്ചു.

“കള്ളന്മാരേ, ആ പെട്ടിക്കെത്തു് എന്താണെന്നു പറയിൻ,” പാദുഷാ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

“അല്ലയോ പാദുഷാ, ഞങ്ങൾ കള്ളന്മാരല്ലെന്നു നേരത്തേതന്നെ പറഞ്ഞല്ലോ,” മുത്ത സഹോദരൻ പറഞ്ഞു. “പക്ഷേ വേണമെങ്കിൽ ആ പെട്ടിക്കെത്തുള്ളതു് എന്താണെന്നു ഞാൻ പറയാം. ഒരു ചെറിയ ഉരുണ്ട സാധനമാണു് അതിലുള്ളതു്.”

“അതൊരു മാതളനാരങ്ങയാണു്,” രണ്ടാമത്തെ സഹോദരൻ പറഞ്ഞു:

“അതെ, അതു് ശരിക്കു പഴുത്തിട്ടില്ല,” ഇളയ സഹോദരൻ പറഞ്ഞു.

ഇതു കേട്ടു് പെട്ടി അടുത്തു കൊണ്ടുവരാൻ പാദുഷാ കല്പിച്ചു. ഭൃത്യന്മാർ ഉടൻ അനുസരിച്ചു. പെട്ടി തുറക്കാൻ പാദുഷാ കല്പിച്ചു. തുറന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം അകത്തു നോക്കി. പെട്ടിക്കുള്ളിൽ പാകംവരാത്ത ഒരു മാതളനാരങ്ങ കിടക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായ അത്ഭുതം ചില്ലറയല്ല. വിസ്മയാധിനനായി പാദുഷാ മാതളനാരങ്ങ പുറത്തെടുത്തു് അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന എല്ലാവരെയും കാണിച്ചുകൊടുത്തു. ഒട്ടകത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥന്റെനേരെ തിരിഞ്ഞു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

“ഇവർ കള്ളന്മാരല്ലെന്നു തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു. അവർ വാസ്തവത്തിൽ കൂർമ്മബുദ്ധികളാണു്. നിങ്ങൾ ഒട്ടകത്തെ വേറെ എവിടെങ്കിലും പോയി അന്വേഷിക്കുക.”

സഹോദരന്മാരുടെ നിരീക്ഷണപാടവവും ബുദ്ധികൂർമ്മതയും പാദുഷായുടെ കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന സകലരെയും അത്ഭുതപ്പെടുത്തി പക്ഷേ പാദുഷായ്ക്കു് ഏറ്റവുമധികം അത്ഭുതം തോന്നിയതു്, അദ്ദേഹം പലതരം വിശിഷ്ട വിഭവങ്ങൾ വരുത്തി സഹോദരന്മാരെ സൽക്കരിച്ചു.

“നിങ്ങൾ ഒരു കുറ്റവും ചെയ്തിട്ടില്ല,” അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. “നിങ്ങൾക്ക് എവിടെ വേണമെങ്കിലും പോകാം. പക്ഷേ ആദ്യംതന്നെ നിങ്ങൾ ഏല്പാ കാര്യങ്ങളും അവ നടന്ന മുറയ്ക്കു പറയണം. ആ മനുഷ്യന്റെ ഒട്ടകം കാണാതെപോയെന്നു നിങ്ങൾ എങ്ങിനെ അറിഞ്ഞു? ഒട്ടകം എങ്ങനെയായിത്തീർന്നു നിങ്ങൾക്ക് എങ്ങിനെ പറയാൻ കഴിഞ്ഞു?”

മുത്ത സഹോദരൻ പറഞ്ഞു:

“മണ്ണിൽ വലിയ കാല്പാടുകൾ കണ്ടപ്പോൾ വളരെ വലിപ്പമുള്ള ഒരു ഒട്ടകം ആ വഴി കടന്നുപോയെന്നു എനിക്കു മനസ്സിലായി. റോഡിൽവെച്ച് ഞങ്ങളുടെ ഒപ്പമെത്തിയ മനുഷ്യൻ ചുറ്റും നോക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അയാൾ അന്വേഷിക്കുന്നതൊന്നെന്നു എനിക്കു തൽക്ഷണം മനസ്സിലായി.”

“കൊള്ളാം,” പാദുഷാ പറഞ്ഞു. “ഒട്ടകത്തിന്റെ ഇടത്തെ കണ്ണിനു കാഴ്ചയില്ലെന്നു അയാളോട് പറഞ്ഞതു നിങ്ങളിലാരാണു?”

രണ്ടാമത്തെ സഹോദരൻ ഏഴുനോറ്റുനിന്നു.

“ഞാനാണു,” അയാൾ പറഞ്ഞു.

“ഒട്ടകത്തിന്റെ ഇടത്തെ കണ്ണിനു കാഴ്ചയില്ലെന്നു എങ്ങിനെ മനസ്സിലായി? അന്ധതയുടെ പാടുകൾ റോഡിൽ കാണാൻ പറുകയില്ലല്ലോ.”

“റോഡിന്റെ വലതുവശത്തെ പുല്ലെല്ലാം കുടിച്ചുതിന്നിരുന്നു. ഇടതുവശത്തേതു തൊട്ടിട്ടുമില്ല. അതിൽനിന്നു ഞാൻ അനുമാനിച്ചതാണു,” രണ്ടാമത്തെ സഹോദരൻ പറഞ്ഞു.

“ഷേഖ!” പാദുഷാ പറഞ്ഞു. “ഒരു സ്ത്രീയും കുഞ്ഞും ഒട്ടകത്തിന്റെ പുറത്തു സഞ്ചരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു ഉറപ്പിച്ചതു ആരാണു?”

“ഞാനാണു,” ഇളയ സഹോദരൻ പറഞ്ഞു. “ഒട്ടകം മുട്ടുകത്തിനിന്നു കിടം ഞാൻ കണ്ടു. അടുത്തുതന്നെ മണലിൽ ഒരു സ്ത്രീയുടെ ചെരിപ്പിന്റെ പാടുകളും കണ്ടു. അതിലും ചെറിയ പാടുകൾ കണ്ടപ്പോൾ സ്ത്രീയുടെ കൂടെ ഒരു കുഞ്ഞുമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു മനസ്സിലായി.”

“കൊള്ളാം. നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതു നേരമാണു,” പാദുഷാ പറഞ്ഞു. “പക്ഷേ പാകംപരാത്ത ഒരു മാതളനാരങ്ങയാണു പെട്ടിയിലുള്ളതെന്നു നിങ്ങൾ എങ്ങിനെ കണ്ടുപിടിച്ചു? എനിക്കതു തീരെ മനസ്സിലാകുന്നില്ല.”

മുത്ത സഹോദരൻ പറഞ്ഞു:

“രണ്ടു ഭൃത്യന്മാർ പെട്ടി ചുമന്നുകൊണ്ടുവന്ന വിധത്തിൽനിന്നു അതിനു തീരെ ഘനമില്ലെന്നു വ്യക്തമായിരുന്നു. അവർ അതു താഴെ ഇറക്കിവെക്കുമ്പോൾ വളരെ വലിപ്പമില്ലാത്ത ഒരു ഉരുണ്ട സാധനം ഒരറ്റത്തുനിന്നും മറോ

ക്കുറുമ്പോഴായി ഉരുണ്ടുപോകുന്നതുപോലുള്ള ഒരു ശബ്ദം ഞാൻ അതിനകത്തുനിന്നു കേട്ടു.”

രണ്ടാമത്തെ സഹോദരൻ പറഞ്ഞു:

“പെട്ടി കൊണ്ടുവന്നതു തോട്ടത്തിൽനിന്നായതുകൊണ്ടും അതിനകത്തുള്ളതു ചെറിയൊരു ഉരുണ്ട സാധനമായതുകൊണ്ടും അതു ഒരു മാതളനാരങ്ങയായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ അനുമാനിച്ചു. കാരണം അങ്ങയുടെ കൊട്ടാരത്തിനടുത്തു ധാരാളം മാതളനാരങ്ങകൾ നില്ക്കുന്നു.”

“ഷേഖ!” പാദുഷാ പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം ഇളയ സഹോദരന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞു.

“പക്ഷേ മാതളനാരങ്ങപാകം വന്നതല്ലെന്നു എങ്ങിനെ മനസ്സിലായി?” അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

“ആണ്ടിന്റെ ഈ സമയത്തു മാതളനാരങ്ങകൾ പാകംപരാത്തതായിരിക്കും. അങ്ങേക്കു തന്നെ കാണാവുന്നതാണതു.”

അയാൾ തുറന്നുകിടക്കുന്ന ജനാലയുടെ നേരെ കൈ ചൂണ്ടി.

പാദുഷാ പുറത്തേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ തന്റെ തോട്ടത്തിലെ മാതളനാരങ്ങകൾ നിറയെ പച്ച കായ്കളാണെന്നു കണ്ടു.

സഹോദരന്മാരുടെ അസാധാരണമായ നിരീക്ഷണപാടവവും ബുദ്ധിമുട്ടും കണ്ടു പാദുഷായ്ക്കു അത്ഭുതപ്പെടാതിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

“നിങ്ങൾക്കു പണവും ഐഹികസമ്പാദ്യങ്ങളും കുറവായിരിക്കും. പക്ഷേ നിങ്ങൾ തീർച്ചയായും ബുദ്ധിയിൽ സമ്പന്നരാണു!” അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

വിവർത്തനം: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

അന്യാഗ്രഹിയായ കസി

ഒരു താജിക്ക് നാടോടിഗമം

പണ്ടൊരിക്കൽ ഒരിടത്തു് ഒരു ദരിദ്രനാണായിരുന്നു. അയാൾ വളരെ കഠിനമായി അദ്ധ്വാനിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നെങ്കിലും ദരിദ്രനായിത്തന്നെ കഴിഞ്ഞു. അതുകൊണ്ടു് അയാൾ നാടു വിട്ടു് ദുരന്തങ്ങളെ ഒരു പട്ടണത്തിൽ പോയി കാലക്ഷേപം കഴിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു. വീടുകാരോടു് യാത്രപറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അയാൾ പുറപ്പെട്ടു.

അയാൾ എത്ര ദൂരം സഞ്ചരിച്ചെന്നു് ആർക്കുമറിഞ്ഞുകൂടാ. ഏതായാലും അവസാനം അയാൾ ഉദ്ദേശിച്ച പട്ടണത്തിൽ എത്തി. ഉടൻതന്നെ ജോലിയന്വേഷിച്ചു് വീടുതോറും കയറിയിറങ്ങാൻ തുടങ്ങി. അയാൾ ഒരു ജോലിയും നിരസിച്ചില്ല—അതു് എത്ര കഠിനമാണെങ്കിൽ

കൂടി കിട്ടിയതെല്ലാം ചെയ്തു. ഏതു ജോലി ഏല്പിച്ചാലും അയാൾ അതു് സന്തോഷത്തോടെ ചെയ്തും. അതും ഭംഗിയായി ചെയ്തതീർക്കും.

കിട്ടിയ പണത്തിൽനിന്നും അയാൾ ഭക്ഷണത്തിനുള്ളതു മാത്രമേ ചെലവാക്കിയുള്ളൂ. ബാക്കി ചെറിയൊരു സഞ്ചിയിൽ സൂക്ഷിച്ചുപോന്നു.

“ഞാൻ കുറച്ചുകാലംകൂടി ജോലി ചെയ്തു് കുറേക്കൂടി പണം സമ്പാദിക്കാം. എന്നിട്ടു വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങും,” അയാൾ സ്വയം പറഞ്ഞു.

അങ്ങിനെ ഏതാനും വർഷങ്ങൾ അയാൾ കഠിനമായി അദ്ധ്വാനിച്ചു. ആയിരം തങ്കം* അയാൾക്കു് സമ്പാദിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. ഒരു ദരിദ്രനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതൊരു വലിയ തുകയായതുകൊണ്ടു് അയാൾ അത്യാഹ്ലാസത്തോടെ ക്ലേശിക്കാൻ തുടങ്ങി. അയാൾ സ്വയം പറഞ്ഞു:

* തങ്കം—പ്രാചീന താജിക്ക് നാണയം.—എഡി.

“ഈ പണം ഗ്രഹപ്പിഴയ്ക്കു് കളഞ്ഞുപോയാലോ?... അതു് കൊണ്ടുനടക്കുന്നതു് മായത്തരമാണു്; നഷ്ടപ്പെട്ടെന്നു വരും. അതുമല്ല, ചിലപ്പോൾ വല്ല കഷ്ടതയും കാര്യമായിത്തീരു് ഏതെന്നു് കൊണ്ടു് പണമെടുത്തെന്നും വരും. ഞാൻ സാധിക്കുന്ന സ്ഥലത്തു് പണം ഒളിച്ചുവെക്കാനും നിവൃത്തിയില്ല. അതു് അവിടന്നും കാണാതെപോകാൻ ഇടയുണ്ടു്. ഞാൻ പണം ഒളിച്ചുവെക്കുന്നതു് ആരെങ്കിലും കണ്ടെന്നുവരും. കൗശലക്കാരും കബളികളുമായി പലരുണ്ടു് ഈ ലോകത്തു്. അവർ ഏന്റെ പണം തട്ടിയെടുക്കും. അപ്പോൾ എനിക്ക് വെറുംകയ്യോടെ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങേണ്ടി വരും....”

അയാളുടെ ചിന്തകൾ അങ്ങിനെ പോയി. എന്തു ചെയ്യേണ്ടു എന്ന് അയാൾക്കു് നിശ്ചയമായില്ലായിരുന്നു. അവസാനം തന്റെ ആയിരം തങ്കം തന്നിടവേണ്ടി സൂക്ഷിക്കാനായി കസി*യെ ഏല്പിക്കാൻ അയാളറച്ചു.

“സത്യസന്ധനും ധർമ്മിഷ്ഠനുമായ ഒരാളാണദ്ദേഹം എന്നാണു് ആളുകൾ പറയുന്നതു്,” അയാൾ സ്വയം പറഞ്ഞു. “ഏന്റെ പണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽ സൂക്ഷിതമായിരിക്കും. വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോകാൻ നേരത്തു് ഞാനതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽനിന്നു് തിരിച്ചുവാങ്ങിച്ചോളാം.”

ദരിദ്രന്റെ ആലോചന പോയതു് അങ്ങിനെയാണു്. അതു മനസ്സിൽ വച്ചുകൊണ്ടാണു് അയാൾ കസിയെ ചെന്നു കണ്ടതു്. കസി അയാളെ സ്വീകരിച്ചിട്ടു്, വന്നതെത്തിനാണെന്നു ചോദിച്ചു.

“അല്ലയോ ബഹുമാനപ്പെട്ട കസി, ഏന്റെ പണം എനിക്കുവേണ്ടി സൂക്ഷിച്ചുവെക്കാനായി അങ്ങയെ ഏല്പിക്കണമെന്നാണു് ഏന്റെ ആഗ്രഹം. ഇതിലും സൂക്ഷിതമായ ഒരിടം എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ഞാൻ ഈ പട്ടണത്തിൽ താമസിച്ചു് പണിയെടുക്കുന്നിടത്തോളം കാലം ദയവുചെയ്തു് ഇതു് സൂക്ഷിച്ചുവെക്കും.”

കസി പണസഞ്ചി വാങ്ങിക്കൊണ്ടു് ഗൗരവപൂർവ്വം പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ നിന്റെ അപേക്ഷ സന്തോഷം നിറവേററാം. നീ പറഞ്ഞതു നേരമാണു്. നിന്റെ പണം സൂക്ഷിക്കാൻ ഇതിലും സൂക്ഷിതമായ ഒരിടം കാണാൻ സാദ്ധ്യമല്ല.”

ദരിദ്രൻ അവിടന്നു് ഇറങ്ങി. കസി പണം ഏണ്ണി വലിയൊരു പെട്ടിക്കെടുത്തു വച്ചു.

* കസി—നൂറായിരം.—എഡി.

കരേക്കാലം കഴിഞ്ഞു. പണത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ വീട്ടിൽ പോകാൻ തയ്യാറായി. അയാൾ കസിയുടെ അടുത്തു ചെന്നു പറഞ്ഞു:

“ബഹുമാനപ്പെട്ട കസി, എന്റെ പണം തിരിച്ചുതരു. ഞാൻ നാളെ പട്ടണം വിടുകയാണ്.”

കസി അയാളെ നോക്കി.

“ഏതു പണത്തിന്റെ കാര്യമാണ് നീ പറയുന്നത്?” അയാൾ ചോദിച്ചു.

“ബഹുമാനപ്പെട്ട കസി, എനിക്കുവേണ്ടി സൂക്ഷിക്കാൻ ഏല്പിച്ച ആയിരം തുകയുടെ കാര്യം.”

“നിനക്കു ക്രാന്താണ്!” കസി അട്ടഹസിച്ചു. “നീ എപ്പോഴാണ് എന്നെ പണം ഏല്പിച്ചത്? ഇതു നല്ല കാര്യം! ആയിരം തുകാപോലും! നിന്റെ പൂർവ്വികന്മാർ കഴിഞ്ഞ ഏഴു തലമുറകളായി ഒരു നൂറു തുകാപോലും ഒരുമിച്ചു കണ്ടിട്ടില്ലല്ലോ! നിനക്കു പിന്നെ എവിടുന്നാണ് ആയിരം തുകാ കിട്ടുന്നത്?”

താൻ പണം കൊണ്ടുവന്ന ദിവസവും അവർ തമ്മിൽ അപ്പോൾ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളും കസിയെ ഓർമ്മപ്പെടുത്താൻ ദരിദ്രൻ ശ്രമിച്ചുനോക്കി. പക്ഷേ കസി അയാൾ പറഞ്ഞതു ചെവിനൊണ്ടില്ല. നിലത്തു ആഞ്ഞുവെട്ടിക്കൊണ്ടു അയാൾ ഭൂതന്മാരെ വിളിച്ചു.

“ഇവൻ ഒരു തട്ടിപ്പുകാരനാണ്!” അയാൾ അട്ടഹസിച്ചു. “ഇവൻ നല്ല അടിയും തൊഴിയും കൊടുത്തു വീട്ടിൽനിന്നു പിടിച്ചു പുറത്താക്കി!”

കസിയുടെ ഭൂതന്മാർ ദരിദ്രന്റെനേരെ ചാടിവിണ. അയാളെ ശ്രദ്ധയായി പ്രഹരിച്ചശേഷം വീട്ടിൽനിന്നു തള്ളിപ്പറത്താക്കി.

അലമുറയിട്ടു കരഞ്ഞുകൊണ്ടു ദരിദ്രൻ തെരുവിലൂടെ വേച്ചുവേച്ചു നടന്നു.

“ഞാൻ പാടുപെട്ടതു മുഴുവൻ വെറുതെയായി! എന്റെ പണം പൊയ്ക്കുറയി!” അയാൾ സങ്കടത്തോടെ ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. “അത്യംഗ്രഹിയായ കസി അതു മുഴുവൻ ഏടുത്തു!”

ആ സമയത്തു ഒരു സ്ത്രീ ആ വഴി കന്നുപോയി. ദരിദ്രന്റെ കരച്ചിൽ കേട്ടു അവൾ അയാളോടു ശാസനാരൂപത്തിൽ പറഞ്ഞു:

“ഏതു പറി സഹോദര? അടിയും തലപ്പാവുമെല്ലാമുള്ള ഒരു മുതിർന്ന മനുഷ്യനാണ് നിങ്ങൾ. എന്നിട്ട് ഒരു കഞ്ഞിനെപ്പോലെ കരയുന്നതെന്താണ്?”

ദരിദ്രൻ വിഷാദപൂർവ്വം പറഞ്ഞു:

“സഹോദരി, എന്നെ യാതൊരു ചതിച്ചിരിക്കുകയാണ്! വർഷങ്ങളോ

യി ഞാൻ എന്റെ ശേഷിയിൽ കവിഞ്ഞു പണിയെടുക്കുകയായിരുന്നു. ഒരിക്കൽപ്പോലും വയർന്നിറയെ തിന്നുകയോ മതിയാവോളം ഉറങ്ങുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. അങ്ങിനെ അങ്ങേയറ്റം വിഷമിച്ചു ഞാൻ ഒരു ആയിരം തുകാ സംവാദിച്ചു. ഇപ്പോൾ അതു നഷ്ടപ്പെട്ടു. സംഭവിച്ചതെന്താണെന്നറിഞ്ഞാൽ നീ എന്നെ ശാസിക്കുകയില്ല.”

“നടന്നതെന്താണെന്നു പറയൂ,” സ്ത്രീ പറഞ്ഞു.

തന്റെ പണം തട്ടിയെടുത്തതെങ്ങിനെയാണെന്നു ദരിദ്രൻ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചു.

“കസി സത്യസന്ധനും ധർമ്മിഷ്ഠനാണെന്നാണ് ആളുകൾ പറയുന്നത്!” അയാൾ നിരാശയോടെ പറഞ്ഞു.

അയാൾ പറഞ്ഞതു സ്ത്രീ സഹതാപപൂർവ്വം കേട്ടു.

“സങ്കടപ്പെടേണ്ട. എല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടില്ല,” അവൾ പറഞ്ഞു. “എന്റെകൂടെ വരൂ. ഞാൻ എന്തെങ്കിലും വഴി ആലോചിക്കാം.”

അവർ അവളുടെ വീട്ടിൽ ചെന്നു. സ്ത്രീ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന വലിയൊരു പെട്ടി ഏടുത്തു. അവൾ തന്റെ കൊച്ചു മകനോടു പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ ഇയാളുമൊന്നിച്ചു കസിയുടെ അടുത്തു പോവുകയാണ്. നീ ഞങ്ങളുടെ പിറകെ വരണം. പക്ഷേ വളരെ അടുത്തു നടക്കരുതു. മറ്റൊരു കാനാതിരിക്കാൻ ശ്രമിക്കണം. കസിയുടെ വീട്ടിലെത്തുമ്പോൾ നീ ഒളിച്ചിരിക്കണം. കസി ഇയാൾക്കു പണം കൊടുക്കുന്നതുവരെ കാത്തിരിക്കൂ. കസി ഈ പെട്ടി വാങ്ങാൻ കൈ നീട്ടുമ്പോൾ നീ കാടിവന്ന് ‘അച്ഛൻ ഒട്ടകങ്ങളും ചരക്കുകളുമായി തിരിച്ചെത്തി’ എന്നു വിളിച്ചുപറയണം.”

“ശരി, അമ്മ പറഞ്ഞതുപോലെ ചെയ്യാം,” ബാലൻ പറഞ്ഞു.

സ്ത്രീ പെട്ടിയെടുത്തു തലയിൽ വച്ചു. അവളും ദരിദ്രനുംകൂടി കസിയുടെ വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു. സ്ത്രീയുടെ മകൻ പുറകിൽ അല്പം ദൂരെ മാറി നടന്നു. അവർ കസിയുടെ വീട്ടിലെത്തി. സ്ത്രീ ദരിദ്രനോടു പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ ആദ്യം പോകാം. നിങ്ങൾ പുറകെ വന്നാൽ മതി.”

അവൾ വീട്ടിനകത്തു കയറി. കസി അവളേയും അവളുടെ തലയിലിരിക്കുന്ന വലിയ പെട്ടിയേയും നോക്കിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു:

“സഹോദരി, ഇവിടെ വന്നതെന്തിനാണ്?”

സ്ത്രീ പറഞ്ഞു:

“ബഹുമാനപ്പെട്ട കസി, ഒരുപക്ഷേ അങ്ങ് എന്നെപ്പറ്റി കേട്ടുകാണം. റഹീം എന്ന ധനികനായ വ്യാപാരിയുടെ ജാഗ്രതയാണ് ഞാൻ, എന്റെ ഭർത്താ

വ് ചരക്കുകളുമായി ദുരഭോഗത്തു പോയിരിക്കുകയാണ്. എന്നു തിരിച്ചുവരുമെന്ന് ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. പല രാത്രികളായി എനിക്ക് സമാധാനത്തോടെ ഉറങ്ങാൻ കഴിയുന്നില്ല. കള്ളന്മാർ ഞങ്ങളുടെ വീടിനു ചുറ്റും നടക്കുകയാണ്. ഞങ്ങളുടെ സ്വത്തു് അപഹരിക്കാനാണ് അവരുടെ ഉദ്ദേശമെന്ന് എനിക്ക് തീർച്ചയുണ്ടു്. ഞങ്ങളുടെ പണവും കൈവശമുള്ള മുഴുവൻ സ്വർണ്ണവും രത്നങ്ങളും ഈ പെട്ടിക്കകത്തുണ്ടു്. വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടാണ് ഞാൻ ഇതു് ചുമന്നുകൊണ്ടുവന്നതു്. അത്രയ്ക്കു് പണമുണ്ടു് ഇതിനു്. ഇതു് എനിക്കുവേണ്ടി സൂക്ഷിച്ചുവയ്ക്കണമെന്നാണ് എന്റെ അപേക്ഷ. എന്റെ ഭർത്താവു് മടങ്ങിവരുമ്പോൾ അദ്ദേഹം വന്നു് ഇതു വാങ്ങിക്കൊള്ളും."

കുസി പെട്ടി പൊക്കിനോക്കി. അതിന്റെ ഭാരം അനുഭവപ്പെട്ടപ്പോൾ അയാളുടെ കൈകൾ അത്യാർത്തികൊണ്ടു് വിറച്ചു.

"ഇതിനകത്തു് ചുരുങ്ങിയതു് നാല്പതിനായിരമോ അമ്പതിനായിരമോ തങ്കം പണമായിട്ടുണ്ടു്. കൂടാതെ രത്നങ്ങളും," അയാൾ ആലോചിച്ചു. "ഈ റഫിം വളരെ ധനികനായ ഒരു വ്യാപാരിയാണെന്നു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്...." സ്ത്രീയുടെനേരെ തിരിഞ്ഞു് അയാൾ പറഞ്ഞു:

"അങ്ങിനെയാകട്ടെ, സഹോദരീ. ഞാൻ നിങ്ങളുടെ മുതൽ സൂക്ഷിച്ചു കൊള്ളാം. എന്റെ കയ്യിൽ അതു ഭദ്രമായിരിക്കുമെന്ന് നിങ്ങൾക്കു് ഉറപ്പിക്കാം. അവസാനത്തെ തങ്കാവരെ നിങ്ങൾക്കു തിരിച്ചുകിട്ടും."

പക്ഷേ സ്ത്രീ കുസിയുടെ കയ്യിൽനിന്നും പെട്ടി വാങ്ങി.

"സത്യത്തിൽ ഇതു മുഴുവൻ എനിക്കു തിരിച്ചുകിട്ടുമോ?" അവൾ ചോദിച്ചു.

"സഹോദരീ, അതു സംശയിക്കുകയേ വേണ്ട!" കുസി പറഞ്ഞു. "ഞാൻ സത്യസന്ധനും ധർമ്മിഷ്ഠനുമായൊന്നു് ഈ പട്ടണത്തിലുള്ള മുഴുവൻപേർക്കും അറിയാം."

ആ സമയത്തു് ദേവിദ്രൻ കയറിവന്നു. അയാളെ കണ്ടപ്പോൾ കുസിക്ക് വലിയ സന്തോഷമായി.

"ഇവൻ ഇപ്പോൾ ഇവിടെ വന്നതു് ദൈവാനുഗ്രഹമായി," അയാൾ വിചാരിച്ചു. "ഈ സ്ത്രീയുടെ മുമ്പിൽ എന്റെ സത്യസന്ധത സ്ഥാപിക്കാൻ ഇതിലും നല്ല ഒരു അവസരം കിട്ടുകയില്ല. ഞാൻ ഈ തെങ്ങിക്ക് അവന്റെ ആയിരം തങ്കം മടക്കിക്കൊടുക്കും. പകരം ഒരു പെട്ടിനിറയെ പണവും രത്നങ്ങളുമാണു് കിട്ടുക. അതിൽ തെറ്റൊന്നില്ല, ഫാ! ഫാ!"

സ്ത്രീയുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു് കുസി പറഞ്ഞു:

"സഹോദരീ, ഞാൻ വീണ്ടും പറയട്ടെ കുസിയുടെ വീടിനേക്കാൾ സുരക്ഷിതമോ വിശ്വസിക്കാവുന്നതോ ആയ ഒരിടം വേറെ ഇല്ല. ഈ പെട്ടി നിങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ വയ്ക്കുന്നതിനേക്കാൾ സുരക്ഷിതമായിരിക്കും ഇവിടെ. നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവു മടങ്ങിവരുമ്പോഴോ നിങ്ങൾക്കുതന്നെ വേണമെന്നു തോന്നുവോഴോ—എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും പെട്ടിതിരികെ കൊണ്ടുപോകാം."

കുസി പറയുന്നതു് നേരമെന്നും അയാളുടെ ഓരോ വാക്കും വിശ്വസിക്കാവുന്നതാണെന്നുമുള്ള മട്ടിൽ അയാളുടെ ഭൃത്യന്മാരും സഹികരണമുറിയിലുണ്ടായിരുന്ന മറ്റൊരാളും തലയാട്ടി.

ദേവിദ്രൻ അവിടെ നിൽക്കുന്ന കാര്യം അപ്പോൾ മാത്രമേ കണ്ടുള്ളവനെന്നു കണ്ടിട്ടു് കുസി പറഞ്ഞു:

"മൊത്തം സമ്പാദ്യമായ ആയിരം തങ്കം എന്നെ ഏല്പിച്ച ഒരാൾ ഇതാ ഇവിടുണ്ടു്. ഇയാൾ ഇന്നു രാവിലെ ഇവിടെ വന്നു് പണം ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഒരു കള്ളനാണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചു് ഞാൻ പണം മടക്കിക്കൊടുക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചു. ഇയാളെ അറിയാവുന്ന ആരെങ്കിലും ഇവിടെ ഉണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ ഇപ്പോൾത്തന്നെ പണം മടക്കിക്കൊടുക്കാം."

സ്ത്രീ പറഞ്ഞു്

"ബഹുമാനപ്പെട്ട കുസി, ഈ സാധുനഷ്ടനെ ഏതാണ്ടു രണ്ടു വർഷമായി ഞങ്ങൾക്കറിയാം. വളരെ ദൂരെനിന്നു് ഈ പട്ടണത്തിൽ വന്നതാണു്. അപ്പോൾമുതൽ വളരെ കഠിനമായി പണിയെടുക്കുന്നുണ്ടു്. കറച്ചുകാലം ഒരുങ്ങട്ടെ വീട്ടിലും പണിയെടുത്തു. എന്നെ വിശ്വസിക്കൂ. ഇയാൾ വേലചെയ്തു സമ്പാദിച്ചതുതന്നെയാണു് ഈ പണം. കാരണം, ഇയാളേക്കാൾ അദ്ധ്വാനശീലനായ ഒരാളെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. ഇയാളുടെ കൈകൾ ഇങ്ങനെ പരുപരുത്തതായിത്തീർന്നതു് വെറുതെയല്ല."

കുസി ഒരു പച്ചച്ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു:

"എതു്! നിങ്ങൾക്കു് ഇയാളെ അറിയാമെന്നോ! എന്നാൽപ്പിന്നെ ഇനി താമസിപ്പിച്ചിട്ടു് കാര്യമില്ല. സഹോദരാ, അടുത്തു വരൂ. നിങ്ങളുടെ ആയിരം തങ്കം എടുത്തൊളം. ഉടൻ വാങ്ങിക്കൊളം."

കുസി പെട്ടി തുറന്നു് കൈ പണമെടുത്തു. ആയിരം തങ്കം എണ്ണി ഉപചാരപൂർവ്വം ഉടമസ്ഥനെ ഏല്പിച്ചു.

"സഹോദരീ, മറ്റുള്ളവരുടെ പണം എന്റെ കയ്യിൽ വളരെ സുരക്ഷിതമാണെന്നും ഞാനതു് ഉടമസ്ഥർക്കു് തിരിച്ചുകൊടുക്കുന്നവനാണെന്നും നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ കണ്ടല്ലോ," കുസി തിടുക്കത്തിൽ പറഞ്ഞു. "നിങ്ങൾ പെട്ടി ഇവിടെ വച്ചിട്ടു് സമാധാനമായി വീട്ടിൽ പോകൂ."

അയാൾ പെട്ടിക്കുവേണ്ടി കൈ നീട്ടി.

ആ സമയത്തു് സ്രീയുടെ മകൻ തെരുവിൽനിന്നു് ഓടിവന്നു.

“അമ്മേ!” അവൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. “വേഗം വരൂ! അച്ഛൻ ഒട്ടകങ്ങളും ചരക്കുകളുമായി തിരിച്ചുവന്നു. അമ്മയെ കാത്തു് ഇരിക്കുകയാണ്.”

“നന്നായി. ഭർത്താവു് തിരിച്ചുവന്നതുകൊണ്ടു് ഏനിക്കു് ഇനി കള്ളന്മാരെ പേടിക്കേണ്ട,” സ്രീ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. “ബഹുമാനപ്പെട്ട കസിയുടെ സഹായമില്ലാതെത്തന്നെ അദ്ദേഹം ഞങ്ങളുടെ മുതൽ നോക്കിക്കൊള്ളും.”

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് സ്രീ പെട്ടിയെടുത്തു് തലയിൽവെച്ചു് ദരിദ്രനുമായി കസിയുടെ വീട്ടിൽനിന്നിറങ്ങി.

“സഹോദരാ, ഒരിക്കലും ആശ വെടിയിരുത്തു്,” അവൻ പറഞ്ഞു. “എല്ലാത്തവണയും ആളുകളെ പററിക്കൊൻ കഴിയുന്ന ഒരൊറ്റ തട്ടിപ്പുകാരനോ വഞ്ചകനോ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു് ഓർക്കണം. വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോന്നു് സമാധാനമായി ജീവിക്കൂ. നിങ്ങൾ അന്യനാട്ടിൽ വേണ്ടത്ര അലഞ്ഞുനടന്നിരിക്കുന്നു. പാടുപെട്ട സമ്പാദിച്ച പണം ചെലവു ചെയ്തു് സുഖമായി കഴിയൂ.”

അവർ പരസ്പരം യാത്രപറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു.

ഇനി കസിയുടെ കാര്യമോ? ദുരന്തമായപ്പോൾ അയാൾ കോപിച്ചു കലി തുള്ളിക്കൊണ്ടു് താടിപിടിച്ച് വലിക്കുകയും നിലത്തു് ആഞ്ഞു ചവിട്ടുകയും ചെയ്തു. കോപവും നിരാശയും സഹിക്കാതെ ഏതാ ചെയ്യേണ്ട എന്നു് അയാൾക്കു നിശ്ചയമില്ലായിരുന്നു.

“ഞാൻ എന്തൊരു ഭാഗ്യദോഷിയാണു്!” അയാൾ വീണ്ടുംവീണ്ടും ആർത്തസ്വരത്തിൽ വിലപിച്ചു. “എന്തൊരു ഭയങ്കര അത്യാഹിതമാണിതു്! ആ വ്യാപാരി റവറിയെ പോയി തുലയട്ടെ! ഒരു മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞു്, ഒരൊറ്റ മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞു്, അയാൾക്കു വന്നാലെത്തായിരുന്നു! അതിനകം കാര്യമെല്ലാം കഴിഞ്ഞേനെ. ദ്രവ്യമുള്ള പെട്ടി ഏന്റേതാകുമായിരുന്നു. എന്റേ ധനം ഇരട്ടിയാകുമായിരുന്നു. എന്റേ വലിയ പെട്ടി നിറഞ്ഞു കവിയുമായിരുന്നു. ഏനിക്കിതു താങ്ങാനാവില്ല, ഒരിക്കലും താങ്ങാനാവില്ല. ഹാ! കഷ്ടം! ഹാ! കഷ്ടം!”

വിവർത്തനം: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

അയാളുടെ മുമ്പാകെ - അയാളുടെ

ഒരു അറിവായ് നാടോടിക്കഥ

പണ്ടുപണ്ടു് നീലിമയാൻനാടായ് മലയിൽ അരമിസ എന്ന പേരുള്ള മനുഷ്യക്കുടുംബം രാക്ഷസനുമായിരുന്നു.

അരമിസിനു് നീണ്ടു കറുത്ത മീശയുണ്ടായിരുന്നു. അവനാലു കടിഞ്ഞാൺപോലെ ചുമലിന്റെ മീതേക്കൂടി പുറകോട്ടിട്ടാണു് നടന്നതു്.

താടി മുട്ടുവരെ നീണ്ടുകിടക്കും. പാറപോലെ ചുവന്ന കണ്ണുകൾ മുപ്പയ്യുള്ള വലിയ പല്ലുകൾ. നല്ല കൂട്ടിൽ ഉൾക്കൊള്ളുവോ എന്ന കൂർത്തു വളഞ്ഞ നഖങ്ങൾ താലിന്റെ ദേഹം മുഴുവൻ കട്ടിയുള്ള രോമംകൊണ്ടു മുടിയിരുന്നു.

നിർദ്വയനും രക്തദാഹിയുമായ ഒരു ഭയങ്കരനായിരുന്നു അരമിസ. അയാൾ കാട്ടിൽവെച്ചു് നായാട്ടുകാരെയും ഗ്രാമങ്ങളിൽ ചെന്നു് സ്ത്രീകളേയും ആക്രമിക്കും. വൃദ്ധന്മാരായാലും കൊച്ചുക്കുഞ്ഞുങ്ങളായാലും വെറുതെ വിടുകയില്ല. ആളുകളുടെ നേരെ ചാടിവീണു് അവരെ തിന്നും.

അരമിസ വളരെ കരുത്തനും കൗശലക്കാരനുമായതുകൊണ്ടു് ആരും അയാളെ എതിർക്കാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. അരമിസിനെ കാണുന്നതുകൊണ്ടു് ആളുകൾ പലതൊരിക്കലും ശ്രമിച്ചു. വേറെത്താലെയെന്നു് അവർക്കു് അറിഞ്ഞു ചെന്നിരുന്നു.

“അരമിസിൻ” നമ്മേക്കാൾ കരുത്തും കൗശലവുമുണ്ട്.” അവർ പറഞ്ഞു. “ആർക്കും അവനെ ജയിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. ആർക്കും അവനെ ഉപായത്തിൽ തോല്പിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. മിണ്ടാതെ സഹിക്കാൻ നാം പഠിക്കണം.”

അങ്ങിനെ അവർ മിണ്ടാതെ സഹിച്ചുപോന്നു.

ഗ്രാമങ്ങളിലൊന്നിൽ ബൊറൊറംദോയ്—മെർഗേൻ എന്നു പേരുള്ള ഒരു നായട്ടുകാരൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ ബലവാന്മാരും ധീരന്മാരും ബുദ്ധിശാലിയുമായിരുന്നു. ചിലർ നായാട്ടിനു പോയാൽ വെറുംകയ്യോടെയായിരിക്കും മടങ്ങുക. പക്ഷേ ബൊറൊറംദോയ്—മെർഗേൻ അത്തരക്കാരനല്ല. പേട്ടയാടിയ അനേകം മൃഗങ്ങളേയും കൊണ്ടു തിരിച്ചുവരു കറുക്കൻ, കാട്ടുകീഴി അണ്ണാൻ തുടങ്ങിയ ജന്തുക്കളുമായിട്ടായിരിക്കും അയാൾ വരിക. അയാൾ ചുറ്റിനടക്കാത്ത കാടില്ല, കയറാത്ത മലയില്ല. ഒരൊറ്റ വന്യമൃഗംപോലും അയാളെ തൊട്ടിട്ടില്ല. ഒരിക്കൽപ്പോലും അയാൾക്ക് ആപത്തു പിണഞ്ഞിട്ടില്ല. കാരണം, അയാൾക്ക് കൂർമ്മബുദ്ധിയും സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയും കരുത്തുറ്റ കൈകളും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം അരമിസിസ് മലയിൽനിന്നിറങ്ങി ബൊറൊറംദോയ്—മെർഗേന്റെ ഗ്രാമത്തിൽ വന്നു. യൗവകിതരായ ആളുകൾ ഏവിടെ ഒളിക്കണമെന്നറിയാതെ നാലുപാടും ഓടി. ഒരു കട്ടിയെ പിടിച്ചുകൊണ്ട് അരമിസിസ് മലയിലേക്കു മടങ്ങി.

അവൻ അടുത്തുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ ഗ്രാമവാസികൾ കൂട്ടുകൂട്ടിക്കാൻ മാത്രമേ ധൈര്യപ്പെട്ടുള്ളൂ. പക്ഷേ അവൻ പൊയ്ക്കുഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവർ ഉറക്കെ സംസാരിക്കാനും അലരുകയുണ്ടായതും തുടങ്ങി.

“അടുത്ത തവണ രാക്ഷസൻ ആരുടെ കഞ്ഞിനെ ആയിരിക്കുമോ പിടിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നത്?” അമ്മമാർ തേങ്ങിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ട് ചോദിച്ചു. കഞ്ഞത്തരം വിതുമ്മിക്കരുത്തു. പുരുഷന്മാർ നെററിച്ചുളിച്ചു മരണം പൂണ്ടു.

ബൊറൊറംദോയ്—മെർഗേൻ മരണം ഭയപ്പെട്ടുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:

“കണ്ണീരൊഴുകിയതുകൊണ്ടോ ഓടിയൊളിക്കാൻ ശ്രമിച്ചതുകൊണ്ടോ ഒരു പ്രയോജനവുമില്ല. നമ്മൾ അരമിസിസിനെ കൊല്ലണം. എന്നാലേ പേടിക്കാതെ ജീവിക്കാൻ കഴിയൂ.”

പുരുഷന്മാർ പറഞ്ഞു:

“നമുക്ക് ഏങ്ങിനെ അരമിസിസിനെ വകവരുത്താൻ കഴിയും? ഏങ്ങിനെ അവന്റെ ഉപദ്രവം ഒഴിവാക്കാൻ കഴിയും? നമുക്ക് പക്ഷികളെപ്പോലെ

ആകാശത്തേക്കു പറന്നുയരാനോ മീനുകളെപ്പോലെ വെള്ളത്തിൽ ഒളിക്കാനോ സാധ്യമല്ല. ഈ ശപിക്കപ്പെട്ട രാക്ഷസന്റെ മാതൃക കടിയുമേറു മരിക്കുകയെന്നതാണ് നമ്മുടെ വിധി.”

ബൊറൊറംദോയ്—മെർഗേൻ കടുത്ത വിഷാദവും നിരാശയും തോന്നി. അയാൾ മകനെ നോക്കി വിചാരിച്ചു.

“എന്റെ മകൻ ഭൂമിയിൽ പിറന്നത് അരമിസിസ് കൂർത്ത പല്ലുകൾ കൊണ്ട് കുടിച്ചുകീറാനല്ല. മറ്റു കട്ടികൾ ജനിച്ചതും അതിനുവേണ്ടിയല്ല. അരമിസിസിനെ കൊന്നുപറു, അമ്മമാരുടെ ദുഃഖത്തിന് അറുതിവരുത്തണം.”

പക്ഷേ അതെങ്ങിനെ ചെയ്യും?

അരമിസിസിനെ പോരിനു വിളിക്കുന്ന പ്രശ്നമേയില്ല. ഒരാളെയെന്നല്ല, അവൻ എല്ലാവരേയും കൊല്ലാനുള്ള കരുത്തുണ്ട് അവന്. അതുമല്ല, ഗ്രാമവാസികൾ അവനോടു പൊരുത്തൻ വിസമ്മതിക്കും. അരമിസിസ് അവരെ തയപ്പെടുത്തി വിറപ്പിച്ചുനിർത്തിയിരിക്കുകയാണ്. അവരുടെ ധൈര്യവും വീര്യവുമെല്ലാം അവൻ നശിപ്പിച്ചു. അരമിസിസിനെ ഉപായത്തിൽ തോല്പിക്കാനും സാധ്യമല്ല. അവൻ എപ്പോഴും കരുതലോടെയാണ് നടക്കുന്നത്. കഴപ്പമെന്തെങ്കിലുമുണ്ടോയെന്നു് ഒരൊടിയിടയിൽ മനസ്സിലാക്കും.

ആളുകളെ അരമിസിസിൽനിന്നു് രക്ഷിക്കാൻ ഏങ്ങിനെ കഴിയുമെന്നോ ചോർച്ചിച്ച് ബൊറൊറംദോയ്—മെർഗേന്റെ മനസ്സിന് സ്വസ്ഥതയില്ലാതായി. അയാൾ വളരെ നേരം തല പുകഞ്ഞു് ആലോചിച്ച് അവസാനം ഒരു മാർഗ്ഗം വഴി കണ്ടെത്തി.

പക്ഷേ അതെന്താണെന്നു് അയാൾ ആരോടും പറഞ്ഞില്ല.

അയാൾ ഏറ്റവും ബലമുള്ള വില്ലും ഏറ്റവും മുർച്ചയുള്ള അമ്പുകളുമെടുത്തു് മകനോടു ചോദിച്ചു:

“നിനക്കു് ധൈര്യമുണ്ടോ?”

“ഉണ്ട്!” ബാലൻ പറഞ്ഞു.

ആളുകളോടു് അനുകമ്പയുണ്ടോ?”

“ഉണ്ട്!”

“എന്നാൽ ഏന്റെയുടെ വാ. നമ്മുടെ വഴി നീണ്ടതാണ്. നമ്മുടെ ദൗത്യം അപകടകരമാണ്. എങ്കിലും നാം പോയേതീരൂ. നിനക്കു് ഏന്നോടു് ഏതെങ്കിലും ചോദിക്കാനുണ്ടോ?”

ബാലൻ തലകലുക്കി. നായാട്ടുകാരനും മകനും നിശ്ശബ്ദം യാത്ര തിരിച്ചു. അരമിസിസിന്റെ ഇരിപ്പിടമായ മലയിലേക്കാണ് അവർ പോയത്.

ഇടുമർന്നു നിൽക്കുന്ന ഒരു വനം കടന്നു. പാറകൾ നിറഞ്ഞ മലഞ്ചെരിവുകൾ കയറി, വഴി തിരിച്ചറിയാൻ ഒരു നടപ്പാതപോലുമില്ലാതെ, അവർ നടന്നു. അവസാനം ഒരു വെളിപ്രദേശത്തെത്തി.

ഒരു ഉയരമുള്ള മരക്കുറുപ്പി അവിടെ നില്ക്കുകയായിരുന്നു. അടുത്തു കിര കററിച്ചെടികളും മരങ്ങളുമുണ്ട്. ഒരൊറ്റാ ശ്വാസത്തെയോ പക്ഷിയെയോ അവിടെ ആം കാണാനില്ലായിരുന്നു.

ബൊറൊറോയോ—മെർഗേൻ നിന്നു നായാട്ടുവേഷം ഊരി മരക്കുറുപ്പിയെ അണിയിച്ചു. മകൻ മൗനമായി അതു നോക്കിനിന്നു. ചോദ്യമൊന്നും ചോദിച്ചില്ല. അച്ഛൻ മരക്കുറുപ്പിക്കടുത്തു തീർത്തി. എന്നിട്ടും ബാലൻ അതു നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നുതല്ലാതെ യാതൊന്നും പറഞ്ഞില്ല.

നായാട്ടുകാരൻ മകനോടു പറഞ്ഞു:

“ഈ തീയുടെ അടുത്തു ഇരിക്കൂ”, എന്തു സംഭവിച്ചാലും ഓടിപ്പോകരുതു്.”

“ഇല്ല.”

“ഇവിടെ നടക്കാൻ പോക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ നീ ഭയന്നു തെടുങ്ങും.”

“ഇല്ല.”

“എന്നാൽ ഇവിടെ ഇരിക്കൂ.”

ബാലൻ തീയ്ക്കു സമീപം ഇരുന്നു. അച്ഛൻ അമ്പും വില്ലുമായി കററിച്ചെടികൾക്കിടയിൽ ഒളിച്ചിരുന്നു.

അവർ അങ്ങിനെ വളരെ നേരം ഇരുന്നു.

പെട്ടെന്നു കൊമ്പുകൾ ഇളകുന്നതിനേറയും ചിലകൾ ഭടിയുന്നതിനേറയും ശബ്ദം കേട്ടു. അരമിസ് മരങ്ങൾക്കിടയിൽനിന്നും പുറത്തു വന്നു. അവന്റെ കടുത്ത മീശ ചുമലുകളിലൂടെ പിന്നിലേക്കു തൂങ്ങിക്കിടന്നു. കണ്ണുകൾ ചോരപോലെ ചുവന്നിരുന്നു. അവൻ കൂർത്ത പല്ലുകൾ തെളിക്കുകയായിരുന്നു. തീയ്ക്കടുത്തു ബാലൻ ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അവൻ സന്തോഷംകൊണ്ടു അലറി:

“ഞാൻ ഇറച്ചിക്കുവേണ്ടി ഗ്രാമത്തിലേക്കു പോകാൻ തുടങ്ങുകയായിരുന്നു. എന്നിട്ടിതാ എന്തെ കാത്തു ഇറച്ചി ഇരിക്കുന്നു!”

അവൻ മരക്കുറുപ്പി കണ്ടതു് അപ്പോഴാണ്. അതൊരു നായാട്ടുകാരനാണെന്നു ധരിച്ചു അവൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:

“ഏതാ നായാട്ടുകാരാ, ഞാൻ നിന്റെ മകനെ പിടിച്ചുതിന്നുന്നതു കണ്ടോ! അവനെ രക്ഷിക്കാൻ നീ ധൈര്യപ്പെടുകയില്ല.”

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു അരമിസ് തീയുടെനേരെ ഓടിയടുത്തു.

ഓടുമ്പോൾ അവന്റെ താടി കാരറിൽ പറന്നു. നീണ്ട രോമക്കോട്ടിന്റെ മടക്കുകൾ തുറന്നുമലർന്നു. അരമിസ് ബാലനെ പിടിക്കാൻ ഓവിച്ചു. പക്ഷേ അവൻ മരക്കുറുപ്പിയുടെ പിന്നിലേക്കു ഓടി. അരമിസ് അവന്റെ പിറകെ ഓടി. പക്ഷേ ബാലൻ മരക്കുറുപ്പിക്കു ചുറ്റും ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. രാക്ഷസനു് അവനെ പിടി കിട്ടിയില്ല.

ബൊറൊറോയോ—മെർഗേൻ ഉന്നം പിടിച്ചു ഒരു അമ്പെയ്തു. അതു് അരമിസിന്റെ നെഞ്ചിന്റെ ഒത്ത നടുക്കു് തറച്ചു. അരമിസ് വേണെങ്കൊണ്ടു് അലറി. അവന്റെ നിലവിളിയുടെ ശബ്ദത്താൽ വൃക്ഷങ്ങൾ വളഞ്ഞു. മലയിൽനിന്നു് ഉരുൾപൊട്ടി വീണു.

ബൊറൊറോയോ—മെർഗേൻ രാക്ഷസന്റെ നേരെ ഒന്നിനു പിറകെ ഒന്നായി അമ്പുകൾ തൊടുത്തുവിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.

അരമിസ് കോപം സഹിക്കവെയ്യാതെ നായാട്ടുകാരന്റെ വേഷമണിഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന മരക്കുറുപ്പിയുടെ നേരെ ഓടിയടുത്തു. അവൻ അതു് കടിക്കാനും കുറുക്കാനും തുടങ്ങി. പക്ഷേ പെട്ടെന്നു അവൻ നിലത്തേക്കു മറിഞ്ഞു. ബൊറൊറോയോ—മെർഗേൻ അടുത്തു ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ അരമിസ് കൊല്ലപ്പെട്ടെന്നു മനസ്സിലായി.

ബൊറൊറോയോ—മെർഗേൻ മകനോടു് പേടി തോന്നിയോ ഇല്ലയോ എന്നു ചോദിച്ചില്ല. അയാൾ ഒരേയൊരു വാക്കു അവനോടു പറഞ്ഞുള്ള:

“വാ!”

രണ്ടുപേരും ഗ്രാമത്തിലേക്കു തിരിച്ചു.

ഗ്രാമത്തിലെത്തിയപ്പോൾ ബൊറൊറോയോ—മെർഗേൻ ആളുകളോടു പറഞ്ഞു:

“ഇനി നമ്മുടെ കുട്ടികൾക്കു് സമാധാനമായി വളരാം. അവരുടെ അമ്മ മാർക്കു് ഭയമില്ലാതെ ജീവിക്കാം. അരമിസ് ചത്തു. അവനെ കൊന്നു.”

“ആരു കൊന്നു?” ആളുകൾ ചോദിച്ചു.

“ഞാൻ കൊന്നു.”

“നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ കൊച്ചുമകനെ കൂടെ കൊണ്ടുപോയതെന്തിനാണു്?”

“അരമിസിനെ പിടിക്കാനുള്ള ഇരയായി അവൻ ഉപകരിച്ചു.”

“പക്ഷേ അരമിസ് അവനെ പിടിച്ചിരുന്നള്ള സാധ്യതയുണ്ടായിരുന്നില്ലേ?”

“സാധ്യതയുണ്ടായിരുന്നു.”

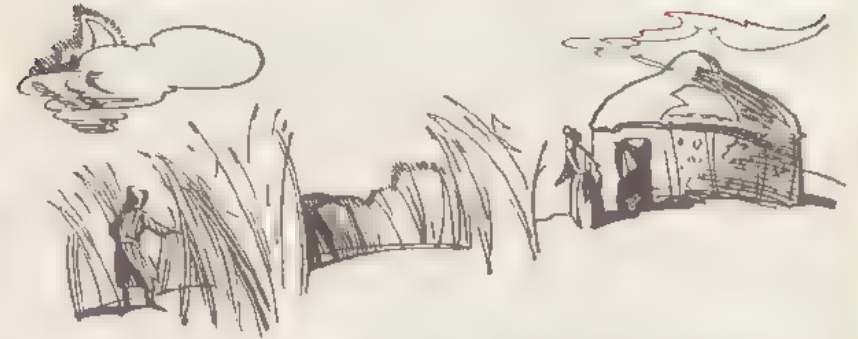
കൂടുതലൊന്നും പറയാതെ ബെറൊറംഭോയ്—മെർഗേൻ അയാളുടെ വിട്ടിലേക്കു കയറി.

നീലിമയാർന്ന അരട്ടായ് മലയിലുള്ളവർക്ക് അവരുടെ കൂറനായ ചിര കാലശത്രുവിൽനിന്നു വിടുതി ലഭിച്ചത് ഇങ്ങനെയാണു്.

വിവർത്തനം: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

മുറ്റം തുറന്നു വെച്ചു.

ഒരു കിർഗിസ് നാടോടിക്കഥ

പണ്ടു് ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ മൂന്നു സഹോദരന്മാർക്കു കൂടി ഒരു പുളളിക്കാളു യുണ്ടായിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം സഹോദരന്മാർ ഒറ്റക്കൊറ്റയ്ക്കു താമസിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. പക്ഷേ ഒരു കാളയെ മൂന്നു പേർക്കായി വീതിക്കുന്നതെങ്ങിനെ? അതിനെ വിൽക്കാൻ അവർ ആദ്യം ആലോചിച്ചു. പക്ഷേ അടുത്തുള്ളവരാരും അതിനെ വാങ്ങാൻമാത്രം ധനികരായിരുന്നില്ല. പിന്നീടു് അവർ കാളയെ കശാപ്പുചെയ്തു് ക്ഷാംസം പങ്കുവയ്ക്കാൻ ആലോചിച്ചു. പക്ഷേ അതും അവർ ചെയ്തില്ല. കാരണം അവർക്കു കാളയോടു ദയതോന്നി. മൂന്നുപേരിൽ ഒരാൾക്കു കൊട്ടക്കുമ്മെന്നുവെച്ചാൽ, അതിനും അവർക്കു സമ്മതമില്ലായിരുന്നു.

അതുകൊണ്ടു് ഒരു സിദ്ധന്റെ അടുത്തു പോയി ഉപദേശം തേടാൻ അവർ തീരുമാനിച്ചു.

“സിദ്ധൻ തീരുമാനിക്കുന്നപ്രകാരം നമുക്കു ചെയ്യാം,” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവർ സിദ്ധന്റെ ഗ്രാമത്തിലേക്കു തിരിച്ചു. ഏറ്റവും മുതിർന്ന സഹോദരൻ കാളയുടെ തലയ്ക്കുലും രണ്ടാമത്തെയാൾ കാളയുടെ വശത്തും ഏറ്റവും ഇളയ സഹോദരൻ ഒരു വടിയുമായി പുറകിലും നടന്നു.

വെളുപ്പിനു് ഒരു കതിരസവാരിക്കാൻ ഒപ്പമെത്തി. ഇളയ സഹോദരനെ അഭിവാദനം ചെയ്തശേഷം, കാളയെ എവിടെ കൊണ്ടുപോവുകയാണെന്നു

നും അയാൾ ചോദിച്ചു. ഇളയ സഹോദരൻ എല്ലാ കാര്യങ്ങളും വിവരിച്ചു. അയാൾ പറഞ്ഞു:

“ഞങ്ങൾ കാളയെ ഒരു സിദ്ധന്റെ അടുത്തക്കു കൊണ്ടുപോവുകയാണ്. ഞങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തീർത്ഥാടനത്തിനു വിടും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശമനുസരിച്ചു ചെയ്യും.”

കുതിരസവാരിക്കാരൻ വിടവാങ്ങുമ്പോൾ ഇളയ സഹോദരൻ പറഞ്ഞു:

“നിങ്ങൾ താമസിയാതെ എന്റെ നേരെ മൂത്ത സഹോദരനെ കണ്ടുമുട്ടും. ജ്യേഷ്ഠൻ കാളയുടെ വശത്തു നടക്കുകയാണ്. ജ്യേഷ്ഠനെ എന്റെ അന്വേഷണങ്ങൾ അറിയിക്കൂ. കാളയെ വേഗം ഓടിച്ചുകൊണ്ടു പോകാൻ പറയൂ. ഇരുട്ടാകുന്നതിനുമുമ്പ് സിദ്ധന്റെ അടുത്തത്തേണം.”

“അങ്ങിനെയാവട്ടെ” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് സവാരിക്കാരൻ കുതിരയെ വേഗം ഓടിച്ചുപോയി.

ഉച്ചയായപ്പോൾ അയാൾ കാളയുടെ വശത്തു നടക്കുന്ന രണ്ടാമത്തെ സഹോദരന്റെ ഒപ്പമെത്തി.

അഭിവാദനങ്ങൾക്കുശേഷം അയാൾ പറഞ്ഞു:

“നിങ്ങളുടെ അനുജൻ അന്വേഷണം അറിയിക്കാൻ പറഞ്ഞു. നിങ്ങൾ എന്തെങ്കിലും ഇടത്തു ഇരുട്ടിനുമുമ്പ് എത്തണമെങ്കിൽ കാളയെ വേഗം തെളിച്ചുകൊണ്ടു പോകണമെന്നാണ് പറഞ്ഞതു.”

രണ്ടാമത്തെ സഹോദരൻ സവാരിക്കാരനോടു നന്ദിപ്രകടിപ്പിച്ച ശേഷം പറഞ്ഞു.

“നിങ്ങൾ കാളയുടെ തലയ്ക്കൽ എത്തുമ്പോൾ ജ്യേഷ്ഠനെ എന്റെ അന്വേഷണങ്ങൾ അറിയിക്കൂ. കാളയെ വേഗം തെളിച്ചുകൊണ്ടു പോകാൻ പറയൂ. സിദ്ധന്റെ ഗ്രാമത്തിൽ കഴിയുന്നതും വേഗം എത്തണം.”

സവാരിക്കാരൻ യാത്ര തുടർന്നു. അയാൾ കാളയുടെ തലയ്ക്കൽ എത്തിയപ്പോഴേക്കു വൈകുന്നേരമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അയാൾ മൂത്ത സഹോദരനെ അനുജന്മാർ രണ്ടുപേരുടേയും അന്വേഷണങ്ങളും അപേക്ഷകളും അറിയിച്ചു.

“ഞാൻ വിചാരിച്ചാൽ നിവൃത്തിയില്ല,” മൂത്ത സഹോദരൻ പറഞ്ഞു. “നേരം സന്ധ്യയായി. കാളയെ ഇനി തെളിച്ചുകൊണ്ടു പോയിട്ടു കാര്യമില്ല. രാത്രി വഴിയരികിൽ എവിടെയെങ്കിലും കഴിച്ചുകൂട്ടിയേ പാറൂ.”

അയാൾ നടപ്പിന്റെ വേഗത കുറച്ചു.

പക്ഷേ സവാരിക്കാരൻ നിൽക്കാതെ കുതിരയോടിച്ചു പോയി.

സഹോദരന്മാർ രാത്രി പുൽപ്രദേശത്തു കഴിച്ചുകൂട്ടി. പിറ്റേന്നു രാവിലെ

കാളയെ തെളിച്ചുകൊണ്ടു വീണ്ടും യാത്ര തുടർന്നു. പെട്ടെന്ന് ഒരു ഭയങ്കരസംഭവം ഉണ്ടായി. ഒരു കൂറൻ പരുതു ആകാശത്തുനിന്ന് താഴോട്ടു പറന്നു വന്ന് കാളയെ നഖങ്ങൾക്കുള്ളിലാക്കി അതിനേയും പൊക്കിയെടുത്തുകൊണ്ടു പറന്നുപോയി.

സഹോദരന്മാർ കൺനേരം സങ്കടപ്പെട്ടു കരഞ്ഞശേഷം വെറുംകയ്യോടെ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

ഈ സമയത്തു പരുതു കാളയെ അള്ളിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു ആകാശത്തുകൂടി പറക്കുകയായിരുന്നു. താമസിയാതെ അതു താഴെ ഒരു പറവ ആളുകൾ മേയുന്നതു കണ്ടു. അവയുടെ കൂട്ടത്തിൽ വളരെ നീണ്ട കൊമ്പുകളോടുകൂടിയ ഒരു ആടുണ്ടായിരുന്നു. പരുതു താഴോട്ടു പറന്നു വന്ന് ആടിന്റെ കൊമ്പിൽ ഇരുന്ന് കാളയെ കൊത്തിത്തീന്നാൻ തുടങ്ങി. കാളയുടെ എല്ലുകൾ നാലുപാടും തെറിച്ചുവീണു.

പെട്ടെന്ന് മഴ ശക്തിയായി പെയ്തതുകൊണ്ടി. ആട്ടിയെന്നും ആടുകളും മഴ നനയാതിരിക്കാൻവേണ്ടി ഇത്ര ആടിന്റെ താടിക്കു കീഴിൽ അഭയം തേടി.

പെട്ടെന്ന് ആട്ടിയെന്ന് ഇടത്തെ കണ്ണിൽ കലശലായ വേദന തോന്നി.

“എന്റെ കണ്ണിൽ ഒരു കരടു പോയെന്നു തോന്നുന്നു,” അയാൾ വിചാരിച്ചു.

വൈകുന്നേരമായപ്പോൾ ഇടയൻ ആട്ടിൻപറത്തെ ഗ്രാമത്തിലേക്കു തെളിച്ചുകൊണ്ടു പോയി. അയാളുടെ കണ്ണിലെ വേദന വർദ്ധിച്ചു. അയാൾ യാചിച്ചു

“നാട്ടുകാരേ, വൈദ്യന്മാരെ വിളിച്ചുകൊണ്ടു വരിൻ! അവർ നാലുതോണികളിലായി എന്റെ കണ്ണിൽ തുഴഞ്ഞു കരടു കണ്ടുപിടിക്കട്ടെ. എന്നിക്കു ഒരു നിമിഷംപോലും സ്വൈരം കിട്ടുന്നില്ല.”

ഗ്രാമവാസികൾ പോയി നാലുതോണികളിലായി വൈദ്യന്മാരെ കണ്ടു. അവർ പറഞ്ഞു:

“നിങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ ആട്ടിയെന്റെ കണ്ണിൽ ഇറങ്ങി കരടു കണ്ടുപിടിക്കൂ. അയാളുടെ വേദന ശമിപ്പിക്കൂ. അയാളുടെ കണ്ണിനു കേടു വരുത്താതെ സൂക്ഷിക്കണമെന്നു മാത്രം.”

നാലുതോണികളിലായി വൈദ്യന്മാർ നാലുതോണികളിലേറി ആട്ടിയെന്റെ കണ്ണിൽ തുഴഞ്ഞുനടന്നു. അവർ കണ്ണിൽ പോയ കരടു കണ്ടുപിടിച്ചു. അതു വാമ്പുവത്തിൽ ഒരു കരടായിരുന്നില്ല, കാളയുടെ തോരപ്പലകയായിരുന്നു. മഴ നനയാതിരിക്കാൻ ആടിന്റെ താടിക്കുകീഴിൽ പോയി നിന്നപ്പോഴാണ് അതു ആട്ടിയെന്റെ കണ്ണിൽ പോയതു.

അത് എടുത്തപ്പോൾ അട്ടിയന്റെ കണ്ണിലെ വേദന പോയി. വൈദ്യന്മാർ വിടകളിലേക്കു മടങ്ങി. കാളയുടെ തോരപ്പലക ഗ്രാമത്തിന്റെ പുറത്തുകൊണ്ടുപോയി ദുരൂഹമായിത്തീർന്നു.

കുറെ കഴിഞ്ഞു കുറെ നാടോടികൾ തോരപ്പലക കിടന്നിരുന്നതിന്റെ അടുത്തുകൂടി കടന്നുപോയി. നേരം ഇരുട്ടിത്തുടങ്ങിയതുകൊണ്ട് കാരണവന്മാർ കൂടിയാലോചിച്ച് രാത്രി അവിടെ തങ്ങാനും തീർപ്പാക്കാനും നിശ്ചയിച്ചു.

"ഈ ചതുപ്പനിലമാണ് നമുക്ക് രാത്രി കഴിച്ചുകൂട്ടാൻ ഏറ്റവും പറ്റിയ സ്ഥലം," അവർ പറഞ്ഞു.

പക്ഷേ അവർ ഭാഗ്യങ്ങളെല്ലാം അഴിച്ചുവെച്ച് ഉറങ്ങാൻ തയ്യാറായപ്പോൾ പെട്ടെന്നു ഭൂമി കലുങ്ങാനും ഇളകാനും തുടങ്ങി. നാടോടികൾ പേടിച്ച് വിരണ്ടു. അവർ വേഗം സാമാനങ്ങൾ വണ്ടികളിലിട്ട് കതിരുകളെ പുട്ടി സ്ഥലം വിട്ടു.

നേരം പുലർന്നപ്പോഴേ അവർക്കു ശ്വാസം വിണ്ടു. അവർ താവളമെടുത്തപ്പോൾ കാരണവന്മാർ തലേന്നു രാത്രി സംഭവിച്ചതൊന്നാണെന്ന് അറിയാൻ വേണ്ടി നാലു സവാരിക്കാർ ഭൂമികലുക്കം നടന്ന സ്ഥലത്തേക്കുവന്നു.

സവാരിക്കാർ താമസിയാതെ അവിടെ എത്തി. രാത്രി ഒരു ചതുപ്പനിലാണെന്നു തങ്ങൾ ധരിച്ചത് വാസ്തവത്തിൽ ഒരു കൂറൻ എല്ലാണെന്ന്—ഒരു കാളയുടെ തോരപ്പലകയാണെന്ന്—അവർക്കു മനസ്സിലായി. ഒരു കുറുക്കൻ അത് കരളുന്നത് അവർ കണ്ടു.

"അപ്പോൾ ഇങ്ങനെയാണ് ഭൂമികലുക്കം ഉണ്ടായത്?" സവാരിക്കാർ പറഞ്ഞു. അവർ ഉന്നം പിടിച്ച് അമ്പുകൾ എയ്ത് കുറുക്കനെ കൊന്നു.

അതുകഴിഞ്ഞ് അവർ കുറുക്കന്റെ തൊലിയുരിക്കാൻ തുടങ്ങി. പക്ഷേ അവർക്കു ഒരു വശത്തെ തൊലിയുരിക്കാനേ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും കുറുക്കനെ തിരിച്ചറിയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

സവാരിക്കാർ താവളത്തിലേക്കു മടങ്ങി, നടന്ന കാര്യങ്ങളെല്ലാം കാരണവന്മാരോടു പറഞ്ഞു. എത്ര ചെയ്യണമെന്ന് കാരണവന്മാർ ആലോചിക്കാൻ തുടങ്ങി.

ആ സമയത്തു് ഒരു ചെറുപ്പക്കാരി അവരുടെ അടുത്തു വന്നു പറഞ്ഞു:

"നിങ്ങളുടെ സവാരിക്കാർ കൊണ്ടുവന്ന കുറുക്കന്റെ തോലു് ദേവപെരുന്തു് എനിക്കു തരൂ. ഞാൻ ഇപ്പോൾ പ്രസവിച്ച കുഞ്ഞിനു് ഒരു തൊപ്പിയുണ്ടാക്കാൻ നാണു്."

"ശരി," കാരണവന്മാർ പറഞ്ഞു. "നീ അതെടുത്തോ."

സ്രീ കുഞ്ഞിന്റെ തല അളന്ന് തൊപ്പിക്കായി തോൽ മുറിക്കാൻ തുടങ്ങി. പക്ഷേ ആ തോലു് പകുതി തൊപ്പിക്കേ തികയൂ എന്ന് താമസിയാതെ അവർക്കു മനസ്സിലായി. അതുകൊണ്ട് അവർ വീണ്ടും കാരണവന്മാരുടെ അടുത്തു ചെന്നു് തോലിന്റെ മറ്റേ പകുതികൂടി കൊടുക്കാൻ അപേക്ഷിച്ചു.

തങ്ങൾക്കു് കുറുക്കനെ തിരിച്ചിട്ടു് മറ്റേ വശത്തെ തൊലിയുരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്ന കാര്യം നാലു സവാരിക്കാർ തുറന്നുപറഞ്ഞു.

"തോലിന്റെ പകുതികൊണ്ടു് തൊപ്പി തീരുന്നില്ലെങ്കിൽ നീ തന്നെ പോയി കുറുക്കന്റെ മറുവശത്തെ തൊലി ഉരിഞ്ഞെടുത്തോ," അവർ പറഞ്ഞു.

സ്രീ കുഞ്ഞിനെയുമെടുത്തു് കുറുക്കൻ കിടക്കുന്ന സ്ഥലത്തു വന്നു. അവർ നിശ്ചയായും കുറുക്കനെ മറിച്ചിട്ടു് അതിന്റെ മറുവശത്തെ തൊലി ഉരിഞ്ഞെടുത്തു. തോലിന്റെ രണ്ടു പകുതികളും ചേർത്തു് അവർ കുഞ്ഞിനു് ഒരു തൊപ്പിയുണ്ടാക്കി.

ഇനി തങ്ങൾക്കു് നിങ്ങളോടു് ഒരു കാര്യം ചോദിക്കാനുണ്ടു്; നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ആരായിരുന്നു ഏറ്റവും വലതു്?—കാളയാണോ?

ഒരു സവാരിക്കാരനു് അതിന്റെ വാലു മുതൽ തല വരെ എത്താൻ ഒരു പകൽ മുഴുവൻ വേണ്ടിവന്നുവെന്നു് മറുക്കത്തു്.

പുറത്താണോ?

അതു് കാളയേയുമെടുത്തു് ആകാശത്തേക്കു പറന്നുപോയെന്നു് മറുക്കത്തു്.

ആടാണോ?

അതിന്റെ കൊമ്പിൽ ഇരുന്നാണു് പന്തതു് കാളയെ കൊത്തിത്തീർന്നതെന്നു് മറുക്കത്തു്.

ആട്ടിയെന്നാണോ?

നാലു വൈദ്യന്മാർ നാലു തോണികളിലായി അയാളുടെ കണ്ണിൽ തുറന്നുനടന്നുവെന്നു് മറുക്കത്തു്.

കുറുക്കനാണോ?

അതു് കാളയുടെ തോരപ്പലക കരണ്ടപ്പോൾ ഒരു ഭൂമികലുക്കംതന്നെയുണ്ടായ കാര്യം മറുക്കത്തു്.

കുഞ്ഞാണോ?

കുറുക്കന്റെ തോലു് അതിന്റെ ഒരു തൊപ്പിക്കേ തികഞ്ഞുള്ളൂ എന്ന് മറുക്കത്തു്.

അതോ ഇതുപോലുള്ള ഒരു ഭീമനെ പ്രസവിച്ച സ്രീയാണോ?

ആലോചിക്കൂ. ഗാഢമായി ആലോചിക്കൂ. ഒരുപക്ഷേ നിങ്ങൾക്കു് ശരിയായ ഉത്തരം കണ്ടെത്താൻ കഴിയും.

വിവർത്തനം: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

ഒരു കസാക്ക് നാടോടിക്രമം

പണ്ടുപണ്ട് ഒരു പുൽപ്രദേശത്തു് അരാദാർ-കൊസേ എന്നു പേരുള്ള ഒരു ദരിദ്രനുണ്ടായിരുന്നു. സ്വന്തമായി ആകെക്കൂടി അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നതു് ഒരു കുതിരയുമാത്രം. ഏകിലും ആളൊരു വിരുതനായിരുന്നു. സുത്രങ്ങളുടേയും നേരമ്പോക്കുകളുടേയും ഒരു കലവറയെന്നായിരുന്നു അയാൾ.

അതേ പുൽപ്രദേശത്തു് ഷിഗൈ-ബൈ എന്നു പേരുള്ള ഒരു ധനികനുണ്ടായിരുന്നു. ഷിഗൈ-ബൈ മഹാ പിശുക്കനായിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ അയാൾ ധനികനെന്നതിനേക്കാളേറെ പിശുക്കനായിരുന്നു. ഒരു അതിഥി ചെന്നാൽ ഒരു കഷണം റൊട്ടിയോ ഒരു ഗ്ലാസ് വെള്ളമോ പോലും കൊടുക്കുകയില്ല.

ഒരു ദിവസം വിരുതനും സുത്രശാലിയുമായ അരാദാർ-കൊസേ ഈ ഷിഗൈ-ബൈയെ ഒരു പാറം പരിച്ഛിന്നാൻ നിശ്ചയിച്ചു.

അയാൾ കുതിരപ്പുറത്തു കയറി ഷിഗൈ-ബൈയെ കാണാൻ പുറപ്പെട്ടു. അരാദാർ-കൊസേ പോകുന്നതെങ്ങോട്ടാണെന്നു് അയാളുടെ കൂട്ടുകാരും അയാൾ വാസികളും അറിഞ്ഞപ്പോൾ അവർ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

“അങ്ങോട്ടു ചെന്നെച്ചാൽ മതി, അരാദാർ-കൊസേ,” അവർ പറഞ്ഞു. “ഷിഗൈ-ബൈ നിങ്ങളെ രാജോചിതമായി സൽക്കരിക്കും. കൊഴുത്ത മാം

സവും സ്വാദേറിയ ഐന്ദാം* നിങ്ങൾക്കു വയർ നിറയെ കിട്ടും.”

“സാരമില്ല,” അരാദാർ-കൊസേ പറഞ്ഞു. “നമുക്കു കാണാം.”

ഷിഗൈ-ബൈയുടെ കൂടാരമന്വേഷിച്ചു് അയാൾ അനേകം ദിവസം പുൽപ്രദേശത്തുകൂടി കുതിരയോടിച്ചു നടന്നു. പക്ഷേ പോയിടത്തെല്ലാം ആളുകൾ പറഞ്ഞു:

“ഷിഗൈ-ബൈയെ ഇവിടെ തിരക്കേണ്ട. അയാൾ ഞങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം അകന്നുമാറി ദൂരെയെവിടെയോ പോയിരിക്കുകയാണു്.”

അരാദാർ-കൊസേയ്ക്കു് കുതിരയോടിച്ചു മുന്നോട്ടു പോവുകയല്ലാതെ ഗത്യന്തരമില്ലായിരുന്നു. അവസാനം പുൽപ്രദേശത്തു് ഒരു കൂടാരം ഒറ്റയ്ക്കു നിൽക്കുന്നതു കണ്ടു. ചുറ്റും കോരപ്പല്ലു തഴച്ചുവളർന്നു നില്ക്കുന്നു.

“ഷിഗൈ-ബൈ കോരപ്പല്ലിനിടയിൽ താമസമുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു വെറുതെയല്ല,” അരാദാർ-കൊസേ സ്വയം പറഞ്ഞു.

അതു ശരിയായിരുന്നതാണു്. കാരണം, അപരിചിതരാരുമില്ലാത്ത അടുത്തുണ്ടായെന്നു് ഗൃഹനാഥനും കുടുംബത്തിനും മുൻകൂട്ടി അറിയാനാണു് അവർ ഇങ്ങനെ ചെയ്തതു്. കോരപ്പല്ലിന്റെ മർമ്മശബ്ദം കേൾക്കുമ്പോൾ ആരോ വരുന്നുണ്ടെന്നു് മുന്നറിയിപ്പു കിട്ടും. ഉടനെ അവർ അതിഥിയെ സൽക്കരിക്കാതിരിക്കാൻവേണ്ടി വീട്ടിലുള്ള ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ മുഴുവൻ ബദ്ധപ്പെട്ടു് ഒപ്പിച്ചുവെക്കും.

ബുദ്ധിമാനായ അരാദാർ-കൊസേ ഈ സൂത്രം തൽക്ഷണം മനസ്സിലാക്കി. കോരപ്പല്ലിനിടയിലൂടെ കച്ചകേൾപ്പിക്കാതെ നടന്നു് ഷിഗൈ-ബൈയുടെ മൃകാരത്തിൽ എങ്ങിനെ എത്തുമെന്നു് അയാൾ ആലോചിച്ചു.

പക്ഷേ ഏതു ആലോചിച്ചിട്ടും ഒരു പോംവഴി കണ്ടില്ല. അവസാനം അയാൾ ഒരു ഉപായം കണ്ടെത്തി.

കുതിരയെ മാറ്റിനിർത്തി അയാൾ കൊച്ചുകൊച്ചു കുല്ലുകൾ പെറുക്കാൻ തുടങ്ങി. കുല്ലുകൾ കറിയേറെയാകുന്നതുവരെ അയാൾ പെറുക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പിന്നീടു് നേരം ഇരുട്ടാൻ കാത്തുനിന്നു. ഇരുട്ടിയപ്പോൾ കുല്ലുകൾ ഓരോന്നായി കോരപ്പല്ലിനിടയിലേക്കു് എറിഞ്ഞുതുടങ്ങി.

അയാൾ ആദ്യം ഒരു കല്ലെറിഞ്ഞു. കോരപ്പല്ലു് മർമ്മശബ്ദത്തോടെ ഇളകി. ഷിഗൈ-ബൈ കൂടാരത്തിനകത്തുനിന്നു് പുറത്തേക്കു് ഓടിവന്നു് ചുറ്റും കണ്ണോടിച്ചുകൊണ്ടു് ചെവിയോർത്തു.

* ഐന്ദാർ—പാൽ പുളിപ്പിച്ചുണ്ടാകുന്ന ഒരു പാനീയം.—എഡി.

“ആരവിടെ?” അയാൾ ചോദിച്ചു.

ആരും മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. ഷിഗൈ-ബൈ കൂടാരത്തിനകത്തേക്കു മടങ്ങി.

അപ്പോൾ അരാദാർ-കൊസേ ഒരു കല്ലുകുടി എറിഞ്ഞു. വീണ്ടും കോരപ്പല്ലു മുമ്പത്തെപ്പോലെ മർമ്മരശബ്ദത്തോടെ ഇളകി. വീണ്ടും ഷിഗൈ-ബൈ കൂടാരത്തിനകത്തുനിന്നു പുറത്തേക്കോടിവന്നു. അയാൾ ചുറ്റും നോക്കി, പക്ഷേ ആരെയും കണ്ടില്ല.

“കോരപ്പല്ലു കാറ്റാടിച്ച് ഇളകുന്നതായിരിക്കും,” എന്നു വിചാരിച്ചുകൊണ്ടു ഷിഗൈ-ബൈ കൂടാരത്തിനകത്തുനിന്നു പുറത്തേക്കു ഓടിവരാതായി.

ഇതിനുവേണ്ടിയാണ് അരാദാർ-കൊസേ കാത്തുനിന്നതു്. അയാൾ കതിരയുടെ കടിഞ്ഞാരം പിടിച്ചുകൊണ്ടു പതുങ്ങിപ്പതുങ്ങി പിശുക്കന്റെ കൂടാരത്തിനടുത്തേക്കു നടന്നു. അയാൾ ആദ്യം ഒരു ചുവടു വയ്ക്കും, കറച്ചു സമയം നിൽക്കും, ഒരു ചുവടു കൂടി വയ്ക്കും, വീണ്ടും നിൽക്കും.

അങ്ങിനെ ഓരോ ചുവടു വച്ചു് അയാൾ അവസാനം കൂടാരത്തിന്റെ വാതുക്കൽ എത്തി.

അയാൾ കട്ടിയുള്ള കമ്പിളിമറ പൊക്കി അകത്തേക്കു നോക്കി. കൂടാരത്തിനകം നിറയെ പലതരം സാധനങ്ങളായിരുന്നു. ഏവിടെ നോക്കിയാലും കമ്പളങ്ങളും കമ്പനുകളും സ്വർണ്ണപൂശിയ കട്ടിയുള്ള പെട്ടികളും അടുക്കിയടുക്കി വച്ചിരിക്കുന്നു. നടുവിൽ തീയ്ക്കടുത്തായി ഷിഗൈ-ബൈയും കുടുംബവും ഇരിക്കുന്നുണ്ടു്. തീയുടെ മുകളിൽ തൂക്കിയിട്ടിരിക്കുന്ന വലിയൊരു കലത്തിൽ ഇറച്ചി കിടന്നു വേവുന്നു. ഷിഗൈ-ബൈ അതു നോക്കി ഇരിക്കുകയാണ്. അതു വെന്തോ എന്നറിയാൻ ഇടയ്ക്കിടെ രുചിച്ചുനോക്കുന്നുണ്ടു്. അതേ സമയം അയാൾ ഒരു തൊലിക്കെട്ടു് കൊത്തിയറിഞ്ഞ മാംസം നിറച്ചു് സോസേജ് തയ്യാറാക്കുന്നുമുണ്ടു്. ഷിഗൈ-ബൈയുടെ ഭാര്യ മാവു കഴിയുന്നു. മകൾ ഒരു താറാവിന്റെ പൂട്ട പഠിക്കുന്നു. അയാളുടെ പണിക്കാരൻ ഒരു ആട്ടിൻതല തീയുടെ മുകളിൽ പിടിച്ചു് ചുടുന്നു.

ആ സമയത്താണ് അരാദാർ-കൊസേ പെട്ടെന്നു് അകത്തു കയറിയതു്.

“നമസ്താരം!” അയാൾ പറഞ്ഞു.

ഷിഗൈ-ബൈ കലത്തിന്റെ മൂടി അടുക്കുകയും സോസേജിന്റെ മുകളിൽ കയറി ഇരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഭാര്യ മാവിന്റെ പുറത്തിരുന്നു, മകൾ പാവൊടത്തലപ്പുകൊണ്ടു താറാവിനെ മൂടി. ചുട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന ആട്ടിൻതല പണിക്കാ

രൻ പിന്നിലൊളിച്ചു. ഇതെല്ലാം ഒരു നിമിഷംകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞു.

“ഷിഗൈ-ബൈ അരാദാർ-കൊസേയെ അഭിവാദിച്ചശേഷം ചോദിച്ചു:

“എന്തെല്ലാമാണു് പുൽപ്രദേശത്തെ വിശേഷങ്ങൾ?”

അരാദാർ-കൊസേ പറഞ്ഞു:

“രസകരവും കൗതുകകരവുമായ ഒരുപാടു കാര്യങ്ങൾ പുൽപ്രദേശത്തു നടക്കുന്നുണ്ടു്. അതെല്ലാം പറയാൻ വളരെയേറെ സമയമെടുക്കും.”

“എല്ലാം പറഞ്ഞില്ലെങ്കിലും കുറച്ചെങ്കിലും പറയൂ.”

“ശരി. ഞാൻ നിങ്ങളുടെ കൂടാരത്തിലേക്കു് കതിരയോടിച്ചു വരുമ്പോൾ തടിച്ചുകൊഴുത്ത ഒരു കൂറൻ പാമ്പു് ഇഴഞ്ഞുപോകുന്നതു കണ്ടു. ഞാൻ കൂടാരത്തിനകത്തു കയറിയപ്പോൾ നിങ്ങൾ ഒരു സോസേജിന്റെ പുറത്തു് ഇരുന്നില്ല. അതിലും വലുതായിരുന്നു ആ പാമ്പു്.”

ഷിഗൈ-ബൈ മുഖം ചുളിച്ചെങ്കിലും ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അരാദാർ-കൊസേ തുടർന്നു:

“ബൈ, ഞാൻ പറഞ്ഞാൽ വിശ്വസിക്കുമോ? ആ പാമ്പിന്റെ തല ഏതുപോലെ ഇരുന്നിരുന്നുവെന്നോ? അല്പം മുമ്പു് നിങ്ങളുടെ പണിക്കാരൻ തീയുടെ മുകളിൽ ചുട്ടുകൊണ്ടിരുന്നതും ഇപ്പോൾ പിന്നിൽ ഒളിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നതുമായ ആട്ടിൻതലയുണ്ടല്ലോ, അതുപോലെ കറുത്ത വലിയ ഒരു തലയായിരുന്നു അതു്.”

ഷിഗൈ-ബൈ വീണ്ടും മുഖം ചുളിച്ചു, പക്ഷേ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. സൂത്രശാലിയായ അരാദാർ-കൊസേ കഥ തുടർന്നു:

“പാമ്പു് ഇഴഞ്ഞുപോകുമ്പോൾ, ഇറച്ചി കിടന്നു വേവുന്ന നിങ്ങളുടെ കടത്തപ്പോലെ ചീറുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ കതിരപ്പുറത്തുനിന്നു ചാടിയിറങ്ങി വലിയൊരു കല്ലെടുത്തു് സർവ്വശക്തിയുമെടുത്തു് പാമ്പിന്റെ തലയ്ക്കടിച്ച് അതു് ചതഞ്ഞു്, നിങ്ങളുടെ ഭാര്യ ഇപ്പോൾ കയറിയിരിക്കുന്ന കഴച്ച മാവുപോലെ ആയി. ഇതെല്ലാമാണു് ഞാൻ പുൽപ്രദേശത്തു കണ്ട അത്ഭുതങ്ങൾ. ഞാൻ കളവു പറയുകയാണെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ മകൾ ഇപ്പോൾ പൂട്ട പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന താറാവിന്റെ വിധിതന്നെ ഏനിക്കും വരട്ടെ.”

ഷിഗൈ-ബൈ നീരസംകൊണ്ടു പുളഞ്ഞു. എങ്കിലും ഒരക്ഷരം മിണ്ടിയില്ല. അരാദാർ-കൊസേയ്ക്കു് ഭക്ഷണം കൊടുത്തുമില്ല.

അരാദാർ-കൊസേയും ഷിഗൈ-ബെയും വളരെ നേരം കശലം പറഞ്ഞിരുന്നു. കലത്തിനകത്തു് ഇറച്ചി കിടന്നു വേവുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ കൊതിയുറുന്ന വാസന കൂടാരത്തിൽ പരന്നു.

അരംദാർ-കൊസേ വളരെ ദൂരം സഞ്ചരിച്ചു വന്നിരിക്കുകയാണ്. അയാൾക്കു നല്ല വിശപ്പുണ്ട്. ഇടയ്ക്കിടെ, വായിൽ വെള്ളമുറിക്കൊണ്ടു്, കലത്തിന്റെ നേരെ നോക്കും. ഷിഗൈ-ബൈ അതു കണ്ടു് പറഞ്ഞു:

“തിളയ്ക്കു്, കലമേ, അരവർഷം അങ്ങിനെ തിളയ്ക്കു്!”

ഇതു കേട്ടയുടനെ അരംദാർ-കൊസേ ചെരിപ്പുരി കിടന്നു് കോട്ടു വായിട്ടുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:

“വിശ്രമിക്കു്, ചെരിപ്പേ, രണ്ടു വർഷം അങ്ങിനെ വിശ്രമിക്കു്!”

തന്റെ അതിഥി പോകാൻ ഭാവമില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ഷിഗൈ-ബൈ അത്താഴം കഴിക്കാതെ കിടന്നുറങ്ങാൻ തീരുമാനിച്ചു.

എല്ലാവരും കുമ്പളത്തിൽ നീണ്ടു നിവർന്നു കിടന്നു. ഇറച്ചിക്കലം മുക്കം ലിയിൽ തുങ്ങിക്കിടന്നു.

“അരംദാർ-കൊസേ ഉറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞാലുടൻ ഞാൻ വീട്ടുകാരെ വിളിച്ചുണർത്തും. ഞങ്ങൾ എന്നിട്ടു് കുറെ ഇറച്ചി തിന്നും,” ഷിഗൈ-ബൈ മനസ്സിൽ കരുതി.

“ആ പിശുക്കൻ ഷിഗൈ-ബൈ ഉറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞാലുടൻ ഞാൻ വയർ നിറയെ തിന്നും,” അരംദാർ-കൊസേ വിചാരിച്ചു. “കലത്തിൽ ഇറച്ചി വെള്ള കിടക്കുമ്പോൾ ഞാൻ എന്തിനു് വിശന്നിരിക്കണം?”

രണ്ടുപേരിൽ ആദ്യം ഉറങ്ങിപ്പോയതു് ഷിഗൈ-ബൈയാണ്. കറേന്റേറും കിടന്നപ്പോൾ അയാളുടെ കണ്ണുകൾ താനേ അടഞ്ഞു. അയാളുടെ കൂർക്കംവലികൾ കൂടാരത്തിൽ മുഴങ്ങിക്കേട്ടു.

അരംദാർ-കൊസേ എഴുന്നേറ്റു് കലത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഇറച്ചി മുഴുവൻ തിന്നുതീർത്തു. എന്നിട്ടു് ഷിഗൈ-ബൈയുടെ പഴയ് ചെരിപ്പു് കലത്തിന്നു കത്തിട്ടു് മൂടിയടച്ചു് അടുത്തു സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നതും കാത്തും വീണ്ടും കിടന്നു.

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞു് ഷിഗൈ-ബൈ ഉണർന്നു. ഒരു നിമിഷം ചെവിയോർത്തു. അരംദാർ-കൊസേയെ നോക്കി. അയാൾ ഉറങ്ങുകയാണെന്നു ധരിച്ചു് ചെപ്പുകൾപ്പിക്കാതെ ഭാര്യയേയും മകളേയും വിളിച്ചുണർത്തി.

“എണീക്കു്, എണീക്കു്,” അയാൾ പറഞ്ഞു. “അരംദാർ-കൊസേ ഉറങ്ങുന്ന സമയത്തു് നമുക്കു് കുറച്ചു് ഇറച്ചി തിന്നാം.”

ഷിഗൈ-ബൈ മുടി തുറന്നു് ചെരിപ്പു പുറത്തെടുത്തു് കത്തിക്കൊണ്ടു മുറിച്ചു കഷണങ്ങളാക്കി. അവർ തിന്നാൻ തുടങ്ങി. എത്ര ചവച്ചിട്ടും കഷണങ്ങൾ മുറിയുന്നില്ല. എന്തു പറി? ഇറച്ചിക്കു് എന്താണിത്ര ബലം?

“കൊള്ളരുത്താവനായ ആ അരംദാർ-കൊസേയുടെ കുറമാണു് ഇതെല്ലാം,” ഷിഗൈ-ബൈ ഭാര്യയോടു പറഞ്ഞു. “അയാളു കാണണമാണു് ഇറച്ചിക്കു് ഇത്ര ബലം. സാരമില്ല. അയാൾ ഇവിടന്നു പോകുമ്പോൾ നമുക്കു് അതു് മാർദ്ദവമാകുന്നതുവരെ വേവിച്ചിട്ടു തിന്നാം. കഷണങ്ങൾ കലത്തിലേക്കു് തിരിച്ചിട്ടു്.”

ഷിഗൈ-ബൈയുടെ ഭാര്യ തുകലിന്റെ കഷണങ്ങൾ പെറുക്കിയെടുത്തു് കലത്തിലിട്ടു തലേന്നു കഴിച്ച മാവുകൊണ്ടു് കുറച്ചു് അപ്പമുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കാൻ ഷിഗൈ-ബൈ അവരോടു പറഞ്ഞു.

അപ്പങ്ങൾ തയ്യാറായപ്പോൾ ചുടാരൻ കാക്കാതെ ഷിഗൈ-ബൈ വേഗം അവ കപ്പായത്തിനുള്ളിലേക്കു നിരുകി ആടുകളെ നോക്കാനായി പുൽപ്രദേശത്തേക്കു പോയി.

പിശുക്കൻ കൂടാരത്തിൽനിന്നു് ഇറങ്ങിയയുടൻ അരംദാർ-കൊസേ പുറകേ ചെന്നു. ഷിഗൈ-ബൈയുടെ അടുക്കലേക്കു് മാടിച്ചെന്നിട്ടു് അയാൾ പറഞ്ഞു:

“ഹാ, ഷിഗൈ-ബൈ, ഞാൻ ഉണർന്നതു് എത്ര നന്നായി. അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളോടു് യാത്ര പറയാതെ പോകേണ്ടിവരുമായിരുന്നു. ഞാൻ ഇന്നു് വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങുകയാണ്.”

അയാൾ ഷിഗൈ-ബൈയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് ചുട്ടുള്ള അപ്പങ്ങൾ അമർന്നു കൊണ്ടപ്പോൾ പിശുക്കന്റെ ദേഹം വല്ലാതെ പൊള്ളി.

ഷിഗൈ-ബൈ ആദ്യമൊക്കെ വേദന സഹിച്ചു. പക്ഷേ വേദന സഹിക്കാതായപ്പോൾ അയാൾ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

“അയ്യോ! അയ്യോ! എനിക്കു പൊള്ളുന്നു! എനിക്കു പൊള്ളുന്നു!”

കപ്പായത്തിനുള്ളിൽനിന്നും അപ്പങ്ങൾ പുറത്തെടുത്തുകൊണ്ടു് അയാൾ അട്ടഹസിച്ചു:

“ഇവ നായ്ക്കൾ തിന്നട്ടെ!”

“ഷിഗൈ-ബൈ,” അരംദാർ-കൊസേ പറഞ്ഞു. “നിങ്ങൾ എന്തിനു് ഈ ചുട്ടപ്പങ്ങൾ നായ്ക്കൾക്കു കൊടുക്കുന്നു! കുറച്ചു് എനിക്കു തന്നെങ്കിലും അയാൾ അപ്പങ്ങൾ പിടിച്ചുവാങ്ങി തിന്നു.

“നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയ്ക്കു് ഒന്നാംതരം അപ്പമുണ്ടാക്കാൻ അറിയാം, ഷിഗൈ-ബൈ,” അരംദാർ-കൊസേ പറഞ്ഞു. “ഇത്രയും സ്വാദുള്ള അപ്പം ഞാൻ തിന്നിട്ടു് ഒരുപാടു നാളായി.”

ഷിഗൈ-ബൈ മറുപടിയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. വിശക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അയാൾ പുൽപ്രദേശത്തേക്കു് കതിരയോടിച്ചു പോയി.

വൈകുന്നേരം മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ, അതുതന്നെ! അരദാർ-കൊസേകൂടാരത്തിലിരിക്കുന്നു.

“നിങ്ങൾ എന്നോട് യാത്ര പറഞ്ഞതല്ലേ? പോവുകയാണെന്നാണല്ലോ ഞാൻ വിചാരിച്ചത്.” ഷിഗൈ-ബൈ പറഞ്ഞു.

“ഞാൻ പോകാൻ തുടങ്ങിയതാണ്, പക്ഷേ ആലോചിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ വേണ്ടെന്നു തീരുമാനിച്ചു,” അരദാർ-കൊസേ പറഞ്ഞു. “എനിക്ക് നിങ്ങളുടെ കൂടാരത്തിൽ നല്ല സുഖം തോന്നുന്നു.”

ഷിഗൈ-ബൈ നെറ്റി ചുളിച്ചു നീരസം പ്രകടിപ്പിച്ചു. പക്ഷേ എന്തു ചെയ്യാം. അതിമിയെ പിടിച്ച് പുറത്താക്കാൻ പററില്ലല്ലോ.

പിറേന്നു രാവിലെ ഷിഗൈ-ബൈ വീണ്ടും പുൽപ്രദേശത്തേക്കു പോകാനൊരുങ്ങി. അയാൾ ഭാര്യയോടു പറഞ്ഞു:

“എനിക്ക് കൂടെ കൊണ്ടുപോകാൻ ഒരു പാത്രത്തിൽ കുറെ ഐറ്റാൻ തരൂ. പക്ഷേ അരദാർ-കൊസേ കാണാതെ നോക്കണം.”

ഷിഗൈ-ബൈയുടെ ഭാര്യ, തോൽകൊണ്ടുള്ള വലിയൊരു പാത്രത്തിൽ ഐറ്റാൻ നിറച്ച് അയാൾക്കു കൊടുത്തു. ഷിഗൈ-ബൈ പാത്രം കപ്പായത്തിനടിയിൽ ഒളിച്ചുവച്ചുകൊണ്ട് കൂടാരത്തിൽനിന്ന് ഇറങ്ങി.

“ഇത്തവണ കഴുപ്പമൊന്നുമുണ്ടാവില്ല,” അയാൾ സ്വയം പറഞ്ഞു.

പക്ഷേ അയാൾ വിചാരിച്ചതുപോലെല്ലെങ്കിൽ നന്നായി. അരദാർ-കൊസേ ഉടൻ പുറത്തേക്കു് ഓടിവന്ന് അയാളെ കെട്ടിപ്പിടിച്ച്, അയാൾ ഷിഗൈ-ബൈയെ വളരെ മുറുകെ പുണർന്നു കാരണം ഐറ്റാൻ നിറച്ച പാത്രം ചരിഞ്ഞു. ഐറ്റാൻ ഷിഗൈ-ബൈയുടെ കപ്പായത്തിലൂടെ ഒഴുകി.

കോപം സഹിക്കവയ്യാതെ ഷിഗൈ-ബൈ പാത്രം വലിച്ചു പുറത്തെടുത്തു് അരദാർ-കൊസേയുടെ കൈയിലേക്കു വച്ചുകൊടുത്തു.

“കടിക്കൂ! കടിക്കൂ!” അയാൾ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

“നിങ്ങൾ കടിക്കാൻ പറഞ്ഞ സ്ഥിതിക്കു് ഞാൻ കടിക്കാം,” അരദാർ-കൊസേ പറഞ്ഞു. “അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കു പരിമവം തോന്നും.”

അയാൾ ഐറ്റാൻ മുഴുവൻ കടിച്ചുതീർത്തു.

ഒരിക്കൽക്കൂടി ഷിഗൈ-ബൈക്കു് വിശന്നു വയറുമായി പുൽപ്രദേശത്തേക്കു പോകേണ്ടിവന്നു. കൗശലക്കാരനായ അരദാർ-കൊസേയാകട്ടെ, കൂടാരത്തിൽ വന്ന് ഷിഗൈ-ബൈയുടെ ഭാര്യയും മകളുമായി കൂലം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

അരദാർ-കൊസേ പിശുക്കന്റെ വീട്ടിൽ വളരെ ദിവസങ്ങൾ താമസി

ച്ചു. എന്തു സൂത്രം പ്രയോഗിച്ചിട്ടും എന്തു ഉപായം ആലോചിച്ചിട്ടും ഷിഗൈ-ബൈക്കു് തന്റെ അതിമിയെ നോല്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. മനസ്സിലാമനസ്സോടെ അരദാർ-കൊസേക്കു ക്ഷണം കൊടുക്കാൻ അയാൾ നിർബ്ബന്ധിതനായി.

തന്റെ അതിമിയെ കൂടാരത്തിൽനിന്നു പുറത്തിറക്കാനും അയാളുടെ നേരെ പകപോക്കാനുമുള്ള മാർഗ്ഗത്തെപ്പറ്റി ഷിഗൈ-ബൈ രാപ്കൽ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആലോചിച്ചാലോചിച്ച് അയാൾ അവസാനം ഒരു ഉപായം കണ്ടെത്തി.

നെറ്റിയിൽ വെളുത്ത നക്ഷത്രക്കലയുള്ള ഒരു കുതിരയുടെ പുറത്താണ് അരദാർ-കൊസേ വന്നതു്. ആ കുതിരയെ കൊല്ലാൻ ഷിഗൈ-ബൈ തീരുമാനിച്ചു. കടന്നുപോകുമ്പോഴെല്ലാം അയാൾ അതിനെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അയാളുടെ കണ്ണുകളിൽ പ്രതികാരം സ്പന്ദിച്ചിരുന്നു.

അരദാർ-കൊസേ അതു ശ്രദ്ധിച്ചു. അന്നു വൈകിട്ടുതന്നെ അയാൾ കുറെ കരിയെടുത്തു് തന്റെ കുതിരയുടെ നെറ്റിയിലെ വെളുത്തനക്ഷത്രക്കലയിൽ തേച്ചു. അതേസമയം കുറെ വെളുത്ത കളിമണ്ണെടുത്തു് ഷിഗൈ-ബൈയുടെ ഏറ്റവും നല്ല വിത്തുകുതിരയുടെ നെറ്റിയിൽ പുരട്ടി.

അതു കഴിഞ്ഞു് അയാൾ കൂടാരത്തിലേക്കു കയറി ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു.

രാത്രി ഷിഗൈ-ബൈ രഹസ്യമായി കൂടാരത്തിൽനിന്ന് ഇറങ്ങി കുതിരകളുടെ കൂട്ടത്തിൽനിന്ന് നെറ്റിയിൽ വെളുത്ത നക്ഷത്രക്കലയുള്ള കുതിരയെ തിരഞ്ഞു പിടിച്ചു കൊന്നു. പിന്നീടു് അയാൾ ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

“ഹാ! അരദാർ-കൊസേ! നിങ്ങളുടെ കഷ്ടകാലം! നിങ്ങളുടെ കുതിരയ്ക്കു് യേശുരമായി ഏന്തോ സംഭവിച്ചു!”

പക്ഷേ അരദാർ-കൊസേ കൂടാരത്തിൽനിന്ന് ഇറങ്ങിവന്നപ്പോലുമില്ല.

“ഇത്രയേറെ വിഷമിക്കാനൊന്നുമില്ല, ഷിഗൈ-ബൈ,” അയാൾ പറഞ്ഞു. “ഇങ്ങനെ വിളിച്ചുകൂവല്ലെ. സാരമില്ല. കുതിരയെ കശാപ്പുചെയ്യൂ. നമുക്കു രണ്ടുപേർക്കും ധാരാളം ഇറച്ചി തിന്നാമല്ലോ.”

ഇതു കേട്ടു് ഷിഗൈ-ബൈ ആറ്റാദംകൊണ്ടു് പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. തന്റെ വെറുക്കപ്പെട്ട അതിമിയുടെ നേരെ പക പോക്കാൻ കഴിഞ്ഞതിൽ അയാൾക്കു് അത്രയേറെ സന്തോഷമുണ്ടായിരുന്നു.

താൻ തന്റെ ഏറ്റവും നല്ല വിത്തുകുതിരയെയാണ് കൊന്നതെന്നു് പിറേന്നു രാവിലെ മാത്രമാണു് അയാൾക്കു മനസ്സിലായതു്.

ഷിഗൈ-ബൈ കോപംകൊണ്ടു് പൊട്ടിത്തെറിച്ചില്ലെന്നെയുള്ള. പ

ക്ഷേ ഇനി എന്തു ചെയ്യാനാണ്. അയാൾക്കു് ഇറച്ചി പാകംചെയ്തു് അര ഓർ-കൊസേയമായി പകിടേണ്ടിവന്നു.

അവസാനം അരോർ-കൊസേയ്ക്കു് ഷിഗൈ-ബൈയുടെകൂടെ താമസിച്ചു മടുത്തു. സ്വന്തം ഗ്രാമത്തിലേക്കു മടങ്ങാനും ഷിഗൈ-ബൈയുടെ മകളെ കൂടെ കൊണ്ടുപോകാനും അയാൾ തീരുമാനിച്ചു.

“ഞാൻ അവളെ ഏൻറ ഭാര്യയാക്കുന്നതാണു് അവൾക്കു നല്ലതു്,” അയാൾ സ്വയം പറഞ്ഞു. “ഷിഗൈ-ബൈയെപ്പോലുള്ള ഒരു അച്ഛന്റെ കൂടെ താമസിച്ചാൽ അവളും അയാളെപ്പോലെ പിശുക്കിയാവുമെന്നു തീർച്ചയാണു്.”

ബിസു-ബുരൂക്കു് എന്നായിരുന്നു ഷിഗൈ-ബൈയുടെ മകളുടെ പേർ. സരസനും രസികനുമായ അരോർ-കൊസേയെ പ്രഥമമുഷിയിൽത്തന്നെ അവൾക്കു് ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അവൾ അയാളെ ഇടയ്ക്കിടെ ഏറുകണ്ണിട്ടു് നോക്കുമായിരുന്നു.

ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ ഷിഗൈ-ബൈ പതിവുപോലെ പുൽപ്രദേശത്തു പോകാൻ തുടങ്ങുകയായിരുന്നു. അയാൾ കുതിരപ്പുറത്തു കയറിക്കഴിഞ്ഞു. അപ്പോഴാണ് അരോർ-കൊസേ അയാളോടു പറഞ്ഞതു്:

“ഷിഗൈ-ബൈ, ഞാൻ വളരെ നാളായി നിങ്ങളുടെ അതിഥിയായി കഴിയുന്നു. എനിക്കു വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങാൻ സമയമായി. നിങ്ങൾ ഇന്നു രാത്രി മടങ്ങിവരുമ്പോൾ നിങ്ങളുടെ കൂടാരത്തിൽ വേണ്ടത്ര ഇടം കാണും.”

ഷിഗൈ-ബൈയ്ക്കു ഇതു കേട്ടപ്പോൾ തന്റെ കാതുകളെ വിശ്വസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

“നിങ്ങളുടെ ബിസു* എന്നിക്കൊന്നു തരാമോ,” അരോർ-കൊസേ തുടർന്നു. “എനിക്കു് പുറപ്പെടുന്നതിനുമുമ്പു് ചെരിപ്പു നന്നാക്കണം.”

“ശരി, ശരി,” ഷിഗൈ-ബൈ പറഞ്ഞു. “ബിസു* എടുത്തോളൂ. ചെരിപ്പു നന്നാക്കി സ്ഥലം വിട്ടു. നിങ്ങൾക്കു പോകാനുള്ള സമയം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു!”

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അയാൾ പുൽപ്രദേശത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടു. അരോർ-കൊസേയൊക്കട്ടെ, കൂടാരത്തിനകത്തു കയറി ഷിഗൈ-ബൈയുടെ ഭാര്യയോടു പറഞ്ഞു:

“ബിസു-ബുരൂക്കിനെ തയ്യാറാക്കൂ. അവൾ ഏൻറകൂടെ വരികയാണു്.”

* ബിസു-മുളി.—എഡി.

“നിങ്ങൾക്കു ഭ്രാന്തുണ്ടോ!” ഷിഗൈ-ബൈയുടെ ഭാര്യ ചോദിച്ചു. “ഷിഗൈ-ബൈ എന്നെങ്കിലും ഞങ്ങളുടെ ബിസിനെ നിങ്ങളെപ്പോലെ കാശിനു വകയില്ലാത്ത ഒരുത്തനു തരുമെന്നാണോ വിചാരം?”

“അയാൾ അവളെ എനിക്കു തന്നുകഴിഞ്ഞു. വിശ്വാസമില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾതന്നെ ചോദിച്ചോളൂ.”

ഷിഗൈ-ബൈയുടെ ഭാര്യ കൂടാരത്തിനു പുറത്തേക്കു് ഓടിവന്നു് ഒർ അർദ്ധമണിക്കൂറു വിളിച്ചുചോദിച്ചു:

“ഷിഗൈ-ബൈ! ഷിഗൈ-ബൈ! നിങ്ങളുടെ ബിസിനെ അരോർ-കൊസേയ്ക്കു കൊടുക്കാമെന്നു പറഞ്ഞതു് നേരമാണോ?”

“അതെന്തെ!” ഷിഗൈ-ബൈ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. “ഏൻറ ബിസു അയാൾക്കു കൊടുക്കും. അയാൾ വേഗം സ്ഥലം വിടട്ടെ!”

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഷിഗൈ-ബൈ കുതിരയെ ചാട്ടുകൊണ്ടിപ്പു് അതിവേഗം പുൽപ്രദേശത്തേക്കു് ഓടിച്ചുപോയി.

ഷിഗൈ-ബൈയുടെ ഭാര്യ അയാൾ പറഞ്ഞതിനെ ധിക്കരിക്കാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. അവർ മകളെ ഒരുക്കി കൂടാരത്തിനു വെളിയിലേക്കു് ഇറക്കിക്കൊണ്ടുവന്നു. അരോർ-കൊസേ അവളെ നെററിയിൽ വെളുത്ത നക്ഷത്രക്കലയുള്ള കുതിരയുടെ പുറത്തേററി. അവർ കുതിരയോടിപ്പു് ഐഹ്ലദം പോയി. ഷിഗൈ-ബൈയുടെ കൂടാരം വളരെ പിന്നിലായി.

ഒരുമിപ്പു് കുതിരയോടിപ്പു പോകുമ്പോൾ, അരോർ-കൊസേ അവളോടു പറഞ്ഞു.

“നീ നല്ല ആളുകളുടെ ഇടയിൽ ജീവിക്കും. അങ്ങിനെ നീയും നല്ലവളായിത്തീരും.”

രാത്രി ഷിഗൈ-ബൈ കൂടാരത്തിൽ തിരിച്ചെത്തി. തന്റെ അഭാവത്തിൽ നടന്ന കാര്യങ്ങൾ അറിഞ്ഞപ്പോൾ അയാളുടെ മുഖം കോപംകൊണ്ടു ചുവന്നു. അയാൾ കുതിരപ്പുറത്തു ചാടിക്കയറി പുറകെ പാഞ്ഞു. പുൽപ്രദേശം മുഴുവൻ അയാൾ കുതിരയോടിപ്പു നന്നു. പക്ഷേ ഒരിടത്തും അരോർ-കൊസേയെ കണ്ടില്ല. അയാൾക്കു് വെറുംകയ്യോടെ മടങ്ങേണ്ടിവന്നു.

വിവർത്തനം: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

പന്നൽ ബാലിക ഒരു യക്കൂത് നാടോടിക്കഥ

അഞ്ചു പശുക്കളുടെ ഉടമസ്ഥയായ, ഒരു കൊച്ചു വൃദ്ധ ഒരു ദിവസം രാവിലെ ഉണർന്നെഴുന്നേറ്റു വയലിലേക്കു പോയത്രെ.

വിശാലമായ ആ വലിയ വയലിൽ അവർ അഞ്ചു കൊമ്പുകളോടുകൂടിയ ഒരു പന്നൽച്ചെടി നിൽക്കുന്നതു കണ്ടു. വേരോ കമ്പുകളോ പൊട്ടിക്കൊതെ അവരുത് പിഴുതെടുത്ത് കൂടാരത്തിൽ കൊണ്ടുവന്ന് തലയിണയിൽ വച്ചു. പിന്നീടവർ വീണ്ടും പുറത്തിറങ്ങി പശുക്കളെ കറക്കാനിരുന്നു.

അവർ അവിടെ ഇരിക്കുമ്പോൾ പെട്ടെന്നു കൂടാരത്തിനകത്തുനിന്ന് മണികിലക്കം കേട്ടു. വൃദ്ധ തിടക്കത്തിൽ പാൽപ്പാത്രം താഴെ വച്ചു. പാലെല്ലാം തുകിപ്പോയി. അവർ കൂടാരത്തിനകത്തേക്ക് ഓടി ചുറ്റും നോക്കി. എല്ലാം പഴയപടിതന്നെ. പന്നൽച്ചെടി തലയിണയിൽ കിടപ്പുണ്ട്. വൃദ്ധ വീണ്ടും പുറത്തിറങ്ങി പാൽ കറക്കാനിരുന്നു. അപ്പോൾ വീണ്ടും അതാ മണികിലക്കം കേൾക്കുന്നു. പാൽപ്പാത്രം താഴെയിട്ടുകൊണ്ട് അവർ വീണ്ടും കൂടാരത്തിനകത്തേക്ക് ഓടിച്ചെന്നു. അതൃതം! അതിസന്ദർഭമായ ഒരു ബാലിക അവരുടെ മെത്തയിൽ ഇരിക്കുന്നതാണ് അവർ കണ്ടത്. ബാലികയുടെ കണ്ണുകൾ രത്നങ്ങൾപോലെ തിളങ്ങി. അവളുടെ പുരികങ്ങൾ കരിപോലെ കറുത്തിരുന്നു. പന്നൽച്ചെടി ഒരു ബാലികയായി മാറിയിരിക്കുന്നു!

കൊച്ചു വൃദ്ധയ്ക്ക് വലിയ സന്തോഷമായി.

അവർ ബാലികയോടു പറഞ്ഞു:

“നീ എന്റെകൂടെ ഒരു മകളെപ്പോലെ താമസിക്കു.”

അങ്ങിനെ അവർ രണ്ടുപേരും ഒന്നിച്ചു കൂടാരത്തിൽ താമസം തുടങ്ങി.

ഒരു ദിവസം ഖർജീത്—ബെർഗേൻ എന്ന പേരുള്ള യുവാവായ ഒരു നായാട്ടുകാരൻ വേട്ടയാടാൻ കാട്ടിൽ പോയി. ചാരനിറത്തിലുള്ള ഒരു അണ്ണാണെ കണ്ട് അയാൾ അതിന്റെനേരെ ഒരുമ്പു എഴുതു. അതിരാവിലെ മുതൽ അന്തിയാവുന്നതുവരെ അമ്പെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നെങ്കിലും ഒരിക്കൽപ്പോലും അമ്പു അണ്ണാന്റെ ഭാഗത്തു കൊണ്ടില്ല.

അണ്ണാൻ മരങ്ങൾ മാറിമാറിച്ചാടി അവസാനം കൊച്ചു വൃദ്ധയുടെ കൂടാരത്തിനടുത്തുള്ള ഒരു പൈൻമരത്തിൽ ഇരിപ്പുറപ്പിച്ചു.

ഖർജീത്—ബെർഗേൻ പൈൻമരത്തിന്റെ അടുത്തു ചെന്നു ഒരുമ്പു കൂടി എഴുതു. പക്ഷേ അണ്ണാൻ വീണ്ടും ചാടിപ്പോയി. അമ്പു കൊച്ചു വൃദ്ധയുടെ കൂടാരത്തിന്റെ പുകക്കുഴലിൽ ചെന്നു വീണു.

“അയ്യോ, എനിക്കെന്റെ അമ്പു വേണം. അതു തിരിച്ചുതരൂ!” ഖർജീത്—ബെർഗേൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. പക്ഷേ കൊച്ചു വൃദ്ധ പുറത്തു വരികയോ മറുപടി പറയുകയോ ചെയ്തില്ല.

ഖർജീത്—ബെർഗേൻ കലശലായ കോപം വന്നു. അയാളുടെ മുഖം ചുവന്നു. അയാൾ കൂടാരത്തിനകത്തേക്ക് ഓടിക്കയറി.

അവിടെ അയാളുടെ മുമ്പിൽ സന്ദർഭമായ ഒരു ബാലിക ഇരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു അവളുടെ സൗന്ദര്യലഹരിയിൽ അയാൾക്കു വീർപ്പു മുട്ടി, തല കുറങ്ങി. ഒരു വാക്കുപോലും പറയാതെ അയാൾ പുറത്തേക്ക് ഓടിയിറങ്ങി കതിരപ്പുറത്തു ചാടിക്കയറി വീട്ടിലേക്കു പാഞ്ഞു.

“അച്ഛാ, അമ്മേ, അഞ്ചു പശുക്കളുടെ ഉടമസ്ഥയായ കൊച്ചു വൃദ്ധയുടെ കൂടാരത്തിൽ അതിസന്ദർഭമായ ഒരു ബാലികയുണ്ട്. വീവാഹാലോചനയ്ക്കു ആളയയ്ക്കൂ. കാരണം എനിക്കു അവളെ ഭാര്യയായി കിട്ടണം.”

ഖർജീത്—ബെർഗേന്റെ അച്ഛൻ ഉടനെ പെണ്ണിന്റെ അടുത്തേക്ക് ഒമ്പതു കതിരുകളുടെ പുറത്തു ഒമ്പതു സവാരിക്കാരെ അയച്ചു.

വീവാഹാലോചനക്കാർ കൊച്ചു വൃദ്ധയുടെ കൂടാരത്തിൽ ചെന്നു. പെണ്ണിനെ കണ്ടപ്പോൾ അവളുടെ സൗന്ദര്യം അവരെ വീർപ്പു മുട്ടിച്ചു. ഒടുവിൽ പ്രജ്ഞ വീണ്ടുകിട്ടി അവർ കൂടാരത്തിൽനിന്നിറങ്ങി. കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രായംചെന്ന, ഏറ്റവും ആദരണീയനായ ഒരാൾ മാത്രം അവിടെ നിന്നു.

“കൊച്ചു വൃദ്ധേ,” അയാൾ പറഞ്ഞു. “ഈ ബാലികയെ ഖർജിത്—ബെർഗേൻ വിവാഹംചെയ്തു കൊടുക്കുകയല്ലേ?”

“കൊടുക്കാം,” കൊച്ചു വൃദ്ധ പറഞ്ഞു.

പിന്നീട് അവർ ബാലികയ്ക്ക് സമ്മതമാണോ എന്ന് ചോദിച്ചു. സമ്മതമാണെന്ന് അവൾ പറഞ്ഞു.

“നിങ്ങൾ കാര്യമായ സ്രീധനം തരേണ്ടിവരും,” കൊച്ചു വൃദ്ധ പറഞ്ഞു. “പുഷ്പൻ വയലിൽ കൊള്ളാവുന്നിടത്തോളം പശുക്കളേയും കതിരകളേയും തരണം.”

താമസിയാതെ പശുക്കളേയും കതിരകളേയും കൊച്ചു വൃദ്ധയുടെ വയലിലേക്കു തെളിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു. എല്ലാറ്റാൻപോലും കഴിയാത്തത്രയേറെ ഉണ്ടായിരുന്നു അവ.

പിന്നീട് അവർ ബാലികയെ മോടിയുള്ള പുതുവസ്ത്രങ്ങൾ അണിയിച്ചു. അവർ അവളെ ഭംഗിയായും വേഗത്തിലും വസ്ത്രമണിയിച്ചു. ഒരു പുള്ളിക്കു തിരയെ കൊണ്ടുവന്ന് വെള്ളി കടിഞ്ഞാണിട്ടു, വെള്ളി ജീനി കെട്ടി, ഒരു വെള്ളി ചാട്ട വശത്തു തൂക്കി. ഖർജിത്—ബെർഗേൻ വധുവിനെ കയ്യിലിട്ടു പുറത്തു കൊണ്ടുവന്ന് പുള്ളിക്കുതിരയുടെ പുറത്തുരുത്തി അവളോന്നിച്ച് വീട്ടിലേക്കു കതിരയോടിച്ചു പോയി.

ചോക്കുന്ന വഴിക്കു ചെട്ടെന്ന് ഖർജിത്—ബെർഗേൻ ഒരു കുറുക്കനെ കണ്ടു. ഖർജിത്—ബെർഗേൻ ഇരിപ്പറച്ചിലു. അയാൾ പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ ആ കുറുക്കന്റെ പുറകെ പോവുകയാണ്. വേഗം തിരിച്ചുവരാം. നീ ഈ വഴിതന്നെ പോയാൽ മതി. കുറെ ചെല്ലമ്പോൾ വഴി രണ്ടായി തിരിയും. കിഴക്കെ വഴിയിൽ ഒരു രോമക്കുരിയുടെ തോൽ തൂങ്ങിക്കിടപ്പുണ്ടാവും. പടിഞ്ഞാറെ വഴിയിൽ തൊണ്ടയിൽ വെള്ളത്തു പാടുള്ള ഒരു കരടിയുടെ തോലും. പറ്റിഞ്ഞാറെ വഴിക്കു തിരിയരുത്. രോമക്കുരിയുടെ തോൽ കാണുന്ന വഴിയിലൂടെ വേണം പോകാൻ.”

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അയാൾ കതിരയെ കതിച്ചോടിച്ച് പോയി. ബാലിക ഒറ്റയ്ക്കു സഞ്ചരിച്ചു. കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ വഴി രണ്ടായി തിരിയുന്ന ഇടത്തെത്തി. പക്ഷേ അവിടെ എത്തിയ ഉടനെ ഖർജിത്—ബെർഗേൻ പറഞ്ഞ കാര്യം അവൾ മറന്നു. അവൾ കരടിത്തോൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന വഴിയിലൂടെ പോയി. കുറെ ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ ഇരുമ്പുകൊണ്ടുള്ള വലിയൊരു കൂടാരത്തിലെത്തി.

കൂടാരത്തിനകത്തുനിന്നും ഇരുമ്പുവസ്ത്രങ്ങളണിഞ്ഞുകൊണ്ട് പിശാചി

ന്റെ മകൾ ഇറങ്ങിവന്നു. അവൾക്ക് ഒരു കാലേ ഉണ്ടായിരുന്നള്ള. അതുതന്നെ വളഞ്ഞതായിരുന്നു. ഒരു കയ്യുള്ളത് കാലുപോലെതന്നെ വളഞ്ഞിരുന്നു. നെറിയുടെ ഒരു നടുവിൽ കാഴ്ചയില്ലാത്ത ഭയങ്കരമായ ഒരു കണ്ണുണ്ട്. നീണ്ട കറുത്ത നാക്കു മാറ്റു വരെ തൂങ്ങിക്കിടന്നു.

പിശാചിന്റെ മകൾ ബാലികയെ കതിരപ്പുറത്തുനിന്നു വലിച്ചിറക്കി. അവളുടെ മുഖത്തെ തൊലിയുരിഞ്ഞു സ്വന്തം മുഖത്തു വച്ചുപിടിപ്പിച്ചു. ബാലികയുടെ ഭംഗിയുള്ള വസ്ത്രങ്ങൾ ഉരിഞ്ഞുമാറ്റി തന്നത്താൻ അണിഞ്ഞു. ബാലികയെ കൂടാരത്തിനു പുറത്തേക്കു ഏറിഞ്ഞു. അതു കഴിഞ്ഞു അവൾ പുള്ളിക്കുതിരയുടെ പുറത്തേറി കിഴക്കോട്ടു ഓടിപ്പോയി.

അവൾ ഖർജിത്—ബെർഗേന്റെ അച്ഛന്റെ കൂടാരത്തിനു അടുത്തെത്താറായപ്പോഴേയ്ക്കു അയാൾ ഒപ്പമെത്തി. പക്ഷേ അയാൾ യാതൊന്നും കണ്ടില്ല. യാതൊന്നും സംശയിച്ചുമില്ല.

ഖർജിത്—ബെർഗേന്റെ ബന്ധുക്കളെല്ലാവരും വധുവിനെ എത്തിരേൽക്കാൻ കൂടിയിരുന്നു. യുവസുഹൃന്മാരായ സ്വേതു പേരും എട്ടു ബാലികമാരും അവളെ സ്വീകരിക്കാൻ കതിരയെ കെട്ടുന്ന കുറിവരെ വന്നു.

ബാലികമാർ പരസ്പരം പറഞ്ഞു:

“വധു വാതുറന്ന് ഒരു വാക്കു പറയുകയേ വേണ്ടൂ. ഏറ്റവും ഭംഗിയുള്ള മുത്തുകൾ വായിൽനിന്നു പൊഴിഞ്ഞു നിലത്തുരുളും.”

മുത്തുകൾ കോർക്കാൻ നൂലുംകൊണ്ടാണ് അവർ വന്നത്.

യുവാക്കന്മാർ പരസ്പരം പറഞ്ഞു:

“വധു ഒരു ചുവടു വയ്ക്കുകയേ വേണ്ടൂ. പോകുന്നിടത്തെല്ലാം കറുത്ത രോമക്കുരികൾ അവളുടെ കാല്പാടുകൾ പിന്തുടരും.”

രോമക്കുരികളെ എഴുവീഴ്ത്താൻ അമ്പുകളും വില്ലുകളുമായിട്ടാണ് അവർ വന്നത്.

പക്ഷേ വധു സംസാരിച്ചതുടങ്ങിയപ്പോൾ അവളുടെ വായിൽനിന്നു വീണത് തവളകളാണ്. അവൾ ഒരു ചുവടു വച്ചപ്പോൾ പുറകെ ഓടിച്ചെന്നത് ചൊറിപിടിച്ച കാട്ടുകിരിക്കളാണ്.

വധുവിനെ വരവേൽക്കാൻ വന്നവർ വാപൊളിച്ചുപോയി. അവരുടെ മനസ്സിടിഞ്ഞു.

എങ്കിലും അവർ, കതിരയെ കെട്ടുന്ന കുറി മുതൽ വരന്റെ കൂടാരംവരെ പച്ചപ്പല്ലുകൊണ്ടുള്ള ഒരു പരവശാനി വിരിച്ച് വധുവിനെ കയ്യിലിട്ടു അതിലൂടെ നടത്തി.

വധ കൂടാരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു മൂന്ന് ഇളം ലാർച്ചുക്കളുടെ തലപ്പകളെടുത്ത് അടുപ്പിൽ തിരിച്ചു.

അതുകഴിഞ്ഞതായിരുന്നു വിവാഹസദ്യ. എല്ലാവരും തിന്നുകയും കുടിക്കുകയും പല കളികളും കളിക്കുകയും ആസ്വാദിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതു ശരിക്കുള്ള വധുവല്ലെന്ന് ആരും സംശയിച്ചില്ല.

ഇതു നടന്ന് അധികം കഴിയുമുമ്പ് കൊച്ചുവൃദ്ധ പശുക്കളെ കറക്കാൻ വയലിലേക്കു പോയി. നോക്കിയപ്പോൾ അഞ്ചു കൊമ്പുകളോട കൂടിയ ഒരു പുതിയ പന്നൽച്ചെടി ആദ്യത്തേതു നിന്നിരുന്ന അതേ സ്ഥാനത്തു നിൽക്കുന്നതു കണ്ട ആദ്യത്തേതിനേക്കാൾ നേർത്തതും ഭംഗിയുള്ളതുമായിരുന്നു അത്.

കൊച്ചുവൃദ്ധ പന്നൽച്ചെടി വേരോടെ പിഴുതെടുത്ത് തലയിണയിൽ വച്ചു എന്നിട്ട് വയലിലേക്കു തിരിച്ചുപോയി പശുക്കളെ കറക്കാൻ തുടങ്ങി. പെട്ടെന്ന് കൂടാരത്തിൽ മണികിലക്കു കേട്ടു. അവർ അകത്തു ചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ അതേ ബാലിക മുമ്പത്തേക്കാൾ സന്ദരിയായി ഇരിക്കുന്നതാണ് കണ്ടത്.

“നീ എങ്ങിനെ ഇവിടെ വന്നു? എന്തിനു തിരിച്ചുപോന്നു?” കൊച്ചുവൃദ്ധ ചോദിച്ചു.

“അമ്മേ,” ബാലിക പറഞ്ഞു. “ഖർജീത്—ബെർഗേൻ. ഞാനും കൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടാരത്തിലേക്കു പോകുമ്പോൾ ഒരു കുറുക്കനെ കണ്ടു. അതിനെ പിടിക്കാൻ പോവുകയാണെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. രോമക്കീരിയുടെ തോൽ തൂക്കിയിട്ടിരിക്കുന്ന വഴിയരികിലൂടെ വേണം പോകാണെന്നും കറുപ്പിത്തോൽ തൂക്കിയിട്ടിരിക്കുന്ന വഴിയരികിലൂടെ പോകരുതെന്നും അദ്ദേഹം എന്നോട് പറഞ്ഞതാണ്. പക്ഷേ ഞാൻ അതു മറന്നപോയി. തെറ്റായ വഴിയരികിലൂടെ കറുപ്പിത്തോൽ ചെന്നപ്പോൾ ഇരുമ്പുകൊണ്ടുള്ള ഒരു കൂടാരം കണ്ടു. പിശാചിന്റെ മകൾ എന്നെ കണ്ടു. അവൾ എന്റെ മുഖത്തെ തൊലി ഉരിഞ്ഞെടുത്തു. അപ്പോൾ മുഖത്തു ചേർത്തു വയ്ക്കുകയും എന്റെ ഭംഗിയുള്ള വസ്ത്രങ്ങൾ അഴിച്ചെടുത്ത് തന്നത്താൻ അണിയുകയും ചെയ്തു. എന്നെ ഇരുമ്പുകൂടാരത്തിനു പുറത്തേക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞിട്ട് അവൾ എന്റെ പുളളിക്കുത്തിയുടെ പുറത്തു കയറി ഓടിച്ചുപോയി. ചാരനിറത്തിലുള്ള കറുപ്പിത്തോൽ പട്ടികൾ എന്നെ കുടിച്ചുവലിച്ച് ഈ കൂടാരത്തിനടുത്തുള്ള വലിയ വയലിലേക്കു കൊണ്ടുവന്നു. ഞാൻ ഒരു പന്നൽച്ചെടിയായി വീണ്ടും ജീവൻപെട്ടു. അമ്മേ, എന്നിക്ക് ഖർജീത്—ബെർഗേനെ ഇനി എങ്ങനെ കിലം കാണാനാക്കുമോ?”

കൊച്ചു വൃദ്ധ അവൾ പറഞ്ഞതു കേട്ടശേഷം അവളെ സമാധാനിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

“വിഷമിക്കേണ്ട, നീ അയാളെ കാണും,” അവർ പറഞ്ഞു. “അതുവരെ നീ മുമ്പത്തെപ്പോലെ എന്റെ മകളായി എന്റെയടുത്തു താമസിക്കും.”

അങ്ങിനെ പന്നൽബാലിക വീണ്ടും കൊച്ചുവൃദ്ധയുടെ കൂടാരത്തിൽ താമസം തുടങ്ങി.

ചന്നൽബാലിക വീണ്ടും ജീവൻപെടുന്ന് അറിഞ്ഞപ്പോൾ പുളളിക്കുത്തിനു ഖർജീത്—ബെർഗേന്റെ അച്ചനോട് മനുഷ്യശബ്ദത്തിൽ പറഞ്ഞു:

“ഖർജീത്—ബെർഗേൻ തന്റെ വധുവിനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വരുന്ന വഴി അവളെ ഒറ്റയ്ക്കാക്കിയിട്ടു പോയെന്നും അവൾക്ക് തനിച്ച് കതിരയോടിക്കേണ്ടി വന്നുവെന്നും അറിയുക. വഴി രണ്ടായി തിരിഞ്ഞ ഇടത്തുവന്നപ്പോൾ അവൾ കറുപ്പിത്തോൽ തൂക്കിയിട്ടിരിക്കുന്ന വഴിയരികിലൂടെ പോയി ഒരു ഇരുമ്പുകൂടാരത്തിലെത്തി. പിശാചിന്റെ മകൾ പുറത്തേക്കു ഓടിവന്ന് അവളുടെ മുഖത്തെ തൊലിയുരിഞ്ഞെടുത്ത് സ്വന്തം മുഖത്തു വച്ചുപിടിപ്പിക്കുകയും അപ്പോൾ ഭംഗിയുള്ള വസ്ത്രങ്ങൾ അഴിച്ചെടുത്ത് തന്നത്താൻ അണിയുകയും അതുകഴിഞ്ഞ് അവളെ ഇരുമ്പുകൂടാരത്തിനു പുറത്തേക്കു എറിയുകയും ചെയ്തു. ഇപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ കൂടാരത്തിലുള്ളതു പിശാചിന്റെ മകളാണ്. നിങ്ങൾക്ക് മരുമകളായി കിട്ടിയിരിക്കുന്നത് അവളെയാണ്. എന്റെ ശരിക്കുള്ള യജമാനത്തിന് വീണ്ടും ജീവൻ വെച്ചിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങൾ അവളെ നിങ്ങളുടെ കൂടാരത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവന്ന് നിങ്ങളുടെ മകൻ വിവാഹംചെയ്തു കൊടുക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ കാര്യങ്ങൾ കഴുപ്പാകും. പിശാചിന്റെ മകൾ നിങ്ങളുടെ അടുപ്പം കൂടാരവും തകർക്കും. നിങ്ങൾക്ക് ഭയങ്കരകെടുതികൾ വരുത്തിവയ്ക്കും. നിങ്ങളെ എല്ലാവരേയും കൊല്ലും.”

ഇതു കേട്ട് വൃദ്ധൻ കൂടാരത്തിനകത്തേക്കു ഓടിചെന്നു.

“മകനേ, നീ എവിടന്നാണ് നിന്റെ ഭാര്യയെ കൊണ്ടുവന്നത്?” അയാൾ ഖർജീത്—ബെർഗേനോട് ചോദിച്ചു. “ആരാണവൾ?”

“അഞ്ചു പശുക്കളുടെ ഉടമസ്ഥയായ കൊച്ചുവൃദ്ധയുടെ മകളാണവൾ,” ഖർജീത്—ബെർഗേൻ പറഞ്ഞു.

അപ്പൻ പറഞ്ഞു:

“പുളളിക്കുത്തിനു എന്നോട് പരാതിപ്പെടുകയായിരുന്നു. നീ നിന്റെ വധുവിനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുമ്പോൾ അവളെ ഒറ്റയ്ക്കാക്കിയിട്ടു പോയെന്നും വഴി രണ്ടായി പിരിഞ്ഞിട്ടു എത്തിയപ്പോൾ അവൾ തിരിഞ്ഞ് ഇരുമ്പുകൂടാരത്തിനടുത്തെത്തിയെന്നുമാണ് അവൻ പറഞ്ഞത്. പിശാചിന്റെ മകൾ അവളെ കതിരപ്പുറത്തുനിന്നു വലിച്ചുറക്കി അവളുടെ മുഖത്തെ തൊലിയുരിഞ്ഞു.”

സ്വന്തം മുഖത്തു വച്ചുപിടിപ്പിക്കുകയും അവളുടെ മംഗിയുള്ള വസ്ത്രങ്ങൾ മുഴുവൻ അണിയുകയും ചെയ്തു. പിശാചിന്റെ മകൾ നമ്മളെ എല്ലാവരെയും കബളിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അവൾ സൂത്രത്തിൽ ഇവിടെ കടന്നുകൂടിയിരിക്കുകയാണ്.... നീ കൊച്ചുവൃദ്ധയുടെയടുത്തു പോയി വധുവിനോട് തിരിച്ചുവരാൻ അപേക്ഷിക്കൂ. നീ അവളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വാ. പിശാചിന്റെ മകളെ ഒരു കാട്ടുകുതിരയുടെ വാലിൽ കെട്ടി കുതിരയെ തുറന്ന വയലിലേക്ക് ഓടിച്ചു വിടൂ. അവളുടെ അസ്ഥികൾ വയലിൽ ചിന്നിച്ചിതറട്ടെ! അല്ലെങ്കിൽ അവൾ നമ്മളെ എല്ലാവരെയും—മനുഷ്യരെയും പറ്റങ്ങളെയും—കൊല്ലും.”

ഇതു കേട്ട് പിശാചിന്റെ മകളുടെ മുഖം മേയവും കോപവും കൊണ്ടു കറുത്തു.

ഇതു കേട്ട് ഖർജീത്—ബെർഗേന്റെ മുഖം ക്രോധംകൊണ്ടു ചുവന്നു. അയാൾ പിശാചിന്റെ മകളെ കാലിനു പിടിച്ചു കൂടാരത്തിനു വെളിയിലേക്ക് വലിച്ചിഴച്ചു കൊണ്ടുവന്നു. അവളെ ഒരു കാട്ടുകുതിരയുടെ വാലിൽ കെട്ടി.

കുതിര വിസ്തൃതമായ വയലിലേക്ക് കുതിച്ചുപാഞ്ഞു. അതു പിശാചിന്റെ മകളെ തൊഴിക്കുകയും ചവുട്ടിമെന്തിക്കുകയും ചെയ്തു. അവളുടെ കുതിരക്കൊക്കെ പഴുക്കളും പാമ്പുകളുമായി മാറി, ഖർജീത്—ബെർഗേനും അയാളുടെ അച്ഛനും കൂടി അവയെ പിടിച്ചു ചുട്ടെരിച്ചു.

അതു കഴിഞ്ഞു ഖർജീത്—ബെർഗേൻ കുതിരപ്പറത്തു കൊച്ചുവൃദ്ധയുടെ കൂടാരത്തിലേക്ക് തിരിച്ചു കുതിരയെ കെട്ടുന്ന കുറിക്കടുത്തെത്തിയപ്പോൾ അയാൾ ചാടിയിറങ്ങി. കൊച്ചുവൃദ്ധ അയാളെ കണ്ടു കൂടാരത്തിനകത്തുനിന്നു ഓടിവന്നു. കാണാതെപോയ ആരെയോ കണ്ടുകിട്ടിയതുപോലെയോ മരിച്ചുപോയ ആർക്കോ ജീവൻ വെച്ചതുപോലെയോ ഉള്ള സന്യോഷമാണ് അവരുടെ മുഖത്തു കണ്ടത്. കുതിരയെ കെട്ടുന്ന കുറിമുതൽ കൂടാരംവരെ വൃദ്ധ പിടിച്ചുപറ്റുകൊണ്ടുള്ള ഒരു പരവതാനി വിരിക്കുകയും ഏറ്റവും കൊഴുത്ത പശുവിനേയും ഏറ്റവും കൊഴുത്ത കുതിരയേയും കശാപ്പുചെയ്ത് വിവാഹസദ്യ ഒരുക്കുകയും ചെയ്തു.

പന്നൽബാലികൾക്കുട്ടെ, ഖർജീത്—ബെർഗേനെ നോക്കി പൊട്ടിക്കരയുകയാണ് ചെയ്തത്.

“എന്തിനാണ് എന്റെ അടുത്തു വന്നത്?” അവൾ ചോദിച്ചു. “പിശാചിന്റെ മകൾ എന്റെ ചോര ചിന്താനും എന്റെ നേർത്ത തൊലി പിടിച്ചിന്താനും നിങ്ങൾ അനുവദിച്ചു. എന്റെ ദേഹം ചാരനിറത്തിലുള്ള നാമ്പുരകൾ

കൂടും ഇടുക്കൊടുത്തു. എന്നിട്ട് എങ്ങിനെ ഇവിടെ വരാൻ തോന്നി? ഈ ലോകത്തു ആറുജീനുള്ളതിനേക്കാളേറെ കന്യകകളുണ്ട്, വാളമീനുള്ളതിനേക്കാളേറെ സ്ത്രീകളുണ്ട് അവരിൽനിന്നും ആരെങ്കിലും വിവാഹം ചെയ്തേക്കാം. ഞാൻ നിങ്ങളെ വിവാഹം ചെയ്യുകയില്ല.”

“ഞാൻ നിന്നെ പിശാചിന്റെ മകൾക്കു കൊടുത്തില്ല,” ഖർജീത്—ബെർഗേൻ പറഞ്ഞു. “ഞാൻ നിന്നെ ചാരനിറത്തിലുള്ള നാമ്പുരകൾക്കു എന്തുകൊടുത്തതുമില്ല. ഞാൻ കുറിക്കന്റെ പിറകെ കുതിരയോടിച്ചു കാട്ടിലേക്ക് പോകുമ്പോൾ നീ പോകേണ്ട വഴി കാണിച്ചുതന്നു നീ പോയി മരിക്കണമെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലല്ലോ.”

കൊച്ചുവൃദ്ധ വലത്തെ കണ്ണിൽനിന്നു കണ്ണുനീർ തുടച്ചുകളഞ്ഞു. ഇടത്തെ കണ്ണിൽനിന്നും കണ്ണുനീർ തുടച്ചുകളഞ്ഞു. എന്നിട്ട് പന്നൽബാലികൾക്കു ഖർജീത്—ബെർഗേനേയും ഇടയിൽ ഇരുന്നു.

കൊച്ചുവൃദ്ധ പറഞ്ഞു:

“മരിച്ചിട്ട് വീണ്ടും ജീവൻ കിട്ടിയ നീയും കാണാതെപോയിട്ട് വീണ്ടും കണ്ടെത്തിയ നീയും സന്തോഷിക്കാത്തതു എന്തുകൊണ്ടാണ്? നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരും മുന്പത്തെപ്പോലെ പരസ്പരം സ്നേഹിക്കണം, സ്നേഹമായും സമാധാനമായും കഴിയണം. രണ്ടുപേരും ഞാൻ പറയുന്നതു കേൾക്കണം, അതു പോലെ പ്രവർത്തിക്കണം.”

ബാലിക അനുസരിച്ചു. അവൾ ഉദ്ദേഹമായി പറഞ്ഞു:

“ശരി, ഞാൻ അമ്മ പറഞ്ഞതുപോലെ ചെയ്യാം. കഴിഞ്ഞതെല്ലാം മറക്കുകയും പൊറുക്കുകയും ചെയ്യാം.”

ഇതു കേട്ട് ഖർജീത്—ബെർഗേൻ ചാടിയെഴുന്നേറ്റു നൃത്തംവയ്ക്കാനും തുള്ളിച്ചാടാനും പന്നൽ ബാലികയെ ആശ്വേഷിച്ച് പുഞ്ചിക്കാനും തുടങ്ങി.

പിന്നീട് അവർ വള്ളിക്കുതിരയ്ക്ക് വെള്ളിജീനി കെട്ടുകയും വെള്ളി കുടിഞ്ഞാണിടുകയും പുറത്തു വെള്ളിക്കുസവു വിരിക്കുകയും വശത്തു വെള്ളിച്ചാട്ടു തൂക്കേയും ചെയ്തു. പന്നൽബാലികയെ ഏറ്റവും മോടിയായ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിപ്പിച്ചു. അങ്ങിനെ അവളും ഖർജീത്—ബെർഗേനും യാത്രതിരിച്ചു.

അവർ വളരെവളരെക്കാലം സഞ്ചരിച്ചു. മഞ്ഞ പെയ്തപ്പോൾ ശൈത്യ കാലമായെന്നും മഴ പെയ്തപ്പോൾ വേനൽക്കാലമായെന്നും വയലുകളിൽ മുടൽ മഞ്ഞു പരന്നപ്പോൾ ശരത്ക്കാലമായെന്നും അവർ മനസ്സിലാക്കി. അവർ പോയിപ്പോയി അവസാനം ഖർജീത്—ബെർഗേന്റെ അച്ഛന്റെ കൂടാരത്തിലെത്തി.

ഖർജിത്—ബെർഗേന്റെ ബന്ധുക്കളെല്ലാവരും സഹോദരന്മാർ ബെതു പേരും വധുവിനെ ഏതിരേൽക്കാൻ ഇറങ്ങിവന്നു. കുതിരയെ കെട്ടുന്ന കുറി മുതൽ കൂടാരംവരെ അവർ പച്ചപ്പല്ലുകൊണ്ടുള്ള ഒരു പരവതാനി വിരിച്ചു.

“വധു വരുമ്പോൾ അവൾ ആദ്യം ഒരു ചുവടു വയ്ക്കും, പിന്നീട് മറ്റൊരു ചുവടു വയ്ക്കും. ഏവിടെ നടന്നാലും അവളുടെ കാല്പാടുകളിൽ നിന്ന് രോമക്കീരികൾ പുറത്തുപാടും,” അവർ പരസ്പരം പറഞ്ഞു.

ഇത് മനസ്സിൽ കരുതിക്കൊണ്ട് അവർ അമ്പുകളും വില്ലുകളും ഉണ്ടാക്കാൻ തുടങ്ങി. ഉള്ളംകൈയിലെ തൊലി ഉരിഞ്ഞുപോകത്തക്കവണ്ണം അത്ര കഠിനമായിട്ടാണ് അവർ പണിയെടുത്തത്.

ഖർജിത്—ബെർഗേന്റെ ഏട്ട സഹോദരിമാർ നൂൽ നൂൽക്കാൻ തുടങ്ങി. അവരും വിരലുകളിലെ തൊലി ഉരിഞ്ഞുപോകുമാറ് കഠിനമായി പണിയെടുത്തു. വധു വരാൻ കാക്കുമ്പോൾ അവർ പരസ്പരം പറഞ്ഞു:

“അവൾ വന്നു” മണിനാദംപോലെയുള്ള ശബ്ദത്തിൽ സംസാരിക്കുമ്പോൾ അമൂല്യമായ പവിഴങ്ങൾ അവളുടെ വായിൽനിന്ന് പൊഴിയും.”

അപ്പോഴേക്കും ഖർജിത്—ബെർഗേൻ വധുവുമായി എത്തി. അയാളുടെ രണ്ടു സഹോദരിമാർ കുതിരകളെ കുറിയിൽ കെട്ടി. അവർ വധുവിനെ ഏടുത്തു താഴെയിറക്കി. വധു മണികിലുക്കംപോലെയുള്ള ശബ്ദത്തിൽ സംസാരിച്ചപ്പോൾ അവളുടെ വായിൽനിന്ന് പവിഴങ്ങൾ പൊഴിയുകയും സഹോദരിമാർ അവ പെറുക്കിയെടുത്ത് നൂലിൽ കോർക്കുകയും ചെയ്തു. വധു കൂടാരത്തിലേക്കു നടന്നപ്പോൾ അവളുടെ കാല്പാടുകളിൽനിന്നും കറുത്ത രോമക്കീരികൾ പുറത്തു പാടുകയും ചെറുപ്പക്കാർ അമ്പും വില്ലുമെടുത്ത് അവയെ ഏയ്ക്കുവഴി തുറക്കുകയും ചെയ്തു.

വധു കൂടാരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. മൂന്ന് ഇളം ലാർച്ചുമാരങ്ങളുടെ തലപ്പകളുപയോഗിച്ച് അടുപ്പു കത്തിച്ചു.

ഉല്ലാസപ്രദമായ ഒരു വിവാഹസദ്യ നടത്തപ്പെട്ടു. എല്ലാ ഗ്രാമങ്ങളിൽ നിന്നും അതിഥികൾ വന്നെത്തിയിരുന്നു. അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗായകരും നർത്തകരും കഥ പറയുന്നവരും മൽപ്പിടത്തക്കാരും അഭ്യാസികളുമുണ്ടായിരുന്നു.

സദ്യ മൂന്നു ദിവസം നീണ്ടുനിന്നു. അതു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അതിഥികൾ കാൽനടയായും കുതിരപ്പുറത്തും വീടുകളിലേക്കു മടങ്ങി.

ഖർജിത്—ബെർഗേനും ഭാര്യയും മണിച്ചു പൊറുതി തുടങ്ങി. അവർ സ്നേഹമായും രമ്യമായും കഴിഞ്ഞു. സന്തോഷത്തോടെ വളരെക്കാലം ജീവിച്ചു. അവരുടെ മക്കളുടെ മക്കൾ ഇപ്പോഴും ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടത്രെ.

വിവർത്തനം: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

സ്വർണ്ണക്കപ്പ്

ഒരു ബുറിയായ് നാടോടിക്കഥ

പണ്ടുപണ്ട് സനാദ് എന്ന പേരുള്ള ഒരു ഖാനുജായിരുന്നുവത്രെ.

ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹം കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ട താവളസൗകര്യങ്ങളും കൂടുതൽ പച്ചപ്പുള്ള മേച്ചിൽസ്ഥലങ്ങളുമുള്ള പുതിയൊരു ദേശത്തേക്കു് തന്റെ പ്രജകളോടൊപ്പം മാറിത്താമസിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. പക്ഷേ ആ ദേശത്തേക്കുള്ള വഴി വളരെ ദീർഘവും ദുർഘടം നിറഞ്ഞതുമായിരുന്നു.

പുറപ്പെടുന്നതിനുമുമ്പ് വയസ്സായവരെ മുഴുവൻ വധിക്കാൻ സനാദ് ഖാൻ കല്പിച്ചു.

“വയസ്സായവർ നമുക്കു് വഴിയിൽ ഭാരമായിരിക്കും,” അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. “വയസ്സു ചെന്ന ഒരൊറ്റ പുരുഷനോ സ്ത്രീയോ നമ്മുടെ കൂടെ പാടില്ല. ഒരൊറ്റയാളെപ്പോലും ജീവനോടെ വിടരുത്. ഏന്റെ കല്പന നിറവേറാത്തവരെ കഠിനമായി ശിക്ഷിക്കുന്നതാണ്.”

ഒരു ക്രൂരമായ കല്പനയായിരുന്നു അത്. ആളുകൾ ഭീഷിച്ചു. പക്ഷേ എന്തു ചെയ്യാം? ഖാന്റെ ഇച്ഛ നിറവേറിയതേ കഴിയൂ. കാരണം എല്ലാവർക്കും ഖാനെ ഭയമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ ധിക്കരിക്കാൻ അവർ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല.

സനാദ് ഖാന്റെ പ്രജകളിൽ ഒരാൾ മാത്രം—ത്സിരേൻ എന്ന പേരുള്ള ഒരു യുവാവ്—തന്റെ വൃദ്ധപിതാവിനെ വധിക്കുകയില്ലെന്നു ശപഥം ചെയ്തു.

ത്സിരേൻ വൃദ്ധനെ വലിയൊരു തോൽപ്പാക്കിൽ ഒളിച്ചിരുത്തുമെന്നും

സനാദ് ഖാൻ മററരെങ്കിലുമോ അറിയാതെ പുതിയ ദേശത്തേക്ക് ചെന്നു കൊണ്ടു പോകുമെന്നും അച്ഛനും മകനും തമ്മിൽ തീരുമാനിച്ചു. പിന്നീട് എന്തു സംഭവിക്കും? ഏതായാലും വരുന്നിടത്തുവെച്ചു കാണാം എന്നവർ നിശ്ചയിച്ചു....

സനാദ് ഖാൻ പഴയ താവളം വെടിഞ്ഞു തൻ്റെ ആളുകളും പററങ്ങളുമായി വടക്കുള്ള ദുരദേശത്തേക്കു തിരിച്ചു. അവരോടൊപ്പം, കുതിരപ്പറ്റത്തു് തുക്കിയിട്ടിരുന്ന ഒരു വലിയ ചാക്കിനകത്തു് ത്സിരേൻ്റെ വൃദ്ധപിതാവും സഞ്ചരിച്ചു. മററുള്ളവർ കാണാതെ ത്സിരേൻ്റെ അച്ഛനു് ആഹാരം കൊടുത്തു. വഴിക്കെവിടെയെങ്കിലും താവളമടിക്കുമ്പോൾ അയാൾ നേരം ഇരുട്ടുന്നതുവരെ കാത്തിരിക്കും. അതുകഴിഞ്ഞു് ചാക്കു തുറന്നു് വൃദ്ധനെ വിശ്രമിക്കാൻ. വേദനിക്കുന്ന കൈകാലുകൾ നിവർത്താൻ വേണ്ടി പുറത്തിറക്കും.

അങ്ങിനെ വളരെക്കാലം സഞ്ചരിച്ചു് അവസാനം അദ്ദേഹം ഒരു വൻകുടലിൻ്റെ കരയിലെത്തി.

രാത്രി അവിടെ താവളമടിക്കാൻ സനാദ് ഖാൻ ആളുകളോടു കല്പിച്ചു.

ഖാൻ്റെ പരിചാരക്കുറിയൊരാൾ വെള്ളത്തിൻ്റെ വക്കിലേക്കു നടന്നപ്പോൾ കടലിനടിയിൽ എന്തോ തിളങ്ങുന്നതു കണ്ടു. സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ അതു് അസാധാരണരൂപത്തിലുള്ള ഒരു വലിയ സ്വർണ്ണക്കപ്പാണെന്നു മനസ്സിലായി. അയാൾ ഉടനെ ഖാൻ്റെയടുക്കൽ ചെന്നു് കടലിനടിയിൽ കരയ്ക്കുതൊഴി വിലപിടിച്ച് ഒരു സ്വർണ്ണക്കപ്പു കിട്ടുണ്ടെന്ന വിവരം അറിയിച്ചു.

സനാദ് ഖാൻ കൂടുതലാലോചിക്കാതെ കപ്പു് ഉടനെ തന്നെ ഏല്പിക്കണമെന്നു് ഉത്തരവിട്ടു. പക്ഷേ കടലിലിറങ്ങാൻ ആരും ധൈര്യപ്പെട്ടുവരില്ല. ഇഷ്ടപ്പെട്ടുവരില്ല. അതുകൊണ്ടു് നറക്കിടാൻ ഖാൻ കല്പിച്ചു.

ഖാൻ്റെ സ്വന്തക്കാരിയൊരാളുടെ പേരിലാണു് നറുക്കു വീണതു്. അയാൾ കടലിൽ ചാടി, പക്ഷേ പിന്നെ പൊങ്ങിയില്ല.

അവർ വീണ്ടും നറുക്കിട്ടു. നറുക്കുവീണയാൾ ഒരു പൊക്കമുള്ള പറയിൽ നിന്നും എടുത്തുചാടി. അയാളും പൊങ്ങിവന്നില്ല.

ഇങ്ങനെ സനാദ് ഖാൻ്റെ ആളുകളിൽ പലർക്കും ജീവാപായം നേരിട്ടു.

പക്ഷേ നിർദ്വയനായ ഖാൻ തൻ്റെ ഉദ്യമം ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ഒരു നിമിഷംപോലും ആലോചിച്ചില്ല. അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ കല്പന പ്രകാരം പ്രജകൾ ഓരോരുത്തരായി പ്രതിഷേധമൊന്നും കാണിക്കാതെ കടലിൽ ചാടി മരിച്ചു.

/ അവസാനം ത്സിരേൻ്റെ തവണ വന്നു. പക്ഷേ കടലിൽ ചാടുന്നതിനുമുമ്പ് അയാൾ യാത്രപറയാനായി അച്ഛനെ ഒളിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്ന ഇടത്തു ചെന്നു.

‘‘അച്ഛാ, ഞാൻ പോവുകയാണു്,’’ ത്സിരേൻ പറഞ്ഞു. ‘‘നമ്മൾ രണ്ടു പേരും മരിക്കാൻ പോവുകയാണു്.’’

‘‘എന്തു പററി? നീ എന്തിനു മരിക്കണം?’’ വൃദ്ധൻ ചോദിച്ചു.

കുപ്പെട്ടക്കാൻ വേണ്ടി കടലിൽ ചാടാനുള്ള മുറ തനിക്കാണു വന്നിട്ടുള്ളതെന്നു് ത്സിരേൻ വിശദീകരിച്ചു.

‘‘പക്ഷേ ചാടിയവരാരും തിരിച്ചുവന്നിട്ടില്ല,’’ അയാൾ പറഞ്ഞു. ‘‘അതുകൊണ്ടു് ഖാൻ്റെ കല്പനപ്രകാരം ഞാൻ കടലിൽ ചാടി മരിക്കാൻ പോവുകയാണു്. അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ഭൃത്യന്മാർ അച്ഛനെ കണ്ടുപിടിച്ച് വധിക്കുകയും ചെയ്യും.’’

അയാൾ പറഞ്ഞതു മുഴുവൻ കേട്ടശേഷം വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു:

‘‘ഇങ്ങനെ പോവുകയാണെങ്കിൽ നിങ്ങളെല്ലാവരും കടലിൽ മുങ്ങിപ്പോവും. സ്വർണ്ണക്കപ്പു കിട്ടുകയുമില്ല. കപ്പു് കടലിനടിയിലേയല്ല. കടലിൽ നിന്നു് അകലെയല്ലാതെ ഒരു മല നിൽക്കുന്നതു കണ്ടോ? സ്വർണ്ണക്കപ്പു് അതിൻ്റെ മുകളിലാണുള്ളതു്. കപ്പെന്നു നിങ്ങൾ ധരിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നതു് അതിൻ്റെ പ്രതിഫലനം മാത്രമാണു്, നിങ്ങൾക്കൊർക്കും ആ ബുദ്ധി പോകാത്തതെന്നാണു്?’’

‘‘ഞാനെന്തു ചെയ്യണം?’’ ത്സിരേൻ ചോദിച്ചു.

‘‘ആ മലയിൽ കയറി, കപ്പു കണ്ടുപിടിച്ച് ഖാനെ ഏല്പിക്കണം. അതു കണ്ടുപിടിക്കാൻ പ്രയാസം കാണുകയില്ല. അതു തിളങ്ങുന്നതുകൊണ്ടു് ദൂരെ നിന്നേ കാണാം. ഒരുപക്ഷേ ആ കപ്പു് വളരെ ഉയരമുള്ള ഒരു പറിയുടെ പുറത്തായിരിക്കും. നിനക്കു് അതിൽ കേറാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുവരും. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ നീ ചെയ്യേണ്ടതിതാണു്: പററപ്പറ്റത്തു് കുറെ മാനുകൾ വന്നു നിൽക്കുന്നതുവരെ കാത്തിരിക്കു്. എന്നിട്ടു് എങ്ങിനെയെങ്കിലും അവയെ പേടിപ്പിക്കണം. മാനുകൾ ഓടിപ്പോവുകയും ധൂതിക്കിടയിൽ കപ്പു തട്ടി താഴെയിടുകയും ചെയ്യും. സമയമൊട്ടും കളയാതെ വേഗം അതു് പിടിച്ചെടുക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ വളരെ ആഴമുള്ള ഒരിടക്കിൽ അതു ചെന്നു വീഴും. അതോടെ അതു ഏന്നെന്നേക്കുമായി നഷ്ടപ്പെടും.’’

അച്ഛനോടു് നന്ദി പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ത്സിരേൻ ഉടൻതന്നെ മലയിലേക്കു തിരിച്ചു.

മലയുടെ മുകളിലേക്കു കയറുക എളുപ്പമായിരുന്നില്ല. ത്സിരേൻ കുറി ചെടികളിലും മരങ്ങളിലും കൂർത്ത പാറകളിലും അള്ളിപ്പിടിച്ചു കയറി. അ യാളുടെ മുഖവും കൈകളും പോറി ചോര പൊടിഞ്ഞു. വസ്യങ്ങൾ കീറി. അവസാനം മുകളിൽ എത്താനായപ്പോൾ ത്സിരേൻ സ്വർണ്ണക്കപ്പ കണ്ടു. അത് അതിമനോഹരമായിരുന്നു. കയറാൻ പാറാത്ത, വളരെ ഉയരമുള്ള ഒരു പാറയുടെ പുറത്ത് അതിരൂപം തിളങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

തനിക്കു് ആ പാറയുടെ മുകളിൽ കയറാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്ന് ത്സി രേൻ മനസ്സിലായി. അതുകൊണ്ട് അച്ഛൻ പറഞ്ഞതനുസരിച്ച് അയാൾ മാനകൾ വരുന്നതും കാത്തു നിന്നു.

അയാൾക്കു് അധികം കാത്തുനിൽക്കേണ്ടിവന്നില്ല. താമസിയാതെ ഏ താനും മാനകൾ പാറപ്പുറത്തു വന്നു നിന്നു. താഴോട്ടു് ശാന്തമായി നോക്കി കൊണ്ടു് അവ അവിടെ നിന്നു. ത്സിരേൻ ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചു. മാനകൾ ഭയന്നുത്തെട്ടി പാറപ്പുറത്തു് അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ഓടാൻ തുടങ്ങി. അവ സ്വർ ണ്ണക്കപ്പ തട്ടിത്താഴെയിട്ടു. കപ്പു് താഴോട്ടു് ഉരുണ്ടുവന്നപ്പോൾ ത്സിരേൻ അതു കയറിപ്പിടിച്ചു.

തികഞ്ഞ ചാരിതാർത്ഥ്യത്തോടെ അയാൾ കയ്യിൽ കപ്പുമായി മലയിൽ നിന്നിറങ്ങി സനാട്ഘാൻ സന്നിധിയിൽ ചെന്നു് അതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖിൽ വച്ചു.

“നിനക്കു് ഈ കപ്പു് കടലിന്നടിയിൽനിന്നും എങ്ങിനെ കിട്ടി?” ഖാൻ ചോദിച്ചു.

“എനിക്കിതു കിട്ടിയതു് അവിടുന്ന്ല്ല, അക്കാണുന്ന മലയുടെ മുകളിൽ നിന്നാണു്,” ത്സിരേൻ പറഞ്ഞു. “കടലിൽ നമ്മൾ കണ്ടതു് അതിന്റെ പ്രതിഫലനം മാത്രമാണു്.”

“നിന്നോട്ടു് ഇതാരു പറഞ്ഞു?” ഖാൻ ചോദിച്ചു.

“ഞാൻതന്നെ ആലോചിച്ചതാണു്,” ത്സിരേൻ പറഞ്ഞു.

ഖാൻ കൂടുതലൊന്നും ചോദിക്കാതെ അയാളോടു പൊയ്ക്കൊള്ളാൻ പറഞ്ഞു.

അവർ വളരെക്കാലം സഞ്ചരിച്ചു് അവസാനം വലിയൊരു മരുഭൂമി യിലെത്തി. വെയിലേറു് ഭൂമി മുഴുവൻ വരണ്ടിരുന്നു. പുല്ലെല്ലാം കുരിഞ്ഞി രുന്നു. ആറു പോയിട്ടു് ഔരുവിപോലും അവിടെങ്ങുമില്ലായിരുന്നു. മനുഷ്യരും കന്നുകാലികളും ഓഹിച്ചുവലഞ്ഞു. സനാട്ഘാൻ വെള്ളമന്വേഷിച്ചു് നാലു ഭാഗത്തേക്കും കതിരപ്പുറത്തു് ആളെ അയച്ചു. പക്ഷേ എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും അവർ വെള്ളം കണ്ടെത്തിയില്ല. ചുട്ടുപഴുത്ത വരണ്ട ഭൂമിയായിരുന്നു ചുറ്റും. ആളു

കൾ നൈരാശ്യത്തിലാണു് എന്തു ചെയ്യണമെന്നോ എവിടെപ്പോകണമെന്നോ അവർക്കു നിശ്ചയമില്ലായിരുന്നു.

ത്സിരേൻ ആരും കാണാതെ അച്ഛനെ ഒളിച്ചിരുത്തിയിരിക്കുന്ന സ്ഥ ലത്തു പോയി.

“അച്ഛാ, ഞങ്ങൾ എന്താണു വേണ്ടതു്?” അയാൾ ചോദിച്ചു. “എല്ലാ വരും ഓഹിച്ചു വലയുകയാണു്. കന്നുകാലികളും അതുപോലെതന്നെ.”

വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു:

“മൂന്നു വയസ്സുള്ള ഒരു പശുവിനെ അഴിച്ചുവിട്ടു് അഞ്ഞു ചെയ്യുന്നുവെ ന്നു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കണം. അതു് എവിടെകിലും നിന്നു് നിലത്തു് മണം പിടിക്കുകയാണെങ്കിൽ അവിടെ കഴിച്ചുതുടങ്ങണം.”

ത്സിരേൻ ഓടിച്ചെന്ന് മൂന്നു വയസ്സുള്ള ഒരു പശുവിനെ അഴിച്ചുവിട്ടു. പശു തല താഴ്ത്തിയിട്ടുകൊണ്ടു് അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നടന്നു. അവസാനം അതു് ഒരിടത്തു നിന്നു് ചുട്ടുള്ള മണ്ണിൽ മണം പിടിക്കാനും ഒച്ചവച്ചു് ശ്വാ സം വലിക്കാനും തുടങ്ങി.

“ഇവിടെ കഴിക്കിൻ,” ത്സിരേൻ പറഞ്ഞു.

ആളുകൾ കഴിച്ചുതുടങ്ങി. താമസിയാതെ ഭൂമിക്കടിയിലുള്ള വലിയൊ രു നീരുവ അവർ കണ്ടെത്തി. തണുത്ത ശുദ്ധജലം മുകളിലോട്ടു കതിച്ചുപൊങ്ങി തറയിലൂടെ ഒഴുകി. എല്ലാവരും വയർ നിറയെ വെള്ളം കുടിച്ചു. അവർ ക്കു് ഉന്മേഷവും ആശ്വാസവും തോന്നി.

സനാട്ഘാൻ ത്സിരേനെ അടുത്തു വിളിച്ചു് ചോദിച്ചു:

“ഈ വരണ്ട സ്ഥലത്തു് ഒരു നീരുവ കണ്ടുപിടിക്കാൻ നിനക്കു് എങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞു?”

“അതെവിടെയാണെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്ന ചില ലക്ഷണങ്ങൾ എനിക്കു നിയായമായിരുന്നു,” ത്സിരേൻ പറഞ്ഞു.

കുറേക്കൂടി വെള്ളം കുടിക്കുകയും വിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തശേഷം ആളുകൾ വീണ്ടും പുറപ്പെട്ടു. വളരെ ദിവസത്തെ സഞ്ചാരത്തിനുശേഷം അവർ ഒരിടത്തു് താവളമടിച്ചു. ആരും പ്രതീക്ഷിക്കാതെ രാത്രി കലശലായി മഴ പെയ്യാൻ തുടങ്ങി. താവളത്തിൽ തീകുട്ടിയതു് കെട്ടുപോയി. എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും തീ വീണ്ടും കത്തിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ആളുകൾ സർവ്വത്ര നനഞ്ഞു. അസ്ഥി വരെ തണുത്തുകോചി. എന്തു ചെയ്യേണ്ടു എന്ന് അവർക്കു് രൂപമില്ലായിര ന്നു.

അപ്പോൾ ആരോ ദൂരെത്തുള്ള ഒരു മലയിൽ തീയുടെ വെളിച്ചം കണ്ടു.

മലയിൽനിന്നു തീ കൊണ്ടുവരാൻ സനാദ് ഖാൻ ഉടൻ കല്പിച്ചു.

ആളുകൾ ഖാന്റെ കല്പന നിറവേറാൻ മുന്നോട്ടോടി. ആദ്യം ഒരാളും പിന്നീട് മറ്റൊരാളും തുടർന്ന് മൂന്നാമതൊരാളും മല കയറി. വലിയൊരു മരത്തിന്റെ തടിച്ച് കൊമ്പുകൾക്കു കീഴിൽ തീ കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും ഒരു വേടൻ അതിനടുത്തു് തീ കാത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും അവരെല്ലാവരും കണ്ടു. കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഓരോ തീക്കൊള്ളിയുമായി ഏല്പാവരും മടങ്ങി. പക്ഷേ ആർക്കും അതു് താവളം വരെ കൊണ്ടുവരാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. കനത്ത മഴ വീണ് തീ അണഞ്ഞുപോയി.

സനാദ് ഖാൻ കലശലായ കോപം വന്നു. തീയെടുക്കാൻ പോയിട്ട് അതില്ലാതെ മടങ്ങിവന്ന സകലരെയും വധിക്കാൻ അദ്ദേഹം ഉത്തരവിട്ടു.

തീയെടുക്കാൻ പോകാനുള്ള ത്സിരേന്റെ അവണ വന്നപ്പോൾ അയാൾ അച്ഛനെ ഒളിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തേക്ക് പതുങ്ങിച്ചെന്നു. അയാൾ ചോദിച്ചു:

“അച്ഛാ, എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതു്? തീ മലയിൽനിന്നു് താവളത്തിലേക്ക് എങ്ങിനെയാണു് കൊണ്ടുവരേണ്ടതു്?”

വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു:

“കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന തീക്കൊള്ളി കൊണ്ടുവരരുതു്. അതു് മഴ നനഞ്ഞു് കൊടുപോകും. നീ വലിയൊരു കുടം കൊണ്ടുപോയി അതു നിറയെ തീക്കനൽ കൊണ്ടുവാ. അങ്ങിനെ മാത്രമേ താവളത്തിലേക്ക് തീ കൊണ്ടുവരാൻ കഴിയൂ.”

ത്സിരേൻ അച്ഛൻ പറഞ്ഞതുപോലെ ചെയ്തു. അയാൾ മലയിൽനിന്നും ഒരു കുടം നിറയെ തീക്കനൽ കൊണ്ടുവന്നു. ആളുകൾ തീ കൂട്ടി നന്നുത്ത വസ്ത്രങ്ങൾ ഉണക്കുകയും തീ കായുകയും ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

തീ കൊണ്ടുവന്നയാൾ ആരാണെന്നു് അറിഞ്ഞപ്പോൾ സനാദ് ഖാൻ ത്സിരേനെ അടുത്തു വിളിച്ചു.

ത്സിരേൻ ചെന്നപ്പോൾ ഖാൻ അയാളുടെനേരെ രോഷത്തോടെ തട്ടിക്കയറി.

“തീ കൊണ്ടുവരേണ്ടതു് എങ്ങിനെയാണെന്നു് അറിയാമായിരുന്നിട്ടും നീ മിണ്ടാതിരുന്നതെന്താണു്?” അദ്ദേഹം അട്ടഹസിച്ചു. “നീ അപ്പോൾത്തന്നെ പറയാതിരുന്നതെന്താണു്?”

“കാരണം എന്തു ചെയ്യണമെന്നു് എനിക്കുതന്നെ നിശ്ചയമില്ലായിരുന്നു,” ത്സിരേൻ പറഞ്ഞു.

“എന്നിട്ടും നീയതു ചെയ്തല്ലോ. അതെങ്ങിനെ?” ഖാൻ ചോദിച്ചു.

ഖാൻ നിർബ്ബന്ധപൂർവ്വം ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ ത്സിരേൻ അവസാനം സത്യംവസ്ഥ തുറന്നുപറഞ്ഞു. തന്റെ അച്ഛന്റെ വിവേകപൂർവ്വമായ ഉപദേശങ്ങൾ കേട്ടതുകൊണ്ടാണു് തനിക്കു് ഖാന്റെ കല്പനകൾ നിറവേറാൻ കഴിഞ്ഞതെന്നു് അയാൾ സമ്മതിച്ചു.

“എവിടെ നിന്റെ അച്ഛൻ?” ഖാൻ ചോദിച്ചു.

ത്സിരേൻ പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ അച്ഛനെ തുകൽകൊണ്ടുള്ള വലിയൊരു ചാക്കിലിട്ട് വഴി മുഴുവൻ ചുമക്കുകയായിരുന്നു.”

വൃദ്ധനെ തന്റെ മുമ്പിൽ ഹാജരാക്കാൻ സനാദ് ഖാൻ കല്പിച്ചു. അദ്ദേഹം വൃദ്ധനോടു പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ ഏന്റെ കല്പന റദ്ദാക്കുന്നു. വൃദ്ധന്മാർ ചെറുപ്പക്കാർക്കു് മോരമല്ല. വൃദ്ധന്മാർക്കു വിവേകമുണ്ടു്. നിങ്ങൾ ഇനി ഒളിച്ചിരിക്കേണ്ട. നിങ്ങൾക്കു് മറ്റുള്ളവരോടൊപ്പം സ്വതന്ത്രമായി സഞ്ചരിക്കാം.”

വിവർത്തനം: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

വായുരാജാവായ കൊതുറ

ഒരു നെന്തെത്ത് നാടോടിക്ക്

ഒരിക്കൽ ഒരു നാടോടിത്താവളത്തിൽ ഒരു വൃദ്ധൻ തന്റെ മൂന്നു പെൺ മക്കളോടൊപ്പം പാർത്തിരുന്നു കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും ദയാലുവും സ്വച്ഛിമതിയും ഇളയവളായിരുന്നു.

വൃദ്ധൻ വളരെ ദരിദ്രനായിരുന്നു. തോൽകൊണ്ടുള്ള അയാളുടെ കൂടാരം കീറിപ്പറിഞ്ഞു. ഓരം വീണം ഇരുന്നിരുന്നു. ധരിക്കാൻ വേണ്ടത്ര കമ്പിളി വസ്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തണുപ്പ് കഠിനമാകുമ്പോൾ വൃദ്ധൻ പെൺമക്കൾ മൂന്നുപേരായി തീർത്തത് കൂനിക്കൂടിയിരുന്നു തണുപ്പു മാറ്റാൻ ശ്രമിക്കും. ഉറങ്ങാൻ കിടക്കുന്നതിനുമുമ്പ് തീ അണയ്ക്കും. രാവിലെവരെ അവർ തണുത്തു വിറച്ചു കിടക്കും.

ഒരിക്കൽ ശൈത്യകാലത്തിന്റെ നടുവിൽ തുറുപ്പുദേശത്തു് മേയങ്കരമായ ഒരു ഹിമവാതം അടിച്ചു. ഒരു ദിവസം കഴിഞ്ഞു, രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞു, മൂന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞു. എന്നിട്ടും കാറ്റ നിലച്ചില്ല. കൂടാരങ്ങൾ കാറ്റിൽ പറന്നുപോകുമെന്നു ശോണി. ആളുകൾ പുറത്തിറങ്ങാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. അവർ വിശ്വസം തണുത്തു കൂടാരങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഇരുന്നു.

വൃദ്ധന്റെയും മക്കളുടേയും സ്ഥിതിയും അത്രതന്നെയായിരുന്നു. കൊടുങ്കാറ്റിന്റെ ഇരസ്ഥർ കേട്ടുകൊണ്ട് അവർ കൂടാരത്തിലിരുന്നു. വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു:

“ഈ കൊടുങ്കാറ്റ് ഇപ്പോഴെങ്ങും തീരുകയില്ല. വായുരാജാവായ കൊതുറ അയച്ചതാണത്രെ. അദ്ദേഹം കോപിച്ചിരിക്കണം. നമ്മൾ നല്ലൊരു ഭരതൃയെ അയച്ചുകൊടുക്കാൻവേണ്ടി കാത്തിരിക്കുകയായിരിക്കും. മൂത്ത മകളേ, നീ കൊതുറയുടെ അടുക്കൽ പോകണം. അല്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ ആളുകൾ മുഴുവനും നശിക്കും. നീ പോയി അദ്ദേഹത്തോടു് കൊടുങ്കാറ്റ് നിർത്താൻ യാചിക്കണം.”

“ഞാൻ എങ്ങിനെ പോകും?” അവൾ ചോദിച്ചു. “എന്തിനു വഴി അറിഞ്ഞുകൂടാ.”

“ഞാൻ നിനക്കു് ചെറിയൊരു തെന്നുവണ്ടി അരാം. അതു് കാറ്റിനെ തിരെ നിർത്തിയിട്ട് ഒരു തള്ളുകൊടുക്കണം. നീ അതിന്റെ പുറകേ പോകണം. കാറ്റടിച്ചു് നിന്റെ കോട്ടിന്റെ ചരടഴിയും. പക്ഷേ നീ അതു കെട്ടാൻ നിൽക്കരുതു്. നിന്റെ ചെരിപ്പിനകത്തു് മഞ്ഞു കയറും. പക്ഷേ നീ അതു് കുടഞ്ഞുകുളയാൻ നിൽക്കരുതു്. വലിയൊരു മലയിൽ എത്തുന്നതുവരെ നീ ഒരിടത്തും നിൽക്കരുതു്. ആ മല കയറുക. അതിന്റെ മുകളിൽ ചെന്നശേഷം മാത്രമേ നീ ചെരിപ്പിനകത്തെ മഞ്ഞു കുടഞ്ഞുകുളയാനും കോട്ടിന്റെ ചരടു കെട്ടാനും നിൽക്കാവൂ. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞു് ഒരു കൊച്ചുകിളി പറന്നുവന്നു് നിന്റെ തോളിലിരിക്കും. അതിനെ ആട്ടിയോടിക്കരുതു്. അതിനോടു് ദയാപൂർവ്വം പെരുമാറുകയും അതിനെ കൈപ്പു തടവുകയും ചെയ്യണം. പിന്നീടു് തെന്നുവണ്ടിയിൽ കയറി മലയിൽനിന്നു താഴോട്ടിറങ്ങണം. വണ്ടി നിന്നെന്നേറെ കൊതുറയുടെ കൂടാരത്തിന്റെ വാതുക്കൽ എത്തിക്കും. കൂടാരത്തിൽ കയറുക. പക്ഷേ യാതൊന്നും തൊടരുതു്. കൊതുറ വരുന്നതുവരെ കാത്തിരിക്കുക. കൊതുറ വരുമ്പോൾ അദ്ദേഹം പറയുന്നതുപോലെ ചെയ്യുക.”

മൂത്ത മകൾ രോമവസ്ത്രങ്ങളണിഞ്ഞു. അച്ഛൻ കൊടുത്ത തെന്നുവണ്ടി കാറ്റിനെതിരെ നിർത്തിയിട്ട് ഒരു തള്ള കൊടുത്തു. അതു് തെന്നി മുന്നോട്ടു നീങ്ങി.

കുറച്ചുദൂരം അതിന്റെ പുറകേ നടന്നപ്പോൾ അവളുടെ കോട്ടിന്റെ ചരടു് അഴിയുകയും ചെരിപ്പിനകത്തു് മഞ്ഞു കയറുകയും ചെയ്തു. അവൾക്കു് വല്ലാതെ തണുത്തു. അച്ഛൻ പറഞ്ഞതു് അനുസരിക്കാതെ അവൾ നിന്നു് കോട്ടിന്റെ ചരടു കെട്ടുകയും ചെരിപ്പിനകത്തെ മഞ്ഞു കുടഞ്ഞുകുളയുകയും ചെയ്തു. അതുകഴിഞ്ഞു് കാറ്റിനെതിരെ വീണ്ടും നടന്നു. വളരെ നേരം നടന്നപ്പോൾ ഉയരംകൂടിയ ഒരു മല കണ്ടു. അവൾ അതു കയറി മുകളിലെത്തിയ ഉടനെ ഒരു കൊച്ചുകിളി പറന്നുവന്നു് തോളത്തിരിക്കാൻ ഓവിച്ചു. പക്ഷേ മൂത്ത മകൾ അതിനെ ആട്ടിയോടിച്ചു. കുറച്ചുനേരം അവളുടെ തലയ്ക്കുമീതെ വട്ടം ചുറ്റി പറന്നശേഷം അതു പറന്നുപോയി. മൂത്ത മകൾ തെന്നുവണ്ടിയിൽ കയറി മലഞ്ചെരിവിലൂടെ താഴോട്ടിറങ്ങി. വണ്ടി വലിയൊരു കൂടാരത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വന്നു നിന്നു.

മൂത്ത മകൾ അകത്തു കയറി ചുറ്റും നോക്കി. പൊരിച്ച മാംസത്തിന്റെ ഒരു വലിയ തുണ്ടാണ് അവളുടെ കണ്ണിൽ ആദ്യം പെട്ടതു്. അവൾ തീക

ത്തിച്ചു തീകാഞ്ഞുകൊണ്ട് മാംസം അടർത്തിയടർത്തി തിന്നാൻ തുടങ്ങി. തിന്നു വയർന്നിറങ്ങതപ്പോൾ പെട്ടെന്ന് ആരോ കൂടാരത്തിലേക്കു നടന്നുവരുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു. വാതുക്കലുള്ള തോൽമറ ഉയർത്തി ഒരു യുവഭീമൻ അകത്തു കടന്നു. അത് കൊതുറ ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹം മുത്ത മകളെ നോക്കിക്കൊണ്ടു ചോദിച്ചു:

“നീ എവിടുന്നു വരുന്നു? എന്തിന് ഇവിടെ വന്നു?”

“എന്റെ അച്ഛൻ അയച്ചതാണ്,” മുത്ത മകൾ പറഞ്ഞു.

“എന്തിനാണ് അയച്ചത്?”

“അങ്ങ് എന്നെ ഭാര്യയായി സ്വീകരിക്കാൻ.”

“ഞാൻ നായാട്ടിനു പോയിരിക്കുകയായിരുന്നു. കുറെ മാംസം കൊണ്ടു വന്നിട്ടുണ്ട്. എഴുന്നേറ്റ് അതെടുത്ത് വേവിച്ചതാ,” കൊതുറ പറഞ്ഞു.

മുത്ത മകൾ അപ്രകാരം ചെയ്തു. മാംസം തയ്യാറായപ്പോൾ അത് പാത്രത്തിൽനിന്നെടുത്ത് രണ്ടായി പകുക്കാൻ കൊതുറ അവളോടു പറഞ്ഞു.

“പകുതി നമുക്കു രണ്ടുപേർക്കും കൂടി തിന്നാം,” അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. “മറ്റേ പകുതി ആ മരക്കിണ്ണത്തിലിട്ട് അടുത്തുള്ള കൂടാരത്തിലേക്കു കൊണ്ടു പോയി കൊടുക്കണം. കൂടാരത്തിനകത്തു കയറേണ്ട. വാതുക്കൽ നിന്നാൽ മതി. ഒരു വൃദ്ധ ഇറങ്ങിവരും. അവർക്ക് മാംസം കൊടുക്കണം. കാലിക്കിണ്ണം മടക്കിത്തരുന്നതുവരെ അവിടെ നിൽക്കണം.”

മുത്ത മകൾ മാംസമെടുത്ത് പുറത്തിറങ്ങി. കാരറ്റ് ഭാരിയിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. മഞ്ഞു പെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. പോരെങ്കിൽ കൂരിരുട്ടും. ഈ കൊടുങ്കാറ്റിൽ എന്തെങ്കിലും കണ്ടുപിടിക്കാൻ എങ്ങിനെ കഴിയും?... മുത്ത മകൾ കുറച്ചു ദൂരം പോയശേഷം നിന്ന് എന്തോ ആലോചിച്ചു. എന്നിട്ട് മാംസം മഞ്ഞിലേക്കു എറിഞ്ഞുകളഞ്ഞു. അതുകഴിഞ്ഞു കാലിക്കിണ്ണവുമായി കൊതുറയുടെ അടുക്കലേക്കു മടങ്ങി.

കൊതുറ അവളെ നോക്കിയിട്ടു ചോദിച്ചു:

“അയൽക്കാർക്ക് മാംസം കൊടുത്തോ?”

“കൊടുത്തു,” മുത്ത മകൾ പറഞ്ഞു.

“കിണ്ണം കാണട്ടെ. അവർ മാംസത്തിനു പകരമായി നിനക്കു തന്നതെന്താണെന്നു നോക്കട്ടെ,” അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

മുത്ത മകൾ അദ്ദേഹത്തെ കാലിക്കിണ്ണം കാണിച്ചുകൊടുത്തു. കൊതുറ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. അദ്ദേഹം തന്റെ പക്കു മാംസം കഴിച്ചിട്ട് ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു.

രാവിലെ അദ്ദേഹം ഊറയ്ക്കിക്കാത്ത കുറെ മാൻതോൽ കൂടാരത്തിൽ കൊണ്ടു വന്നിട്ടു പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ നായാട്ടിനു പോകുന്ന സമയത്തു നീ ഈ തോൽ നന്നാക്കിയെടുത്ത് അതുകൊണ്ട് എനിക്ക് പുതിയൊരു കോട്ടും പുതിയ ചെരിപ്പും പുതിയ കയ്യറകളും ഉണ്ടാക്കിത്തരണം. തിരിച്ചുവരുമ്പോൾ ഞാൻ അവ ഇട്ടു നോക്കും. നിനക്കു നല്ല കൈവിരുതുണ്ടോ എന്നു നോക്കട്ടെ.”

ഇത്രയും പറഞ്ഞുകൊണ്ട് കൊതുറ നായാട്ടിനായി തുസ്രാപ്രദേശത്തേക്കു പോയി. മുത്ത മകൾ ജോലി തുടങ്ങി. പെട്ടെന്ന് വാതുക്കലുള്ള മറ പൊക്കി, തല നരച്ച ഒരു വൃദ്ധ കടന്നുവന്നു.

“കുഞ്ഞേ, എന്റെ കണ്ണിൽ ഏന്തോ പോയി,” അവർ പറഞ്ഞു. “അതാണ് എടുത്തുകളയാമോ എന്നു നോക്കൂ.”

“എനിക്ക് നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സമയം കളയാനില്ല,” മുത്ത മകൾ പറഞ്ഞു. “എനിക്ക് പിടിപ്പതു ജോലിയുണ്ട്.”

വൃദ്ധ ഒന്നും പറയാതെ ഇറങ്ങിപ്പോയി മുത്ത മകൾ ഒറ്റയ്ക്കായി. അവൾ ഗ്രന്ഥിപിടിച്ച് തോൽ നന്നാക്കിയെടുക്കുകയും കുത്തികൊണ്ട് മുറിക്കുകയും ചെയ്തു. വൈകുന്നേരത്തിനകം ജോലിതീർക്കാൻ അവൾക്കു തീടക്കുമായിരുന്നു. തിടുക്കത്തിന്റെ കൂടുതൽ കാരണം വസ്രം രംഗിയായി ഉണ്ടാക്കാൻ അവൾ ശ്രമിച്ചില്ല. കഴിയുന്നതും വേഗം പണി തീർക്കാനായിരുന്നു അവളുടെ ശ്രമം. നഷ്ടം സൂചിയില്ല. ഒരു പകൽകൊണ്ട് ചെയ്തതീർക്കുകയും വേണം. അതു ചെയ്ത് അവളുടെ പണി നന്നായില്ല.

വൈകുന്നേരം കൊതുറ നായാട്ടു കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചുവന്നു.

“എന്റെ പുതിയ വസ്രങ്ങൾ തയ്യാറായോ?” അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

“തയ്യാറായി,” മുത്ത മകൾ പറഞ്ഞു.

കൊതുറ വസ്രങ്ങൾ എടുത്ത് അവയുടെ മീതേകൂടി കയ്യാടിച്ചു. തോൽ പരുപരുത്തു് ഇരുന്നിരുന്നു. അത്ര മോശമായിട്ടാണ് അത് നന്നാക്കിയെടുത്തിരുന്നതു്. നോക്കിയപ്പോൾ വസ്രങ്ങൾ ശരിയായി വെട്ടിയിട്ടില്ലെന്നും അലക്ഷ്യമായി തുന്നിയിരിക്കുകയാണെന്നും തനിക്കു തീരെ ചെറുതാണെന്നും അദ്ദേഹം കണ്ടു.

അദ്ദേഹം ക്ഷിപ്രനായി മുത്ത മകളെ കൂടാരത്തിനകത്തുനിന്നും പുറത്തേക്കുവിട്ടു. വളരെ ദൂരത്തേക്കാണ് വലിച്ചെറിഞ്ഞതു്. അവൾ ഒരു മഞ്ഞു ശുദ്ധിയിൽ ചെന്നു വീണു. അവിടെ കിടന്ന് തണുത്തു മരവിച്ച് മരിക്കുകയും ചെയ്തു.

കാറ്റു പൂർവ്വാധികം ശക്തിയായി ഓരിയിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.

കാറ്റു രാപകൽ ഓരിയിടുന്നതും കൊടുങ്കാറ്റു ആഞ്ഞടിക്കുന്നതും കേട്ടുകൊണ്ട് വൃദ്ധൻ കൂടാരത്തിലിരുന്നു. അയാൾ പറഞ്ഞു:

“മുത്ത മകൾ ഞാൻ പറഞ്ഞതു കേട്ടില്ല. ഞാൻ പറഞ്ഞതുപോലെ വെണ്ണില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് കാറ്റിന്റെ ഓരിയിടൽ നിലയ്ക്കാത്തത്. കൊതുറ കോപിച്ചിരിക്കുകയാണ്. രണ്ടാമത്തെ മകളേ, നീ അദ്ദേഹത്തിന്റെയടുക്കൽ പോകണം.”

വൃദ്ധൻ ചെറിയൊരു തെന്നുവണ്ടി ഉണ്ടാക്കി. മുത്ത മകളോടു പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾതന്നെ രണ്ടാമത്തെ മകളോടും പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവളെ കൊതുറയുടെ അടുത്തേക്ക് അയച്ചു. അയാൾ കൊടുങ്കാറ്റു നിലയ്ക്കുന്നതും കാത്തു ഇളയ മകളുമായി കൂടാരത്തിലിരുന്നു.

രണ്ടാമത്തെ മകൾ തെന്നുവണ്ടി കാറ്റിനെതിരെ നിർത്തിയിട്ട് മുന്നോട്ടു തള്ളി അതിന്റെ പുറകേ പോയി. നടക്കുന്നതിനിടയിൽ അവളുടെ കോട്ടിന്റെ ചരടുകൾക്കും ചെരിപ്പിൽ മണയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. അവൾക്കു വല്ലാതെ തണുത്തു. അപ്പൻ പറഞ്ഞ കാര്യം മറന്നു അവൾ മലയിൽ എത്തുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ ചെരിപ്പിനകത്തെ മണയ്ക്കുകയും കടഞ്ഞുകുളിയുകയും കോട്ടിന്റെ ചരടു കെട്ടുകയും ചെയ്തു.

അവൾ മലയുടെ ചുവട്ടിലെത്തി അതിന്റെ മുകളിൽ കയറി. കൊച്ചു കിളിയെ കണ്ടപ്പോൾ അതിനെ ആട്ടിയോടിച്ചു. പിന്നീട് തെന്നുവണ്ടിയിൽ കയറി മലഞ്ചെരിവിലൂടെ ഇറങ്ങി നേരെ കൊതുറയുടെ കൂടാരത്തിന്റെ മുമ്പിലെത്തി.

അവൾ അകത്തു കയറി തീ കത്തിക്കുകയും വയർ നിറയെ മാംസംക്ഷിപ്തശേഷം കൊതുറയുടെ വരവും കാത്തു ഇരിക്കുകയും ചെയ്തു.

കൊതുറ നായാട്ടുകുഴിഞ്ഞു വന്നു. രണ്ടാമത്തെ മകളെ കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു:

“എന്തിനു ഇവിടെ വന്നു?”

“അപ്പൻ ഇങ്ങോട്ടേക്ക് അയച്ചതാണ്,” രണ്ടാമത്തെ മകൾ പറഞ്ഞു.

“എന്തിനാണ് അയച്ചത്?”

“അങ്ങ് എന്നെ ഓര്യയായി സ്വീകരിക്കാൻവേണ്ടി.”

“എന്നാൽ പിന്നെ അവിടെ ഇരിക്കുന്നതെന്തിനാണ്? ഏനിക്കു വിശക്കുന്നു. വേഗം കുറച്ചു മാംസം പാകംചെയ്തു താ.”

മാംസം തയ്യാറായപ്പോൾ അതു പാത്രത്തിൽനിന്നു പുറത്തെടുത്ത് രണ്ടായി പകുക്കാൻ കൊതുറ അവളോടു പറഞ്ഞു.

“നമുക്കു രണ്ടുപേർക്കുംകൂടി പകുതി തിന്നാം,” അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. “മറ്റൊരാൾക്കു അക്കാണുന്ന മരക്കിണ്ണത്തിലിട്ട് അടുത്തുള്ള കൂടാരത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി കൊടുക്കണം. അതിനകത്തു കയറണ്ട, അടുത്തു നിന്നാൽ മതി. കിണ്ണം തിരികെ തരുന്നതുവരെ അവിടെ നിൽക്കണം.”

രണ്ടാമത്തെ മകൾ മാംസമെടുത്ത് പുറത്തിറങ്ങി. കാറ്റു ഓരിയിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. മണയ്ക്കു ചുറ്റിയിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. യാതൊന്നും കാണാൻ വയ്യ. കൂടുതൽ മുമ്പോട്ടു പോകാൻ ഇഷ്ടപ്പെടാതെ അവൾ മാംസം മഞ്ഞിന്റെ പുറത്തേക്ക് ഏറിഞ്ഞിട്ട് കുറച്ചുനേരം അവിടെ നിന്നു. പിന്നീട് കൊതുറയുടെ അടുക്കലേക്കു മടങ്ങി.

“അവർക്കു മാംസം കൊടുത്തോ?” കൊതുറ ചോദിച്ചു.

“കൊടുത്തു,” രണ്ടാമത്തെ മകൾ പറഞ്ഞു.

“നീ വേഗം പോയിവന്നല്ലോ. കിണ്ണം കാണിക്കൂ”, മാംസത്തിനു പകരമായി അവർ നിനക്കു തന്നെത്തന്നെത്തന്നെ നോക്കട്ടെ.”

രണ്ടാമത്തെ മകൾ കിണ്ണം കാണിച്ചു. കൊതുറ കാലിക്കിണ്ണത്തിൽ നോക്കി. ഏകിലും ഒരക്ഷരം മിണ്ടാതെ ഉറങ്ങാൻ കിടന്നു. രാവിലെ കൊതുറ ഉറങ്ങിയിരുന്ന കിടപ്പിന്റെ മേൽഭാഗത്ത് കൊണ്ടുവന്നു. അവളുടെ ചേച്ചിയോടു പറഞ്ഞതുപോലെ രണ്ടാമത്തെ മകളോടും വൈകുന്നേരത്തിനകം കുറച്ചു പുതിയ വസ്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിവയ്ക്കാൻ പറഞ്ഞു.

“പണി തുടങ്ങിക്കൊ,” അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. “നിനക്കു ഏതു നന്നായി തുന്നാനറിയാമെന്നു വൈകുന്നേരം വരുമ്പോൾ ഞാൻ നോക്കാം.”

ഇത്രയും പറഞ്ഞുകൊണ്ട് കൊതുറ നായാട്ടിനു പോയി. രണ്ടാമത്തെ മകൾ ജോലി തുടങ്ങി. അവൾക്കു വലിയ ശ്രദ്ധയായിരുന്നു. കാരണം വൈകുന്നേരത്തിനകം എങ്ങിനെയെങ്കിലും പണിയെല്ലാം തീർക്കണം. പെട്ടെന്ന് തല നരച്ച ഒരു വൃദ്ധ കൂടാരത്തിനകത്തു കടന്നുവന്നു.

“കേഞ്ഞ, എന്റെ കണ്ണിൽ ഒരു കരട് പോയി,” അവർ പറഞ്ഞു. “അതൊന്നു എടുത്തുകളയ്ക്കൂ. ഏനിക്കു തന്നെ പറയില്ല.”

“ഏനിക്കു നിങ്ങളുടെ കുരടിനുവേണ്ടി സമയം കളയാനില്ല!” രണ്ടാമത്തെ മകൾ പറഞ്ഞു. “പോകൂ ഇവിടന്ന്. ഞാൻ ജോലി ചെയ്യട്ടെ.”

വൃദ്ധ കൂടുതലായി ഒന്നും പറയാതെ ഇറങ്ങിപ്പോയി. രാത്രിയായതോടെ കൊതുറ നായാട്ടുകുഴിഞ്ഞു മടങ്ങിവന്നു.

“എന്റെ പുതിയ വസ്ത്രങ്ങൾ തയ്യാറായോ?” അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

“തയ്യാറായി,” രണ്ടാമത്തെ മകൾ പറഞ്ഞു.

“ഞാൻ ഇടുമോക്കട്ടെ.”

“കൊതു വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചു. അവ മോശമായി വെട്ടിയിരിക്കുകയാണെന്നും വളരെ ചെറുതാണെന്നും വടക്ക് ഏകോണിപ്പിരിക്കുകയാണെന്നും അദ്ദേഹം കണ്ടു. കൊതു ഭയങ്കരമായി കോപിച്ചു അദ്ദേഹം രണ്ടാമത്തെ മകളെ അവളുടെ ചേച്ചിയെ ഏറിഞ്ഞ അതേയിടത്തേക്ക് ഏറിഞ്ഞു. അവളും മര വിച്ചുമരിച്ചു.

വൃദ്ധൻ ഈ സമയത്തു് കൊടുങ്കാറ്റു ശമിക്കുന്നതും കാത്തു് ഇളയ മകളുമായി കൂടാരത്തിലിരിക്കുകയായിരുന്നു. പക്ഷേ ഫലമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. കാര്യം പൂർവ്വാധികം ഉഗ്രമായി അടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഏതു നിമിഷവും കൂടാരം കാരനിൽ പറന്നുപോവുമെന്നു തോന്നി.

“എന്റെ പുത്രിമാർ ഞാൻ പറഞ്ഞതു് അനുസരിച്ചില്ല,” വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു. “അവർ കാര്യങ്ങൾ കൂടുതൽ വഷളാക്കുകയാണു ചെയ്തതു്. അവർ കൊതുറയെ കോപിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നിങ്ങിനി മകളായി നീ മാത്രമേയുള്ളൂ എങ്കിലും നിന്നെ കൊതുറയുടെ അടുത്തേക്ക് അയച്ചേതീത്രം. അദ്ദേഹം നിന്നെ ഭാര്യയായി സ്വീകരിക്കുമെന്നാണു് എന്റെ പ്രതീക്ഷ. ഞാൻ നിന്നെ അയച്ചില്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ ആളുകൾ മുഴുവനും പട്ടിണികിടന്നു ചത്തുപോകും. അതു കൊണ്ടു്, മകളേ, നീ പോകാനൊരുങ്ങു്.”

അവൾ പോകേണ്ടതു് എങ്ങോട്ടാണെന്നും ചെയ്യേണ്ടതു് എന്തെല്ലാമാണെന്നും അയാൾ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു.

ഇളയ മകൾ കൂടാരത്തിനു പുറത്തു വന്നു. തെന്നുവണ്ടി കാരനിന്നെതിരെ നിർത്തിയിട്ടു് ഒരു തള്ളുകൊടുത്തു് മുന്നോട്ടു നീക്കി. കാര്യം ഉച്ചത്തിൽ ഓരീയിടുകയും അലരുന്നിടുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അതു് ഇളയ മകളെ അടിച്ചുപറഞ്ഞുമെന്നു തോന്നി. മഞ്ഞടിച്ച് കണ്ണുകാണാതായി.

എങ്കിലും ഇളയ മകൾ ആയാസപ്പെട്ടു് കൊടുങ്കാറ്റിലൂടെ മുന്നോട്ടു നടന്നു. അച്ഛൻ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളൊന്നും അവൾ മറന്നില്ല. അവ അക്ഷരംപ്രതി അനുസരിക്കുകയാണു ചെയ്തതു്. അവളുടെ കോട്ടിന്റെ ചരട്ഴിഞ്ഞു. പക്ഷേ അവൾ അതു കെട്ടാൻ നിന്നില്ല. ചെരിപ്പിനകത്തു മഞ്ഞു കയറി. പക്ഷേ അവൾ അതു കടഞ്ഞുകളയാൻ നിന്നില്ല. തണുപ്പു് കലശലായിരുന്നു. കാര്യം ശക്തിയോടെ അടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷേ ഒരിടത്തും നിൽക്കാതെ അവൾ മുന്നോട്ടു പോയി. മലയുടെ ചുവട്ടിലെത്തി അതിന്റെ മുകളിൽ കയ

റിയശേഷമേ അവൾ ചെരിപ്പിനകത്തെ മഞ്ഞു കടഞ്ഞുകളയാനും കോട്ടിന്റെ ചരട് കെട്ടാനും നിന്നുള്ളു. ആ സമയത്തു് ഒരു കൊച്ചുകിളി പറന്നുവന്നു് അവളുടെ തോളിലിരുന്നു. ഇളയ മകൾ കിളിയെ അട്ടിയോടിച്ചില്ല. അവൾ അതിനെ വാത്സല്യത്തോടെ തടവുകയും താലോലിക്കുകയും ചെയ്തു. കിളി പറന്നുപോയപ്പോൾ ഇളയ മകൾ തെന്നുവണ്ടിയിൽ കയറി മലഞ്ചെരിവിലൂടെ താഴോട്ടിറങ്ങി നേരെ കൊതുറയുടെ കൂടാരത്തിന്റെ മുമ്പിലെത്തി.

അവൾ കൂടാരത്തിനകത്തു കടന്നു് അവിടെ കാത്തിരുന്നു. പെട്ടെന്നു് വാതുക്കലെ മറ പൊക്കിയുവലിമൻ പ്രവേശിച്ചു. ഇളയ മകളെ “എങ്ങോട്ടാണു് അദ്ദേഹം പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു്

“നീ എന്തിനു് ഇവിടെ വന്നു?”

“അച്ഛൻ അയച്ചിട്ടാണു്,” ഇളയ മകൾ പറഞ്ഞു.

“എന്തിനാണു് അയച്ചതു്?”

“കൊടുങ്കാറ്റു നിർത്താൻ അങ്ങയോടു് അപേക്ഷിക്കാൻവേണ്ടി. അതു നിർത്തിയില്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ ആളുകളെല്ലാവരും മരിച്ചുപോകും.”

“എന്തിനാണു് അവിടെ ഇരിക്കുന്നതു്? തീ കത്തിച്ചു് കുറച്ചു മാംസം പാകംചെയ്യാത്തതെന്തു്?” കൊതുറ ചോദിച്ചു. “എന്നിങ്ങു വിശക്കുന്നു. നിനക്കും വിശക്കുന്നുണ്ടാവും. നീ ഇവിടെ വന്നിട്ടു് ഒന്നും തിന്നില്ലെന്നു കാണുന്നു.”

ഇളയ മകൾ വേഗം മാംസം പാകംചെയ്തു് പാത്രത്തിൽനിന്നെടുത്തു് കൊതുറയ്ക്കു കൊടുത്തു. കൊതുറ കുറച്ചു മാംസം തിന്നിട്ടു് പകുതിയെടുത്തു് അടുത്തുള്ള കൂടാരത്തിൽ കൊണ്ടുക്കൊടുക്കാൻ പറഞ്ഞു.

ഇളയ മകൾ കിണ്ണത്തിൽ മാംസവുമായി പുറത്തിറങ്ങി. കാര്യം ഉച്ചത്തിൽ ഗർജ്ജിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. മഞ്ഞു് ചുഴറിയടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവൾ എങ്ങോട്ടു പോകും? അയൽക്കാരന്റെ കൂടാരം എങ്ങിനെ കണ്ടു പിടിക്കും? അവൾ കറച്ചുനേരം ആലോചിച്ചു നിന്നശേഷം എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ കൊടുങ്കാറ്റിലൂടെ നടന്നു.

പെട്ടെന്നു്, മലമുകളിൽ അവളുടെയടുക്കൽ പറന്നെത്തിയ അതേ കൊച്ചുകിളി പറന്നുവന്നു. അതു് അവളുടെ മുഖത്തിനടുത്തു് അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും പറന്നുനടന്നു. കിളിയുടെ പുറകേ പോകാൻ ഇളയ മകൾ നിശ്ചയിച്ചു. അതു പറന്നുപോയ വഴി അവൾ നടന്നു. നടന്നുനടന്നു് കുറെ ചെന്നപ്പോൾ അല്പം ദൂരെ ഒരു വശത്തു് തീപ്പൊരിപോലെ എന്തോ മിന്നുന്നതു കണ്ടു. ഇളയ മകൾ ആറ്റുറ്റാലിച്ചു. കൂടാരം അവിടെയായിരിക്കുമെന്നു കരുതി അവൾ അങ്ങോട്ടു

നടന്നു. പക്ഷേ അടുത്ത ചെറു നോക്കിയപ്പോൾ, കൂടാതെയാണെന്നു് താൻ ധരിച്ചതു് വാസ്തവത്തിൽ വലിയൊരു മൺകുറയാണെന്നു് അവർക്കു മനസ്സിലായി. അതിനുള്ളിൽനിന്നും പുക ചുരുളായി മേലോട്ടുയർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇളയ മകൾ കൂനയ്ക്കു ചുറ്റും നടന്നു് കാൽകൊണ്ടു തട്ടിനോക്കി. പെട്ടെന്നു് അവൾ മുറിയെഴുതിയ വാതിൽ കണ്ടു. തല നരച്ച ഒരു വൃദ്ധ വാതിലിൽനിന്നു തല വെളിയിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു:

“നീ ഹാണു? എന്തിനു വന്നു?”

“അപ്പോൾ, ഞാൻ കുറച്ചു മാംസം കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടു്,” ഇളയ മകൾ പറഞ്ഞു “ഇതു് അമ്മയ്ക്കു തരാൻ കൊണ്ടുവന്നതു്.”

“കൊതു പറഞ്ഞതെന്നോ? ശരി, ഇങ്ങോട്ടു താ. നീ ഇവിടെ പുറത്തു നിൽക്കു്.”

ഇളയ മകൾ കൂനയ്ക്കു പുറത്തു കാത്തുനിന്നു. അവൾ വളരെ നേരം കാത്തു നിന്നു. അവസാനം വാതിൽ വീണ്ടും തുറന്നു. വൃദ്ധ വീണ്ടും തല വെളിയിപ്പിച്ചു മറക്കിപ്പറ്റി അവളെ ഏല്പിച്ചു. അതിനുള്ളിൽ എന്തോ ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ അതെന്താണെന്നു് അവർക്കു മനസ്സിലായില്ല. അവൾ കിണ്ണുവുമെടുത്തു് കൊതുറയുടെ അടുത്തേക്കു മടങ്ങി.

“ഇത്രയധികം സമയമെടുത്തതെന്താണു്?” കൊതുറ ചോദിച്ചു. “കൂടാതെ കണ്ടുപിടിച്ചോ?”

“ഉവ്വു്.”

“അവർക്കു് മാംസം കൊടുത്തോ?”

“കൊടുത്തു്.”

“ആ കിണ്ണം താ. അതിനകത്തു് എന്താണുള്ളതെന്നു നോക്കട്ടെ.”

കൊതുറ നോക്കിയപ്പോൾ കിണ്ണത്തിനുള്ളിൽ ഉരുക്കുകൊണ്ടുള്ള ഏതാനും കത്തികളും സൂചികളും ചിരണ്ടാനും നന്നാക്കിയെടുക്കാനുമുള്ള മറ്റു് ഉപകരണങ്ങളും കിടന്നുപോയി കണ്ടു കൊതുറ ഉച്ചത്തിൽ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:

“നീനക്കു് പല നല്ല സാധനങ്ങളും കിട്ടിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇവ നീനക്കു് വളരെ പ്രയോജനപ്പെടും.”

കൊതുറ സാവിലെ ഏഴുനോറു് കുറെ മാൽനോൽ കൂടാരത്തിൽ കൊണ്ടു വന്നു. വൈകുന്നേരത്തിനകം തനിക്കുവേണ്ടി പുതിയൊരു കൊട്ടും ചെരിപ്പുകളും കയ്യറകളും ഉണ്ടാക്കാൻ അദ്ദേഹം അവളോടു പറഞ്ഞു.

“നീ അവ നന്നായി ഉണ്ടാക്കിയാൽ ഞാൻ നിന്നെ ഭാര്യയായി സ്വീകരിക്കാം,” അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

കൊതുറ പോയി. ഇളയ മകൾ പണി തുടങ്ങി. വൃദ്ധ സമ്മാനിച്ച സാധനങ്ങൾ വളരെ പ്രയോജനപ്പെട്ടു. വസ്ത്രങ്ങളുണ്ടാക്കാനുള്ള എല്ലാ സാധനങ്ങളും ഇളയ മകളുടെ പക്കൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ ഒരു ദിവസംകൊണ്ടു് എത്രത്തോളം ചെയ്യാനൊക്കും? .. അവൾ അതേപ്പറ്റി ആലോചിച്ചു് സമയം കളയാതെ ആകാപ്പനത്ര ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ചു. അവൾ തോൽ നന്നാക്കിയെടുക്കുകയും ചിരണ്ടി വൃത്തിയാക്കുകയും വെട്ടിത്തയ്ക്കുകയും ചെയ്തു പെട്ടെന്നു് വാതുക്കലുള്ള മറ പൊക്കി തല നരച്ച ഒരു വൃദ്ധ കടന്നുവന്നു. ഇളയ മകൾക്കു് ഉടൻ ആളെ മനസ്സിലായി തലേന്നു് താൻ മാംസം കൊണ്ടു കൊടുത്ത വൃദ്ധയായിരുന്നു അതു്.

“കേഞ്ഞ, എന്നെ സഹായിക്കൂ,” വൃദ്ധ പറഞ്ഞു “എന്റെ കിണ്ണിൽ ഒരു കറുപ്പു പോയി. ദയവുചെയ്തു് അതു് എടുത്തുകളു. ഞാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടു് പററുന്നില്ല.”

ഇളയ മകൾ വിസമ്മതം പ്രകടിപ്പിച്ചില്ല. അവൾ ജോലി മാറ്റിവെച്ചു് ഏഴുനോറു. താമസിയാതെ വൃദ്ധയുടെ കിണ്ണിൽനിന്നു കറുപ്പെടുത്തു കളയുകയും ചെയ്തു.

“നന്നായി,” വൃദ്ധ പറഞ്ഞു “എന്റെ കിണ്ണം ഇപ്പോൾ വേദനിക്കുന്നില്ല. ഇനി ഏന്റെ വലതുചെവിയിൽ നോക്കൂ.”

ഇളയ മകൾ വൃദ്ധയുടെ ചെവിയിൽ നോക്കി. അവൾ ഞെട്ടി.

“നീ എന്താണു് അവിടെ കാണുന്നതു്?” വൃദ്ധ ചോദിച്ചു.

“ചെവിയിൽ ഒരു പെൺകുട്ടി ഇരിക്കുന്നു,” ഇളയ മകൾ പറഞ്ഞു.

“നീ അവളെ വിളിക്കാത്തതെന്തെന്തു്? കൊതുറയ്ക്കു വസ്ത്രങ്ങളുണ്ടാക്കാൻ അവൾ നിന്നെ സഹായിക്കും.”

ഇളയ മകൾക്കു വലിയ സന്തോഷമായി. അവൾ പെൺകുട്ടിയെ വിളിച്ചു. അവളുടെ വിളി കേട്ടു. ഒന്നിനു പകരം നാലു പെൺകുട്ടികൾ വൃദ്ധയുടെ ചെവിയ്ക്കടുത്തുനിന്നു് ഇറങ്ങിവന്നു നാലു പേരും കൂടി ജോലി തുടങ്ങി. അവർ തോൽ നന്നാക്കിയെടുക്കുകയും ചിരണ്ടി വൃത്തിയാക്കുകയും വെട്ടിത്തയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. താമസിയാതെ വസ്ത്രങ്ങൾ തയ്യാറായി വൃദ്ധ നാലു പെൺകുട്ടികളെ വീണ്ടും ചെവികളിലൊതുക്കി പുറത്തിറങ്ങിപ്പോയി.

വൈകുന്നേരം കൊതുറ നായാട്ടു കഴിഞ്ഞു് മടങ്ങിയെത്തി.

“ഞാൻ പറഞ്ഞതെല്ലാം ചെയ്തോ?” അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

“ചെയ്യൂ,” ഇളയ മകൾ പറഞ്ഞു.

“എന്റെ പുതിയ വസ്ത്രങ്ങൾ കാണട്ടെ. ഞാൻ ഇടുമ്പോൾ.”

ഇളയ മകൾ അദ്ദേഹത്തിന് വസ്ത്രങ്ങൾ കൊടുത്തു. കൊതുർ അവയെടുത്തു മീതേക്കൂടി കയ്യോടിച്ചു. തോലിന് നല്ല മാർദ്ദവവും തൊടാൻ നല്ല സുഖവും തോന്നി. അദ്ദേഹം വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചുനോക്കി. അവ ചെറുതുമായിരുന്നു. വലുതുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു നല്ല പാകമായിരുന്നു. ഈടു നിൽക്കുന്നതുമായിരുന്നു. കൊതുർ പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:

“കട്ടി, എനിക്കു നിന്നെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. എന്റെ അമ്മയും നാലു സഹോദരിമാർക്കും നിന്നെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. നീ അദ്ധ്വാനശീലനാണ്, ധൈര്യവതിയാണ്. നിന്റെ ആളുകൾ നശിക്കാതിരിക്കണമെന്നു കരുതി നീ യേക്കരമായ കൊടുങ്കാറ്റിനെ നേരിട്ടു. നീ എന്റെ ഭാര്യയായിരിക്കട്ടെ. ഈ കൂടാരത്തിൽ എന്റെ കൂടെ താമസിക്കട്ടെ.”

ഈ വാക്കുകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വായിൽനിന്നു വീണപ്പോൾ തുറുപ്പു ദേശത്തെ കൊടുങ്കാറ്റു നിലച്ചു. ആളുകൾ ഇപ്പോൾ കാറ്റിൽനിന്ന് ഒളിക്കാൻ ശ്രമിച്ചില്ല. അവർ തണുത്തുതണുത്തു. ഒന്നൊഴിയാതെ എല്ലാവരും തങ്ങളുടെ കൂടാരങ്ങളിൽനിന്നും പകൽവെളിച്ചത്തേക്കു് ഇറങ്ങിവന്നു.

വിവർത്തനം: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

ബാലികയും അർദ്ധപന്ത്രനും

ഒരു ചുക്ച്ചി നാടോടിക്കഥ

പണ്ടു് ചുക്ച്ചികൾക്കിടയിൽ ഒരാളുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾക്കു് ആകെ കൂടി ഒരു മകളേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അച്ഛന്റെ ഏറ്റവും നല്ല സഹായിയായിരുന്നു അവൾ. എല്ലാ വേനലിലും അവൾ അച്ഛന്റെ മാൻ പറത്തെ താവളത്തിൽനിന്നു വളരെ ദൂരെ കൊണ്ടുപോകും. എല്ലാ ശൈത്യകാലത്തും അവൾ പറത്തെ കരേക്കൂടി ദൂരെ കൊണ്ടുപോകും. ഇടയ്ക്കു വല്ലപ്പോഴുംമാത്രം അവൾ ഭക്ഷണത്തിനായി മാനിനെ പുതിയ വണ്ടിയിൽ കയറി താവളത്തിലേക്കു മടങ്ങും.

ഒരു രാത്രി താവളത്തിലേക്കു പോകുമ്പോൾ അവളെ വലിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്ന മാൻ തല പൊക്കി ആകാശത്തേക്കു നോക്കി.

“നോക്കൂ! നോക്കൂ!” അവൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

ബാലിക ആകാശത്തേക്കു നോക്കിയപ്പോൾ രണ്ടു റെയിൻഡിയറുകളെ പുതിയ തെന്നുവണ്ടിയിൽ കയറി അർദ്ധപന്ത്രൻ ആകാശത്തുനിന്നു് താഴോട്ടു് ഇറങ്ങിവരുന്നതു കണ്ടു.

“അയാൾ ഏങ്ങോട്ടു പോകുന്നു? എന്തിനു പോകുന്നു?” ബാലിക ചോദിച്ചു.

“അയാൾക്കു് നിന്നെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകണമെന്നാണ് ആഗ്രഹം,” മാൻ പറഞ്ഞു.

ബാലിക വളരെയേറെ പരിഭ്രമിച്ചു.

“ഞാൻ എന്താണു ചെയ്യേണ്ടതു്? അയാൾ വാസ്തവത്തിൽ എന്നെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയെന്നു വരും!” അവൾ പറഞ്ഞു.

മാൻ ഒന്നും മിണ്ടാതെ അവന്റെ കളമ്പുകൊണ്ട് മഞ്ഞു മാന്തിത്തുടങ്ങി. അവസാനം അവൻ ഒരു ലാരമുണ്ടാക്കി.

“വേഗമാവട്ടെ, ഈ ലാരത്തിനകത്തു് കയറിക്കോളൂ!” അവൻ പറഞ്ഞു. ബാലിക ലാരത്തിനുള്ളിൽ കയറി. മാൻ അവളുടെ മീതെ കാലുകൊണ്ട് മഞ്ഞു തോണ്ടിയിട്ടു. താമസിയാതെ ബാലിക അപ്രത്യക്ഷയായി. അവൾ ഇരുന്നിരുന്നിടത്തു് ഒരു മഞ്ഞുകുന്ന മാത്രം കാണാനായി.

അർദ്ധചന്ദ്രൻ ആകാശത്തുനിന്നു് ഇറങ്ങിവന്നു. റെയിൻഡിയറുകളെ നിർത്തി തെന്നുവണ്ടിയിൽനിന്നും ഇറങ്ങി. അയാൾ ബാലികയെ തിരക്കി അവിടെയെല്ലാം നടന്നു. പക്ഷേ കണ്ടില്ല. കൂനയുടെ അടുത്തുവന്നു് അതിന്റെ മുകളിൽ നോക്കുകപോലും ചെയ്തു. പക്ഷേ അതെന്താണെന്നു് അയാൾ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചില്ല.

“അതുതന്നെ!” അർദ്ധചന്ദ്രൻ പറഞ്ഞു. “ബാലിക ഏവിടെ പോയി? അവളെ ഒരിടത്തും കാണുന്നില്ലല്ലോ. ഞാൻ ഇപ്പോൾ തിരിച്ചുപോയിട്ടു് പിന്നെ വരാം. അപ്പോൾ അവളെ തീർച്ചയായും കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയും. അവളെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോവുകയും ചെയ്യാം.”

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അയാൾ തെന്നുവണ്ടിയിൽ കയറി. റെയിൻഡിയറുകൾ അയാളേയും വഹിച്ചുകൊണ്ടു് ആകാശത്തേക്കു പോയി.

അയാൾ പോയ ഉടനെ മാൻ മഞ്ഞു തോണ്ടി മാറി. ബാലിക ലാരത്തിനകത്തുനിന്നു പുറത്തുവന്നു.

“നമുക്കു വേഗം താവളത്തിലേക്കു പോകാം!” അവൾ പറഞ്ഞു. “അല്ലെങ്കിൽ അർദ്ധചന്ദ്രൻ ഏതെങ്കിലും വീണ്ടും ഇറങ്ങിവരും. എനിക്ക് രണ്ടാമതൊരിക്കൽക്കൂടി അയാളിൽനിന്നു് ഒളിക്കാൻ കഴിഞ്ഞെന്നുവരില്ല.”

അവൾ തെന്നുവണ്ടിയിൽ കയറി. മാൻ അവളെ വലിച്ചുകൊണ്ടു് മിന്നൽവേഗത്തിൽ പറഞ്ഞു. താമസിയാതെ അവർ താവളത്തിലെത്തി. ബാലിക അച്ഛന്റെ കൂടാരത്തിനകത്തേക്കു് ഓടിക്കയറി. പക്ഷേ അച്ഛൻ പുറത്തു പോയിരിക്കുകയാണു്. അവളെ സഹായിക്കാൻ ആരുണ്ടു്?

മാൻ പറഞ്ഞു:

“നീ ഒളിക്കണം. അർദ്ധചന്ദ്രൻ പുറകേ ഏത്തും.”

“ഏവിടെ ഒളിക്കാനാണു്?” ബാലിക ചോദിച്ചു.

“ഞാൻ നിന്നെ ഒരു കല്ലോ മറ്റോ ആക്കി മാറ്റാം,” മാൻ പറഞ്ഞു.

“അതു പറിപ്പൂ. അയാൾ കണ്ടുപിടിക്കും.”

“ഒരു ചുറ്റികയാക്കിയാലോ?”

“അതും പറിപ്പൂ.”

“ഒരു കമ്പാക്കിയാലോ?”

“പറിപ്പൂ.”

“വാനുക്കൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന തോലിലെ ഒരു രോമമാക്കിയാലോ?”

“പറിപ്പൂ.”

“പിന്നെ? എനിക്കറിയാം. ഞാൻ നിന്നെ ഒരു വിളക്കാക്കി മാറ്റാം.”

“ശരി.”

“എന്നാൽ കനിഞ്ഞിരിക്കൂ.”

ബാലിക കനിഞ്ഞിരുന്നു. മാൻ തറയിൽ കളമ്പുകൊണ്ടു് അടിച്ചു. ബാലിക ഒരു വിളക്കായി മാറി. അതിന്റെ ഉജ്ജ്വലമായ പ്രകാശം കൂടാരം മുഴുവൻ പരന്നു.

ഈ സമയത്തു് അർദ്ധചന്ദ്രൻ ബാലികയെ അവളുടെ മാൻപാറത്തിനിടയിൽ തിരക്കുകയായിരുന്നു. അയാൾ താവളത്തിലേക്കു് ഓടിവന്നു.

തന്റെ റെയിൻഡിയറുകളെ ഒരു കററിയിൽ കെട്ടിയശേഷം അയാൾ കൂടാരത്തിൽ കയറി വീണ്ടും അവളെ തിരഞ്ഞുതുടങ്ങി. അയാൾ എല്ലായിടത്തും നോക്കി, പക്ഷേ അവളെ കണ്ടില്ല. കൂടാരത്തെ താങ്ങി നിർത്തിയിരിക്കുന്ന കോലുകൾക്കിടയിൽ തിരഞ്ഞു. ഓരോ പാത്രവും തോൽപ്പായുടെ ഓരോ രോമവും മെത്തകൾക്കിടയിലെ ഓരോ ചുളിക്കമ്പും നിലത്തെ ഓരോ തരി മണ്ണും പരിശോധിച്ചു. എന്നിട്ടും ബാലികയെ കണ്ടില്ല.

അയാൾ വിളക്കിരിക്കുന്നതു ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. കാരണം അതു് ഉജ്ജ്വലമായി പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അർദ്ധചന്ദ്രനും അത്രതന്നെ പ്രകാശമുണ്ടായിരുന്നു.

“അതുതന്നെ,” അർദ്ധചന്ദ്രൻ പറഞ്ഞു. “അവൾ ഏവിടെയായിരിക്കും? എനിക്ക് ആകാശത്തേക്കു മടങ്ങിപ്പോകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.”

അയാൾ കൂടാരത്തിൽനിന്നു് ഇറങ്ങി റെയിൻഡിയറുകളെ കെട്ടഴിച്ചു. തെന്നുവണ്ടിയിൽ കയറി പുറപ്പെടാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ ബാലിക വാനുക്കലുള്ള തോൽമറ പൊക്കി അരവരെ പുറത്തു കാട്ടി എത്തിനോക്കിക്കൊണ്ടു് ഉച്ചത്തിൽ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

“ഞാൻ ഇവിടെയുണ്ടു്! ഇവിടെയുണ്ടു്!” അവൾ അർദ്ധചന്ദ്രന്റെ നേരെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

അർദ്ധചന്ദ്രൻ റെയിൻഡിയറുകളെ അവിടെ നിർത്തിയിട്ടു് കൂടാരത്തി

നകത്തേക്കു ഓടിക്കയറി. പക്ഷേ ബാലിക അതിനകം വീണ്ടും വിളിക്കായി മാറിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

അർദ്ധചന്ദ്രൻ അവളെ അവിടെല്ലാം തിരഞ്ഞു. ഓരോ ചുളളിക്കുമ്പോൾ ഓരോ ഇലയും തോൽമറയിലെ ഓരോ രോമവും ഓരോ തരി മണ്ണും പരിശോധിച്ചു. പക്ഷേ ബാലികയെ കണ്ടില്ല.

ഇതെന്തെന്തുതരം! ഏവിയെ അവൾ? അവൾ എങ്ങോട്ടു മറഞ്ഞു? അവളെക്കൂടാതെ മടങ്ങേണ്ടിവരുമെന്നു തോന്നുന്നു.

പക്ഷേ അയാൾ കൂടാരത്തിൽനിന്നും ഇറങ്ങി റെയിൻഡിയറുകളെ കെട്ടഴിക്കാൻ തുടങ്ങിയ ഉടനെ ബാലിക മറയ്ക്കുകയുണ്ടായി. തല പുറത്തു കാട്ടി.

“ഞാൻ ഇവിടെയുണ്ട്!” ഇവിടെയുണ്ട്!” അവൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ട് വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

അർദ്ധചന്ദ്രൻ കൂടാരത്തിനകത്തേക്കു ഓടിക്കയറി വീണ്ടും അവളെ തിരയാൻ തുടങ്ങി. അയാൾ വളരെനേരം തിരഞ്ഞു. സകലതും കീഴ്മേൽ മറിച്ചു പരിശോധിച്ചു. പക്ഷേ അവളെ കണ്ടില്ല.

അയാൾ തിരഞ്ഞുതിരഞ്ഞു തളർന്നു. അയാളുടെ ദേഹം ശോഷിക്കുകയും ശക്തി ക്ഷയിക്കുകയും ചെയ്തു. കാലനക്കാനോ കൈ പൊക്കാനോപോലും കഴിഞ്ഞില്ല.

ബാലികയ്ക്കു് ഇപ്പോൾ അയാളോടു് യൌ തോന്നിയില്ല. അവൾ പൂർവ്വരൂപം പ്രാപിച്ചു് കൂടാരത്തിന്നു പുറത്തേക്കു ചാടി. അർദ്ധചന്ദ്രനെ മലർത്തിയിട്ടു് ഒരു കയറുകൊണ്ടു് അയാളുടെ കൈകാലുകൾ വരിഞ്ഞുകെട്ടി.

“അയ്യോ!” അർദ്ധചന്ദ്രൻ ഞരങ്ങി. “നീ എന്നെ കൊല്ലുമെന്നു് എനിക്കറിയാം! എന്നാൽ കൊല്ലു!” ശരി! എനിക്കതു വേണം! ഇതെല്ലാം എന്റെ കുറ്റമാണു്! ഞാൻ നിന്നെ ഭൂമിയിൽനിന്നു തട്ടിക്കൊണ്ടു പോകാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. പക്ഷേ ഞാൻ മരിക്കുന്നതിനുമുമ്പു് എന്നെ തോൽക്കൊണ്ടു പുതപ്പിച്ചു. എന്റെ ദേഹം ചൂടാകട്ടെ. എനിക്കു വല്ലാതെ തണുക്കുന്നു...”

ബാലികയ്ക്കു് അതുതരം തോന്നി.

“നിങ്ങൾക്കു തണുക്കുന്നുവെന്നോ?” അവൾ ചോദിച്ചു. “അതെങ്ങിനെയാണു്? നിങ്ങൾ തുറസ്സായ ഇടത്തല്ലേ ജീവിക്കുന്നതു്? നിങ്ങൾക്കു വീടില്ല, കൂടാരമില്ല. നിങ്ങൾ തുറസ്സായ ഇടത്തു കഴിയേണ്ടവനാണു്. അവിടെയാണു് നിങ്ങൾ ഇരിക്കേണ്ടതു്. എന്റെ തോൽ നിങ്ങൾക്കെന്തിനാണു്!”

അപ്പോൾ അർദ്ധചന്ദ്രൻ ബാലികയോടു് കേണപേക്ഷിക്കാൻ തുടങ്ങി. അയാൾ പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ വീടില്ലാത്തവനും എന്നും അങ്ങിനെ കഴിയേണ്ടവനുമായതുകൊണ്ടു് ആകാശത്തിൽ അലഞ്ഞുനടക്കാനായി എന്നെ കെട്ടഴിച്ചു വിട്ടു. എന്നെ നോക്കി നിന്റെ ആളുകൾക്കു് ആനന്ദിക്കാം. എന്നെ വിട്ടു. ഞാൻ ഒരു ദീപക്കുറിയാടി നിന്റെ ആളുകൾക്കു് തുറുപ്പുദേശത്തു് വഴി കാട്ടിക്കൊടുക്കാം. എന്നെ വിട്ടു. ഞാൻ രാത്രിയെ പകലാക്കി മാറ്റാം! എന്നെ വിട്ടു. ഞാൻ നിന്റെ ആളുകൾക്കുവേണ്ടി ആണ്ടുളക്കാം. ഞാൻ ആദ്യം വൃദ്ധവൃദ്ധചേന്ദ്രൻ പിന്നീടു് വത്സകജനനചന്ദ്രൻ പിന്നീടു് ജലചന്ദ്രൻ പിന്നീടു് ലലചന്ദ്രൻ പിന്നീടു് ഉഷ്ണചന്ദ്രൻ പിന്നീടു് കലമാൻകൊമ്പുകൾ ഉതിർക്കുന്ന ചന്ദ്രൻ പിന്നീടു് കാട്ടുമാനുകളുടെ പ്രേമചന്ദ്രൻ പിന്നീടു് പ്രഥമഹോമന്തചന്ദ്രൻ പിന്നീടു് ഹ്രസ്വദിനചന്ദ്രനാകാം...”

“ഞാൻ നിങ്ങളെ അഴിച്ചുവിടുകയും നിങ്ങൾ വീണ്ടും ബലവാനാവുകയും നിങ്ങളുടെ കൈകാലുകൾക്കു ശക്തി വരുകയും ചെയ്യാൻ നിങ്ങൾ എന്നെ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാനായി ആകാശത്തുനിന്നും ഇറങ്ങിവരികയില്ലേ?”

“ഇല്ല! ഒരിക്കലുമില്ല! നിന്റെ അടുത്തേക്കുള്ള വഴിതന്നെ മറക്കാൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കും. നീ അതിബുദ്ധിമതിയാണു്. ഞാനിനി ഒരിക്കലും ആകാശത്തുനിന്നു് ഇറങ്ങിവരികയില്ല. എന്നെ കെട്ടഴിച്ചു വിട്ടു. ഞാൻ ആകാശത്തു ഭൂമിയിലും വെളിച്ചം വീശാം!”

ബാലിക അർദ്ധചന്ദ്രനെ അഴിച്ചുവിട്ടു. അയാൾ ആകാശത്തേക്കുയർന്നു ഭൂമിയിൽ പാലൊളി വീശി.

വിവർത്തനം: ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

വായനക്കാരുടെ്

ഈ പുസ്തകത്തെക്കുറിച്ചും അതിന്റെ വിവർത്തനം, ഗ്രാമപുസ്തകം, അച്ചടി എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും മറ്റൊന്നെങ്കിലും നിർദ്ദേശങ്ങളെങ്കിലും അവയും ഞങ്ങളെ അറിയിക്കാനുപേക്ഷ.

ഞങ്ങളുടെ മേൽവിലാസം:

Raduga Publishers
17, Zubovsky Boulevard
Moscow, USSR

വിതരണക്കാരൻ:

പ്രഭാതം ബുക്ക് ഹൗസ്

തിരുവനന്തപുരം

ആലപ്പുഴ	എറണാകുളം
കോഴിക്കോട്	കണ്ണൂർ
പാലക്കാട്	കേരളം
എലൂർ	